

**УЧИТЕЛЯ
ПЕТЪР ДЪНОВ**

ФАКТИ, ЗАКОНИ, ПРИНЦИПИ

Общ окултен клас
(година XXII, 1942-43)

том I

Тази книга се издава от Великотърновската братска група.

Благодарим на всички, които работиха при създаването ѝ.

Редакционният екип при създаването на книгата се е придържал към оригиналите. Там, където са липсвали думи, са прибавени в квадратни скоби []. Вметнатият текст на стенографите е отделен в кръгли скоби ().

ФАКТИ, ЗАКОНИ, ПРИНЦИПИ

*Отче наш
Духът Божий
Кажеш ми Ти Истината*

Да направим упражнението: двете ръце успоредни наляво. Дясната се движи по лявата, докато дойде настрани. Лявата пред дясната успоредно. Движи се по дясната, докато дойде настрани.

Знаете ли защо правим тия упражнения? В лявата страна имате пет числа, които са отрицателни, и в дясната имате пет числа, които са положителни. Тези числа са проводници на известни сили в Природата. Гледайте по-хармонични да бъдат движенията. Не само да направим движенията. Ръцете да бъдат хоризонтално, не да бъдат наведени надолу. Това е Божествено състояние. Ръцете надясно. Започнете от дясната страна да поемате въздух. От лявата ще издишате. Ръцете наляво. Сега от лявата страна възприемете. (Направихме обливането.) Вие не сте като един оркестър, да се подчинявате на един закон, подчинявате се на много закони. Разни команди имате. Не се подчинявате на една команда. Някои се подчиняват на командата на стомаха, някои – на сърцето, някои – на ума си. Сега една команда да имате. (Правим пак обливането.)

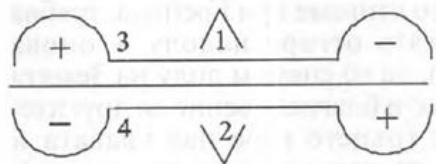
Като движим ръцете отдолу нагоре, значи започваме от материалния свят към Божествения. Туй е еволюция. Отгоре надолу движението на ръцете, то е инволюция, от Бога към Земята надолу. Като отиваме при Господа, трябва да занесем нещо. Движенията отгоре надолу – онова хубавото, което Бог ни е дал, да го снемем долу на Земята и да бъде благословение за нас и благословение за другите. Като правиш туй движение (ръцете горе над главата и движение на ръцете надолу от двете страни на главата), Бог, Който ти е дал да го снемеш на Земята, полека да го не изгубиш! После каквото си придобил от Земята, ще го занесеш на Господа.

Като седнете вкъщи, да имате една свещена идея. Седнете сега. Сега трябва да разбирате. Ние в живота често сме заети с неща, които нямат нищо общо с живота. Седиш някой път, човъркаш окоето. Трябва да има известни причини. Или някой път хванеш носа, дърпаш го, не знаеш защо. Някой път дърпаш устата или буташ лакътя, или гърба си – има си причини. Който не знае, той бута гърба си. Всяко нещо има своя причина.

Ние сме обусловени от три неща: от факти, от закони, от принципи. Що е факт? Един факт е резултат на един закон. Що е закон? Резултатът на един принцип. Що е принцип? Проявление на Бога. В света принципите създават законите, законите създават фактите, а фактите създават условие за самия живот. Тия факти могат да бъдат статически, временни. Един факт: направена е една врата. Вратата е факт. През този факт трябва да влезеш. Ако не искаш да се подчиняваш, ще обикаляш навсякъде. Трябва да отвориш тази врата, да влезеш. Факт е, че има една врата. Защо има една врата? Защото се отваря и защото се затваря. Понеже тази врата е собственик на едного, който владее тази къща, той има право, като влезе, да затвори вратата. Като излезе, да отвори и да затвори вратата. Два пъти я отваря, два пъти я затваря. Като влиза я отваря и затваря; като излиза, я отваря и затваря. Значи, ако вълн излиза, имате плюс и минус; после имате минус и плюс.

Сега всички религиозни хора стават еднообразни. Казва: „Аз съм чел Библията, зная Любов към Бога какво е“. Нищо не си разбрал. То е наука. Какво е Любовта? То е наука.

Да обичам то е наука. Ти употребяваш една дума, която не знаеш как е произлязла, как се е създала, първоначално какво е означавала, сега какво означава. Думата Любов първоначално какво е означавала? Любов е 1, обич е 2 (на чертежа).

Любовта е да даваш, обичта е да вземаш. Хората тия работи са ги употребили, без да знаят. Всеки е вземал, без да знае защо взема; и всеки е дал, без да знае защо дава. Много естествено, вземал е човекът и после дава. Дойде принудата, ти трябва да дадеш. От живота си взел назаем преди една година, след една година казва: „Давай! Аз ти дадох, давай сега“. Друг, който не знае, ще каже: „Как тъй, на него да дават, пък на мене да не дават?“ Нищо не си му дал. На нивата сееш житото – ще вземеш. Нищо не сееш на нивата, казваш: „Защо неговата нива дава, пък моята не дава?“ Нищо не си дал на нивата, нищо и тя не ти дава. Сега казвате: „Господ ще уреди света“. То е неразбрана работа. Няма какво да го урежда Господ. Светът е уреден. Ние, когато не искаме да платим, казваме: „Този борч ще го платят другите“. Кое е по-добре да кажеш: „Аз ще го платя“ или „Другите ще го платят“. Кое е по-хубаво да кажеш: „Те ще свършат тази работа“ или „Аз ще я свърша“; „Те ще учат“ или „Аз ще уча“.

Казвам: стомахът е един факт. Биенето на сърцето е един закон. Мисленето на ума това е принцип. Каквото става в ума, такъв закон се образува в сърцето. Каквито закони съществуват в сърцето, такива факти, резултати ще имате в тялото. Ще те боли кракът, коляното. Защо ви болят колената? Има един ъгъл на коляното, щом свиеш коляното, показва, че трябва да дадеш нещо. Щом кракът е на земята прав, нищо няма да даваш. Тръгнеш на път, какво казваш? Дигнеш крака си, свиеш го – то е даване. Ще добиеш известна енергия. Ако си дигнал левия крак и си го свил в коляното, предаваш енергия на левия крак; когато свиеш левия, предаваш на десния – та краката си предават. Ти казваш: „Защо се свива кракът?“ Ако не свиваш левия и десния крак, не можеш да ходиш. Свиваш ръката. Ако не свиваш дясната ръка, ще осакатиш лявата.

Защо правим тия упражнения? Те си имат дълбок психологически произход. Казва някой: „Не искам да се упражнявам“ – ти си четеш вече присъдата, „Аз не искам да мисля“ – ти си четеш присъдата, „Не искам да чувствам“ – ти си четеш присъдата, „Не искам да ям“ – ти си четеш присъдата. Ще ядеш, защото Бог е дал яденето. То е факт. Ще опиташ Божиите блага. Ще изучаваш Божиите закони. Ще принасяш придобитото при Божиите принципи, пък те ще те свържат с Бога. Вие имате нос. Никога не сте седнали да мислите защо имате нос, защо Господ го е създал. Защо се е образувал този нос? Толкоз работа свършва носът. Я да се запуши носът. Когато се запуши носът, човек не е в здравословно състояние. Щом носът ти започва да се запушва, ти си изпортил нещо. Не се наблюдавате. Често запушване става ту на лявата, ту на дясната ноздра. Не всякога човек диша с двете ноздри. Някой път се запушва дясната ноздра, някой път двете. Много хора дишат с устата, но то не е здравословно състояние. Здравословното състояние е, през носа да се диша. Понеже Бог е турил в носа една лигава течност, в която като минава въздухът, филтрира се, и всичките тия твърди вещества, които се носят във въздуха, полепят се по тази течност. После изхвърляш течността навън. Тия жлези, които Бог ги създал, са, да служат на носа, да го държат в меко състояние. Някой път засъхва носът, значи жлезите не работят.

Опасно е, ако човек някой път стане опърничав, започне да не мисли хубаво, да не чувства хубаво, волята му не работи, тази лигава течност не слиза в носа, но в гърлото. Като се набере на гърлото, рече човек да я изхвърли и я глътне. Често стомахът на хората

се разваля от техните сокове, които ги ядат. Някой има развален стомах по причина, че тия течности, наместо да мажат носа му, мажат стомаха му. Стомахът не се нуждае от сополски мазнини. Не мажете стомаха със сополи на български или не мажете стомаха с лигавата течност на вашия нос. Трябва да мислите право. Трябва да имате една права мисъл. Трябва да имате едно право желание според закона. Една права мисъл принципална трябва да бъде. Трябва тази мисъл да е дошла от Бога. Трябва да имате едно изправено желание, което да е дошло от света на ангелите. Трябва да имате една изправна постъпка на вашата душа, която е дошла от хората. Постъпките да са от хората. Вие не мислите сега, че сте свободни. Някои от вас мислят, че са много учени. Съвременният свят е толкоз невежа. Всичките учени хора са простаци. Простаци сме ние. Туй, което сега съществува, това не е наука. Това са теории. Да бъдем красиви, защо е? То е един факт. Трябва да бъдеш красив. Та казваме – съвременният свят прогресира. Прогресирал е периодически. Когато в март стане топло в умерените пояси, коя е причината? Земята, която се върти около своята ос и около Слънцето, иде в такова положение, че се изменя ъгълът на падането на лъчите. Зимно време слънчевите лъчи падат полегато, лятно време се изправят. Колкото повече ъгълът става по-близо до перпендикуляра, толкова повече имаме топлина. Ние се движим в пространството. Ти си религиозен човек, седиш и мислиш. Какво положение завземаш в пространството? Какво положение завземаш, трябва да знаеш – в пролетното равноденствие ли си, или в есенното равноденствие. Ако си в есенното равноденствие, ти ще даваш сметка за всичко. Ти отиваш при Бога и ще даваш сметка. Ако си в пролетното равноденствие, ти отиваш на работа. Бог ти е дал нещо, трябва да го приложиш. Може в пролетното равноденствие нищо да не си сял, в есенното равноденствие нищо няма да събираш. Къде ще идеш, какво ще правиш? Българските градинари, които отиват в странство, щом не са спечелили нищо, не се връщат в България. Щом в пролетта са сели в градината, забогатее, ще се върне в дома, донесе нещо на жена си, на децата си. После идната година пак ще се върне за градината.

Та казвам: всички вие сте като градинари. Някой път градинарят не е работил, не може да се върне в дома. Искаш да се върнеш, но за да се върнеш, трябва да носиш нещо. Ние трябва да бъдем богати. Всички казват: „Дано Господ да даде нещо“. То е положение на мързеливите хора. В Бога всичко е непреривно. Неговите блага изтичат и ние всякога трябва да бъдем готови за онова, което ни дават, да възприемем. Не трябва да бъдем всинца религиозни. Аз говоря за даден момент. Като кажа, че не трябва да бъдем учени, то е в даден момент. То е извън времето и пространството. Даден момент не е равен на секунда. Една секунда е доста голяма единица. В една секунда светлината изминава 300 000 км. Значи доста голяма единица. Широчина има на 300 000 км. Туй разстояние, което светлината изминава за една секунда, за колко време ще го измине една биволска кола? Сега трябва да си създадете да мислите разнообразно, научно да мислите. Някой път някои от вас гледам сте уморени. Причините зная. Някой е уморен от Любов. Някой е уморен от обич. Някой е уморен от чувства, някой е уморен от много работа. Три неща има. Фактът може да те умори, не да те умори, но да те отслаби. Туриш едно кило на гърба си, туриш още едно кило – две кила. Представете си, че един факт тежи едно кило, вторият - две кила, десет кила, 15, 20, 30, 40, 50, 60 факта, после 70 факта като ти турят на гърба, ти вече не можеш да бъдеш спокоен. Много факти нас не ни трябва. В даден момент мене ми трябва един факт. В даден случай трябва да зная обичат ли ме, или не. Най-първо аз съм учил. Що е един умен човек? Що е един добър човек? Хамбарът му е пълен с жито. За мене неговият хамбар е един факт. Ако ти от твоя факт може да ми дадеш само един факт, жито може ли да ми дадеш? Като посея едно кило жито, то съдържа 16 000 зрънца. Тия

зърнца вземам, че ги посявам. Всяко едно зърно братясва*. По някой път като ги посея на хубава почва, едно зърно дава 40 стръка, образува една колония, 40 класа. Някой път един клас съдържа по 30, някой път 60 зърна, някой път – 100. Турете по 60 зърна, както казва Христос. 16 000 зърна братясват по 40 класа – може да го сметнете. После то е един факт. Един човек, който иска да ме оспорва, трябва да провери нещата. То е теория. Казвате: „Как братясва?“ Ще сееш, ще видиш. Сей едно зърно. Някой път братясва 40, някой път 10, някой път 5. Изобщо, когато земята е хубава, може да братясва. Земеделецът има научни факти, с които може да накара растенията да братясват. Как ще го накараш да братясва? Ще представиш, че условията са много лоши, тогава братясва. Ако му представиш, че всичко може да бъде добро, то не братясва, казва: „Едно е достатъчно“. Ако кажем, че зимата ще бъде много лоша, казвам: трябва 4-5 тона въглища. Казваме: „Много мека ще бъде зимата, един тон ще трябва“. Когато се уплаши житото, братясва. Когато не се уплаши, по един стрък прави, по два. Сега някой път вие сте много умни. От страх сте умни. Като кажем: „Лоши времена“, вие започвате да мислите, че пари трябва. „Тежка ще бъде зимата“, започвате да търсите дрехи. Казват: „Ще дойдат аероплани, бомби ще дойдат“ – хайде в избата. Има неща, които са неестествени. Сега ако си в театър и има аероплани, ще влезеш в подземията на театъра – там ще има друго представление. Двеста, триста слушатели ще се разправят.

Вие ще кажете: „С какво ни занимава“. С какво да ви занимавам. К-жете: „Кажни ни за оня свят“. Какво да ви говоря за оня свят, когато не знаете тоя свят. Какво ще говоря на една млада мома, която е болна, хилава, стомахът я боли, гърдите я болят, какво ще ѝ говоря за младите момци, за женене. Когато стане здрава, очите, ушите – здрави, засмее се, да може да ходи на хорото, тогава може да ѝ препоръчам някой момък. Но като е хилава, какъв момък ще ѝ препоръчам. Някой път може да излекувам една мома, само като ѝ покажа един момък. Правил съм опити, болни моми съм излекувал, казвам ѝ: „Обърни внимание на този момък“. Тя най-първо е жълта, като започне да го гледа, престава да я боли коремът. По напред не дишаше, сега като го гледа, диша дълбоко. Този момък ѝ дава нещо. Като я види жълта, казва: „Горката, да ѝ дам нещо“. Няма Любовни работи, но съжаление. Той се отваря и тя се поправя. Казва: „Той даде нещо“. Той минава и иска да изпълни Волята Божия. Казва му: „Помогни“. Той помага. Един ден го хване, казва: „Спри се да поговорим малко“. Най-първо само за една минута, после за две, три, пет. Човекът си навел беля на главата със своето добро.

Вчера иде един млад момък и ми носи едно писмо. Аз преглеждам писмото. Казва: „Понеже отвори писмото, ще платиш 200 лв. глоба. Ти нали си ясновидец, трябваше да знаеш какво има“. Казвам: „Право е“. Отивам горе, вземам 200 лв., давам му ги за глоба. Защо съм отворил писмото? Да видя какво има. Туй е факт сега. Сега може да ви дам теория за обяснение, че са 200 лв., значи, аз нося на гърба си 200 оки товар, дадох го на другите. Освободих се. Натоварих него, освободих се. Какво има, че съм пренесъл един товар на друг гръб.

Казвам: всяка идея, която искате да я приемете, опитайте я. Не бързайте. Вие някой път много бързате. Мене в какво ме глобяват? Казват: „Понеже ти си много добър човек и справедлив, съчувстваш, помагаш на хората, аз съм един беден човек, баща ми и майка ми нямат, трябва ми за училище да внесе такса, ти ще бъдеш така добър, да не оставиш да ме глобят и да ме извадят из училището. Плати заради мене 200 лв., да се отвори вратата, да вляза вътре в училището на знанието“. Значи като не отворя писмото, може да не дам; като чета, аз отговарям. Вече е дадено заявление, ти се подписваш. Щом се подпишеш, ти си отговорен. Вие мислите, че сме свободни. Ние не сме свободни. Ние сме в света вързани с

три връзки. Най-първо умственият живот ни завързва със света. Имаме един път. Сърцето ни налага друг път, по който трябва да ходим. Душата ни налага друг път. Три пътя, по които трябва да вървим едновременно. Казвате: „Аз мога да правя каквото си искам“. Ти в училището решавааш дадените задачи и ги решавааш според правилата. Ти ще се молиш на Бога, както ти знаеш. Може да се молиш по своему. Всичките хора не се молят по един и същ начин. Двама души не се молят по един и същ начин. Всеки един има особен метод, по който трябва да се моли. Влизаш при един свой приятел, казваш: „Гладен съм“. Ако не е ваш приятел, вие ще му разправяте къде сте бил 3-4 деня, че си нямал хляб, дълги и широки работи ще му разправяш. Но при приятеля си ще се поусмихнеш и ще кажеш: „Гладен съм“. След като се наядеш, ще разправяш къде си ходил, какво си работил.

Вие сте ученици и сте недоволни. То е факт. От какъв закон произтича този факт? Този закон от какъв принцип произтича? Защо си недоволен? Боли те крак. Защо те боли кракът? Щом те боли кракът, ще намериш лекарство. Може причината на болката в крака да е, че си пил студена вода, по-студена отколкото трябва. Тази, студената вода, като влезе, погълне по-голяма топлина, всичките капилярни съдове се свиват; тия около ставите на коляното се свият повече, вследствие на това кръвта не може свободно да мине, прави голям напор върху тъканите на капилярните съдове и ти усещаш болка. Кръвта като минава, прави туй налягане и ти усещаш болка. Ако сърцето ти има малко топлина, капилярните съдове се свиват. Ако сърцето има повече топлина, капилярните съдове се разширяват. Човек трябва да има добро разположение, за да има добро кръвообращение. Трябва да има правилни мисли, хубави мисли, за да има правилно кръвообращение. Мисълта дава правилно направление, движението да върви без препятствие. Чувствата ти и волята ти да бъдат правилни, за да може кръвта да се върне назад в дробовете да се пречисти. Казвам: ние със своята мисъл, със своите чувства и със своята душа, със своята воля урегулируваме кръвообращението, което е едно условие за един здравословен живот. Скараш се със своите. Или в дома двама братя, или две сестри се скарват. Виждам в дома две сестри се скарват, едната снажна, хубава, другата боледува. Зная, че тия две сестри не са в хармонични отношения. Когато двама братя, единият е здрав, другият боледува, отношенията не са хармонични. Сега аз ви казвам неща, които никак не знаете защо стават. Вие трябва да бъдете добри по сърце, за да бъдете здрави. Туй трябва да го знаете. Без доброто сърце човек не може да бъде здрав или не може да има хубаво състояние, не може да има разположение. Вие по някой път лъжете себе си. Като дойде до себе си никаква лъжа! Признай факта, нито го преувеличавай, нито го намалявай. Вземи, че го измери колко сантиметра е – 20, 10 сантиметра. Някои хора гледат преувеличено. Българинът далечните пространства вижда много близо. Питам българина: „Колко има до еди кое си село?“ – „Близо е – казва – няма един хвърлей място“. Пътувам час-два, няма го селото. Може да каже, че е един час път, пък то три, четири часа трябва да пътуваш. Времето не е развито в българина. Българинът много преувеличава. За лошите работи продължава времето, хубавите работи българинът ги скъсява. Казва: „Тази работа лоша, няма край това нещо“. За Доброто казва: „То скоро ще се свърши“. Доброто скоро се свършва според българина, а злото няма край. Преувеличава. Българинът страда един месец от една болест, той разправя, че страдал пет години. Аз зная, че страдал три месеца, а казва, че страдал пет години. Впечатленията от три месеца държи за пет години. Мисли, че ревматизъм има. Той продължава. Три месеца боледувал от ревматизъм. Пет години по 12 месеца, 60 месеца, като извадим три месеца, остават 57 месеца, в които той предполага, че е болен. Вие седите и казвате, че нямате разположение. Казвате: „Да бъдем добри“. Какво се подразбира под думите *да бъдем добри*? Уредени отношения. Под думата *добри*

трябва да разбираме да урегулируме сърцето. Под думите *трябва да бъде благороден човек* подразбира – светлина трябва да има в ума. Един добър ум. Добрият ум подразбира, светлина трябва да има. Казваме: „Душа трябва да има“. Този човек воля трябва да има. Под думата *воля* разбираме сила. Воля, която няма сила, ти ще си навлечеш безпокойствие. Воля без сила – ти ставаш играчка на своята сила. Да имаш сила значи Бог ти е дал право да преодоляваш всичките мъчнотии. Имаш една болка, вложи силата си. Боли ви коляното. Сега какво правите. Аз да ви дам един метод. Вземете една тенджера вода – тия работи са забавления. Боли ви кракът, нямате лекар, ако имате лекар може да ви помогне, но нямате лекар. Вземете една тенджера вода, стоплете я и като вземе пара да излиза, турете коляното над парата, да го бие, да се стопли така 10-15-20 минути. Като се стопли коляното, започваш да ходиш. Най-първо ще залиташ. Направете опит, като ви боли коляното, нищо не е осакатено, ще се разширят капилярните съдове. Става свиване в някои мозъчни центрове. Ти се уплашиш. Гледам тук, когато има тревога по някой път, чувствам страха на всичките. После започват постепенно да се успокояват. Гледам как преувеличават. Казват – 16 аероплана били над Перник, хвърляли бомби цял час. Други казват, че три аероплана били и хвърляли бомби. Пък никой не знае, никой не е бил там. Неща непроверени. Най-после минал един аероплан, хвърлил позиви. Кое е вярно, не е проверено.

Ум ни е даден. Ти като станеш сутрин, отвори очите си. След като отвориш очите си, спри се и кажи: „Господи, благодаря Ти, че вече мога да приемам Твоята светлина. Пращаш ме на Земята да свърша една работа“. Имаш една добра работа да свършиш. Станеш сутрин, седиш недоволен. Има деца, като станат, започнат да реват, плачат. Внеси в ума си една светла мисъл. Искаш да ядеш. Изправи се, наяж се, поблагодари на Бога, започни работата си. Казвам: каквато и да е работата, не си туряйте юлар. Не казвайте: Чакай да видя, какво трябва да правя. Отвори очите си и благодари на Бога. Свържи се с Бога най-първо, както си свързан с въздуха. Поеми една дълбока вдишка. Детето ти е болно. Кажи: „Детето е болно, ще оздравее“. Българинът казва: „Няма да оздравее“. Ако закъснява да оздравее, кажи: „За Добро е“. Ако продължава да боледува, за Добро е. Детето чрез страданията се възпитава. Всичко в света, което съществува, има свои добри причини само в дадения момент. Един наш приятел ми казваше следния факт: „Аз, казва, всякога като стана сутрин, помоля се на Бога и тогава тръгвам на работа. Една сутрин бързам, нещо ми казва: „Помоли се“. Казвам: „Нямам време, бързам да взема трена“. Него ден, като играли в двора, едно дете изважда окото на неговото [дете]. Помоли се, не бързай по работата, където отиваш. Полека върви, ще свършиш работата. Първо да се свържеш с Господа, да кажеш една хубава дума на Бога е по-хубаво, отколкото да спечелиш целия свят. Ако хамбарът ти е пълен с жито, какво те ползва, ако стомахът ти е развален. По-добре едно кило жито със здрав стомах, отколкото пълен хамбар с развален стомах. По-хубаво една хубава мисъл, едно малко благо в света, една светла мисъл, отколкото да имаш всичките блага, пък умът ти да е объркан.

Фактът вече е завършен процес. Принципът е началото, законът е средището. Фактът е край на нещата. Туй, което дава, от което идат Божиите благословения, е 3 на чертежа. Правата линия показва работата, 4 е това, което приема. Правата линия показва, че трябва да се работи. Правата линия показва правия път. Те са Божии благословения, които ни се дават 3. При четири вземаме. Едното е даване, другото е вземане. 3-то са Божествените работи, които слизат. 4 – това са неща, които възприемаме. Правата линия показва работата, която трябва да свършим. Що е правата линия? Благата, които са дадени от Бога, които трябва да използваме, то е правата линия. Тази права се намира между дадените

блага и взетите блага. Правата линия е завършен процес. Щом имаме завършен процес, имаме мир и радост, че сме свършили една хубава работа. Що е права линия? Благо прието от Бога и изработено Добро, то е права линия. Щом при тия блага не туряме ума на работа и сърцето на работа, правата линия не съществува. Тогава се образува такава линия или такава . То е неестествен живот, от който хората страдат, не образуват правата линия. Правата линия е с[ъ]вършена. Има хармония между ума и сърцето. Ние сега се плашим, че гладни ще измрем. Може ли човек при своя приятел да умре гладен? Ние сме чудни хора. Може ли човек при приятеля си, който е богат, да умре гладен. Ако ние обичаме Бога, невъзможно е да умрем гладни, но животът ни ще се поправи. Трябва работа, трябва да изпълним Волята Божия. Сега турям закона така: Волята Божия да бъде ваша воля. Първото, волята, то е факт. Царството Божие е закон. Славата Божия то е принцип в нас. Когато говорим за Името Божие, считам – това са принципите, които управляват света. Когато говоря за Царството Божие, то за мене са законите, които съществуват. Царството Божие има живи закони, живи факти. Те са разумни. Първи по разумност е принципът, втори е законът и на трето място – фактът. Един факт и то е разумно нещо, то не е мъртво нещо, една вещ да я вземеш. Едно нещо като вземеш, то ти говори. Една ябълка ти говори: „Изяж ме! Аз ще ти дам, което никога не си имал“. Направиш едно добро дело, то е факт. Туй дело, тази твоя мисъл, туй чувство, тази добра постъпка на душата ти, ти създават една форма, която е вече жива. Ако ти я възприемеш и комуто да я дадеш, принася полза.

Казвам: благодарете на Бога, че живеете на Земята. Благодарете на сиромашията, която имате. Благодарете, че ви болят краката. Благодарете, че ви боли коремът. Благодарете, че сте здрави. Какво е болката? Болката е Любов. Аз не искам да вярвате. Болката са любящи същества, влезли в тялото и понеже ви обичат, стискат ви. Децата, като обичат ябълките, като влязат в градината, обират ги. Нека се порадват тия деца. Ябълката идната година пак ще даде плод. Туй е едната страна. Човек всякога може да бъде здрав. Болките са потребни като пипер, чер пипер или червен пипер, или малко масълце трябва да има в яденето. Без тях не става хубаво. Болките дават едно хубаво ухание. Без болки животът няма смисъл. Ти някой път не оценяваш живота. Като те заболи кракът, започваш да чувстваш колко хубаво те боли. Като вървиш хубаво, свободен си.

Да сме свободни в нашата мисъл, да няма какво да ни спъва. Да сме свободни в нашите чувства, да няма какво да ни спъва. Да сме свободни в нашата душа, да не се критикуваме. Като се критикуваме, трябва да изучаваме характерите. Казвате: „Той е лош човек“. Какво значи лош? Материалист. Лошото в лошия човек е в ш-то. Уилям като кажеш, лош човек е. Шекспир е лош човек на физическото поле. Шекспир като описва в какво седят драмите, я виж, как ги описва. Колко находчив е онзи евреин. Нали има една драма. (Шейлок във „Венецианският евреин“.)

Сутрин като станем, от света на принципите да влезем в света на законите и от света на законите да влезем в света на фактите. Вечерно време от света на фактите, да се качим в света на законите и в света на принципите. Да се образува слизание и възлизане от Бога към законите и от законите към Бога, за да можем да свършим работата. Туй значи да излезем от дома, да се отвори вратата, да се върнем. Има нещо много естествено. Казвам: когато се връщате дома, да бъдете всички богати. Сиромаси да се не връщате.

Една задача ще ви дам. Вземете за една седмица и три пъти на ден наблюдавайте времето какво е сутрин, обяд и вечер. Нали искате научни работи. Наблюдавайте, сутрин какво е времето, на обяд и вечер. Други нека да вземат една задача за една седмица, ако слизате в София, наблюдавайте колко мъже срещате, колко жени, колко деца, колко стари.

На каква възраст са. Наблюдавайте отляво, отдясно, колко срещате с бели коси, с черни. Наблюдавайте това за една седмица. За научни работи съберете фактите.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти си изпратил

1^{ва} лекция от Учителя, държана на 23.IX.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ДЕН НА ПОЧИВКА И ДЕН НА РАДОСТ

*Отче наш
Бог е Любов*

(Направихме следното упражнение: ръцете успоредни надясно, лявата ръка пред дясната, после се движи по дясната пред гърдите и настрани. Дясната пред лявата, успоредна на нея, движи се по лявата пред гърдите и настрани.)

Ако има време ще изпеем „Изгрей, изгрей ти, мое Слънце“. Трябва да я заучите.

Вас младите, ви забавлява играта; възрастните, децата ви забавляват, а старите, много знания ви забавляват. Хубави работи са. Нямате една ясна представа за живота. Всички живеете, но каква е вашата представа за живота. Казвате: „Богат да съм, умен да съм“. Това са все думи. Какво означава умен? Една неразбрана работа. Казвате: „Здрав да съм“. И тя е неразбрана работа. Казва: „Да имам една нива“. Защо ви е нивата? Ако имате нива, която не сеете, а в нея расте само трева, каква полза имате от тази нива? Обаче, щом тази нива се изоре и посее с ечемик или жито, или плодни дървета, вече има смисъл. Тази нива дава храна за вас. Между нивата и вас се образува връзка. Вие обиквате нивата. Мозъкът, който имате, е вашата нива. Вашето сърце – това е вашата градина, вашата душа – това е Раят, където искате да живеете. Ако вие не обичате нивата си, ако вие не обичате градината си, как ще влезете в Рая. Човек, който не е работил в ума си, човек, който не е работил в сърцето си, в Рая не може да иде. Това са общи понятия. Казвате: „Човек трябва да бъде трезвен“, и разбирате да не пие вино и да не пиянства. А да казваш такива лоши думи, несвързани думи, които нямат добро съдържание, това трезвеност ли е? Ако говориш хубави думи, ти си трезвен. Ако мислиш добре, ти си трезвен, ако не мислиш добре, ти не си трезвен; ако не постъпваш добре, ти не си трезвен, ако постъпваш добре, ти си трезвен. Вие казвате: „Трезвен човек“. Аз считам трезвен човек, който е трезвен в чувствата си, мисълта си и постъпките си. Вие казвате: „Ние сме от Новото Учение“. Кой е новият път? Кой е пресният хляб? Каква е разликата между пресния и стария хляб? Пресният хляб е хранителен, старият хляб е изгубил вече тази хранителност. Съвременните евреи ги гонят. Къде е тяхната погрешка? Да не ядат стар хляб. Те като се хванали за Мойсея, че няма по-велик пророк от него. То е така, но той е само едно проявление на Бога. Сега на един евреин казвам: „Вие 48 пророци не ги послушахте, но като дойде Белев, както ви каза, го послушахте“. Както Господ казва, не го правим, но като дойде някой Белев, турим тоя знак, турим Алшадай. Алшадай е слизане на Духа и възлизане на Духа. На един евреин казвам: „Какво ще се срамувате, ще носите Алшадай!“

Вие сега седите и се образува един духовен аристократизъм. Нямам нищо против аристократизма, но какво се крие зад аристократизма? Или вземете една поза на смирение, или някаква аристократична поза. Всяка поза която вземете, не е безсмислена. Ние не можем да си играем с Божествените енергии и всяко помръдване на крака или на ръката, или каквото и движение да направиш, ти харчиш известна енергия, за която ще даваш отчет защо си я похарчил. Туй е в разумния живот. Вие си махате ръцете, говорите разни неща и не знаете защо. Сега ако говориш много, какво означава? Хаби се врата. Ако една

врата много я отваряте, хаби се, защото при говоренето отваря се долната челюст на главата. Тази долна челюст е като врата. Колко пъти отваряш устата си? Ти три пъти на ден отваряш вратата си. В едно ядене колко пъти я отваряш, може 20-30 пъти тази врата да се отвори. Влиза един гост, втори, трети, четвърти. С влизането на тия гости, уяква твоята воля. По някой път като започнеш да говориш, хиляди пъти отваряш тази врата. Досега никому не му е дошло на ума как да отваря вратата. Трябва да знаеш как да отваряш врата. След като направим големи погрешки казваме: „Какво да правя?“ Какво ще правиш. Големите погрешки мъчно се изправят. Малките погрешки лесно се изправят. Казвам: ще започнем постоянно да благодарим на Бога, но трябва да има нещо, заради което да благодарим. Човек да благодари, че може да говори. Някой казва: „Не ми се говори“. Кога говорят децата? Щом има живот, говорят. Щом се роди живо дете, то проговаря. Щом душата се влюбила в живота, тя говори. Щом не се е влюбила в живота, остава тялото и тогава не може да има запознанство. Животът образува запознанство между майката и детето. Вие без живот не можете да направите никакво запознанство. Ако на това дете вие не дадете най-добрия живот, вие не може да имате добро запознанство. Ако дадете най-добрия живот, ще имате най-доброто запознанство. Ако дадете най-добрите мисли, ще имате най-доброто запознанство. Ако дадете най-добрите чувства, ще имате най-доброто запознанство. Често пъти казвате: „Аз го обичам“. То е само условие да се запознаете, да образувате връзка между душите. Но трябва не само да се образува връзка, но да се поддържа тази връзка, която преди векове съществува между хората. Понеже сте свързани със земния живот, мислите само за Земята. Като дойдат да ви повикат, да отидете за другия свят, да се връщате, вас ви е страх, казвате: „Какво ще се прави?“ Какво ще се прави? Да умира човек не е лесна работа. Вие като не сте опитали какво нещо е смъртта, не знаете. Докато умреш, е трудното – след като умреш, е друго. Като започнеш да умираш, ще минеш през голямо решето, цял ще се провреш. После през второ решето, по-ситно, докато дойдеш до едно ситно решето, че съвсем те сплесва. Виждаш Рая, но през ситото не можеш да минеш. Ще плачеш, ще седиш около ситото, ще се въртиш, не може да влезеш. Пък и трици има, ще останат триците. Аз съм гледал, такива неща говорят за онзи свят, които не са верни. Илюзии. В спиритизма има толкова илюзии, толкова заблуждения, в религиите има толкова заблуждения, но заблужденията според мене са препятствия. Благодарение на тия препятствия, хората можаха да влязат в Рая, тия заблуждения служат като филтър. Казвате: „Като идем в оня свят, вече е лесна работа“. Аз съм превеждал пример, дето един свещеник казва на жена си: „Аз ще умра преди тебе и ти като дойдеш, ще ме търсиш в Рая на първо място“. Тя знае, че при св. Петър ще го търси. Умира той след няколко години, умира и тя подир него. Отива в Рая и го търси навсякъде, но никъде не може да го намери. Пита св. Петър: „Моят свещеник не е ли тука?“ Но той казва, че никъде го няма записан в книгите. Отива да го търси в ада, вика го там и като го видяла, заплакала: „Че как не си за в Рая?“ Той ѝ казал: „Не плачи, аз съм тук на чин, аз съм на рамената на дядо владика“. И в ада като е, се хвали, че е на рамената на владиката. Скоро дойде един и ми разправя погрешките си. Че аз му направих забележка. Тщеславните хора по два начина се хвалят. Едни се хвалят със своите добродетели – че дал пари на бедните, че сирачетата отхранвал. Хубави неща са това. Някой пък се хвали със своите престъпления: че изпил 5-6 кг вино, или че пил много ракия, или че крал, или че убил много хора, хвали се. Един се хвали с добродетели, друг се хвали с престъпления. Често вие казвате: „Аз го насолих хубаво“ – запример. То е тщеславие. Утре пък тебе ще насолят. Че кой не може да соли. Щом ще месиш хляб, сол трябва да има, щом има месо, солта ще дойде. Та казвам: на Невидимия свят е неприятно да има разпавии с хората. Някой дойде

и ми каже: „Какво мнение имаш за мене?“ Че какво да му кажа. Черно лице има. Той досега не се е оглеждал и мисли, че е бял. Пита ме: „Как ме намираш? Бял ли съм?“ Какво да му кажа. Казвам: „Чер си.“ — „Аз зная, че съм бял.“ Покажа му огледалото. Казва: „Да не ме заблуждаваш. Туй огледало да не гледа хората черни. Аз досега мислех, че съм бял.“ По какво се познава белият човек? Що е белота и що е чернота? Толкова прости работи – нямате една ясна представа. Туй не е упрек, но не сте се спирали да мислите. Направете един опит.

Тази дупка 2 ще се покаже черна, а този връх 1 ще се покаже бял, огрят от Слънцето. Бяло е това, което отражава нещата от себе си. Черно е туй, което ги поглъща. Някой път някое лице почернее. Щом почернее лицето, този човек е погълнал повече. Хубаво е да почернее лицето на човека. Казвате: „Този човек е почернял“. Някой път да почернее човек, е добре. Ако човек при греене на Слънцето не почернява, този човек не е здрав. Ако почернее – лекува се, здрав е този човек. На черното и бялото трябва да става една правилна обмяна. Когато даваш повече и взимаш по-малко, ще фалираш. Когато взимаш повече и даваш по-малко, ще потънеш. Представете си, че сега вие имате една лодка в морето и постоянно туряте в нея. Най-после тази лодка ще потъне. Или пък ако от тази лодка постоянно изваждате, като дойде някакво вълнение в морето, тя ще се обърне. Черно и бяло, това е един процес и трябва да става редуване. Чернотата е натоварване, а белотата е разтоварване в живота. Тежко е в ума ти и ти си натоварен. Леко е на сърцето ти, ти си се разтоварил. Трябва да знаеш да се разтоварваш и да се товариш. Ако искаш да се товариш, няма да употребиш белия цвят, но черния. Ако се разтоварваш, ще изгубиш равновесие в света. Тъй щото трябва да знаете как да употребявате черния цвят и белия цвят, за да се разтоварите и да се натоварите. Белият цвят е да се разтоварите, черният цвят е да се натоварите. Единият и другият са потребни, но трябва на място да се турят. Ако употребите изключително само единия, тогава ще се образува дисхармония. Някой казва: „Аз искам да имам мир“. Или казва някой: „Аз искам да бъда здрав“. Хубаво е, за да бъде здрав някой, трябва да се товариш. Ако си болен, трябва да дишаш дълбоко. Трябва да ядеш хубава храна, трябва да пиеш хубава вода и жилището ти трябва да бъде отлично. Ще кажете нямам условия. На Земята навсякъде има хубави условия. Бог така е направил света. Не мислете, че богатите хора живеят при най-добрите условия. Често те са невежи. Като гледам как са направени прозорците на къщите им, те всички имат добри условия, но не могат да се ползват. По-хубава къща от тази, в която живеем, има ли. А при това ние се скрием в някоя дупка и гледаме през прозорците. Не искаш да влезеш в Божествената къща, но като шурец стоиш в своята дупка, покажеш се и пак се оттеглиш в дупката.

Що е добрият човек? Човек, който знае как да употреби черния и белия цвят. Що е умният човек? Знае как да си почива и как да работи в белия и черния цвят. Някой иска да си почине. Трябва да употребява черния цвят. Когато искаш да работиш, повикай белия цвят и целия ден работи. Ако не знаеш как да повикаш белия цвят, не можеш да работиш нито духовно, нито физически. Ако не знаеш как да повикаш черния цвят, не можеш да си почиваш нито духовно нито, физически, нито умствено. Писанието казва, че като направил Бог първия ден, станало утро, станало вечер – първия ден. Явил се белият цвят и черният. Работата и почивката дошли. Работата е едно благословение. Почивката е една привилегия.

Вие всички вървите по закона на остаряването. Казвате: „Остаряхме.“ Ако в младини не започнете с черния цвят и ако в старини не започнете с белия цвят, ще остарее. В детинство и в старост все започвате с белия цвят. Децата изобщо ги виждаме – много

обичат да ровят земята. Обичат някой път да ядат пръст. Или някое дете турило пръста в устата си и смуче, това е черния цвят. Казва: „Остаряхме.“ Не си остарял, но трябва да разбираш закона, да знаеш как да употребяваш белия цвят. Главата ти побеляла, лицето пожълтяло. На стария човек защо пожълтява лицето? От неразбиране. Когато човек пожълтява, показва, че той не употребява своята мисъл на място, своите чувства на място. Тогава иде разстройството на черния дроб. Когато ти не знаеш как да употребиш своите низши чувства, черният дроб се разстройва. Черният дроб е място на низшите чувства – за ядене, пиене и такива импулси. Щом спиращ тия импулси, тогава става разстройство. Човек никога не трябва да противодейства на Божествените импулси в света, на всичко, което Природата е създала, трябва да дадем ход. Допуснете, че вие имате един малък извор, на този малкия извор вие не можете да направите воденица, но този малкия извор вие можете да го накарате да минава през вашата градина и да я полива. На реката вие можете да направите воденица и да си изкарвате прехраната, а може и градината ви да полива. Аз не се интересувам от воденици. Човек има воденица в себе си. Нали като сте били деца, сте яли воденица на кокошка, или воденица на някое пиле. Воденица е това, което мели. После като сте били малки, чакали сте, като заколят кокошката, за джигера и за воденицата. Гледал съм малки деца как чакат джигера, когато заколи майката кокошката, да им го опече. Джигерът е мек, а воденицата е твърда. Често майката не им дава воденицата, а я туря в чорбата. Вие казвате отгде зная тия работи. Чудни сте. Водениците аз ги изучавам във всичките форми на живота. Когато дружах с птиците, изучавах живота на птиците. Милиони години съм учил. Трябва да имате една ясна представа. Някой път вие се тревожите. От какво произтича тревогата. Ако станеш страхлив, преселил си се на Сатурн, там живееш. Ако станеш войнствен, в Марс живееш. Ако станеш горделив, имаш достойнство, в Юпитер живееш. Ако обичаш богатството, на Земята живееш. Ако обикнеш въображението, на Месечината живееш. Ако обикнеш Любовта, на Венера живееш. Ако обикнеш знанието, на Меркурий живееш. Ако искаш да се запознаеш с Любовта и обичта, на Слънцето живееш. Казвам, вие сте изучавали за Сатурн, но сатурновите типове са страхливи. Умни са, но някой път от страх са умни. Някой има достойнство, той е юпитерианец. Някой е войнствен, той е марсианец. Някой е богаташ, земен тип е. Някой венерин тип за Любовта само, за обичта мисли, за една усмивка, за едно хубаво писъмце, да се каже туй, което не е. После цели университети има за меркурианците. Училище за Слънцето нямаме. За Любовта и обичта, тепърва, аз правя едно училище, слънчево училище. Сега някои от вас ще ми кажат: „Кажете ми нещо за Земята.“ Че вие сте специалисти, вие сте учили. Казвате: „Ние научихме за страха.“ И него знаете. Кой не знае страха? Знаете нещо за човешкото достойнство, кой от вас не знае за човешкото достойнство. Или казвате: „Кажете ми нещо за Марс.“ И него знаете. Всичките работи до Меркурий вече имате понятие. Но сега новото, слънчевото училище не познавате. От знанието придобито от всички други планети, което имате, ще изучавате вътрешния смисъл. В какво седи силата на човека? Една дума без Любов пресъхва, една мисъл без Любов пресъхва, енергиите на обичта пресъхват. Всичките тия неща, за които разправят астролозите, това са проявления на Любовта. Любовта и обичта са същественият закон, от който излизат разклонения. В дадения случай трябва да знаем как да употребим своите лични чувства. Та сега искам да се занимавате с вашия ум – умът е светъл; да се занимавате с вашето сърце – сърцето е топло. Знаете запример положението на вашия ум. Вие гледате, миришете, ядете, умът ви учи. Когато искате да направите някаква работа, сърцето ви помага. Постоянно туй сърце препраща кръвта. То е banker, който кредитира. Сърцето кредитира целия организъм и изпраща кръвта на най-малките клетки и постоянно

приема нечистата кръв. Нечистата кръв постоянно я препраща в белите дробове и белите дробове като пречистят кръвта, я препращат пак в сърцето, и сърцето изпраща чистата кръв в цялото тяло. Има едно кръвообращение в човешкото тяло. Тия процеси трябва да ги разбирате, за да се подмладите. Човек вечно трябва да се подмладява. Подмладяването не е процес в раждането само. Според мене младите хора са стари и старите хора са млади. Детето винаги обича дядо си и дядото винаги обича детето. Капиталът на дядото е у детето. Той е банкерин и то въодушевява. И капиталът на детето е в дядото. Това са два процеса, то е правото разбиране. Старите енергии може само дядото да ги употреби. Много работи има детето, но не знае как да ги използва, обаче дядото знае. Та казвам: този дядо разбирам, е умът на човека. Трябва да знаем как да се справим. Умът е дядото, а сърцето е детето. Човешкото сърце играе роля на дете. Белите дробове, това е възмъжалият човек, също неговите ръце, крака. Човек трябва да бъде запознат със своя дядо, трябва да бъде запознат със своето дете и трябва да бъде запознат с възрастния [в] себе си. И тогава сърцето е светло в човека, от което трябва да се учи. Дядото е Мъдростта, а волята е възрастният. Това са тримата души, които работят – нашият ум, нашето сърце и нашата воля. Трябва да сме добре запознати с тях.

По някой път вие се разсърдите и не знаете как да използвате сръдната. Аз съм виждал, когато някой умен човек се разсърди, вземе брадвата и насече дървата. Виждал съм друг, да вземе метлата или мотиката или пък да впрегне воловете и да иде да оре. Онзи, който не е така умен, взема един кривак и тръгне да бие някого. Скарали се двама овчари, единият взел кривака и другият взел кривака, и започнали по гърбовете да се бият, да видят кой е по-силен. Онзи, който знае да се бие, хлопне го с тоягата и го търколи на земята. Майстори на биенето. Или пък, като го удари долу в краката, и онзи клекне. Или пък някой бие по задницата. Като падне на земята, го налага по гърба. Казвам: майстори има в биенето, англичаните и американците не носят криваци, но глупавият американец и глупавият англичанин като се срещнат, започват да се боксират. И като се набият хубаво, хванат се за ръка, поздравяват се и си отиват. И това е хубаво. По друг начин могат да се примирят. Има работи, за които не сме разумни. Но има работи, за които ние сме виновни. Ако един цигулар стяга струната на своята цигулка и така я стяга, че тя се скъса, може да го удари. Никога да не обтяга струните до крайния предел, понеже е опасно. Много цигулари са пострадали в очите. Аз имах такъв един случай. Скъсала се жицата и го ударила в окото. То беше в 66*. Ако се скъса струната отдолу, е безопасно, но ако се скъса отгоре при ръчката, може да го удари право в окото. Трябва да разбираме законите на своето тяло, законите на своето сърце. От незнание по някой път претоварваме ума си, претоварваме сърцето си и тялото си. От там се явяват и много дисхармонични състояния. Сега знанието, което имате, трябва да го турите на работа. Някои от вас виждам, че сте много добри. Щом някой се разгневи, да вземе хурката и да преде или да иде на дарака и да извлочи вълната. Нали сте виждали, има такива дараца с двойни шишове. Или по някой път като се разгневите, вземете коритото и топла вода, турете ризите и започнете да ги перете. Или пък вземете метлата и изметете. Или седнете, напишете някоя книга. Разни начини има, за да се използва енергията. Аз казвам сега само за разгневяването. Не искайте да се не гневите. В Писанието се казва: „Разгневи се Господ и започна работа“. Ако човек не се гневи, не може да работи. Тези хора на бойното поле се гневят, впрегнали ума си на работа, и при това не се гневят наблизо, а от 40-50 км. Някои отгоре се гневят, пушат яйца – подаръци дават. Ние живеем в един свят и трябва да имаме една ясна представа за Божиите благословения, които Бог ни изпраща. Да знаем как да се ползваме от изгриването на Слънцето и от залязването на Слънцето; да знаем да се ползваме от изгриването на

Луната и от залязването на Луната; да знаем да се ползваме от звездите, от изникването на растенията, от теченията на водите и от всичко друго да се ползваме. Това е Новото Учение – да може да се ползваме от всички блага, които съществуват в Природата. Ако не можем да научим закона за подмладяването, какво ще научим? Казвате: „Да идем в другия свят“. Като идем в другия свят, ще ни подмладят, но ние ще останем невежи. Ако идеш в другия свят, те всекиго подмладяват. Ще те приспят и ти няма да знаеш кога си се подмладил. И тук, и в Небето не знаеш как става подмладяването. По някой път искате да знаете какво мислят. И туй не съобщават. Тук може да се учите. В Небето не можеш да кажеш някому: „Я ми разправи туй нещо.“ В Небето няма отрицателни мисли. Ти не можеш да питаш един ангел какво нещо е злото, какво нещо е бръщолевенето. Ти не може да питаш един ангел какво нещо е плюенето, какво нещо е секненето, какво нещо е да ви нарежат. Не можеш да питаш там: „Къде ви е кухнята?“ Не можеш да питаш: „Къде ви е църквата, къде ви е училището?“ Там не се занимават с такива работи, там всичко е определено. За какво ще питаш? Младият момък преди да се е запознал с някой ангел, ще пита майка си къде е хлебецът, като се срещне с младия ангел, престава да пита за ядене и пиене, а пита отгде ще мине тя и накъде отива. Той ще тръгне по пътя. Туй на Земята става. В Небето не можеш да питаш един ангел къде отива друг ангел. Вие мислите, че другият свят е като този свят. И той е като този свят, но нашият свят [се отличава] с черните дупки. В духовния свят [като искат да изпитат нещо, слизат] долу. Този свят е, който раздава. Когато един ангел иска да знае какво нещо е зло, той идва тук на Земята. Когато един ангел иска да знае какво нещо е война, минава през Марс. Когато иска да знае какво нещо е страх, минава през Сатурн. Когато иска да знае какво нещо е човешко достойнство – през Юпитер. Там, като иде, учи се. Те са предметно учение. Когато изучавате овцата и вълка, те са емблема на нещо.

Сега правя разграничение. Вие искате да напуснете земния живот. Няма какво да напускате земния живот. Трябва да знаете с какво се занимава човек на Земята. С какво се занимават ангелите, тепърва има да учите. Ангелският живот е този, от който имаме проблясъците на най-приятното състояние на блаженство, което имаме. Той е ангелско състояние. Блажен може да бъде човек в годината 2-3 пъти, или някой път в десетях години веднъж. Някой път си ял някое ядене и туй ядене произвело такова приятно впечатление, такъв дълбок усет, като че ли целият свят се е отворил пред тебе. Та казвам сега: гледайте приятните усети, които се явяват във вашия ум, хубавите работи, те са от духовния свят, от ангелите, от светиите. Онези мрачните неща, идат от долу. Имате две течения – едно земно и едно небесно; и после едно трето течение, което произтича от нас. Всякога, когато човек добре учи, увеличава се радостта. Когато човек не учи, скръбта се увеличава. Скръбта показва, че не се учим, радостта показва, че се учим по-добре. Сега на Земята и скърби ще имате. Много работи има, които още не ги знаем. И докато ги научим, ще скърбим. Щом научим работите, не скърбим вече. Представете си, че един ангел, когато искате да ви помогне, той няма да ви помогне като човек. Ти си пътник, носиш всичкото състояние в раницата. Седнал си някъде. Минава този ангел, иска да ти услужи, взема ти раницата, без да ти каже нещо, ти ставаш и казваш: „Обраха ме“. Трябва да знаеш, че някой ангел иска да ти помогне. Той ще ти занесе раницата на мястото. Който знае, ще се зарадва, че раницата се е качила на друг гръб. Нали вие като предадете багажа на трена и като отидете на мястото, показвате само бележката и получавате багажа. Ако не разбирате, можете да кажете, че са ви обрнали. После ще видите, че куфарите пак са се намерили. Когато намерите куфарите, значи някой ангел ги е намерил. Някой път такова е лошо състоянието, че никой не може да ви помогне. Но не се минават 2-3 дена и всичката

тежест, която ви е измъчвала, изчезне и се заражда един нов живот. Най-първо мислите, че няма кой да ви помогне. Явяват се 10 души кандидати. Този ангел, като видял, че имате раница, той уредил вашите работи. Когато се уреждат вашите работи, ангелите работят. Когато се заплитат вашите работи, долните работят. Щом един ангел ви помогне, той и лихви си туря на работата. Щом един от долните ти помага, той половината ще ти вземе. Ангелът като ти помогне, една придобивка ще има. И това е разликата между помагането отдолу и помагането отгоре. Като ти помагат отгоре, в знанието ще има и една придобивка. Като ти помагат отдолу, няма да ти кажат Истината, но ще имаш едно заблуждение.

Нали имате онзи анекдот. Гдето една лисица паднала в един голям трап. Седи и мисли какво да прави. Казва си: „Закъсах, ще се мре.“ Минава един голям козел и ѝ казва: „Кума Лисо, какво правиш?“ – „Много горещо ми беше горе, та слязох да се разхладя“. – „Може ли да сляза и аз?“ – „Ще ми бъде приятно да ми станеш гостенин.“ Той влиза вътре. Като влязъл в ямата, лисицата се качва на гърба му и излиза из ямата. Казва му: „Довиждане, аз пак ще дойда, да те видя.“ Та казвам: не играйте ролята на глупавия козел. Ти минаваш някой път, погледнеш някоя красива къща и се зароди желание да направиш и ти такава къща. Нямах пари, вземеш оттук-оттам на заем и казваш ще направя къща на два етажа, та ще я дам под наем. Като направиш къщата, заборчлееш така, така ти се забъркат работите, трябва да продадеш къщата и останеш голтак. Туй е от желанието да си направиш къща. Като видиш някоя хубава къща, ти се зарадвай на нея. Иди при този, който я е направил, питай колко му струва. И ако имаш готови пари, направи си. А ти като видиш хубавата къща и казваш: „Че той като я направил и аз ще я направя“. Видиш някой учен човек и казваш: „И аз искам да бъда като него“. Като видиш учения човек, запознай се с него. Като видиш добрия човек, запознай се с него. Не е лесна работа да бъдеш добър човек. То е наука. Някой цигулар свири хубаво, попитай го как е започнал той. Трябва да проучвате, трябва да бъдете добри ученици. Не строите воденица на малък извор. Там не можете да направите воденица, но на някоя река може да направите. С част от тази вода можете да поливате и вашата градина.

Използвайте белия цвят да развивате вашите добродетели. Раздавайте. Човек, който събира, той си почива. Черният цвят е потребен. Някой път казвате: „Тъмно ми е.“ Щом ти е тъмно, легни и си поспи. Щом станеш и усетиш, че има светлина, иди да работиш. Тогава не ги размествайте, не употребявайте белия цвят за почивка и черния цвят за работа. Белият цвят употребете за работа. Когато е ден, работете, когато дойде нощта, почивайте. Христос казва: „Иде нощ, когато никой не може да работи“. Ще почиваме вкъщи. Скръбта е ден на почивка, радостта е ден на работа. Когато си радостен, трябва да работиш, когато си скърбен – ще се молиш, ще съзерцаваш, ще се уединиш на някое място. Когато сте радостни, не се уединявайте, излезте навън, раз[з]д[а]вайте своята радост. Когато дойде скръбта, влезте и се уединете. Имаме онази притча на Христа, където Той казва: „Ти влез в скришната си стаица“. Като влезеш в скришната стаица, то е ден на учение. Евреите сега са в скришната стаица. Парите им вземат, всичко им вземат, ограничават ги. Те са в скришната стаица. Зло ли е това? Ще си починат. Като дойде освобождението, като излязат навън, ще работят. Понеже ние сме свободни, трябва да идем да работим. Всеки от нас трябва да иде да работи за Господа. Ние сме дошли да работим. Най-първото задължение е да работиш за Господа. Той ни е осигурил през вековете, няма да мислиш за ядене, за това, за онова. Ти като свършиш работата си добре за Господа, Той ще уреди твоите работи. Ще ти даде съвет. Изпълни този съвет. Вие по някой път мислите да

уредите вашите работи, че тогава да отидете, да служите на Господа. Светът може така да мисли.

Та казвам: какво сте сели във вашата нива тази година – боб, леща, жито, ечемик, ябълки, круши, череша, лозе или тютюн, или кърлеж сте сели. Тук имаме ний един кърлеж, аз я наричам г-ца Кърлежкова, студент по медицина. Някой път като нямате рициново масло, едно семенце може да вземете. Малко отровно.

Заучете песента „Изгрей, изгрей, ти мое Слънце“, една от братските песни. (Изпяхме песента.)

Някои от вас за следния път напишете нещо поетическо върху тази песен. Някои, които не могат да пишат, нека изберат и донесат по един плод, една ябълка, една круша или нещо друго. Който може да пише, нека напише, който не може да пише, нека донесе един плод.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

2^{ра} лекция от Учителя, държана на 30.IX.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ПОЛОЖИТЕЛЕН ЖИВОТ

Добрата молитва

(Направихме упражнението с ръцете. Накрая три пъти обливане.)

За следния път ще пеете „Зората на новия живот“.

Трябва един положителен живот. Вие сте в областта на относителния живот. Мислите, че почвата, на която стоите, е постоянна. Обаче почвата, на която стоите, е лед отгоре. Ще дойде време, когато този лед ще започне да се топи. Какво ще правите тогава? Заблуджението е там. Не е сега да се боите. Някои от вас сега са несръчни, понеже са млади. Някои от вас са страхливи, понеже са млади. Някои сте бойки, имате сила. Някои сте слаби, болни, не може да ставате. Ще кажете: „Животът е такъв“. Но това не е наука. Ще кажете, че такъв е животът, така Господ казал. Тези работи са били досега. Те са проповядвани едно време. Тъй са казали хората, но тия работи са от преходния живот. Кое е онова, на което трябва да градим? На което да имаме една основа, която не може да се измени. Казвате: „Като идем в оня свят“. Оставете това заблуджение – като идете в оня свят. Вие сте в оня свят. Днес имаш най-добрите условия и казваш: „Утре ще го направя“. За утре – то не е Божествено. Днешният ден е Божествен ден. Миналият Божествен ден е на боговете, а настоящият ден е на Бога. Човешкото е на хората. То е като възпоменание на една стара история. Бъдещето е важно, но най-важно е настоящето, да се подобрят нещата. Какво сте учили в миналото, то е човешко. Какво ще учите за бъдеще, то е ангелско. Какво сега ще учите, то е Божествено. И миналото трябва да се провери, и бъдещето трябва да се провери, понеже те съществуват. Туй, което за нас е бъдеще, за ангелите е настояще. Туй, което за нас е минало, то е настояще за други същества, които седят по-долу от нас.

Имате числата 1, 2, 3. Какъв смисъл има 2. Ако имате едно зърно пшеничено или едно зърно царевично, въпросът седи другояче. Вие имате една единица, която е динамична. От тази единица зависи вашето бъдеще. Ако знаете как да постъпвате с нея, вие ще имате всичко на разположение. Двете в дадения случай какво показва, че тази единица се е умножила. Казвате 2, запример имате един крак, после друг крак, два крака са за предпочитане, отколкото един. Но числото 2 е неустойчиво, то няма равновесие. Знаете ли колко хиляди и милиони години е взело на човека, докато се научи да ходи на два крака. Най-първо е ходел на четири, после се изправил на два крака и двата крака ги превърнал на ръце. После цяла история има как са се образували пръстите. То е цял свят, върху него са мислили, мислили, правили са опити, опити, докато дойдем до туй положение. Процесът не е престанал, но продължава и за бъдеще да се изменя, и ще се измени. Три е посоката, накъдето трябва да ходите. Имате едно – това е ос. Имате две – това са двете колела, посоката. По която ще се движите, е три. Имате две очи. Трябва да знаете посоката, накъдето ще тръгнете. Ако знаете какво да гледате, ще научите нещо, ако не знаете, няма нищо определено. Та казвам: когато човек гледа, погледът му трябва да бъде определен. Вие гледате някого. Кое е важното в човека? Най-първо погледнете очите му, има ли един неустойчив поглед, или не. Колеблив ли е, или не. На някой човек очите се движат настрани, на някой човек очите се движат нагоре и надолу, на някой погледът е неустойчив, на друг човек очите се движат надясно-наляво. Какво показва това? Това е упражнение. В единия случай, когато човек гледа в него, той слиза надолу. Когато гледа

надясно, той се качва в планините. Когато гледа хоризонтално, той е на полето. Казвам: от вашите гледания, когато вървите по вашия път и не знаете как да гледате, знайте колко нещастия може да ви се случат. Вървите захласнат по пътя, пътят не е направен добре, блъснете се и паднете. Или някоя дупка са изкопали. Земята не е едно място съвсем уредено, тепърва ще се урежда, има толкоз препятствия. И ако всичко знаете, ще ви поболее косата от страх. Благодарение, че всичко е прикрито. Казвам: не ходете в опасните места.

Едно е човешката мисъл, две са човешките чувства, три – човешките постъпки. Има мисли отровни, вие казвате каква да е мисълта. Има мисли, в най-малката доза ако влязат във вас, могат да изменят целия ваш живот. Може една мисъл да ви осакати за цял живот. Има отровни чувства за цял живот. Има отровни постъпки за цял живот. Има отрови в мисловния свят, има отрови в духовния свят, има отрови в човешкия свят. Мнозина сте нервни, то е отрова. Този, нервният човек, постоянно се тревожи, отрова е влязла. Откъде е влязла тази отрова. Турил я някой. Може някой твой дядо [да е] причина, да влезе тази отрова. Може някой твой прадядо или някой ваш приятел, може някой умишлено да ви я турил или без да знаете да ви е турил отровата. Ако вие не знаете как да турите този процес на чистене, тогава вие сте изложени на разни заболявания – умствени, сърдечни и телесни заболявания. Сега вие седите и мислите какво ви интересува, след колко милиона години Слънцето ще изгасне. Някой учен човек пресметнал, че след 5-6 милиона години то ще изгасне. И вие се безпокоите, че Слънцето след 10 милиона години щяло да изгасне. Или искате някой път да знаете какъв е бил вашият дядо, или искате за бъдеще да знаете какъв ще бъдете. Много естествено, детето след 25 години ще бъде възмъжал мъж, оженен с деца, ще мисли за своето семейство. След 85 години ще бъде старец с бяла коса, краката му няма да може да държат, може да има някои внуци около себе си, може да няма никого, може да има ревматизъм в краката си, да е прегърбен, може стомахът му да е отслабнал. Казвате: „На старини какво ще бъде?“ Питам: какво ви ползват вас младините и какво ви ползва възрастният живот? Младините е едно, възрастният живот е две. То е отношение в психическия живот. Старостта е едно състояние, но тя не е достояние на човека. Туй, гдето вие мислите, че сте стари, вие се заблуждавате. Старият човек, той е един свят, гдето слабост няма. Старият свят е свят на много разумни същества. Вие, като влезете в този свят, ще искате да бъдете стари, те ще започнат да ви товарят и вие ще станете като кон, да пренасяте стока от едно място на друго. На ваш език говоря. Като ви прекарат от едно място на друго, изведат ви, казват: „Остарял коня от голяма работа. Някой умрял от голяма работа“. Сега вие казвате: „Да работим, да работим“, но при работата не да се товарим, а да се подмладяваме. Работа, която не подмладява живота, е самоизмама. Мисъл, която не подмладява човека, тя е самоизмама. Те са лъжливи неща. Да не казваме лъжливи, но те не носят никаква реалност в себе си. Всички говорите, че вече сте остарели. Излезте из този, стария свят, че сте коне, да ви товарят. Господ ви е турил като деца свободни – вие, като ви отворят вратата, ще влезете в старостта. Ще започнат да ви товарят и като ви използват, като нямаш никаква сила, ще те изпъдят из стария свят. Ще кажат: „Нека да дойдат други, които искат да станат стари“.

Сега туй трябва да има приложение. Вие казвате: „Остарях.“ Хубаво, но щом си остарял и нямаш никаква дълбочина, какъв стар си. „Подмладих се“ – бъдеще имаш. „Силен станах“ – бъдеще имаш. Ако старостта разбирате, че умни ставате, старостта има смисъл. Старият, разумен човек може да се подмлади, той има бъдеще. Човек, който не е разумен, няма бъдеще. Някой път сега вие мислите, че може да направите много за света. Светът няма нужда ние да го поправяме. Вие мислите сега за войната. Какво ще направите

за войната. Големи хора се бият, но тия хора са много умни, вие седите, съдите ги. Оставете ги, те са умни хора, бият се, показват силата си. Вие не се интересувате във войната кой ще победи. Вие се намирате в положението на овцата, в която два вълка са влюбени, сдавили се и който е по-силен, той ще вземе овцата. Казали на овцата, че тия вълци са много благородни, като се свърши войната, един ще я вземе, и тя ще бъде щастлива. Палати ще ѝ дадат, [в] копринени дрехи ще я облекат. Тя седи и чака кой от вълците ще победи. Чака един да победи, да дойде нейното щастие. Минава един мъдрец и ѝ казва: „Бягай, плюй на краката си и не чакай да се свърши войната. Ако чакаш да се свърши войната, твоята кожа ще хвъркне.“ И на вас казвам: не чакайте вълците да свършат войната. Те като свършат войната, овцата да я няма там. Вие седите и гледате борбата на Доброто и злото. Като се борят Доброто и злото, да ви няма. Надалеч да сте, когато се бори Доброто и злото. Вие чакате Доброто да победи. На Земята може злото да победи. Вие чакате Доброто да победи, ами ако победи злото. Ще хвъркне кожата ви. Никога не чакайте победата, да ви няма там. Като се свърши войната, онзи който победи, той сам да дойде до вас. Сега вие казвате: „Какво трябва да се прави?“ Слушали сте много и казвате: „Да вярваме ли в Бога?“ Какво значи вяра в Бога? Или казвате: „Да работим за Господа“. Какво значи да работим за Господа? Вие казвате: „Да свирим“. Вземете цигулката и свирете. Вземете един стар човек и той свири. На младини свирене може, но на старини свирене не става, само възрастният човек може да свири, който работи, който има сила. Детето се учи, на стария не му държат краката и ръцете. Не чакайте вие на стари години да ви се разкрият работите. Ще ви се разкрият много работи, но вие ще съжалявате. После, защо сте се убедили, че сте остарели. Вие сте се самоизлъгали. Ако ви турят с тая маска на лицето, вие казвате: „Аз съм стар, остарял съм“. То е самозаблуждение. Маска е турена на лицето. Не се оглеждайте с тази маска, но кажете: „Не съм стар“. Казано е: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Никъде не е казано, ако не станете като старите, не можете да влезете в Царството Божие, или ако не станете възрастни, не можете да влезете в Царството Божие, но е казано, ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие. Царството Божие са ония хубави и велики условия, при които може да се развиваме. Засега дръжте идеята, че Царството Божие е за децата. Някои казват: „Възмъжал“. Възмъжал е някой в тебе. Не се самоизмамвай. Ако дойдете в присъствието на един велик човек, ще почувствате, че и вие сте велик. То е неговата мисъл. Качите се на един трен и пътувате с 60, 80 км в час. Казвате: „Бързо пътуваме“. Не пътувате вие, тренът пътува. Не се самоизмамвайте да мислите, че вие сте, който пътувате. Като мине силният човек, веднага почувствате сила. Разправяше ми един българин как пръв път е свирил на тамбура. Чичо му бил музикант – виртуоз, казва: „Той си тури пръстите на ръката, взе и моите пръсти под неговите, и той като мърда пръстите, и моите пръсти се мърдат с неговите. Помислих си, научих се да свиря, но не моите пръсти свирят, тия, на чичо ми свирят“. Ако вашите пръсти са на пръстите на чичо ви и вие свирите, свиренето не е ваше. Сам трябва да знаеш как да свириш. Вие казвате: „Аз имам една идея, еди откъде я взех“. Не разчитайте на идеите, които са чужди. Мисъл, която не е Божествена, тя не е наша. Всички Божествени мисли са положителни. Всички Божествени мисли са на наше разположение. Онова, което не е Божествено, то е относително. Някой път имаш едно разположение, една радост, тази радост не е естествена, тя е човешка радост. Онази [Божествената] радост не престава. Тя, и при най-оскъдни условия, е вътре в човека. Казвам: всички разчитайте на ония, постоянните работи. Трябва да правите едно различие – човешките мисли са като спомагателни мисли за Божествените.

Сега за една седмица ще изхвърлите из ума си, че сте стари, че сте болни, ще мислите, че живеете в един Божествен свят, че всичко е уредено. Няма какво да мислите: ще изгрее ли Слънцето, или няма да изгрее; ще залезе ли, или няма да залезе; ще бъде ли топло, или не. То не е ваша работа. Сега питате каква ще бъде зимата. Зимата ще бъде точно такава, каквата е. Ако сте с тънки дрехи, ще бъде студена; ако сте с топли дрехи, ще бъде топла; ако имате въглища, ще бъде топла; ако нямате въглища, ще бъде студена; ако имате хляб, добра ще бъде зимата. Това са положителни неща. Има една вътрешна зима в човешкия живот. Аз съм правил опити да опитам някои работи. В света ние образуваме студа. Има един обикновен студ, когато хората стават добри, зимата става по-топла. Когато хората стават лоши, зимата става по-лоша. Ние увеличаваме топлината и намаляваме топлината. Някой път ако топлината се увеличава – ние сме добри; ако не живеем добре, намалява се топлината. Всички външни условия зависят от онова състояние, в което ние се намираме. Ако имаш вяра в Бога и обичаш Бога, тогава зимата ще бъде мека. Ако имаш Любов към Бога, пролетта ще бъде отлична, цветуща ще бъде, лятото ще бъде цветущо, есента ще бъде цветуща и зимата ще бъде добра.

Най-първо трябва да измиете вашия съд. Сега, в живота, в един съд туряте какво ли не, останали разни миризми, ще трябва да се измият хубаво. Новото, което туряте, да не му се предаде уханието на старото. Аз говоря за Любовта. Не туряйте новата Любов при старата, да стане каша, новата ще се развали. Ако турите прясно мляко при киселото, ще се подкваси. Измийте тенджерата хубаво, да няма нищо от киселото мляко и тогава налейте прясното. Киселото мляко е потребно за човешкия живот. Човек без киселичко не може. Мъчението е потребно за падналите хора. Без мъчения не можем, то е ракийца. Който е паднал, за него мъчението е потребно. Вие разбирате, когато друг ви мъчи, ами когато вие сами се мъчите, вие какво ще кажете. Когато една муха се мъчи, влязла вкъщи, иска да излезе, блъска се в прозореца, удря се, мисли, че през този прозорец може да мине, светъл го вижда. И вие виждате плода през прозореца, искате да го вземете, но не всичко, което виждате, може да постигнете. Често казвате: „Всичко е възможно в света“. Всичко е възможно според Божия закон, който Бог е турил. Извън Божия закон нещата са невъзможни. Една сестра тук имаше две-три години наред, все вземаше билет от лотарията – няма да ѝ кажа името – тя вземаше билет с идеята един милион да спечели. Като се тегли лотарията казва: „Пих една студена вода“. Двайсет и пет лева отиват. Втори път пак милиона чака, като се тегли лотарията, пак пие студена вода, три години като взема билет и по няколко пъти се тегли лотарията в годината, може би да е дала над хиляда лева, а за всичкото това време е взела 50-100 лева. Какво добива човек от това самозаблуждение. Аз не искам да ви насърчавам. Онзи, който трябва да измени движението на това колело, колелото може да се движи по-бързо или по-полека, там има един начин, как да се разбъркат и кои числа да дойдат. Аз се чудя защо някой трябва да вземе билет от лотария. Защо той да не развие своето обоняние, та да усеща уханието на златото. Златото мирише, като цвете, много хубаво. Който има развито ухание*, не му трябва да взема билет от лотария, да търси и да види къде има заровени пари, ще ги помирише, ще ги откопае. Що му трябва да взема билет, има милиарди заровени в земята, ако развиете уханието си тук, няма да има нито един беден. Вие ще вземете билет и то не е лошо, не съм против лотарията, но казвам за три години да дадеш хиляда лева, а да вземеш само 50-100 лева, какво си добил? Ако дадеш в банката тия пари, колко ще ви дадат. Ако ги вложиш в банката, хиляда лева по 10% в годината ще имаш 100 лева печалба. А тази сестра за три години е спечелила 55 лева. Ако ги беше вложила в банката, щеше да има повече.

Седи един брат, въздъхва и казва: „Остарях.“ Това е самозаблуждение. Аз зная защо този брат казва: „Остарях“. По-напред имал една, която го е обичала. Тя е мислила, че е идеален, даровит, кредитирала го, обаче тя изгубила вяра в него, не го кредитира вече и той казва: „Остарях.“ Разбирам, че онази, младата мома, не му дава, и често вие дете остарявате, вашите приятели са изгубили вяра във вас. Защо са изгубили вашите приятели вяра във вас. Не свирите, пиано имате, на пианото не свирите и по пет минути дори. В началото, като сте започнали, имаха доверие във вас. В първата година свирите „Цвете мило, цвете красно“, във втората и третата година все същото свирите. Но с „Цвете мило, цвете красно“ работа не става. Музика, която не помага на човешкия ум, не е музика. Музика, която не помага на човешкото сърце, не е музика. Музика, която не помага на човешкото здраве, не е музика. Музиката е хигиенично средство за човешкия живот. Настоявам всички да пеете, то е Божествен закон. Правилно ще пееш. Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си. Пейте и възпявайте Господа в ума си, пейте и възпявайте Господа в душата си.“ Много добре ще пееш в ума си, в сърцето си, и в душата си ще пееш. И в трите свята ще пееш. Под думата *душа* разбирам да имаш глас, да пееш. После здравословно е да се пее, подобрява се кръвообращението, кръв идва в гърлото и гърлото ще бъде здраво. Като пееш, повече кръв иде, като не пееш, малко кръв иде. Ще пееш, да се привлече повече кръв. Ще работиш, да се привлече повече кръв. И работата е едно привличане на кръвта, работиш с ръката си, привличаш кръв в тази част, като мислиш, привличаш кръв в мозъка си, като чувстваш, привличаш кръв в сърцето си, като работиш с волята си и с душата си, привлича се кръвта по цялото тяло. Следователно да работи душата ти, да привличаш кръвта по цялото тяло, значи всяка клетка да има необходимата храна и така се обновява. Да мислим, значи да се обнови нашият ум. Тия възгледи трябва да имате. Какво нещо е мисълта? Мисълта е храна за човешкия ум, чувстването е храна за човешкото сърце. Казвате: „Защо е Любовта?“ Ти като любиш, ти се храниш, ти храниш и другите хора. Обичта да бъде в сърцето, а Любовта да бъде в ума. Любовта винаги кредитира, обичта винаги събира. Кредитът от Любовта иде, щом се събере материалът, тогава душата ни е, която обработва дадения материал. Събраният материал трябва да се обработи. Децата подразбираме при дадения материал. Детето е, върху което бащата и майката работят, обработват този материал. Бащата се радва на обработения материал, който е поставен в детето. Казвам: онова, което Бог е обработил и изпратил, ние трябва да го пазим. Всички трябва да пазим ума си, вие не трябва да се тровите, постоянно трябва да избирате най-хубавите мисли, светли мисли, най-хубавите чувства, топли чувства и най-добрите постъпки. Вие най-силните, най-устойчивите неща трябва да ги задържате в душата си, по този начин вие можете да бъдете здрави. Сега остава мисълта и вие казвате: „Как може да бъде това?“ Когато Христос говори на Никодима – той [Никодим] казва: „Как може стар човек да влезе в утробата на майка си и да се роди?“ Старият човек в хамбара той е много малък. Всичките зрънца събрани, носят 200-300 кила, всички са станали големи, като извадите едно зърно и го посадите на нивата, става голямо. Нещата, които се турят в Божествения живот, имат съвсем друга величина. Непосети, имат една величина, посети, имат друга величина. Едно зърно се намалява, има известна обвивка, животът седи в една много малка, микроскопическа част. Като дойде този динамичен живот, оттам ще започне и многото. Всички велики работи в света са много малки, микроскопически. Ние, докато не дойдем до онова, малкото, Божественото, не можем да започнем развитието. Не се заблуждавайте с големите работи, но малките работи. Една малка и хубава мисъл струва повече от милион. Една сестра боледува, дошла при мене и ми казва: „Дайте ми Любов“. Аз я гледам, какво да ѝ дам. Стомната пробита,

какво да се тури вътре. Казвам ѝ: „Любовта не е като вода, да се дава“. Любовта най-първо произлиза от Вечността, влиза в Божествения свят, защото под думата Божествен свят разбираме първия свят, който е проявление на Божественото. От туй, незнайното, влиза Любовта. Имаме първото пречупване, след второто пречупване тази Любов минава в духовния свят. Има трето пречупване, минава в човешкия свят. Любовта не върви по права линия. През колко препятствия ще мине, докато дойде. Тя мисли, че Любовта е голяма, много малка е, тя иска да види тази Любов. Гледам треперят ѝ краката, има един неустойчив поглед, иска Любовта да дойде, гледа уплашено. Любовта със страх не иде. Дето има страх, няма Любов. Като престанеш да се страхуваш, може да дойде Любовта. Тя иска някой да я гледа. Казвам ѝ: „Ти сама ще се гледаш. Има в тебе Един, Който може да те гледа.“ Тази сестра не е женена, та ѝ казвам: „Ти си женена“. Еди кой си господин Драголев – нали тук няма Драголев – г-н Драголев, човек е мъж и жена едновременно, дясната страна е женска, лявата е мъжка, лявото око е мъжко, дясното е женско. Човек е мъж и жена едновременно. Когато вие сте раздвоени – един ви говори едно, друг – друго. Един ти казва: „Ще успееш“, друг казва: „Оставете това настрана“. Дотогава, докато спорят във вас, вие нямате светлина. Не вземайте участие в спора, стойте надалеч. Като дойде светлина в ума ви, топлина в сърцето ви и сила във вас, там е Господ. Там гдето е Бог, има постижение. Постижението е винаги в топлината, светлината и силата. Дето има светлина, дето има топлина и дето има сила, там е Бог. Дето отсъства светлината, вие не разчитайте на това. Не се занимавайте с погрешките на хората, ще се осакатите. Гледам, тук много братя започват да се осакатяват. Няма по-опасно нещо да търсиш погрешките на другите. На вашия гръб някой е написал една дума, вие не виждате написаното, но като вървите, който види, започне да чете. Турили са ви една нецензурна дума на гръба и всеки чете. Написана е думата *вагабонтин*. Един мине, чете, друг мине, чете *вагабонтин*. Кажете: „Аз не съм, на гръба ми е написано“. Съблечи дрехата си и изчисти написаното, и изчисти вагабонтството. Ти ще се докачиш: „Как смеят да ме наричат така!“ Какво значи *вагабонтин*? *Ваго-*, *вагабонтин*, значи оцапано, значи нещо нечисто. Всяко нещо, преди да го възприемете, опитайте го десет пъти. На вяра не възприемайте нищо, на вяра можете да възприемете туй, което произлиза от Бога. Другите неща опитвайте. Казано е: „Опитвайте духовете – от Бога ли са“. Само Божиите работи трябва да се приемат. Човешките работи и тия на духовете, всичко трябва да се опитва. Сега вие казвате: „Какво са казали духовете?“ Какво ще кажат духовете. Хората са възплътени духове на Земята, а онези са не възплътени духове.

Казвам: това е за новия живот. За да ни обичат, трябва да имаме нещо, за което да ни обичат. В човека само Божественото обичаме. Там се гради постоянната Любов, затуй тази постоянна величина трябва да съществува в ума. Божествената мисъл трябва да съществува в нашия ум, Божествената светлина трябва да съществува в нашето сърце и Божествената сила трябва да бъде в нас. Щом Божествената сила е в нас, Божествената Любов в нашето сърце и Божествената Мъдрост в нашия ум, всякога можем да имаме на разположение Любовта, която работи. Защото Любовта е един творчески принцип, тя ще обработи мислите. Светлината обработва и събира. Светлината събира, топлината я обработва. От нея излиза нещо. Та казвам: когато Божествената Любов дойде във вас, трябва да има какво да обработвате. За да видите, трябва да има някой да ви научи как да любите. Сега вашата Любов каква е. В Любовта ще дадеш нещо от себе си. Що е обичта? Да вземеш нещо. Като вземеш, колкото и малко да е това, което вземеш, да е ценно. Аз като взимам житното зърно, то е ценно, като един скъпоценен диамант. Вземете едно житно зърно и казвате: „Какво става от него?“ Ти разсъждаваш по човешки. Божествените

неща и малки, и големи да са, еднаква цена имат. Една Божествена мисъл служи като основа за твоето бъдещо щастие. Една Божествена мисъл в сърцето, едно Божествено чувство и една Божествена сила – трите неща трябва да се съединят. Съединени, те са, които подигат. Силата ще подигне тялото, чувството ще подигне сърцето, мисълта ще подигне човешкия ум. Щом се повдигнат, започва умът да работи, сърцето и тялото да работят. Човек вече живее. Казвам: Бог вдъхна дихание и той стана жива душа. Значи Божественият принцип, Божественият елемент е започнал да работи.

Та по-рано ви казах: силата е във фактите, чувството е в законите, мисълта е в принципите. Що е принципът? Ще изучаваме мисълта. Що е законът? Ще изучаваме човешките чувства. И чрез фактите ще изучаваме силата. Когато някой каже, то е един факт, че той е един факт, разбираме, че това е една сила, която трябва да знаеш как ще употребиш. Един факт трябва да знаеш как ще употребиш. Един закон, който знаеш, трябва да го употребиш, да го туриш на работа. И принципът ще го туриш чрез своята мисъл. Законът ще го туриш чрез онова, което чувстваш, а фактите ще използваш чрез силата. Сила и факт са едно и също нещо. Вие имате едно лошо настроение, не сте разположени, това не е Божествено. Вашето неразположение може да се дължи на хората, може да се дължи на заминали същества, на души. Не се поддавайте на внушения, които са човешки, внушения, които носят тъмнина – изхвърлете ги. Внушения, които носят лоши състояния, изхвърлете ги, не ги приемайте. И мисъл, която не носи светлина, изхвърлете я. Чувство, което не носи светлина, изхвърлете го. Постъпка, която не носи сила, изхвърлете я. Казват ти: „Знаеш ли какво казват хората? Чакай да ти кажа“. Мене не ме интересуват хората, аз зная какво могат да кажат. След като те похвалят хората, трябва да платиш за похвалата. Някого похвалят във вестниците и знаеш ли колко му коства? Ние приличаме на онзи Иван в Габрово, на когото турили бюста на видно място в града. Този Иван, като си видял бюста, казва: „Е, Иване, колко боб изяде, докато дойдеш тука“. Той бил търговец, забогатял. Поставили му бюста на това място, че какво има. По-хубаво е ти да носиш този бюст вътре. Какво по-хубаво от една светла мисъл, какво по-хубаво от една светла постъпка. Именно в Божествения свят трябва да сме поставени по образ и подобие и да знаем, че това, което носим, е израз на Божественото. Като вършиш, да знаеш, че си израз на Божествената светлина, израз на Божествената топлина и на Божествената сила.

Казвам: за една седмица мислете, че сте израз. Да се подмладите най-малко с 10 години. Всички млади да станете. Че сега сте стари, то е маска. Че ви побеляла главата, то е маска. Че се набръчкало лицето, то е маска. Кажи си: „Отвън е така, но отвътре не е така“. Като умираш, казваш: „Поне не съм стар“.

Една сестра ми даде тази поезия. (Прочете няколко стиха.) Човек трябва да работи, пеенето е най-малката работа, по-лека работа от пеенето няма. Вземете „до“. (Всички пеем „до“.) „Извор излиза“. (Пее го с тона „до“.) „Тръгва по пътя“. (Пее го с „ре“.) „Целта постига“. (Пее с „ми“.) „Плод събира“. (Пее с „фа“.)

*Живот без кал, мисъл без прах и чувство без студ
Отче наш*

3-та лекция от Учителя, държана на 7.X.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ПРЕД ЛИЦЕТО БОЖИЕ

*Добрата молитва
Зора се чудна зазорява*

Вземете песента „Изгрява вече ден тържествен“.
(Направихме упражнението с ръцете.)

Като стане човек възрастен, мъчно може да прави упражнения. Всичко знаем, а остаряваме. Всичко знаем, а отслабваме. Всичко знаем, а изгубваме паметта си. Всичко знаем, а на стари години започваме да забравяме всичко. Много учени хора сме. Какво значи това? Човек се ражда в тъмнината и постепенно с идването на светлината в живота детето расте. Като дойде зрялата възраст, Слънцето е на зенита. В старини светлината си отива и тъмнината иде, човек остарява. Остаряването не е нищо друго, освен че тъмнината излиза. Затуй на стари години трябва да бъдете горе, на северния полюс, когато е лято. Там има един изгрев и един залез. Шест месеца е ден. В умерените пояси има 365 залязвания и 365 изгрявания. В духовния живот северният полюс е най-хубавото място за живеене. Тук, на Земята, най-лошите места са полюсите, а най-хубавите места в духовния свят са на двата полюса, защото северният полюс в духовния свят е Истината и там се живее най-добре. Доброто и Истината са на полюсите. С Доброто и Истината се живее най-добре. Тук в Истината и в Доброто най-зле се живее. Сега това е една теория. Сега вие имате особени идеи. Вие гледате някой път старите хора дават си важност. Казват: „На 60 години човек съм“. Ако си на Слънцето и си на 60 години, това е смешно. Едва ли на Слънцето ще бъдеш на 10 секунди. Като си на 60 години тук, на Земята, на Слънцето ще си на 10 секунди на слънчевия живот. Смешно е дори. По някой път е хубаво да имате огледало и да се справите със старостта. Тия бръчки, които имате, те са по внушение. Аз така го обяснявам. Когато някъде се изсекат горите, в тия хълмистите места като падат дъждовете, дойдат пороища и набраздяват почвата. Няма растителност да държи почвата в равновесие. Тия набраздявания се дължат на това, че ние се тревожим: „Какво ще правим, гладни ще измрем, дрехи нямаме, обуца нямаме“. Кой прави обуца на растенията, кой ги облича? Тревите, камъните кой ги облича? Че някой път може да ходите боси, то е благословение. Но някой път трябва да бъдете обути, някой път трябва да бъдете боси. Защото тъй както е обут човек, то е много нехигиенично, кракът му не може да диша, пък и в тъмнината е. Кракът казва: „Малко светлина, малко прозорец да се отвори“. Като се скъсат обувката, то е благословение за крака[та]. Като се скъсат обувката, човек казва: „Срам ме е, скъсаха ми се обувката“. А кракът се радва и го счита за благословение, че се е отворил един прозорец. Човек, който не разбира, казва: „Какво ще кажат хората?“ Хората ще кажат, че си е направил къща и си е отворил прозорец. Турил си стъкло, ще влиза светлина. Скъса се на друго място, втори прозорец. Още по-хубаво! На трето място се скъса – трети прозорец. Че на нас зле ли ни е, като имаме седем големи прозореца в този салон. Я да ги нямаше, какво щеше да бъде.

Та сега казвате: „Какво е казал Христос?“ Най-важното каквото е казал Христос, не са го писали. Защо не са го писали? Понеже няма да приемат хората. Казано е туй, което ще го приемат донякъде. Например казал е Христос да се отречеш от себе си. То има две страни. Аз да се отрека е мъчно, но другите да се отрекат не е мъчно. Казва още: „Ако не

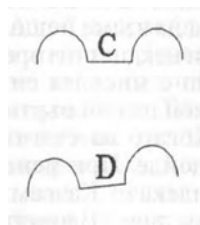
умрете, не можете да минете от смъртта в живот“. Че да умреш и от смъртта да минеш в живота, как ще го разберете. Като умира някой, ще остави наследство, има какво да вземете от умрелия. Казвате: „Той трябва да умре“. Защо да умре? Ще вземат наследството от умрелия. Синът взема наследството от бащата. Бащата е богат, но скържав, синът и дъщерята чакат да умре. Разправяха ми за този хаджи Калчо, българския богаташ. Един случай ми разправяха за него. Турили му часовник за мерене на електричеството. Идва чиновникът и гледа, че много малко енергия е употребено. Чуди се как може в такава голяма къща, толкоз малко енергия да харчи. Хаджи Калчо мълчи. А той направил контакт зад една картина, свързал контакта с жицата преди електромера. Намерили после къде е скачен, че после го глобили 1000 лв. Това от сиромашия ли е? От скържавост. Този човек милионер, милиони има, а е толкова скържав, скъперник. Сега, когато говорим скъперник, скържавост, ще ги турите вън от себе си. Вие казвате: „Аз греша“. Грехът не е твоя дреха. Той е затворнически халат. Турят те в затвора и ти поставят халат. Ти не приемай този халат. Ще го носиш, но той не е твой. То е за затвора. Като излезеш из затвора, не мисли къде са го турили, не мисли какво е станало с халата. Често вие търсите дрехите на вашите погрешки. Сприхав си. Търсиш къде е сприхавостта, търсиш дрехата на сприхавостта. Малко си недоверчив. Търсиш дрехата на недоверчивостта. Ленив си. Има дреха на леността. Не я търси, като си ленив. Ще търсиш спокойствие да има човек. Бог създаде най-хубавите неща в света. И като изпрати млекопитаещите, те си направиха големи хубави жилища, апартаменти като палат. Легне под някое голямо дърво, накапят плодовете долу и целия ден яде и спи. Господ казва: „Какво да правя с тия животни? Не мислят, не работят, не се грижат за дрехи, а само мислят да ядат и да спят“. Тогава прати хапливите мухи. Иде мухата, ухапе животното и то подскочи. Сега вие седите тука, но като влезе някой, всички погледнете, обърнете се да видите кой е влязъл. Защо? Хлопне някой, подскачите. Помръдне някой, обърнете се. Че ти стои спокоен, защо ще се обръщаш. Бих желал да ви видя тук, когато влезе някой, всеки да седи, никой да не се обръща. Войниците, когато са в строй, какво правят. Може някоя муха да го хапе, но той не може да направи никакво движение, стои и търпи. Ако не е в строй, веднага ще я изпъди, но щом е в строй, не може да се мръдне. Кацне някоя муха, ти ще търпиш. С мисълта си ще я пропъдиш: „Аз съм в строй, махни се, не ме безпокой!“ Ако ви дам едно упражнение духовно, веднага ще ви нападне сърбеж. Ако ви дам едно упражнение, нито един няма да остане да го не сърби гърба. Най-мъчните упражнения не съм ви ги дал още. Ще се намерите в чудо. Ще идете да търсите разни мехлеми. Някои сестри имат сърбеж, че то е изпит. Ще те сърби и ти ще мислиш, като че нищо няма. Ако бяхте ясновидци, при сърбежа щяхте да видите, че ти си облечен в много тънки дрехи и дошли същества с хиляди и всеки иска да те пипне. Всички се награкали като мухи по тялото и всеки иска да вземе нещо. Представете си, че те намажат с нещо и мухи накацат отгоре ти. И ти трябва да седиш, да ги пропъдиш с мисълта си. Или пък дойде ревматизъм в коляното. Някой път ви върти коляното. То не е болезнено състояние. Когато ви стягат колената, показва, че влага има, дъжд ще дойде. При мене тия дни се изредиха няколко души да се оплакват. Казвам: дъжд ще вали. Сега не мислете, че е лошо това. Вашият барометър показва, че промяна става в атмосферата. Радвайте се, че вестниците пишат на вашето тяло, че скоро ще вали дъжд. Това са новини. Все трябва да се размърда вашето тъпанче. Някой ще кресне повече, някой ще изпее хубаво.

Според сегашния характер, който имате, ако се явите да ви приемат за ученици, най-първо за кандидати, дали ще ви приемат. Ще ви турят да седнете на един стол и ще пратят от тия, малките същества. И при най-малкото помръдване няма да ви приемат в

училището. Или ще ви изпратят някоя лоша мисъл. Вие не можете да направите различие, що е лоша мисъл. Лоша мисъл е тази, която ви отдалечава от Бога, една мисъл, която внася тъмнина. В тази тъмнина ти ще намериш где е свещта. Има светлина, тя се загаси. Тогава ще намериш своето фенерче. Вечерно време ти вземеш фенерчето си, ще ти свети, а който няма такова фенерче, той ходи в тъмнината. Сега где ви са вашите фенерчета. Едно фенерче имате тук. (Показва центъра на вратата.) Второ имате малко по-горе. (Показва центъра на Любов към Бога.) Трето имате отзад, четвърто между веждите, друго имате наред челото. Ако запалите тия фенерчета, нас не биха ни трябвали тия лампи. Сега други светят и ние се радваме на тая светлина.

Аз съм наблюдавал евангелисти, които разправят, че знаят Библията. Какво знание е да помниш Библията. Че самата Библия е много учена. Онези места, на които са написани Словата Божии, всичко знаят, много учени са. Но книгата сама по себе си учена ли е. Вземете един български селянин, който не знае да чете, носи една свещена книга на гърба си. Отваря я, затваря я, не знае да чете. Казва: „Сляп съм, да ми се отворят очите да чета“.

Какво означава тая линия A? Какво означават тия двете линии A|B?

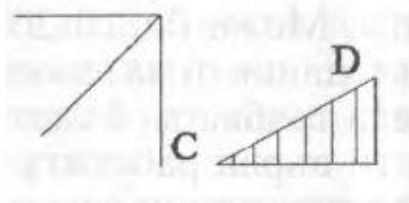

Това са човешките вежди. Защо са веждите? Веждите са закон в духовния свят. Начин, по който трябва да работите. Веждите показват по кой начин трябва да се работи. Някои от вас имате много добри методи за работа, някои имате много лоши методи за работа.

Тук имате един малък дефект. Върви някой човек и едното му рамо е вдигнато. Лявото или дясното му рамо е вдигнато. Може би 10-20 поколения са имали този навик. Този навик има своя психически произход. Раменете на човека трябва да бъдат хоризонтална площ. Тебе някой път не ти върви работата. Не може да се спогодиш. Наведеш си наляво или надясно главата. Откъде е останал този навик? Вие не сте го образували. Онези, които го създадоха, кои са? То е цял език. Какво означава? Като си наведе някой път главата, чуди се. Когато мъчнотията е голяма, човек прави едно движение, когато мъчнотията е [по-]голяма, човек прави друго движение на главата. Всеки ден може да се случи някоя мъчнотия и вие свивате веждите и не знаете защо ги свивате. Или когато ви е неприятно нещо, правите известно движение на лицето. Когато очаквате нещо, правите друго движение. Защо да не турите ония, хармоничните линии, че всичките ни движения да бъдат красиви. Някой върви, стъпя важно от крак на крак. Какво показва този ход? Друг върви и се криви от кръста. Някои за много големи работи говорят, с големи работи се занимават, мислят, че милиони ще имат, пък то, не знаят да мислят. Днес често хората говорят – 20 000 имало убити или 50 000 убити, и се радват за това. Никак нямат предвид ония страдания, които тия хора са имали – виковете към Бога, скръбта на майките и на техните близки. Четем във вестниците и често някои казват: „Всичките да ги избият“. Че ако се избият, опасността е много по-голяма. Някой път хората да са живи, е по-хубаво, ако умрат, е по-лошо.

Та вие се безпокоите с навиците. Има много навици в нас, които трябва да поправим. То е един материал, който трябва да го оправим. Запример от 20 години съм наблюдавал, и млади сестри се прегърбват. Казвал съм им: „Изправете се“. Някои се изправиха. Навеждат се някои, то е болезнено състояние. Като седите, не се навеждайте. Децата като пишат, се навеждат много. Никога не се свивайте, когато седите. Винаги, когато човек има мъчнотии, се свива. Когато се намира в лоши условия, той иска да бъде голяма мишенка. Колкото е по-малък, толкова по-малко иска да го засягат. Та казвам сега: трябва да се преустройва главата, трябва да се преустроят рамената ви, трябва да се преустроят

веждите, трябва да се преустроят ушите, трябва да се преустрои носа, трябва да се преустрои брадата, трябва да се преустроят скулите, трябва да се преустрои челото.

Този ъгъл показва какъв е човекът. Тия успоредни линийки, показват всичките същества къде са. От отвора на ъгъла, до върха на ъгъла всичките тези линии представят съществата на разни степени на своето развитие. Колкото съществата са по-невежи, са по-близо до С. С е център. Колкото са по-близо до центъра, невежеството е по-голямо. Колкото са по-далеч от центъра, толкова са по-интелигентни. Колкото ъгълът е по-голям, толкоз и интелигентността е по-голяма. Ако вземете долния край на отвора на ухото, една права линия до основата на носа, при челото, и друга линия пак от същото място на ухото до най-долната част на носа – този ъгъл ще покаже каква е интелигентността на човека. Колкото дължината на носа е по-голяма, толкова човек е по-интелигентен. Някой път носът може да бъде дълъг, но може да не бъде интелигентен. Дължината на горната линия на носа не показва интелигентност. В животните долната челюст никак не е развита.

Сега вас ви интересува духовния свят, външната страна на духовния свят. Вас ви интересуват крилата на ангелите. После ви интересуват дрехите на ангелите. Светлите дрехи на ангелите са един резултат. Какъв е ангелът, каква е неговата височина – това не е ангелът. Ние сме смешни в нашите схващания, като казваме, че ангелите са много хубаво облечени. Някои кочияши са много добре облечени, колкото царете. Царят е облечен в скромни дрехи, а кочияшът има пера и като гледаш, облеклото му е по-красиво от [на] царя. Царят е скромно облечен.

Доста трудна работа е да изправи човек погрешките на миналото. Това не е лесна работа. Трябва да знаеш откъде е започнала една погрешка, за да можеш да изправиш погрешката. Вие сте сприхав. Вижда се във веждите ви, че сте сприхав. Вие сам за себе си мъчно може да изправите вашия характер. Ще намерите хора, които не са сприхави, ще дружите с тях. Няма да търсите да дружите с хора, които са сприхави, защото ще станете по-сприхав. Ако има друг сприхав човек, ти ще туриш 4-5 души между тебе и него, че да сте по-далеч. Като се съберат двамата сприхави, ще се скарат. На две сухи дървета им трябва само една клечка кибрит. За да не горят, трябва да се овлажнят. Да се овлажнят дърветата, това значи да влязат братя и сестри между тях. Запример тъй както тука се нареждате, вие не сте наредени както трябва. Аз бих ви наредил другояче. Толкоз години ви оставям свободни да седате, както искате. Защото ако аз ви наредя, ще кажете: „Учителя е пристрастен, турил го на първия ред“. Които са турени на първия ред, те са най-стари, които не може да се движат, да работят. Или онези, които са с тънки дрехи, съм ги турил на предния ред, понеже назад до прозорците не могат да издържат. Имам съображения, това не е пристрастие. Или някой човек е силен, ще го туря за работа. За работа ни трябва най-силните. Тях ще туря на предната линия. Тези, най-слабите ще бъдат най-напред. Тогава най-смелите, най-решителните ще ги туря напред, а най-страхливите ще ги туря назад, там ще ги туря при вратата. Страхливите при вратата няма да ги туря, защото, като дойде някой, те ще изскочат навън. Няма да чакат команда. Като кажат някъде: „Пожар“, всичките бягат. Така преди години в църквата „Св. Никола“ във Варна бяха стъпкали повече от 15 души, удушиха ги и после ги погребяха, цяло шествие имаше. И то на Велики петък. Извиква някой от църквата и всичките хукват да бягат, във всичките църкви бяха бягали. Казва Писанието: „Ще дойде време, когато ще бягате и ще се криете“. Христос предсказа кога ще дойде време, когато хората в миши дупки ще се крият.

Не се ли крием сега в миши дупки. Като дойде тревога, има криене. Питаха ме тогава на какво е личба? Казвам: искат на Великден да идат на другия свят, да идат на гости. Като се състезаваха, всички които бягаха – кандидати, но от тях избрали по 15 души и те отидоха в другия свят. И тях погребяха тържествено.

Сега изучавате окултните науки. В окултните науки изучавате това, което не е важно. И в религията изучавате това, което не е важно, и в Любовта. Слабият трябва да започне с обичта, а силният да започне с Любовта. След като е работил дълго време с Любовта, той да вземе мястото на слабия и да започне с обичта. Смяна трябва да стане. Любовта е външен метод. С Любовта се оперира във външния живот, обхода трябва. Ако ти не знаеш как да любиш, ще направиш голяма пакост на хората. Да кажем – изпратете Господ да раздава разни блага! Има един разказ, че Господ изпратил един ангел с големи подаръци за всичките хора на Земята. Дали му наставления на кой човек какво да даде. Тогава хората били малко на Земята, не както сега. На тия, малкото хора, на всеки подарък било турено името – кому какво да се даде. Всичките били поставени в една много хубава копринена торба. Ангелът, като слизал, видял царската дъщеря, че се къпела в едно езеро. Като я видял толкова красива, той се увлякъл, че Господ е създал такова красиво същество, и без ангелите да знаят за тия същества. Увлякло се съзнанието му и подаръците изпадали от торбата. Останал само един подарък и той видял, че на пакета пишело *Вяра*. Всичките други подаръци изпадали. Всичките хора се разтичали и всеки взел от подаръците, какъвто намерил. Ние всичките сме усвоили това, което не ни е дадено. И всеки казва: „Това е за мене“. Та ние страдаме от непозволените подаръци. Сега ще върнете тия подаръци, иде друг един ангел и той ще донесе всеки подарък с надпис. Сега е без надпис. Трябва да дойде подаръкът с надпис. Не е лошо, че имате тия пакети, но някои пакети не са за вас. Да кажем, че си намерил пакета на Любовта – имаш овце, говеда, патици. Започнало се на общо основание. Този викнеш на гости и го оскубеш хубаво. Веднъж гледах в село две моми, доста красиви, гонят един юрдек. Настигнаха го, хванаха го и гледам – не му гледат главата, но обърнаха задницата и започнаха да скубят къдриците. Оскубах къдриците и го пуснаха. След това загониха друг юрдек и от къдриците си направиха украшения. Защо гонят юрдека? За къдриците. Те казват: „Къдрекът не се носи на задницата, но се носи отпред“. Този къдрек знаеш ли какво значи. Мома, която носи къдрек, е къщница. Момъкът на хорото я гледа. И щом носи къдрек, знае, че е къщница; щом не носи къдрек, не е къщница. За да стане къщница, юрдекът трябва да даде къдреца. Кой от вас не е скубал къдреца. Доста юрдечи има оскубани. Има и духовни юрдечи. Видиш някой човек, който си направил хубава къща, добре мебелирана, хубаво измазана, той е юрдек с къдрец. Ще искаш да го хванеш, да се научиш като него. Тия неща са в преносен смисъл. Аз се чудя откъде е дошло на ума на тоя юрдек да си направи такъв къдрец и на коя мома е хрумнало най-напред да си направи украшение от къдреца. Доста хубав е. Дотогава аз не бях виждал какви са къдриците, но тогава видях цвета, и завивката е красива. Аз се чудя как е дошло на юрдека да си направи такъв къдрец. Момата защо го скубе, разбирам, но юрдекът кога му е дошло на ум да си направи този къдрец. После съм наблюдавал пауните. Като се приближиш до пауна, той си дигне опашката като ветрило, разшири я и издава един особен звук, който не е много музикален. Като речеш да се приближиш, той си показва перата. Веднъж гледах един паун, тамам се приближавам до него, той бяга, не си показва опашката, крие се. Казвам си: „Тоя защо бяга?“ Гледам задните пера оскубани, няма опашка. Той бяга, понеже перата му са оскубани. Няма пера, няма какво да покаже. Не иска да си покаже главата, пък и главата му е много малка.

Има нещо, с което трябва да се занимаваме. Да може човек да поправи носа си в 10 до 20 години, да направи една органическа поправка, то е голямо постижение. Ако в 10-20 години можеш да поправиш веждите си, и то е голямо постижение. Ако можеш в 10-20 години да възпитаеш косите си, и то е голямо постижение. Та ние искаме да бъдем добри, ние знаем начина. Най-лесната работа е, да бъдем добри. По естество имаме доста материал за добрина. Ако е за художници, имаме най-хубавите бои, вложени в нас. Бях на изложбата на Тричков. И аз го наричам художник, който рисува пробуждането на живота в Природата. Там няма да видиш никакво същество. Всичките линии на планините и дърветата са схванати много добре, оттенъците са много добре схванати. Доста голямо изкуство. Той може да рисува тия оттенъци по единствената причина, че рисува много бързо. От сутрин до обяд работи. Вечер не работи. Гледам главата му, доста добре помни оттенъците. Падането на светлината става под един ъгъл, понеже Слънцето върви по една крива линия. Всякога слънчевите лъчи разпо се отразяват, разни отражения произвеждат. В една минута се изменя отражението. Художникът дойде до най-красивия момент и ако не може да запомни, не може да даде и този израз. Като се измени и положението на Слънцето, дава друг оттенък. Вечерно време, когато залязва, Слънцето дава едни отенъци, на обед и сутрин дава други отенъци. Вие никога няма да видите туй, което той е видял. В картините си дава доста. Ако някой рече да рисува, никога няма да види същото. Някои се чудят где е видял всичко това. Видял го е. Та вие сега искате да изучавате Любовта. Любовта е едно голямо Слънце, което се движи. Вие трябва да изучавате пътя, по който Любовта върви. Любовта върви по една много хубава линия на Земята. Ако гледате на тази линия от разните посоки, разни настроения се дават на Любовта. Срещнеш един човек, едно настроение добиваш; срещнеш втори – второ; срещнеш трети – трето; срещнеш четвърти, пети, шести – различни настроения. Но тия настроения са все добри. Видиш едно дърво, добре създадено – едно настроение добиваш. Видиш черешата, едно настроение добиваш; видиш лозата – друго настроение; видиш сливата, ябълката, крушата – различни настроения създават. Тия неща разпо са създадени и разни състояния упражняват. Дърветата упражняват влияние и ние упражняваме влияние върху дърветата. Та казвам: ако ние за всичките хора, които срещаме, ако не можем да възприемем благата, които те носят – като срещнеш един човек, трябва да му придадеш известно благо, което Бог ти е дал. От благото, което Бог ти е дал, да му придадеш. И той да ти предаде от своето. Като се срещнем казвате: „Каква е целта?“ В срещането трябва да предадем благата, които Бог ни е дал. В Любовта трябва да се предадат благата, в обичта – да възприемем благата. Ако ти не знаеш как да възприемеш, не знаеш как да оцениш едно благо, то не те ползва. Имаш хубава цигулка и ако само я държиш за показ, какво ще те ползва. Ти трябва да свириш и гласът, който издава, да се радваш като цигулар. Всеки един човек има някаква дарба, с която той трябва да се прояви. Виждал съм деца, млади момичета, имат много хубава усмивка, като те погледне, усмихва се и то хич не мисли за усмивката. Още като я срещнеш, тя е като художник. Ти трябва да възприемеш усмивката. Ти си тъжен, скръбен, и като видиш тази усмивка, измени се тъжното ти състояние. Такава усмивка аз я наричам Божествена усмивка. Има една усмивка, която е човешка. Трябва да дадем ход на Божественото в нас. Преди някой да е дошъл, вие се приготвявате как ще се проявите. Ще се проявиш такъв, какъвто Господ те е създал. Вие казвате: „Аз искам да се проявя такъв, какъвто съм“. Никой от нас не се проявява такъв, какъвто е, но се проявява такъв, какъвто не е. Един от българските владци, няма да му кажа името, карал се на един свещеник, хукал го, кряскал, наричал го с разни имена, както някой път си позволяват хората. Кръщавал го с много имена. „Почтени“ имена му казвал. В това време

влиза един негов приятел, и той към него се обръща усмихнато. На свещеника кряска, а на приятеля си казва: „Извинете, отгдето се намери този, че си изгубих разположението?“ С приятеля си става весел, започва да говори. Каква е разликата между неговия приятел и този, когото хука. В приятеля си вижда Господа, извинява се, а в онзи свещеник никакъв Господ не вижда, хука го. Господ е така скрит, че той го хука и го изпъжда навън. И Господ пише: „Да приемете владиката така, както еди кой си път той Ме прие“. Като те приемат по този начин, казваш: „Защо така ме приемате?“ Това казвам не да се плашим, но обхода трябва да имаме. Ти си свиваш веждите, трябва да знаеш защо ги свиваш, то е човешко. Някога детето се намръщи, свие вежди, надуе бузи. Всички се оплакват. От толкоз години съм между вас, малцина съм виждал да сте спокойни, да бъдете естествени. Дойде някой при мене, намери някое леке на дрехата ми, казвам: „Благодаря“. Ще изчистя лекето, защото не трябва да нося леке. Не е извинение, на моя гръб леке не трябва да имам. Като обличам дрехата, трябва да я прегледам. Ама бързам – не трябва да бързам. Аз ще се явя пред Господа, хубаво трябва да бъда облечен. Не само за хората трябва да бъда облечен. И когато съм сам и пак се обличам хубаво, пак преглеждам дрехата си, защото се явявам пред Господа. Той нищо няма да ми каже и 20 лекета да имам на дрехата си. Но хората, като видят тия лекета, те ще си помислят нещо. Седя някой път, не мисля право, недоволен съм, никой отвън не вижда това. Наоколо мене има невидими същества, на които мога да направя пакост; ще гледам да няма никой около ми, че никому да не сторя зло.

Има една приказка „Хиляда и една нощ“ за един такъв случай: Седнал един търговец на една поляна и яде маслини, кокичките хвърлял на поляната. Там бил наблизко синът на горския цар, че като го ударил с една кокичка, му извадил окото. Идва бащата и казва: „Кой ти даде право да хвърляш тия костилки? Ти ослепи сина ми“. – „Не видях“. – „Ти трябваше да видиш. Осъждам те на смърт!“ Молил му се, но той не му прощава. Казва: „Трябва да възстановиш окото на сина ми.“ Най-после му позволил за един месец да отиде при жена си и после да се върне. Като отишъл при жена си, там дошъл един мъдрец, който му казал по кой начин може да поправи окото. Като се върнал и излекувал окото, тогава царят му простил. Нямаме право да хвърляме костилките къде да е. Нямаме право да плюем къде да е. Някой път и аз правя същото. Извади кърпата си и плюй. Не е позволено да се плюе навсякъде. Влизаме в един свят на абсолютен ред и порядък. По някой път в плюенето, в секненето, в разните движения ставаме отвратителни на обкръжаващите. Като ни срещне човек, в обходата ни, в движенията ни, от нас да лъха светлина, да имаме добрите навици. Навикът е присадка. Добрите заложи, проявените добри заложи са Божествени. Няма по-хубаво нещо, да видиш една Божествена усмивка, като срещнеш човека да кажеш: „Как сте?“ – и от лицето ти да лъхат най-добрите чувства. Като кажеш на човека: „Добър ден“ – от теб да лъха доброта, да излизат добри чувства. Някой каже: „Добър ден“ – и от него нищо не излиза. Онова, което излиза от нас, трябва да бъде възвишено и благородно. Не да бъдем в постоянен страх.

Сега да ви дам едно правило. Представете си, че някой път се скарате с някого, стане пререкание, може да се скарате за възгледи или за дрехи. Не е лошо да се скарат хората, казват си много „хубави“ думи. След като си нарязал някого, след като си му казал много думи, че той е невъзпитан, че не е културен, да можеш всичко това да го оставиш и да си кажеш: „Я да видя този човек, какви добри черти има?“ В дадения случай да се спреш и да намериш хубавите черти и като намериш да ги държиш в ума си. Какво ще ти струва да направиш това? Да забравиш другите работи и да държиш хубавите му черти. Дръж в ума си хубавите черти, които той има, че този човек е работил, че е услужлив, оставя своята

работа и услужва. Аз, който имам хубави черти, пък нямам тази сръчност, която той има. Той знае да свири хубаво, аз не зная да свиря, или пък знае да рисува. Или говори хубаво, знае да туря думите на своето място. Като говори, хубаво е до го слушате. Приятно е да слушаш човек, когато говори непринудено.

Та от Невидимия свят по някой път като спим, ни турят някоя плоча. След като си ял хубаво ядене, сготвила го е някоя жена или някой много добър готвач, вечерта от Невидимия свят дойде някой ангел, вземе от тези малките частици и на нея напише много хубава песен. На една малка молекула напише една хубава песен. Станеш сутринта и започне тая молекула да се върти из ума ти. Ти чувстваш нещо Божествено, песента слушаш. После снемат този филм, ти го търсиш, няма го. След 4-5 дена пак ядеш хубаво ядене и вечерта друга плоча ти напишат. Казвам: при всичките добри условия в живота ни, ангелите слизат и плочи правят. Колкото повече плочи имате направени от ангелите, толкова животът е по-хубав – тогава тялото се изменя и очите се изменят. Колкото по-лесно слизат ангелите, толкова по-добре. Онзи брат, който писал „Учителя говори“, казва: „Колкото души има, които да те обичат, ставаш по-силен.“ Това наполовина е вярно. Колкото душите обичат, стават по-силни. Но добрите души накъдето отиват, ти трябва да тръгнеш. Ти ще станеш като един от тях, с тях ще тръгнеш. Не само да чакаш да те обичат, но да вземеш участие с тях. Ако 20 души те обичат и ти искаш да опиташ тази обич, много малко ще спечелиш. Ако вземеш участие, ще спечелиш повече. Казвам: вземете участие в Любовта на Бога. Бог когато изпраща Любовта си, ние трябва да я възприемаме. Като възприемем, всякога се дава повече. Щом усетиш, че ти е дадено повече от колкото ти трябва, веднага да дадеш туй, което ти е излишно, да покажеш Любовта. Няма да задържаш Любовта в себе си. Всеки, който се опитва да задържи всичката си Любов, той си създава всичките неприятности. Ще вземеш толкова, колкото ти е потребно, а другото ще раздадеш до последната трошица. След 1-2 часа може да дойдат други благословения. Божиите блага са нескончаеми. Взел си благословенията, не даваш. Взел си, не даваш. Чакаш един ден да станеш учен, че после да учиш хората. Още като дойде благословието у тебе, след 1-2 минути, даже и минутата е много, ще намериш някого да раздадеш. Ако на човек не можеш да дадеш, дай на някоя круша, на някой камък, дай, да върви благословието. Затуй аз бих ви препоръчал, като имате, щом дойде благословието, умийте ръцете си хубаво и с тази вода полейте цветята или някое плодно дърво. Дърветата ще турят в плодовете си туй благословение, което ти си дал и чрез плодовете ще иде в другите. По съвременния начин не може да се възпитате. Аз бих ви дал Божествените методи какви са. По този начин ние осакатаме себе си, осакатаме дърветата и Божиите благословения не може да се приемат. При един живот и плодните дървета да се радват, и цветята да се радват, и слугите да се радват, и ние да се радваме. Аз следя мнозина, като хукат слугите си. Тази сутрин като ставам, иде ми на ум, че един брат беше ни оставил четири стени, направени от шперплат и отгоре един покрив с мушама. Трябвало му да си направи къща, но той после много евтино ги остави на нас. Седяха изправени при салона, не можеше да се намери място да се направи къща. Той имал идеята да си направи къща и да живее в нея. Ние взехме двете стени, турихме ги при лимона и двете останаха отвън. Дойде ми на ум, че ние ги оставихме навън и ще се наквасят от дъжда. Викам нашия брат Ради, той не може да ме разбере. Пък аз бързам, казвам му, но той не разбира. Ние някой път се безпокоим защо не ни разбират. Не може да ни разбере човекът. Не е лесна работа да разбере. Този шперплат ще се накваси от дъжда, от влагата ще се развали. Казвам: оставили сме ги така отвън, дъждът иде, този дъжд го очакваме, няма да съжалявам, нека да ги накваси. Казвам: трябва да бъдем предвидливи. Онази

пеперуда, която носи хубава дреха, като дойде дъждът, трябва да се свие под някой лист и след като престане дъждът, да излезе навън. Когато неблагоприятните условия идат, скрийте се. Хубаво облечен ли сте, трябва да се скриете под някой лист. Нека дойде Божието благословение, всички да се ползват от [него] наоколо. Като дойде ясният ден, излез отвън. Сега съществуват религиозни хора – евангелисти, православни. Това е един неестествен живот, това не е религия, но един човешки порядък. Сегашните хора се покланят на светии. От хората бягат, да се кланят на светии. Че по улиците много светии минават и [по] улиците има икони. Имаше един свещеник поп – апостол. Вървим веднъж по улицата с Граблашев, и той като ме видя, започна да се кръсти. Казвам: „Хубаво, така се кръсти. Досега си се кръстил на икони, сега се кръсти на живи хора“. Той се кръсти и мисли, че дяволът е скрит в нас, да се избави.

Никога не задържайте излишъка на вашето настроение. Една ваша хубава мисъл задържете за себе си, другите пратете навън. Ако ти всякога пращаш хубавите си мисли на всички, ти няма да останеш беден. Като задържиш туй, което ти е необходимо, другото прати навън. Като задържиш потребното от твоето чувстване, другото прати навън. И като задържиш потребното от твоите постъпки, другото прати навън. Веднага ще стане преобразование в цялото ти тяло и в мозъка ти става преобразование. По този начин, по който ние сега искаме да бъдем добри, такава добрина в света не съществува. Бог постоянно говори в нас. Щом възприемем, трябва да отразяваме Божиите блага. Земята, като вали дъждът, попие колкото може; онова, което не може да попие, потича навън; камъните много малко приемат, образуват се пороци. Кои камъни предават повече, кои по-малко. Онези камъни, които предават повече, задържат по-малко в тях. Складирана е много голяма лечебна енергия. Може да ви кажа кои камъни са лечебни. Камъни, които дават повече, са лечебни. Дават повече, приемат повече. Други дават по-малко, приемат по-малко. Не казвайте: „Не искам много“. Много не задържайте, задържете това, което ви е необходимо. Приемаш много, даваш много. Не да приемеш много, да даваш малко. Или да приемеш малко, да даваш много. Много приемаш, много даваш; малко приемаш, малко даваш. При мисълта трябва да бъдем свободни. Предаваш една мисъл в себе си, не се плаши от своята мисъл. Дойде ти някоя мисъл, която не е чиста, стой докато мисълта стане чиста в тебе. Като дойде светлината в ума ти, ще видиш, че тази мисъл не е толкова лоша, както ти мислиш. Може да намериш една мисъл груба, ако я прегледаш чрез светлината, която тази мисъл издава, ще видиш, че тя не е така груба. Някои неща са грозни чрез пипане, някои неща са грозни чрез вкус, някои са грозни чрез ухане, други чрез слуха, но очите дават друг образ. Всеки човек, докато го разгледаме с нашите сетива, да се спрем върху онова, върху което очите казват – то е Доброто. Някой човек се прояви зле. Туй, което очите виждат, да намерим в него хубавите черти. И в себе си, като направиш една погрешка, пак да намериш една хубава черта. Спирайте се върху заложбите, които Бог е вложил във вас, на вашите наследствени черти. Обръщайте внимание на онова, което е вложено в дадения случай. Това е новият начин на самовъзпитание. Вие искате да срещнете някой приятел. Някого пък не искате да срещнете. Някой път искате някой да мине от дясната, някой път от лявата ви страна. Ако искаш ти да му се разкриеш, остави го да мине от лявата страна; ако искаш той да ти се разкрие на тебе, нека мине от дясната ти страна. Вие искате някой да мине зад гърба ви. Този човек, който минава зад гърба ви, е чужд. Човек, който минава пред лицето ви, той ви е близък. Минавайте между дърветата. Тия дървета, които са пред лицето ви, са близки; тия, които са зад гърба ви, са далечни. Този човек, на когото обръщате гръб, той ви е далечен; този, на когото обръщате лицето си, той ви е близък. Господ като обърна лицето Си, Той ви е близък. Като обърне гърба Си

към нас, ни е далечен. Господ казва: „Ще скрия лицето Си.“ Когато Господ си скрие лицето от нас, ние сме далечни. Когато ние си скрием лицето, Той ни е далечен. Когато един човек те срещне с лицето си, той ти е близък. Приема те учтиво, говори ти, среща те разположен. Всеки човек, който минава пред лицето ти, поздрави го; който минава зад гърба ти, той не е разположен. Когато някой минава и ти се намръщиш, лицето на Господа ще се намръщи за тебе. Всеки човек, който минава пред тебе, и животни и растения, когато минават пред лицето ти, трябва да знаете, че Господ е пред тебе. Божието благословение иде и от животни, и от камъни, и от хора. Виждаш вода отпреде си. Божието благословение иде чрез водата. Виждаш Слънцето, звездите, всичко онова, което виждаш, Господ ти говори чрез него, радвай се за това. Ние чакаме на [оня] свят да идем и да видим светиите. Сега Господ минава пред нас и ние не Го виждаме. Сега ви отварям една завеса, то е един момент. Виждаш хубавото, то не е продължително време, 5-6 минути и всичко туй се крие. Казвам: когато видиш хубавото в момента, радвай се на онова, което виждаш, понеже Бог е в онова, което ти си видял; в онова, което ти си чул; в онова, което си пипнал; в онова, което си вкусил – навсякъде същият закон е. Ето един начин за самовъзпитание.

Тази работа не е лесна. Аз толкова време работя, много мъчна работа е да бъдеш разположен понякога. Някъде се спирам, погледна някое дърво, видя някой камък, спра се при него, някой камък ми обърне внимание. Или някое изворче ми обърне внимание, спра се, очистя го, Божието благословение е там. В това е новото възпитание. Критическият дух оставете го вън от училището. Отвън като [го] оставите, а на сцената като актьори ще играете ролята, както е писано. Като слезете от сцената, ще съблечете дрехата, тогава ще правите, както знаете. Щом сте на Божествената сцена, ще бъдеш изправен артист. Щом слезеш от сцената, можеш да постъпваш, както искаш. Постоянно по този начин не може да гледате, ще се уморите. Може половин час така да гледаш, после пак по старому. До известно време ще гледате така, после ще забравите. Ще кажете: „Уморих се да гледам“. И всичките образи ще се слоят в ума ти, не можеш да ги обработиш. Като вървите по пътя, най-напред може да гледате надолу. Като се уморите да гледате, гледайте нагоре небето. Вървя, гледам, по земята не искам да гледам, тогава ще гледам растенията наоколо. Уморя се да гледам тях, ще гледам небето. После пак се уморя, ще гледам надолу. Ще има разнообразие. Светлината в камъните се отразява по един начин, в растенията по друг начин, в небето по друг начин. Светлината от хората по друг начин се приема. Срещаш един човек. Може само веднъж да те срещна и да ти обърне внимание. Ако не ти обърне внимание както трябва, ти си изгубил. Срещате един човек, много може да научите.

Та сега новото е туй. Какво сте вярвали досега, какви са вашите убеждения, то е много хубаво. Една песен, която сте научили в детинството, ще я оставите и ще я турите на заден план. Новите песни ще гледате. Лъчите, които при изгрева сте приели, ще ги оставите. Като дойде Слънцето на зенита, друга е светлината. Използвайте разумно всичко.

Сега какво запомнихте? Какво трябва да запомните. Като минавате покрай някой извор, ако не си жаден, топни само пръста си и го близни. Щом не ти се пие, топни само пръста си. Минаваш покрай някоя река, харесаш я, лятно време, изуй обувката си и я мини. Зимно време ако е, тури пръста си в реката, близни и благодари на Бога, че си имал случай да близнеш от реката, в която Господ се проявява.

Сега туй, което ви говорих, не се старайте да го предадете на другите. Искам да го предадете на себе си. Предайте го на себе си, на всичките души, които живеят във вас, на

тях го предайте. Ако на тях може да го предадете добре, и на другите може да го предадете. Не предавайте нещата на другите, докато не ги предадете на вашите близни.

Отче наш

4-та лекция от Учителя, държана на 14.X.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ОСНОВЕН ТОН

Отче наш

Изгрява вече ден тържествен

Движенията като правим към север, оттам се възприемат силите, от юг се обработват. Винаги човек трябва да бъде във външен и вътрешен контакт. (Направихме упражнението с ръцете. Ръцете настрани, трептене на дланите – туй е изтръсване от всичкия земен прах. Обливане).

Майките ви са предали само теорията на живота. Да живее човек това е наука. Да предполагаш как ще живееш, това е теория. Между теория и наука има голяма разлика. Някои казват, че от теорията се е образувала науката. В Природата не е така. В Природата процесът е обратен. Науката е това, което живее. Един факт ти го знаеш. Ние имаме научни факти. Долната част на челото, дето са веждите, е границата на умствения свят. Там са събрани данните. Фактът е туй, което човек е преживял. По средата на челото се намират известни способности, които събират, наричам ги способности на трансформиране енергиите в Природата. Горната част на челото, разсъдителната част, е, дето са поставени принципите на живота. В горната част са принципите, в средната част са законите, в долната част са фактите. Веждите представят фактите, средната част – законите, а пък горната част – неговата разумна страна, представят принципите. Сега ако един човек не знае как да обобщава фактите, за да ги обобщи, трябва да има закони да ги събере в едно цяло. То е тъкане на работата. Той има принципи, които са Божествен материал, който се дава.

Аз искам да събудя във вас побуждение, не състезание. В състезанието се ражда ревност, в ревността се раждат много неестествени работи. Съревнованието в Истината е да пееш хубаво, да не се покажеш, че можеш да пееш, но онова, което Бог е вложил в тебе да го проявиш. Онова, което Бог е вложил в нас, трябва да го проявим. Има една човешка страна, аз я наричам позлатяване. Позлатеното никога не изтривайте, не трийте туй, което е позлатено, него само мийте отгоре малко. Туй, което е съществено, него изтривайте. Колкото по-добре изтривате, по-хубаво става. Колкото и да го изтривате, то не се изтрива. Казвам: изтривайте калта на вашия ум и на вашето сърце, защото там се събира кал. Тия лампи, след като горят години, почерняват, има остатък в горенето, не е съвсем пълно. Човек като мисли, остава известен прах в неговия ум, в сърцето му, понеже горене има там, огнище има, доста пепел се образува. В тялото доста бунище остава. Те са огнища на разни състояния – недоволство, болести, какво ли не.

Във всинца ви трябва да има желание да бъдете красиви, защото външната красота е израз на Истината. После всички трябва да бъдете подвижни. Любовта дава живот. Човек, който седи заспал, той не знае какво нещо е Любовта. Ако сърцето ви не гори, ако умът ви не издава този Божествен пламък на светлината, ако Истината не внася във вас сила, тогава вие не сте във връзка с културната работа на Земята. Като се движи човек, да му е приятно, че се движи. Сега вие по някой път очаквате нови неща, искате да изядете една паста, или едно грозде искате да го изядете. Хубави работи са. Колко грозде ядете, колко пасти ядете. Ако не знаете да ядете гроздето и ако не знаете да ядете пасти, какво ще се ползвате. Ледената вода не я разтопявайте в устата, но разтопете я в огъня, че тогава я пийте или

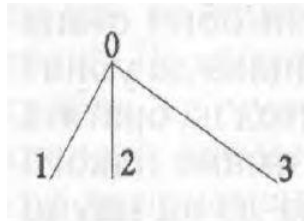
най-малко оставете я на Слънце да се разтопи. Има едно знание, което изстива човека. То се дължи на човешкото. От това знание са пострадали висшите същества и те сега ни спъват – много възвишени същества, на които се дължат нашите страдания. Те са като големи блокове, в тях има страшна ревност. Те не искат да видят човечеството малко напред. Като видят някой човек повдигнат, веднага казват: „Какво искаш, вие сте още базбазънци, какво мислите вие?“ По някой път вие се поддавате на техните внушения. Навсякъде ги има: и в музиката, и в литературата, и в дома. Навсякъде дигат скандали. От тях трябва да се пазите. Единственото средство е Любовта, която може да го пази. Броня е тя. Не може да се избавим от лошите мисли, те ще дойдат. И от лошите желания и от тях не можем да се избавим, и те ще дойдат. И лошите постъпки и те ще дойдат. Трябва да знаем как да ги използваме. Злото трябва да се използва.

Ще ви приведа един малък анекдот, анекдоти не съставят наука. В един манастир живеел един много благочестив калугер, като светия. Един [дух] хвърлил око на него. Казва: „Вдига гюрултия в този манастир“. Влязъл в стомната, че като пие вода калугерът, да влезе в него, да го управлява. Калугерът направил един кръст и го затворил в стомната. Пил вода, но той не може да излезе из стомната. Не само това, но десетки години като пил този светия, възседнал стомната и ходил по света, че разнасял този дух по света. Десет години го възсядал. Духът бил майстор и казва на светията: „Десет години тази стомна не съм мил, да ида да я умия.“ Като умил стомната, излял водата и напълнил стомната. Заминал си, но като се връща намира едно дете, много красиво вътре в коритото. Казва: „Кои ли хора са оставили това детенце?“ Пък този дух от стомната се превърнал на дете. Калугерът взел детето и го възпитавал в манастира. И той станал калугер. Синът учи баща си: „Защо седиш тук да си губиш времето в тия дивотии. В света излез, да бъдеш полезен. Аз в туй отношение мога да ти помогна. Че ти си способен да станеш царски зет, да се ожениш за царкинята. Този народ може да го управляваш.“ Убедил го и тръгнали. И действително сполучил да го сгоди за царската дъщеря. Той му крои келяф* на него. Станало една голяма кражба в двореца. Той казва: „Зетят, който още не е станал зет, той е откраднал.“ Хващат го и намират откраднатите работи у него. Осъждат го на смърт. Той казва: „Не бой се, аз ще те избавя.“ Завеждат го да го бесят на въжето. „Гледай надалече“. – „Гледам“. – „Какво виждаш?“ – „Виждам три магарета идат“. – „Гледай още, какво има“. – „Натоварени са с цървули“. – „Още гледай“. Той гледал. „Всички са скъсани цървули“. – „Тия цървули ги скъсах, докато те докарам до това въже. Да знаеш, че аз съм по-майстор от тебе“. Една мисъл, едно желание, една постъпка, която тебе ще те окачи на въжето в края, то не е Божествено нещо. Божествените работи започват от малките, скромни са те и завършват добре, като един малък плод – цъфне, завърже, увеличава се, като стигне своята степен на развитие, узрее. То е Божественото.

Казвам: във вас два живота вървят – един бурен живот и един Божествен. Вие роптаете, че нямате апартамент, че къща нямате, възглед нямате, пари нямате достатъчно, защо сте изоставен от другите хора. Да имате ропот вътре, то не е Божествен живот. То е животът на тия падналите ангели. Казват: „Ти си способен човек, тебе Господ те е пренебрегнал и Той е пристр-стен“. Ти казваш: „Я кажи какво казвате?“

Ходил един турчин в Цариград, той бил от Делиормана, връща се пак. Това било в турско време. Ходжата го пита: „Какво говорят в Цариград, какво ново има в Цариград?“ Казва: „Решили са да те направят шехю-ислям.“ Шехю-ислям е голям пост, като патриарх. „Така чух“. – „Ти ме забавляваш“. След две седмици ходжата среща турчина и пак го пита: „Я ми кажи, какво говорят в Цариград?“ Пак иска да му каже, че искали да го направят шехю-ислям, макар че не е вярно.

Бъдете свободни. Човек в света трябва да се радва на страданието и на радостта. Да се радваш на радостта, това е лесно, но да се радваш на страданието, това е изкуство. Този, който е достигнал до съвършенство, той може да се радва на страданието, на скърбите, защото скръб на един е радост на друг. Майката, която страда, носи онова дете в утробата си – за нея е страдание, пък някой път може да ѝ коства живота, но за детето, което майката го носи, е едно благо. Ако едно дете е в утробата на една отлична майка, ако тя го роди, то наследи нейното благо. Сега знайте, че страданието е майка, която ражда. И вие роптаете против вашата майка. Докато те износи, тя страда. Туй страдание, което имате, то се дължи на майка ви, която ви носи в утробата. Защо страдам? Майка ви ви носи в утробата си. Да носиш едно дете в утробата си, не е лесно. Давам ви понятие за страданието. Майка ви страда. Нека да ви носи, като ви роди, няма да скърби, тя ще се радва. Докато майка ви скърби, да знаете, че вие още не сте родени. Като ви роди майка ви, тогава ще имате по-малко страдания. Като се намалят страданията, вие сте родени. После ще имате малко страдания, тя ще ви кърми. Като станат още по-малко, ще ви праща на училище. Като започнете да принасяте нещо на майка си, тя ще започне да се радва с вас наедно. Казвам: вие трябва да се развиете, да направите вашата майка малко щастлива, да се радва с вас. Духът, който живее във вас, да се радва, че вие оценявате ония блага, които Бог ви е дал.

Ако от този връх падате, отде човек като падне, ще има най-малко вреда? Де е най-изгодно да слезете? По линията 0-3 е най-безопасно. По линията 0-2, е перпендикулярна, опасно е. Казвам: по тия три линии най-опасно място е 2, то е умът. После имате 0-1, то е сърцето и 0-2, то е умът и имате 0-3, то е волята. Две в дадения случай е човешкият ум, едно е човешкото сърце и три е човешката воля. Тази е една неразбрана работа. Понеже живеете в живота, разбирате механически. Вие искате механически всички хора да работят заради вас. Но всеки един човек може да работи за вас дотолкова, доколкото вие работите заради него. Сега трябва да имате една мярка. Вие още не знаете причините, от които произтича злото.

ЛЮБОВ КЪМ ЕДНОТО

ЛЮБОВ КЪМ МНОЖЕСТВОТО

Много хора като се стремят към един предмет, ражда се Доброто и злото. Едното като се движи в множеството, то е Божественият принцип. За да избегнем злото, трябва да оставим Бога да действа в нас. Когато ние дойдем да действаме в Бога, ражда се злото. Когато Бог действа в нас, ражда се Доброто. Много хора, като любят едного, не разбират този принцип, ражда се състезание. Множеството като обича само едного, ражда се злото. Множеството като обичат всички, ражда се Доброто в света. Следователно, когато някой казва: „Аз обичам едного“, непременно, като обичаш едного, Доброто и злото ще се родят. Ако искате да избегнете този закон, трябва да обичате всички. Понеже Бог, Който е всеблаг, обича всички еднакво. Ние, които не сме съвършени, обичаме само едного. Щом обичаш едного, непременно ще се роди злото. То е повод за злото. Това ви казвам, за да знаете, защо трябва да обичаме всички. Като се стремиш да обичаш всички, ти се стремиш да изпълниш Волята Божия. Като се стремиш да обичаш само един човек, ти създаваш условия за злото. Ако любиш Бога, Който люби всички, ти си на правия път. Ако обичаш само един, когото Бог обича, тогава ти ще родиш злото. Ако обичаш Бога, Който е извор на всичкото Добро в тебе, Любовта ще се роди. Ако обичаш едного, когото Бог обича, има опасност и други да го обичат и да се зароди между тях злото. Тогава и в семейството имаме същото. Яков имаше 12 сина, но обичаше повече единия син. Тази обич стана

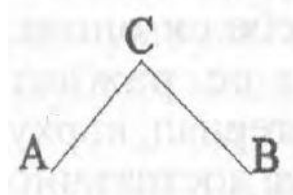
причина да се роди злото. Братята без малко щяха да убият брата си. Бог го прати в Египет да стане спасител на братята си, да ги примири. Сега всички казвате: „Да имаме някого да обичаме“. В душата си обичайте Бога, за да ви научи как да обичате всички. Да обичаш един човек не е лесна работа. Най-трудното нещо е да обичаш, защото този човек, когото обичаш, той има известни умствени стремежи и ти трябва да ги познаваш. Той има известни сърдечни стремежи и ти трябва да ги познаваш. Той има и душевни стремежи и ти трябва и тях да ги познаваш добре, да работиш за неговото повдигане. Ако ти го спънеш някъде, ще направиш пакост. Вие всички вземате мястото на Бога. Бог никога не спъва хората. Едно нещо помнете – когато намислиш да направиш зло, Той ще ти каже: „Не прави това зло“. Три пъти само ще ти каже, няма да предотврати, защото ще наруши закона на свободата. После ти ще понесеш последствията. Ако искаш да направиш Добро, Той ще ти каже: „Направи Доброто“. Ако се откажеш да го направиш, пак ще страдаш. Казвам: ако те насърчи в Доброто и ти не го направиш, ще страдаш. Ако ти каже да не правиш злото и ти го направиш, пак ще страдаш. Намислиш да правиш зло. Господ ще ти каже: „Не го прави!“ Ако ти се откажеш, ще се радваш. В туй, което Бог ни насърчава, ако се откажеш, ще страдаш. И в туй, в което Бог ви спира, ако го направиш, пак ще страдаш.

Казвам: в съзнанието вие не сте господари. Аз гледам някои сте много нетърпеливи. Някъде се развива някоя реч, някой говори, някой дига ръка, иска и той да говори, ще протестира нещо. Всички протестират. Най-после казват: „Ние го нарязвахме хубаво“. Щом се нареже един човек, какво изкуство има? Като нарежеш месото, какво изкуство има? Хората сготвят ядене. Мислите ли, че онова месо, което е развалено, като се нареже хубаво, че се сготви, е хубава храна. Най-първо месото трябва да бъде здраво. Ако една мисъл, едно чувство, една постъпка не съдържат в себе си онази Божествена сила, от която ти се нуждаеш, ти и да го режеш, нищо няма да ти помогне.

Та казвам: всяка мисъл, която образувате във вашия ум, гледайте да бъде чиста. Всяко чувство, което се ражда във вашето сърце, трябва да бъде чисто. Всяка постъпка да бъде чиста. Може да кажете: „Живейте добре.“ Но знаете ли как се живее добре? Да живееш добре, трябва да имаш храна. Да живееш добре, трябва да дишаш. Да живееш добре, трябва да чувстваш. Ако не знаеш как да възприемаш храната, ако не знаеш как да приемеш водата, ако не знаеш как да приемеш хубавите мисли, чувства, тогава не можеш да живееш добре. Казваме сега: „Вярвайте в Бога“. То е едно заблуждение. Двама светии живели в един манастир, имали две различни веруя. Единият поддържал, че трябва да се туря сол в боба, другият поддържал, че бобът не трябва да се соли, той си е осолен. Туй в света го има. Религиозните хора и без да работят, мислят, че ще им дойде отнякъде. Други поддържат, че като работиш, ще дойде благословението. Един ден единият сварил боб и го осолил. Друг ден другият сварил боб и го оставил неосолен. Другият казва: „Бобът не е осолен. Осоли го“. – „Помисли, че е солен и ще стане солен.“ В света само онова, което човек работи, приема благословение. Има вложени умствени заложи, сърдечни заложи и душевни заложи. Като работим върху тях, придобиваме нещо. Ако ти не можеш да кажеш една хармонична дума някому, ако кажеш една обидна дума, тази дума ще се върне към тебе. Има отзвук на нещата, отражение. Ако кажеш една лоша дума, ще се върне върху тебе; ако кажеш една добра дума, и тя ще се върне върху тебе. По този закон лошите мисли се връщат върху нас и добрите мисли се връщат върху нас. Не можем да избегнем последствията. Затова трябва да се пазим. Каквото и да посаждате, да е Добро. Човек, който много знае, не умира ли? Защо ти е знание, което те уморява? Малко да знаеш, но да живееш. Толкова много да знаеш, че да умреш. Аз считам многото знание като товар. Що ти са сто кила да ги носиш на гърба си. Колко кила може да носиш? Едно кило, две кила

може да носиш, но сто кила ако носиш, ще ти стане толкова тежко, че ще се откажеш от него. Определено е на човека колко ядене му трябва – колкото може да побере стомахът. То е раница. Не туряй в стомаха повече, отколкото може да носиш. Никаква друга раница на гърба си. Малко ще туриш и в ума си. Малко мисли са достатъчни. Не се товарете с много мисли. Ти вървиш по пътя, малко мисли тури. Малко чувствания тури. Не туряй много чувства. Някой казва: „Аз много ви обичам, готов съм да се жертвам.“ То са празни работи.

Тук преди 30-40 години седят в кафене „Македония“ двама души и говорят за братство, равенство, за социализъм. Гледат – един се мъчи да си вдигне товара. Казват: „Нека да си вдигне товара.“ За братство и равенство говорят, но не помагат на човека. Братството и равенството там седи. Този човек има нужда, помогни му да тури раницата на гърба си. Ние проповядваме за Господа, за Любовта, ти не искаш да направиш една малка услуга. Носиш една кошница с ябълки и круши, едно дете минава и не ти се откъсва да му дадеш. Този човек може да е светия, но не е от първокласните светии. Аз считам първокласен светия, който излезе с пълна кошница и се върне с празна кошница. Който

светия занесе пълната кошница пълна, не е още светия. Казвате: „Какво ще стане с нас? Ако всички носим пълни кошници, какво ще стане с нас?“

Мене ме питат как ще се оправи светът. Казвам: много лесно ще се оправи светът. По този начин ще се оправи светът. Половината коли са натоварени, половината са празни. Онези, които вървят по полето пълни, се радват. Другите казват: „Дайте ни.“ Пълните не дават. Казват: „Какво да правим?“ Казвам: вие вървете с тях, те се качват към върха. С конете не могат да изтеглят натоварените коли, ще започнат да хвърлят. Чакайте с вашите каруци, докато дойдат горе, половината ще хвърлят. Като слизате от другата страна и вие ще имате половин каруца. Ходете подир богатите, чакайте да дойдат трудните условия, те ще хвърлят половината.

Преди няколко време тук един наш приятел беше довел една виртуозка. Аз исках да свири. Не иска да свири, че десет години не е свирила, извинява се. Взех цигулката и изсвирих само едно малко парче. Тя се страхува. Като изсвирих малкото парче, тя ми свири близо един час и повече от Бетовен, от Моцарт, от Бах. Като изсвирих малкото парче и тя започна да свири. Турете в млякото малко подкваса. Или казано на обикновен език: вложете Любовта като подкваса и всичко онова, което желаете, то ще стане. Нещата хармонично стават само по закона на Любовта. Аз свиря и на нея казвам: „Ето аз свиря. Малко свиря, но хубаво“. „Ако е за свирене – казва тя – и аз мога да свиря и по-сложно“. Че един кон може да бяга повече от мене, не показва, че той е по-умен от мене. Че един аероплан може да хвърка по-бързо или един трен може да се движи по-бързо, то е механическо движение. Аеропланът, който се движи с голяма бързина, благодарение на човешкия ум се движи.

Та казвам: Бог е направил света. Ние не трябва да се заблуждаваме. Ако Бог е вложил някакви дарби в тебе, трябва да знаеш, че силата се дължи на тази дарба, която излиза от Бога. Трябва да го съзнаваш в себе си. Ако Бог ти дал власт и всички тия хора те обичат, трябва да знаеш, че те те обичат заради Него, не заради тебе. Тебе те обичат дотолкоз, доколкото ти си готов да изпълниш Волята Божия. Следователно не можете да бъдете обичани, ако не обичате Бога. Ако вие обичате Бога, и вас ще ви обичат. Ако не Го обичате, и вас няма да ви обичат. Степента, доколко ние обичаме Първото Начало – да съзнаваме в себе си онова, което Бог е вложил. Така не могат да се раждат противоречия,

понеже в ума има достатъчно материал, върху който човек може да работи. В сърцето има достатъчно материал, върху който човек може да работи. И в душата има изобилен материал да се работи. Всеки един човек трябва да работи в себе си върху онова, което Бог е вложил. Неговото бъдеще зависи от работата.

Сега в музиката си има правила. Има обикновени правила, по които се пее. За големите песни си има голямо време, за малките песни има малко време. Ако туриш малкото време при големите песни, не е хармонично. Ако туриш голямото време при малките песни, пак не е хармонично. Ще туриш голямото време при големите песни и малкото време при малките песни. Има една песен „Изгрей, изгрей ти, мое Слънце.“ Как бихте я изпели по правилата на музиката? Може да я изпеете. Но един, който разбира музиката, ще я изпее по един начин. (Учителя изпя песента изразително и отривисто. После я изпя, както я пеем обикновено.) Какво се добива при едното и при другото пеене. Ха, да видим може ли и вие да я изпеете! Не туряйте голямото време за малката песен. Ето една погрешка, вие като пеете, искате в пеенето да вземате повече. Музиката е нещо безкористно. Много добре е, че искаш да вземеш, но всяко нещо ще оцениш. Като пее, човек трябва да мисли върху пеенето и с ума си, и със сърцето си, и с душата си. Изпах песента алегро. Анданте как ще се изпее? (Учителя изпя песента на нова мелодия.) Вие се стеснявате. Когато някой иска да пее, иска да се покаже, че пее хубаво. Аз считам хубаво пеене, когато изразяваш една Божествена идея. Аз се радвам, че другите хора се ползват. Когато пеят другите, аз да се ползвам, но и когато аз пея, да се ползват другите. В пеенето трябва да бъдете свободни и да се приобщавате един към друг, защото без пеене работите не вървят. Казваше ми един наш приятел, който беше в затвора: „Никаква музика няма там, не дават да се пее“. Казват: „Ще мълчите.“ Някой е болен. Накарайте болния да пее. Имаме един наш брат, който страда, музикант, хем капелмайстор, лежи и мълчи, не пее. Като здрав пееше. Той не знае, че в пеенето е лекуването. Ти като болен ще пееш, нито повече. Ако аз съм лекар, ще карам болните да пеят, нищо повече. Ако пеят, по-малко хора ще умират; ако не пеят, по-лесно ще умират. Ако пее, не умира. Ако пеете, ще имате по-хубави мисли.

„Там горе в планината, аз зная малко изворче. От години то иска да стане. Кой как мине, то си пее: „Като мене друго изворче тук в планината няма.“ Как бихте го изпели туй: „Там горе в планината аз зная малко бистро изворче. То от години пее, че като него друго изворче там в планината няма.“ Малко дисхармония има, като се разместят думите. Те трябва да се нагласят. Музиката трябва да се нагласи според дисонансите в поезията. Има доста дисонанси в поезията.

Старите песни са доста съдържателни. Песните искат заучаване. Казваш: „Горе Слънцето“. Когато изгрее някое Слънце, как пееш? Туй слънце служи на голямото Слънце. Всяка една Божествена мисъл, всяко едно Божествено чувство е като Слънцето, което носи светлина. Ти ще го приемеш добре. Как бихте изпели тази песен? Ако не сега, за идния път. Като идете при Райската врата, как ще пеете първата ваша песен? Ще ви накарат да пеете: „Аз мога да любя“. Тогава като идете, ще ви кажат: „Изпейте: „Аз мога да любя, добър да стана.“ Как ще я изпеете? Аз направих някои корекции. Тъй, както я пеете, е доста хубаво. Аз толкоз години се занимавам с музика, но с песента на Любовта, още не съм се занимавал. Тя е една от най-трудните песни, които държа за най-послед. Ще я пея един ден, но е рано. Лесно може да се пее: „Там горе в планината зная малко бистро изворче“. Човек, ако знае да пее, той ще се обнови, ще стане като малко дете. Ние сме натоварени с един много неестествен живот – седиш и в себе си имаш хиляди недоволства. Като погледнеш миналия живот, там едни неприятности има, други неприятности, синове,

дъщери, как ще пееш. Но някой път считам да те накарат да си изуеш обувката и да те накарат да минеш по някой път с остри камъни, начупени камъчета, и като минаваш, да пееш. Трябва да бъдеш много добре обут, за да пееш. На земния живот защо не му пее, какво му е лошото? Трябва да бъдеш много добре обут, за да пееш. Като вървиш по такъв каменлив път, ще си нараниш краката, мъчно се пее. Сега вие да павирате вашите пътища с ума си, че като вървите по тях, да можете да пее. Не може човек да пее, докато не мисли, че всичко, каквото Бог е създал, е Добро. Щом влезеш в Божествения свят, може да пееш. Щом си извън Божествения свят, много мъчно се пее. Песента е най-добрият разговор, който може да имате. Оперното пеене е кряскане. То е диващина, като кряскат. Диващината ето в какво се разбира. Искат да покажат, че съдържа нещо много. Напъват се, искат да покажат, че обичат – знаеш, че моето сърце ще се пукне.

Всеки от нас е по едно малко изворче, което иска да стане голямо, че като него друго да няма. Като пее, може да не стане, но се трябва да пее. Между дърветата малкото изворче трябва да слезе, да пее, да направи някаква услуга.

Когато човек вземе тонът „фа“ правилно или не го вземе правилно, лицето огрубява, натоварва се. Когато не вземе правилно „сол“, не се разцъфтява, лицето погрознява. Когато не вземе „ла“ правилно, започне да гние. Ако „ре“ вземеш правилно, едно движение в живота ще вземеш. „Ре“ е псевдоним. Тия трептения на „ре“ образуват потик на правилното движение. Има едно движение. Някой път потик имаш да ходиш и ти е приятно, като ходиш. То е „ре“. Имаш желание да излезеш из условията, в които живееш, то е „до“. Когато в детето се ражда желание да стане гений, то взело правилно „до“. Гений значи добре е родено. Второто, когато „до“ е талантливо и когато обикновено се взема „до“, то е обикновен човек. Колкото това „до“ се взема по-фалшиво, толкова тия деца се раждат по-фалшиви. За да посееш нещо, да родиш, да се роди някаква мисъл, „до“ трябва да се роди по Божествено. Всяка мисъл е гениална, всяко чувство е гениално, всяка постъпка е гениална, ако ти вземеш този Божествен импулс. Ако ние не вземем този Божествен тон, и работите не може да се предадат. Трябва да ви пея, за да разберете какво е хубавото пеене. Може да ви говоря, колкото искате, теории за музиката. Само туй, което чуеш, което възприемеш с ухото си, то е авторитет. Туй, което аз пея, то е вярно. Туй, което ти развиваш в себе си, то е вярно. Даже онзи, който не знае да пее, като му пеят хубаво, казва: „Хубаво пее“. Не се нуждаем от някаква критика. Но всякога, когато минавате покрай някой извор, който шумоли, вслушайте се. Когато минавате покрай някои дървета, като шумолят, вслушайте се. Ще видите – в шумоленето на вятъра има гениална работа. В шумоленето на извора има гениална работа. В пеенето на птиците има много хубаво нещо. Казвам: цялата Природа отвън има един Божествен потик. Ние върху него не обръщаме внимание, на този потик, а когато дойдат дисонансите в Природата, тогава слушаме: бурята, вятъра, трескавиците, земетресението. Те са към друга гама. А пък новото в света трябва да дойде по закона на музиката. Да имаш „до“, трябва да се роди една хубава мисъл. За да тръгне тази мисъл, пей „ре“, „ре“ трябва да вземеш правилно. Да се разклони тази мисъл, да намери своята почва, „ми“ трябва да вземеш. Да придобие корени, да ги пусне и да придобие сокове, да расте, то е „фа“. Да може да цъфне, то е „сол“. За да узрее плодът, трябва да вземеш „ла“. Да стане ароматен, да привлече хората, трябва да вземеш „си“. Ти вземеш участие. Тъй както се разбира музиката, има приложение в живота. Тъй както сега я разбират, няма приложение. Някой път някаква мисъл иде. Ти вървиш, спри се върху „до“ по един начин, по-високо или по-ниско, докато дойдеш до онзи основен тон, който ще даде потик. Най-добрият потик е „до“. Потикът за всяко нещо, което имаш, като извор, което извира, то е „до“. Туй, което дава, то е „до“.

Реката, която е тръгнала, е „ре“. Ако изворът много хубаво пътува, че причинява полза на всичките растения, то е „ре“. Като се разклонява, е „ми“. Тия са възможностите.

Вие седите и мислите: „Остаряхме. Какви ще бъдем в следното прераждане?“ Вие за следното прераждане не мислете. Един Божествен ден е хиляда години. Вие сте родени в един ден. За хиляда години може да се раждате много пъти, но денят ще бъде един. Този ден е хиляда години. Казва Христос: „Иде ден, когато не може да се работи“. Сега ти си дошъл на Земята и гледай да не умираш. Вие само ще станете невидими. Лошо ли е човек да стане невидим. Сега хората правят опити да стават невидими. В плът е човекът и пак го не виждаш. Онези, които заминават за другия свят, са научили това изкуство – оставят дрехата си и те стават невидими. Стават невидими. Защо? Понеже няма обич. Всякога в духовния свят, за да видиш някого, ти трябва да го любиш и да го обичаш. Без Любов и без обич ти никого не можеш да видиш. Без Любов никого няма в Небето, нито едно живо същество. Щом любиш и обичаш, веднага светът ще се насели. Ангели ще видиш. И Бог ще видиш. Аз ви проповядвам Любовта, с която може да видите всички Божии дела без разлика и между гениални, и талантливи, и между обикновени, и между грешници. Който има Любов, не вижда нищо лошо. Турете тази основа, вие имате тази основа. Поддържайте основата на Любовта и всичко ще видите. Без Любов и без обич никакво ясновидство няма. Без Любов и без обич никаква гениалност в света не може, никаква талантливост не може. Здравословното състояние зависи от Любовта. То е практическото приложение. Защо трябва да любите? Здравето е в Любовта, светлината е в Любовта. Тия работи вие ги знаете. Казвате: „Защо трябва да го обичам?“ Ще го обичаш, за да се прояви Бог. Като обичаш някого, ти вършиш Волята Божия. Не мислете, че ти като обичаш, вършиш своята воля. Обичаш го – вършиш Волята Божия. Любиш го – вършиш Волята Божия. Защо трябва да го обичаш? Вършиш Волята Божия. „Той е задължен да ме обича“. Бог чрез него изявява Любовта си. Когато ние изявяваме Божията Любов и Божията обич, тогава Бог се весели, пък ние се радваме. За да се весели Господ, ние трябва да проявим Неговата обич и Неговата Любов. Той се весели, че ние проявяваме Неговата Любов такава, каквата е. Прославя се и Неговото Име. Само чрез Любов Името Божие се прославя. Дето обичта царува и дето Любовта царува, Той се весели. Само тогава ние може да се радваме. Трябва да образуваме Божествената атмосфера, дето Господ да се весели, пък ние да се радваме.

Пазете едно правило: от едно малко невнимание се раждат много лоши работи. Представете си, че отивате при един извор, който изтича. Всеки иска пръв да вземе. Щом идете при извора, отстъпете, не вземайте първото място. Не бързайте. Ако иска някой, нека дойде. Като няма кой, турете стомната и налейте. В Новото Учение излезте и вземете последното място, за да бъдете първи. Който иска да бъде пръв, ще остане последен.

Добрата молитва

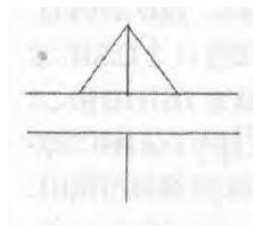
5-та лекция от Учителя, държана на 21.X.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ПЕРПЕНДИКУЛЯРЪТ

Пишете: „Кое е най-мекото в живота“ – според вашето разбиране. На физическото поле кое е най-мекото? Щом има най-твърдо, има и най-меко.

Сега най-трудното нещо на старите хора е да правят упражнения. Няма по-голямо мъчение от това за тях.

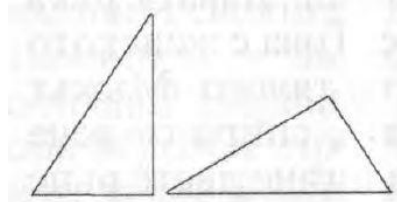
(Направихме следното упражнение: дясната ръка настрани, после перпендикулярно). Що е перпендикулярът? Единственото нещо, което мери всичките неща, то е перпендикулярът. За да намериш мястото, ако не знаеш да дигаш перпендикуляра, ти не можеш да мислиш, не можеш да чувстваш, не може да действаш. Както е ръката горе перпендикулярно, бавно се сменя настрани на тялото. Това е отклонение от перпендикуляра. Когато дигате дясната ръка, то е мъжкият перпендикуляр, разбираме мъжката идея на перпендикуляра, какво трябва да правиш. Лявата ръка се дига настрани и перпендикулярно горе. Това е женското разбиране. Свлячане на ръката настрани на тялото. Мъжът като дойде от перпендикуляра до краката, спира се вече неговата деятелност. Двата започват: вдигане двете ръце настрани и перпендикулярно горе. Пръстите се допират, образуват триъгълника на живота. Отдалечаване на ръцете, но пак са нагоре. Това е разцъфтяването. Ръцете настрани и надолу. Това е завързването [на] плода. Ръцете пак нагоре, хубаво изпънати нагоре и допирани пръсти. Свлячат се ръцете, както са допирани пръстите до самата глава и пръстите се свиват под прав ъгъл с китката, и образуват една плоскост пръстите на двете ръце. Издигане ръцете над главата. Пак свлячане към главата и допиране до нея. Няколко пъти. Свлячане ръцете настрани.

Някой път искате да знаете, какво нещо е Бог. Бог е перпендикуляр. Без перпендикуляра нищо не може да се построи. Когато говорим за стълб, разбираме един перпендикуляр, върху който се строи нещо. Та казвам: ако нямате една перпендикулярна мисъл, вие не можете да направите нищо. В български тази буква Т се пише като перпендикуляра. Вземте, с които мерим, имат същата форма. На френски, като се пише Т-то, е същото t. Преимуществото на европейските езици е в това, че те имат геометрическа форма. То е правилното. Източните езици са създадени по органически начин, по кривите линии.

Щом хората имат един перпендикуляр в челото, правата са им еднакви. Какво подразбира правото. Правото подразбира да ти са дадени възможности да свършиш някаква работа. Право имаш да бъдеш някому син, право имаш да бъдеш някому слуга, право имаш да бъдеш някому господар. Какво разбирате под думата, че той има право да бъде господар. Господарят върви към центъра, към перпендикуляра, а пък слугата върви към периферията. Всеки, който се движи към периферията, е слуга. Всеки, който се движи по закона на перпендикуляра, господар е. Значи ти не можеш да бъдеш господар, ако нямаш за основа Божественото начало в себе си. То е невъзможно. Значи там ти си

представител на Божественото. Господ е Онзи, Който създава нещата, а не онзи, който властва, защото може някой да властва и да не ги е направил, може да властва и да не ги е

сздал. Бащата и майката са господари. В даден случай те съставят двете страни на един триъгълник. Детето съставя третата страна на триъгълника. Основата на този триъгълник е перпендикулярът, Божественото начало, което ражда вътре. Тогава може да имате един триъгълник. Имате един триъгълник. На коя страна бихте турили бащата, на коя – майката и на коя – синът? Щом се разсъждава така, може да кажете, то е формата на нещата.

Френолозите поставили формата на нещата на средата на челото, между веждите. Де седи величината на някой предмет? Говорим, че някой предмет е велик, голям. До формата е този център. Казвате: „Къде е тежестта на един предмет?“ До него на веждите. Казваш: „Цветът на предметите къде е?“ До него. „Редът на нещата?“ До него. „После смятането?“ До него. Цял един ред. Това е фактическият свят, физическият свят. По същата линия се намира и онова, най-ниското чувство, да ядеш. Друго ниско чувство на същия ред, но настрани на главата, е да измъчваш хората.

Казвате: „Що е злото в света?“ Злото това е оръжие на провидението. PROVIDENIETO, който не слуша, го наказва. И вие имате едно оръжие, и вие сте въоръжен. Когато някой не слуша, дойде вашият стражар. Детето не слуша, изведнъж вие го наказвате. Та вие искате да знаете що е злото. Оръжие на провидението. Не изисква никаква критика. Когато го критикувате, бомбите се пукат и нищо не остава от него. Казвам: що е злото в света и що е Доброто? Злото е оръжие и Доброто е оръжие. Когато Бог иска да направи Добро, праша Доброто; когато иска да накаже някого, праша злото. То са езекутивни сили, едновременно и наказват, и възнаграждават. Ако можеше светът да бъде създаден без зло и Добро, трябваше да бъде така създаден. Сега е така създаден. Идете навсякъде в света, затвори колкото искате. Сега ние седим и сме песимисти. Казваме: „Не може ли без война?“ При сегашните условия не може. И за бъдеще пак без война не може. Само за бъдеще патроните няма да убиват, няма да имат олово, само барут ще имат. Ще изгърмят. Тогава войната няма да бъде да се убиват хората, но само да се наказват. Ще има изстрели от ябълки. Отдалече ще тури някой, ще обърне гърба и ще ударят с ябълка, туп по гърба. Искат да ти ударят 20 удара, 20 ябълки. Като те ударят, ти ще събереш 20 ябълки. Може и с круши да те накажат. Ще удрят и ти ще ги събираш. Като ще наказват за бъдеще, ще го турят прицелна точка и започват с някой плод, според сезона. Ако е във времето на черешите, с череша ще го наказват; ако е във времето на сливите, със сливи ще го наказват. То е само една форма. Буквално няма да бъде така, но приблизително. Сега какво е наказанието. Всякога в Природата наказанието е да се трансформират известни сили. На български имате думата *наказвам* – на-казвам. Като турим предлога на, разбираме наказвам с какво. Значи му турям нещо в ухото. Като бият тия трептения в ухото, като му говори, наказва го. Наказва тъпанчето на ухото, че като удря, му казва да бъде внимателен или да яде добре. Наказанието е да учиш добре, да свириш добре, да пееш добре. То е си наказание. Защо удря в тъпанчето от едната и от другата страна? Като се наказва, разбира нещо. Сега като се наказва, разбира се – задницата с пръчка. Не се наказва задницата, ухото се наказва. Разумният човек ще разбере думата наказание. Говори се нещо, наказва се тъпанчето. Ако слушаш хубаво и разбираш хубаво, тогава наказанието е на място. Обяснете ми тогава думата *бия*. Думата *казвам* не става само на физическото поле. То е биене в по-висок свят, снето е. *На*-то се туря, понеже показва, че тази дума е снета, снета в

един свят и приложена. Думата *наказвам*, значи приложение. Какво значи наказание? Най-приятното наказание е да се накаже тъпанчето. С какво? Отдалече, като говориш на един човек, да го накажеш. Като го накажеш, нему е приятно, че си го наказал. Казва: „Много хубаво ме наказва“. Като не му кажеш хубаво, казва: „Не знаеш да наказваш“. Един музикант и той наказва музикално, с цигулката ще го накаже. Един музикант с пеене може да го накаже, един музикант с арфа може да го накаже, с китара може да накаже.

Сега вие седите и мислите, в оня свят като идете, какво ще правите. Чудни сте: какво ще правите в оня свят. С вашето разбиране, което имате, вие като ходите на кино, така и оня свят ще го видите като на кино. Оня свят на платно ще го турят и вие ще се върнете, и мислите, че този свят на киното, е турено нещо, което не е вярно. Ще видите оня свят, тъй както в една американска колегия учениците искали да изпитат професора по зоология: нещо ли е, разбира ли. Онези, способните ученици, направили един нов бръмбар, като взели крачка, крилца от разни бръмбари и направили нов. Занесли го на професора и му казват: „Господин професоре, един нов бръмбар, не можем да го класифицираме“. Той го разгледал и видял, че има части от разни бръмбари и им казал: „Това е хъмбък*, това е ваша измислица“. В Природата няма такива работи. Ще ни даде някой хъмбък, някаква идея, създадена от частите на какви ли не бръмбари. Казва: „Към коя категория спада този бръмбар?“ Казвам: всичките човешки идеи са хъмбък. Туй, което ние разбираме и виждаме, че във всеки век има особени бръмбари. Под думата *Божествена идея* разбираме – ония идеи са Божествени, които работят за развитието на човека. По какво се отличават Божественият и човешкият порядък. В човешкия порядък страданието всякога следва. Страданието е една необходимост. Наричам го окопаване. Когато се прави някаква къща, може да се окопае. Страданието е окопаване на нещата, ориентиране на нещата. Туй окопаване се използва, след като се направят работите, туй окопаване се покрива. Най-първо окопаваш и посаждаш, завличаш, посаденото трябва да израсте. В Божествения порядък страдание няма. Какво има в страданието? На български щом страдаш, значи ти се движиш в периферията на нещата. Ти си излязъл от центъра. Тия са двата мощни процеса, които съществуват. Най-първо имате едно движение от центъра към периферията до крайния предел, додето едно движение може да иде. Обратният процес е от периферията към центъра. В дадения случай трябва да знаеш дали ти се отдалечаваш от центъра, или се приближаваш към центъра. Аз така правя сравнението – излизате от центъра, това е артериалната кръв, връщането към центъра от периферията, това е венозната кръв. Тя трябва да влезе в дробовете, да се прочисти и да мине през сърцето, и пак да мине към периферията. В тия двата процеса човешкият организъм се снабдява с необходимата храна за живеене. Сега, щом страдаш, ти си на физическото поле. То е неизбежност. Ако искаш да не страдаш, трябва да излезеш из този порядък. Да допуснем, че сега живееш на северния полюс или че живееш на екватора. Каква е разликата в живота? На северния полюс ще се намериш в трудно положение. Трябва да ходиш да ловиш риби, тюлени за ядене. Тропическите места са богати с растения, накъдето минеш, ще намериш плодове нападали. Навсякъде плодове има, колкото искаш. Животът е по-сносен. На северния полюс не е така сносен. Казвам: сега ние сме на северния полюс. Казвам: трябва да се лови риба. Какво ще ядеш? Няма жито, вегетарианец не може да бъдеш. Вегетарианец може да бъдеш на екватора. На северния полюс никакъв вегетарианец не може да бъдеш. Нито ябълки, нито круши, никакъв плод няма. Има само риба, мечо месо, има тюленово месо. Хората разглеждат какви трябва да бъдем. Ти на екватора или месо ще ядеш, или плодове ще ядеш. Ако на екватора ядеш месо, повече ще страдаш; ако не ядеш месо, по-малко ще

страдаш. Ако на екватора ядеш растителна храна, ще благуваш повече. Ако на северния полюс не ядеш растителна храна, ще страдаш повече.

Една идея ползва човека само когато съзнава. Когато си вегетарианец, трябва да съзнаваш, че вегетарианецът, ако не е на екватора, не може да бъде вегетарианец; той трябва да има убеждение. Убеждение значи да имаш онези благоприятни условия. За да бъдеш вегетарианец, трябва да имаш благоприятни условия, които провидението ти дало. Аз не мога да създам благоприятните условия. Може да използвам само условията, които ми са дадени. Една мечка ти я възпитавай, колкото искаш, тя мечка си остава. Светия не може да я направиш, учен човек не може да я направиш. Какво може да я направиш? Може да я разиграваш, да си изкарваш прехраната. Какво може да направиш един кон? И него може да го впрегнеш в каруцата, да ти работи и да се прехранваш. Ако една идея ти служи само за прехрана, тя е от мечи, от говежди характер. Ако една идея те ръководи, е от друг характер. Казва: „Аз имам мисъл“. Каква мисъл имаш? Меча мисъл? Конска мисъл?

Сега всеки един от вас има три екватора: един на физическо поле, един в духовния свят и един в Божествения свят и там има екватор и той е най-възвишеният. Той е най-възвишеното, което ние имаме на Земята, то е нашият ум. Това, което е най-възвишено на Земята, е физическото на Божествения свят. Най-възвишеното, което имаме, чувствата ни, то е физическо на духовния свят. А пък онова, физическото, то е волята. Сега някои казват: „Да имаме воля“. Вие правите ли разлика някой път, какво е отношението между ума, сърцето и волята. Волята е външното проявление на човека. В човека на Земята Божественото е умът, духовното е сърцето и физическото е волята. Тебе ти се яде нещо, волята е. Ще идеш някъде, ще вземеш тази храна, ще си доставиш, ще ядеш. Волята значи те снабдява с духовните работи, с елементите на яденето. Ако човек осакати волята си на Земята, няма да може да се храни правилно, няма да диша правилно и няма да може да мисли правилно. За да мисли правилно, мозъкът му трябва да бъде добре устроен. За да чувства правилно, дробовете му, сърцето му трябва да бъдат добре устроени. За да има правилен физически живот, стомахът му трябва да е правилно построен. Значи, ако стомахът е разстроен, физическият живот не е нормален. Ако дробовете му са разстроени, духовният му живот не е нормален. Ако мозъкът е разстроен, Божественият живот не е нормален на Земята. Под думата възпитание, разбирам: да възприемем Божествения порядък в нас, да възприемем духовния порядък в сърцето и да възприемем физическия порядък в стомаха. Има едно съотношение между стомаха, който опитва Божиите блага, и дробовете, които опитват духовните чувствания, и мозъкът, който схваща Божествените мисли и ги проектира на физическото поле. Тогава, ако умът не се развива правилно и челото не може да бъде правилно създадено. Ако сърцето е създадено правилно и скулите ще бъдат правилно създадени. Ако волята е създадена хубаво, ако стомахът е правилно създаден, тогава и долната част на лицето под носа ще бъде правилно създадена. Тази част е свързана със стомаха, с удовете – краката и ръцете. Ако у тебе ръцете и краката не са организирани добре, тогава и тази част не е добре организирана. Ако чувствата са добре организирани, непременно носът ще бъде добре организиран. Ако мисълта в тройки отношения е добре организирана, челото ще бъде организирано. Не може човек да мисли, ако челото не е добре организирано и проявено. Площ трябва да има. Да кажем, че ти живееш в стая, която е метър и половина. Как ще живееш? Може да живееш. Ако имаш една стая от 4-5 метра и ако си във в света свободен, ти си свободен в своите действия. Всякога в мисълта си във физическото поле трябва да имаме широк простор. Вземете сега един, който пее, и един, който свири на цигулка, или на китара, или на пиано. Той трябва да знае местата на всичките тонове, да е добре запознат. Когато свири, трябва да знае

добре времето. Като погледне нотите, да знае всяка нота каква част от времето изисква. После трябва да знае къде да постави тона. Аз намирам някога, когато цигуларят свири или когато някой пее, че тонът не е турен на място. Ако един тон не може да го туриш на място, не е правилен. Всеки тон в даден момент изисква пространство. Ако не го туриш на неговото пространство, не е правилен. Да обясня. Вземете един, който фотографира, или един, който рисува. Той се поставя в един фокус, отдето всичките лъчи на известен предмет идват. Добре се отразяват върху ума, той може да ги скицира. Щом поставиш нещата на фокуса, предметът е ясен. Ти имаш фокус, поставил си нещата на техните места; ако не ги поставиш на техните места, образът не е ясен. По същия закон фотографираме една мисъл. Когато не си намерил фокуса, тази мисъл не е ясна. Щом намериш фокуса на тази мисъл, мисълта е ясна. Най-първо всички трябва да търсите фокуса. Фокусът е перпендикулар. Всяка мисъл има свой перпендикулар; всяко чувство има свой перпендикулар; всяка постъпка има свой перпендикулар. Щом намериш перпендикуляра, тогава в живота всичко върви редовно. Запример ти си градинар. Ако разбираш добре геометрия, веднага ще преведеш някоя вода от някое място и ще знаеш откъде да я прекараш, да влезе в градината. Ако не знаеш, ще я прекараш там, дето има големи трудности.

Сега всички очаквате по-лесен начин. По някой път питате какво ще бъде в оня свят. Вие тоя свят не сте научили, какво ще учите оня! Аз сравнявам: ти си в отделенията и питаш какво ще бъде в прогимназията. Свърши отделенията и тогава ще видиш какво ще бъде в прогимназията. Ти си в прогимназията и питаш какво ще бъде в гимназията. Свърши прогимназията и тогава ще видиш какво ще бъде в гимназията. Или питаш какво ще бъде в университета. Свърши гимназията и ще видиш, какво ще бъде в университета. Ти си в отделенията и питаш какво ще бъде в университета. В университета пак ще бъде както в отделенията, пак на чинове ще седиш, само че професорът няма да ти разправя буквите, но ще разправя за някои отвлечени предмети и форми. Да кажем развивате университетската мисъл: моето право. Какво разбирате под *моето право*. Казваш: „Разбирам. Имам право да ям“. То е на физическото поле. *Моето право*. Ти имаш право да живееш някъде. Но казваш: „Аз искам да бъда човек свободен“. Че то е университет. Твое право, в света да живееш, какво е? Как ще живееш? Ако нямаш баща и майка, не може да живееш. Ако нямаш братя и сестри, не може да живееш. Някой казва: „Аз искам сам да живея“. Сам да живееш, подразбира с всичките да живееш хармонично. Това е самота. Значи на периферията си да обръщаш. Една ябълка сама ли е тя? Като форма е сама. Но тази ябълка е създадена от хиляди и милиони клетки съединени, които трябва да ги изядеш в дадения случай. Известни клетки има в костилките и тази костилка трябва да я посадиш. Казваш: „Аз искам сам да живея“. Ти седиш сам в някой манастир. Често калугерите са бягали от живота, да ги не съблазняват жените. Той седи там и целия ден жените са в ума на калугера. Кой ще те избави от съблазън? Жената бяга от мъжа, мъжът седи в ума ѝ. Мъжът бяга от жената, жената седи в ума му. Някоя майка бяга от децата, тя като седи, децата са в ума ѝ. Счита ги за съблазън. То е едно неразбиране на живота. Бащата и майката, това са проявления на мекия и силния принцип у Бога, две страни, Любов и Мъдрост. Под думата *баща* и *майка* какво трябва да разбираме? Любов и Мъдрост. Под думата *син* или *дъщеря* трябва да разбираме Истината. Майката представя Любавта, бащата представя Мъдростта, синът това е Истината. То е форма в света. Ако ние отделим Любавта, разбираме майката, това не е Любов. Ако отделим Мъдростта, ние разбираме бащата... Под Истината разбираме синът или дъщерята. Синът и дъщерята вече представят един поляризиран свят. Истината и свободата заедно вървят. Истина, свобода и

работа заедно вървят. Свободата това е майката. Истината това е бащата. Работата това е синът. Мъдрост, знание и учение. Мъдростта това е бащата. Знанието това е майката, учението е синът или дъщерята. Любов, живот и движение, те са една тройка. Животът е бащата, Любовта е майката, движението е синът. Сега нахвърлям това като известни поетически форми. Може да не са разбрани. Не е необходимо да ги разберете. Казвате: Аз трябва да го разбера. Не е необходимо да разбирате какво нещо е яденето. Елементарно ти трябва да разбираш тази храна приятна ли е, или не. От какви елементи е създадена, отпосле ще учиш. Всеки един от вас, който взема храната, трябва да знае: има нещо в човека. В даден момент човек е трояк. В човека има нещо Божествено, което разбира елементите. Като вземеш храната, трябва да разбереш. Ти като ядеш, баща ти и майка ти вземат участие, малко трябва да разбираш. Онова дете, което е родено, разбира ли какво казват бащата и майката? Каквото каже детето, бащата и майката трябва да го приемат и няма какво да спорят, но всичко знаят. Детето и то разбира дали яде сладка, или кисела храна. После разбира дали тази храна е приятна, или му да[ват] това, което то иска. Казвам: в дадения случай трябва да знаете дали тази храна, която сега възприемате, ви дава здраве. За бъдеще ще дойде[те] до положението да знаете какво знае майка ви. Сега дъщерите мислят, че техните майки са невежи. Лъжат се. Майката, която не говори, не показва, че е невежа. Тя не иска да говори. Казва: „Майка ми не е свършила гимназия.“ Който е свършил гимназия, не е учен. Който е свършил университет, не е учен. Мислите ли, че като прекарате на някоя плоча една песен, че пее хубаво, тази плоча е учена. Аз гледам, доста учени плочи има. Учена свещ наричам свещ, която сама се пали и сама изгасва. Тя е учена. Свещ, която очаква, аз да я паля и да я гася, тя не е учена. Една плоча, която очаква, аз да я туря на кръжилото, да я навия да се завърти, че да пее, тя не е учена.

Казвам: не разчитайте на онова, което се върти, то е хубаво, то е за забавление. Онова, което може да ви помага в даден случай, какво трябва да бъде? Не разчитайте на храна, която забавлява само вашия вкус. Една храна, която задоволява нуждите, задоволява вашата мисъл, вашите чувства и вашата воля. Онази, която не задоволява ума ви, не ви е полезна, защото в храната може да правите опити. Имате известно състояние. Правете малки опити. Имате неразположение. Мисълта ви е тъмна, нямате светлина, чувствата ви не са хубави, не знаете какво да правите. Изяжте една хубава ябълка. Може би след като изядете ябълката, в ума ви да влезе светлина, да влезе топлина, чувствата ви стават по-приятни, ставате енергичен, казвате: „Може да направя това“. Тази храна е правилна. След като изядете храната, във вас тъмнината се увеличи в ума ви и в сърцето ви, тази храна не е естествена. Всяка храна, която внася светлина, топлина, внася и сила в човека, тази храна е правилна. Хигиената казва, колко калории трябва да има в храната. То са човешки работи. Като изям една ябълка, тази светлина, която е необходима, дадена от Бога, веднага трябва да дойде в моя ум. Отношението между мене и светлината е нормално. Когато възприема тази светлина, отношението на Божествения свят е нормално. Когато възприема топлината, отношението на духовния свят е нормално. Когато възприема силата, отношението на физическия свят е нормално.

Трябва да имаме връзка с перпендикуляра, Божествен перпендикуляр, духовен и физически перпендикуляр. Да се самовлада. Някой път искаш да избухнеш. Чакай, избухването мяза на пушкало. Играли ли сте си на пушкала. Те се правят от свирчина. Вземат топки от калчища, тъпкат една топка, втора, остава между тях въздух, има едно плюсколо, като изтегли и гръмне. Някой път като те плесне, доста силен удар може да причини. Всички тия плюскола са неестествени. В Природата под естествено положение разбираме туй, което организира, в което като се организират нещата, тебе ти е приятно.

Запример някой път слушаш една песен, не ти е приятна. Щом една песен тебе ти е приятна, тя организира някого[нещо] в тебе. Ако говорът организира нещо в тебе, тебе ти е приятно. Ако не организира нещо в тебе, не ти е приятен. Винаги трябва да следваме приятното, онова Божественото в нас, което внася светлина. Всякога говорът, какъвто и да е, художеството или музиката, за да бъдат естествени, трябва да внасят светлина. Малка светлина да внасят, малка топлина и малка сила. Ако внасят, ще се прояви нормално.

Сега се подига въпроса: какво да правим със сегашния живот. Сегашният живот е следствие от неразбрания живот на хиляди минали поколения, трябва да се изправят. Вие по някой път осъждате Ева, че защо така постъпила, защо яла от ябълката. Та вие всеки ден вършите погрешката на Ева. Седите при дървото и току искате. Казва: „Я ми кажи една малка лъжа“. Излъже го. Ева излъга ли в дадения случай? Тя се излъга, тя не излъга. Адептът излъга Ева. Ева не излъга, но тя предаде лъжата, стана проводник на лъжата за Адама. Казва: „Знаеш ли онзи човек какво казва? Ние като ядем, като Бога ще станем свободни. Аз ядох от този плод и усещам, че съм вече като Бога.“ „Тъй ли, чакай и аз да ям“. Като «де и Адам, и двамата се усетиха голи. Дотогава те имаха много хубави мантии. Ева имаше много хубава мантия, огърлица, много скъпоценни камъни. Като «де този плод, той я приспа, сне огърлицата и тури такава потърлачета на врата. Каза й: „Дай и туй на мъжа си.“ Като «де Адам от плода, приспа и него, и него обра, той сне и на двамата дрехите, те останаха голи. Като останаха голи, скриха се, в Райската градина се скриха. Господ го вика: „Адаме, Адаме“. Той се сгушил някъде. Учен човек беше Адам. Като изкара Господ всичките животни, тури им имена на всичките, отличен зоолог. Ева беше отлична професорка по ботаника, знаеше всичките форми в Рая, беше ги изучила. Изучаваше последната форма, само че не улучи метода. Вие седите при дървото някой път и искате да кипнете, да кажете някоя лоша дума. Казвате: „Колко си будала“. Питам, като кажеш: „Колко си будала!“, какво придобиваш? Като кажеш: „Колко си будала!“ – ти ставаш будала. Като кажеш: „Колко си неразбран“ – ти ставаш неразбран. Каквото туряш на другите хора, това и ставаш. Като кажеш: „Колко си добър“ – ти добър ставаш. Като кажеш: „Колко те обичам“ – и тебе те обичат. Каквото говориш, това върху тебе иде. Не е играчка. Вие си играете с едно оръжие. На един евреин посочват празен револвер, той казва: „Не, не.“ – „Празен е.“ – „Може, но хата може да стане. Револверът не го бутайте, хата може да стане.“ Всяка дума, която кажете, знайте, че тя има последствия върху вас, ще ги опитате. Никога не правете това, което не обичате – едно от правилата. Всякога иде в нас желание да се проявим. Казваш: „Аз това трябва да го направя“. Ако пееш, не бързай да пееш. Всички, гледам, бързат да пеят. Най-първо уталожих ума си, да дойде светлина, топлина и сила, тогава може да пееш. Ако светлината не е дошла, ако силата не е дошла, ти не можеш да вземеш верен тон. Може да пееш, но успокой се вътре хубаво. Нека да минат 5-10 минути. Аз по някой път гледам музиканти, идат, седнат на пианото, гледа публиката 2-3 минути, прекара ръцете по пианото, като утихне публиката хубаво, тогава започва изведнъж да свири. Вие сте артист, като се явите, във вас чакайте, всичко във вас да утихне. Вие сте публика, чакайте да утихнете. Докато не е утихнала публиката, нито свирене, нито пеене. Някои казват: „Нека започнем, те ще утихнат“. Не, не може да снемеш един образ ясен, ако нямаш една тиха повърхност, върху която отражението може да стане правилно. Когато водата няма никакво движение, отражението е ясно. Във фотографирането, когато въздухът не е развълнуван, но е тих, отражението е право. Когато е облачно Небето, не стават тия отпечатъци ясни, както при един хубав ден. Казвам: Когато нашият ум е ясен, нашето сърце ясно и нашата душа ясна, тогава отраженията на Божествените мисли, чувства и сили правилно се проявяват. То е начин на възпитание.

Вие казвате: „Не мога да търпя“. Като ти свържат ръцете и краката, не може ли да търпиш? Като те свържат хубаво, може да търпиш. Защо невързан да не можеш да търпиш? Някой път е хубаво, като не може да търпиш, да повикаш един свой приятел и да му кажеш: „Я ми свържи ръцете и краката, да се опитам дали мога да търпя“. Ще кажеш: „Свържи ръцете и краката ми, пък излез навън и ела след половин час да ме отвържеш“. Няма ли да чакаш този приятел? Защо да не можеш да търпиш по същия закон несвързан? Като седиш на стола, не ти се седи. Защо да не седиш на стола и половин час да не мърдаш. Като те завържат за някое дърво, къде ще се мърдаш. Защо да не седиш на стола, без да си свързан и да го направиш. И несвързани като сме, свободни да го направим. Сега, ако направим един опит за пет минути да се концентрираш, ще имаш сърбеж по цялото тяло, ще започне щипаница, щипящи мисли. Ако не сте свикнали, ще те хапе. Ти трябва да седиш. Хапе, не хапе, като че нищо няма, да не обръщаш внимание. По лицето ще те хапе, по ухото. Някаква болка те хване, ти се мръднеш. Тия неща са чужди. Какво нещо е болката? Болката е една илюзия. Тя е един лъскав, книжен нож, като те мушне, мислиш, че ще те убие. Като те мушне, книжният нож ще се счупи. Всичките илюзии, които прекарвате са такива. Направите някаква погрешка, мислите – целият свят знае. Минавате облечен с хубава дреха, мислите, че всичките ви гледат. То е заблуждение. Всеки човек си върви по пътя, той не обръща внимание хич на вашите обувки или дрехи, минава, като че не съществува. Погледне те. Какво си мисли? Ти мислиш, отдето минеш, всички ти обръщат внимание. То е заблуждение. Ти си единственият, който мислиш за себе си, нищо повече. Когато идеш между хората и искаш да знаеш дали тия хора мислят хубаво за тебе, ти ако си излязъл от къщи неразположен и като идеш между тия хора, ставаш разположен, тия хора мислят хубаво заради тебе. Ако си излязъл от къщи добре разположен, като влезеш между хората, изгубваш разположението си, тия хора мислят зле заради вас. Това е моята диагноза. Казвам: хората, между които се възстановява вашето нормално състояние, тия хора са добри, добре мислят заради вас, не са лоши. Тия, между които влизате и изгубвате вашето разположение, тяхната мисъл не е творческа заради вас, не действа добре. Тогава искате да знаете какво Господ мисли заради вас. Аз да ви кажа какво Господ мисли заради вас. Ние какво сме създали в света, за да обърне Господ внимание на нас? Искате Господ да ви обърне внимание. Един учител обръща внимание на учениците, които учат и обичат предмета му. Хората обръщат внимание на онзи учител, който рисува. Хората обръщат внимание на онзи певец, който пее хубаво. Хората обръщат внимание на онзи, който е здрав и може да работи. Нищо не правим в света, с какво ще привлечем вниманието на хората? Или умът ни, или сърцето ни, или волята ни да привлече, трябва да има плод в ума, плод в сърцето, плод във волята. Хубавите мисли са, които привличат вниманието на хората. Хубавите чувства са, които привличат вниманието на хората. Добрите постъпки привличат вниманието, Доброто в нас привлича вниманието. Писанието казва: „Възлюбил си Истината, която е в нас“. Истината това сме ние, децата, които живеем съобразно с Волята Божия. Ние като казваме Истина, трябва да обичаме Истината в нас. Синовното наше отношение към Бога, това е Истината. Ако един човек няма Любов към Истината, той няма синовно отношение към Бога. За да привлечеш вниманието на Бога, ти трябва да обичаш Истината. То е синовно отношение. И тогава трябва да бъдеш готов, каквото Господ казва, да го направиш, никакво разсъждение да няма. „Направи това“ – направи го! „Иди“ – иди! „Ела“ – ела! „Седни“ – седни! „Чети“ – чети! „Яж“ – яж! Каквото ти каже, направи го! Когато хората искат да ти кажат нещо да направиш, ти ще се спреш. Там законът е друг. Кракът ли трябва да служи на човека или човекът трябва да служи на крака си? Най-първо кракът трябва да служи на човека, после човек ще служи на

крака си. Дълго време като съм ходил, аз ще слушам краката си, трябва да бъда внимателен, да ги не пренасилвам. Да почувствам, че краката се нуждаят от почивка, ще обърна внимание на тия крака. Значи уважение имам. Починат си, пак ще тръгна. Дойда до известно място, почувствам, че краката са уморени. Най-първо те ме слушат, работят. Пак същият закон е и за ръцете. Те работят, уморят се, спра се да си починат. И мозъкът като се умори, спра се.

Бих ви дал за седем дена по три пъти на ден – сутрин, обед и вечер – само по една минута да мислите само Добро. Никаква лоша мисъл да не влиза, никакво лошо чувство и никаква лоша постъпка, като че живеете в Рая, като че всичките хора по Бога живеят. За една минута да направите опита. Сутрин като станете, като че нямате никакви неприятности, като че сте богати, като че целият свят е на ваше разположение. Сега дали ще го направите, то е друг въпрос. Един опит е без пари – казват турците. Сутрин обед и вечер ще мислите за Истината. Сутрин ще мислите за себе си, на обед ще мислите за майка си, а вечер ще мислите за баща си. Първия ден така. Втория ден ще измените нещата. Сутрин ще мислите за майка си, на обед – за баща си и вечер ще мислите за вас. На третия ден пак ще ги измените. Сутрин ще мислите за баща си, на обед за майка си и вечер пак за себе си. Сега онези от вас, които се занимават със закона на Любовта, направете го. Онези, които не се занимават с Любовта, вие сте свободни. Българите често казват: „Като тръгнат праведните за другия свят, ние другите, грешниците, ще се хванем за краката им“. И да не правят упражнението, ще се хванат за краката на праведните. За краката на праведните не може да се хванете. Няма нито един от вас, който да е сирак. Ако сте сираци, на физическото поле сте. Ако баща ви и майка ви спят, то сте в духовния свят. Ако баща ви и майка ви са будни, то сте в Божествения свят. Опитът е за Божествения свят. Между духовния и Божествения свят баща ви и майка ви да бъдат. Майка ви е онази, която ви обича. На Земята има един, който ви обича. То е майка ви. Има някой, който ви обича. То е баща ви. Най-малко двама души има, които в даден момент ви обичат. Няма изключение. Да кажем: вие сте майка. Тогава къде е майка ви. Твоята майка е умряла, то твоята майка е у тебе. Ти си майка, ти изпълняваш една длъжност. Твоята майка е отгоре, наблюдава те. Казваш: „Нямам майка“. Имаш майка, занимава се със знанието. Баща ти е там. Правиш някаква работа, ти си сам. Онзи, истинският човек, който прави Доброто, то си ти. „Къде съм аз?“ Аз съм човекът, който прави Доброто. „Обичам някого“. Там е майка ми. Дето е Любовта, там е майка ми. Дето е Мъдростта, там е баща ми. Всякога в Мъдростта е баща ни, в Любовта е майка ни, в Истината сме ние. Или в живота е майка ни, в знанието е баща ни, в свободата сме ние. В движението е майка ни, в учението е баща ни, в работата сме ние – пак същият закон. Ние сме, които работим, децата работят. Имате: Истина, свобода и работа. Щом знаете, баща ви е с вас. Щом обичате, майка ви е с вас. Щом работите, то сте вие. Сега ще превода. Ако сме сами без парици, ще фалира предприятието.

Аз ще ви наведе един прост пример, който постоянно седи пред вас. Не сте обърнали внимание, ако орехът седи, никога сама няма да се пукне черупката. Може да се развали ядката, черупката седи затворена. Но ако посеете ореха в земята, самият орех отвътре се пуква. Силни сте само тогава, когато разчупите отвътре черупката. Ако не може да разчупите отвътре черупката, вие сте слаби. Щом имате Божествени условия, външната черупка се разпуква и вие тогава израствате.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

6-та лекция от Учителя, държана на 28.X.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ

Отче наш

Аз мога да любя

Кое е мекото и кое е якото? Ако ви зададат такава тема – „Най-мекото и най-якото в света“ – какво ще кажете? Който намери, ще има една премия.

Някои хора като пишат на български, изядат големия Ъ, казват и без него може. Във френски и в английски има едно Е накрая. То е като нашето Ъ – у българина, Е [н]егласно*. Англичаните и французите заповядват, не му дават да си казва мнението, а българите не му запрещават. Казват: „Ще си дадеш мнението“. Англичаните му забраняват.

Аз се опасявам, вие като гладувате, понеже дажбата ви е малка, отразява се, че не може да мислите. Човек като не яде дълго време, като че ли не може и да мисли. Какво означава това? (1) Едно. В пението кое е едно? Кой тон е едно? Нали започвате с “до“. Тогава 2 е “ре“, 3 – “ми“, 4 – “фа“, 5 – “сол“, 6 – “ла“, 7 – “си“ и 8 имате пак “до“, това са музикални числа. Имате числото 1567. Какво означава музикално? Или 6234?

Ако отпред бузите на лицето, отстрани на носа, потънат, тия мускули аз ги наричам мускули на обществеността, обществени мускули. Когато тия обществени мускули потънат, отслабнат, образуват долина и в тая долина слизат пороища, натрупват се пясъци. Кой е най-мекият елемент в света? На физическото поле кое е най-мекото? Трудна работа. Може да се роди спор. Ще кажете: „Водата е мека“. Водата прави нещата меки. И огънят и той прави твърдите работи меки. Огънят е по-мек и от водата, той като нагорещи водата, тя става още по-мека.

Сега всичко е в приложението. Мнозина знаете да пеете гамата, но не можете да се ползвате. Музиката не е [само] едно изкуство. Не може да направите една музикална дреха? Може да направи[те] една музикална дреха, и тя ще бъде най-топлата дреха. Тази сутрин като дойдохте, хич даже за музиката не сте мислили. Нито един от вас не е мислил за музиката. После, като станяхте тази сутрин, поблагодарихте ли на Господа? Някой е неразположен. Казва: „Главата ме боли, сърцето ме боли“. Туй, дето казвате, че ви боли сърцето, ни най-малко не ви боли сърцето. Когато в човека се усилят чувствата му, започват да се натрупват с електричество в областта на сърцето. (Показва дясната страна на гърдите). Аз две сърдца имам, затова показвам дясната страна. Човек има две сърдца, само че едното функционира, а другото е в запас. Понякога се набира доста енергия и електричество, тя започва да безпокои и по някой път тази енергия е положителна, някой път – отрицателна. Някой път привлича атмосферното електричество, тогава, когато става съединение навън, човек усеща, че се изтегля нещо, а някой път навътре влиза. Когато човек го боли сърцето, това са все любовни работи. Щом започне да те боли сърцето, това са любовни работи. После и болките в коляното е любовна работа. Момата, която ходи да търси някого, ще я заболят краката. Тя линка* и после я заболят краката. Тук го търси, там го търси. И момъкът прави същото. Всички ходите по любовни работи, и щом сте ходили по любовни работи, и вашият възлюблен не е доволен от вас, тогава, ако не е доволен от краката, заболят ви краката, ако не е доволен от ръцете, заболят ви ръцете, ако не е доволен от лицето, заболи ви лицето. От каквото той не е доволен, това ви заболява. И гледайте да поправите, доста сериозна работа е. Вие не знаете, че ревматизмът е любовна

работа. Ходите да търсите вашият възлюблен и после плащате данък на лекарите, да ви лекуват. Че как ще ви лекуват лекарите? Всякога, когато частите на организма не вземат участие в една работа, ражда се болестта. Някой път искаш да ходиш, имаш една мисъл, да ходиш. Ражда се едно противоречие и започваш да разсъждаваш. Туй противодействие, много естествено е излязло едно течение от ума, от сърцето и те идат в разрез, ражда се един вътрешен дисонанс. Човек не трябва да желае големи работи. Малко желаете, направи го. От малките работи между ума и сърцето да има хармония. Искате да ходиш, не противодействай! Стани, иди! Искате да идеш на Витоша, излез. Обиколи къщи, тръгни, походи. Щом кажеш: „Няма да ходя“ – ще дойде болката. Дадеш решение, не изпълняваш решението. Намислиш нещо, не го правиш. Всичките хора искат другите да работят заради тях. В организма се изисква най-първо господарят, човекът да работи и да не противодейства. Или ядеш повече, пресицаш организма си. Туриш на стомаха повече работа. Един ден всичките тия клетки – 10 милиона, разбунтуват се, направят стачка от многото работа. Явява се разногласие. Едни искат да работят, други не искат да работят. Първото нещо е човек да внесе сериозност в работата, да внесе едно съгласие в организма си. Ние заболяваме и започваме да се молим на Господа, да ни излекува Господ. За да се излекува стомахът ти, какво трябва да правиш? Сега вие вървите по стария път. Ако вие пътувате зимно време в снега, или ако пътувате лятно време, ако през зимата ходите 10 км, или пролетно време, или лятно време, каква ще бъде разликата? Да кажем, има половин метър сняг, ходите 20 километра, доста голяма енергия ще изразходвате. При това и снегът, понеже е студен, в него има едно желание, белият сняг е много щедър, дава, но в замяна на белината казва: „Ти ще ми дадеш топлина“. Той ще ти даде белина – чистота, но ще отнеме от топлината. Ти ще станеш чист като него, но ще ти отслабнат краката. Чистота без топлина е аномалност. Светлина, топлина и сила, те са три неща необходими за човека. Силата е необходима за физическото тяло, топлината е необходима за сърцето, за движението на краката, светлината е необходима за движението на човешката мисъл. Сега всички това може да го изкажете така и да го повторите, но да се приложи в живота е важно. Сутрин като станете, вие трябва да имате една малка песенчица да пеете на Земята. Земята е ваша майка. Да изпеете една песен на вашия баща Слънцето. И на баща си и на майка си да изпеете по една песен. Няма да кажеш, че майката се върти около Слънцето, но че играе, тя като го види, започва да играе. Носи своите деца в ръцете си и ги показва на Слънцето. Слънцето и то се радва отгоре и изпраща своите благословения. Ако не можете от видимия свят да си създадете за вас една приятност, как ще създадете онова, което не виждате? Запример често вие мислите за Рая. Къде е Рай? Кажете ми. Райт, който знаете, е много близо, а който не знае, е много далеч. Всички неща, невидими, са далеч от нас. Аз искам да ви говоря, не да напуснете онова, което знаете. Всичките хора правят погрешка, като мислят, че като изучат нещо, няма какво да се учи повече. Седиш, главата побеляла, явяват се бръчки на лицето. Тия бръчки се явяват, има причини. Някой път бръчките са правилни, някой път са неправилни. Някой път има на лицето линии, които са разумни, но има линии, които не са разумни. Когато човек стане нервен, безразборно се набраздяват линиите на ръката му. Тия линии не са богатство, не са капитал, но са дългове. Има линии на ръцете, които показват дългове, а има линии, които показват, че са богатство, има нещо да придобиеш. Много пъти гледат линии на ръцете, гледат линията на сърцето и казват: „Развита е линията на сърцето“. Развита е линията на сърцето, но много има да дава. Някой път не е развита, но малко има да дава. Линията на ума е много развита, но има да дава много; някой път не е много развита, но малко има да дава. Кое е по-хубаво – малко да е развита, че да няма какво да дава или много да е развита, че да има какво да дава?

Според закона, линията на сърцето отгоре надолу слиза, от Юпитер слиза надолу. Две посоки има сърцето. Линията на ума – тя иде отдолу, от Лунното възвишение, отива към Юпитер нагоре.

Най-първо намерете в живота си кое е най-важното, на което да държите. Има три неща, които ни занимават, три неща, които са почти необходими. Стомахът ни занимава. Като започнат устата да се отварят и затварят, стомахът започва да работи. Важна е дихателната система, която ни заставя да мислим. В дишането ние трябва постоянно да приемаме въздуха, за да поддържаме живота. Въздухът служи за пречистване на кръвта. После нашият мозък постоянно работи, постоянно има нещо, което ни занимава. Дойдат радостите, занимават ума ни; дойдат скърбите и те занимават ума ни. Най-първо радостта занимава сърцето, а после ума. Скърбите занимава[т] сърцето, а после ума. И благодарете, че е така. Ако радостта би дошла в ума при сегашните условия, а не скръбта, човек би се побъркал. Сърцето издържа повече от ума при сегашните условия. Най-първо сърцето възприема слънчевите лъчи, после ума. Мозъкът направо не възприема, той е обвит в една коруба. Слънчевите лъчи много по-мъчно минават през тази коруба, а по-лесно минават през гърдите в сърцето. Когато се говори за сърцето, се разбира и слънчевият възел, под лъжичката, където е центърът на симпатичната нервна система, или на стомашния мозък. Задната част на мозъка вече съответства на нея. Той възприема тази енергия и я разпределя. Можем да кажем, че мозъкът има дажба от светлина от сърцето. В замяна на това, умът изпраща повече енергия на сърцето, от която се е образувала тази топлина. Вие седите някой път и сте недоволен от някого – обидил ви някой. И да можете изведнъж да изхвърлите този предмет в ума си. Държите някоя картина в ума си, че някой човек е грозен, и не можете да го изхвърлите из ума си. Представете си, че една мома се е влюбила в някой, който е грозен и не може да се освободи от него. Като не го обича, лесно се освобождава, но като го обича, постоянно държи този образ в ума си. Има някои хора, които имат голяма Любов към парите и от голямата Любов иде взятничеството*, да взема. Любовта всичко има и като влезе тя в тебе, ти започваш да мислиш, че и ти си като Любовта. Тя е свободна, но ти още не си свободен. Ти казваш: „Че как да не съм свободен“. Едно момиче на 5 години свободно ли е да се люби, да се жени? Когато стане на 21 година, тогава е свободно. Този закон прилагайте към всички неща. За някои работи ние сме ограничени. Значи не е времето още. Някой от вас искате да отидете в Небето, не е време за вас. Кога може да отидеш в университета? Едно дете на 5 години или 10 години, колкото и да е даровито, не може да отиде в университета. Даже даровитите деца трябва да останат назад, макар и да са даровити, тяхната система не е в състояние да издържа онова напрежение, което се изисква в един университет. Много от даровитите, от талантливите деца, много пъти ги повреждат, понеже преждевременно им дават известни занятия. Не ги пресилвайте, оставете даровитото дете да стане на 21 години, че да се прояви неговата даровитост. Светът не се нуждае от толкова деца. От колко деца се нуждае? Пропорция има. По същия закон и вие не се нуждаете от много желания. Едно желание имате: да бъдете здрави. Туй желание на здравината може да внесе сила. Имате друго желание: да бъдете добри. То е по отношение на вашето сърце. Имате друго желание: да бъдете разумни. Какво значи човек да бъде разумен? Да бъде разумен значи да разполага свободно с топлината. Какво значи човек да бъде добър – да разполага свободно с топлината. Въглища ви трябват най-много. Вие едва сте взели по 1 тон, а ви трябват 2-3 тона, а не може да вземете повече. Може да имате пари, но само за пари не ви дават въглища. После вие имате 1 тон, той не ви е достатъчен за цялата зима. Но 1 тон може да е достатъчен не само за една зима, но за 3-4 години, но ум трябва. Вие едва ли сега

използвате 25% от енергията, която съдържа този тон, а 75% отиват напразно. Значи за 3 години отива на вятъра. Почти във всички работи ние 75% прахосваме от енергията. Не че това се отнася само до вас, но това е начин на възпитание, на мислене. Ние мислим тъй, както не трябва. Сегашните хора може да се изменят, като направят погрешка. Но вземете първите хора, които бяха в Рая, в най-хубавите условия според нашите разбирания. И Адам беше поставен в Рая, и Ева беше поставена в Рая. Тия хора имаха всичко на разположение, не бяха бедни, всичко пребогато имаха. Но защо сгрешиха. Не от нужда за дрехи, не защото въглища нямаша, не за светлина, не за вода – те всичко преизобилно имаха, но при това изобилие, което имаха те, сгрешиха. Кое даде повод да сгрешат? Аз ще ви дам един малък пример, не че изяснявам самата Истина. Вие имате едно малко момиче, ваша дъщеря, на 5-6 години. Много благочестиво дете. Един ден като стане на 17 години, вие това момиче го пуснете на хорото да си поиграе. Като започне да си играе, вече с играта идат други неща. Щом е играло 10 пъти, като се върне, става много самостоятелно. То дошло до едно динамо, и като бутнало, известна енергия минала в него. Особена енергия дошла в него и то станало много самостоятелно, вече не се подчинява на баща си и на майка си. Казва: „Те не разбират“. И тя е тъй умна като баща си и майка си. Ако не вярвате това, което ви казвам, направете опит. Мене ми направи впечатление, когато правих своите изследвания. Едно момиче на 5-6 години, минава край него една друга мома на 25 години, оженила се, и като мина край момичето, то така я бутна с пръста си – иска да каже: „Само ти ли може да се жениш“. Онази я погледна така, иска да ѝ каже: „Ти още нищо не знаеш“. То като я бутна с пръста си, иска да каже: „Ти какво си научила?“ Какво е научила женената и какво е научила неженената? Разсъждавайте. Женената е научила а-то, че се е натоварила. А пък неженената а-то не го знае. Тя не знае какво нещо е *а*. Вие имате думата *аз*. Щом си „Аз“, вече имаш да даваш. Аз съм българин – имаш да даваш на българите; аз съм англичанин – имаш да даваш на англичаните; аз съм турчин – имаш да даваш на турците; аз съм французин – имаш да даваш на французите. Някой като каже „Аз“, мисли че е свободен. Свободен е, ако знае как да изпълни закона, ако не знае как да изпълни закона, не е свободен. Турците казват: „Бен“, и те като българите. Славяните казват: „Я“. Щом знаем закона, вече носим една отговорност. Щом кажем „Аз“, човешкото съзнание вече се е пробудило. На турски имаме думата *и*, а на български значи *добре*. В български имаме нотата *ла*, това е шестия тон, а казваме че и кучето *ла*. На български имаме тона *ми*, имаме и глагола *ми*. Имаме тона *си*, а също и възвратното местоимение *си*. Тъй щото в езика имаме три музикални тона, „ми“, „ла“, „си“. Поуката сега каква е? Ние не можем да извадим поуката, понеже има препятствия. Когато един човек го боли крака, какво ще му разправяш за музика. Най-първо трябва да премахнеш онова препятствие, което му отвлича ума. Често някои хора не ги интересува духовния живот.

Може да се образува една система и да бъдете полезни един на друг. Минаваш покрай някой човек, да му кажеш една дума, която да е необходима за него. Да кажем, минаваш покрай някой човек и казваш: „Пожелавам ви радост на ушите, пожелавам ви да чуете най-сладките думи“. Минаваш покрай някой, който е закъсал, казваш: „Пожелавам ти добро кръвообращение“ – нещо положително. Сега вие се срещате и казвате, че някой е добър. В какво седи неговата добрина. Добър е всеки, който знае да даде онова, което носи. Някой носи добрината, да каже една дума. Аз минавам покрай някое дърво, привлича вниманието ми, да кажа: „Хубаво е това дърво“, да кажа, че дървото е хубаво. Минавам покрай някой извор, казвам: „Колко е хубав, колко е чиста водата“. Вкусвам от водата, казвам: „Хубава е водата“. Трябва да му кажа. Да кажем, аз съм философ, в живота разрешавам някаква

философия. Каква философия разрешавам? Сега мислите, като идете в оня свят, какво ще кажете. Какво ще кажете на светиите? Като срещнете един музикант професор, ще му изпеете една песен, като срещнете един поет, ще му издекламирате едно стихотворение, като срещнете един философ, ще му кажете едно философско изречение, което може би някой негов колега преди хиляди години го е казал. Срещнете един религиозен човек, ще му кажете една мисъл, която е религиозна, казана преди хиляди години. Даже Слънцето като видите, ще му говорите и на него. Какво ще кажете на Слънцето? До сега как сте го поздравявали? Как поздравявате Слънцето? Гледам във вас, възпитание имате. Майките на момичетата до 18 години казват: „Ти момците няма да гледаш, към земята ще гледаш, скромно ще вървиш“. До кога важи този закон, да не гледа момците? Щом стане на 17 години, законът се престъпва вече. Казва: „Ти няма да гледаш Слънцето“. Няма ли да го гледа? Като забранят на момата да гледа момъка, тя го погледне скришом. Де е престъплението? Да гледа крадешком, то е аномалия. Като изгрее Слънцето, да го види, че е изгряло. Като изгрее Слънцето, може да покажа, че го гледам. Всичките неща, които се приемат, да се приемат с едно спокойно съзнание, защото всяко нещо има отношение към нас. Знайте, че като минавате покрай някоя река, вие имате отношение към реката. Като минавате покрай някое дърво, имате отношение към дървото. Като минавате покрай някоя скала, вие имате отношение към скалата. Видим някоя звезда, ти вече имаш отношение в дадения момент. Минаваш в света и мислиш, че това не е важно, онова не е важно. Кое е най-важното? Трябва да има отношение. Всички тия неща действат във вашето саморазвитие. Онова, което Бог е направил, действа. Казваш: „Какво ли има на звездите?“ Първо, като видя звездите, аз ще прочета заглавието на звездите, като видя книгата Библия, аз ще прочета само заглавието „Библия“. То е достатъчно, нямам време повече. Не е необходимо да чета цялата Библия. При тази звезда има хиляди други звезди. Не е необходимо да четем цялата Библия. Всичко да четем в Библията, полезно ли е? Колко неща несполучливи има. Като четем Стария завет, едн който си цар победил толкоз, убил толкоз и т.н. Каква нужда има да четем цели романи. Някой роман трагичен, някой драматичен, ще го четеш целия и най-после авторът или герой, или героинята ще ги убие. Защо ни е роман, в който хората се убиват? После във всичките романи нещата са много пресилени. Авторът ще представи, че героят припаднал или героинята е припаднала. Ние не се нуждаем от герои, които припадат, и героини, които припадат. Бих желал да има герои, които като минават и видят едно куче е вързано, героят да мине и с ножчето да отреже връзката, да отвърже кучето. Най-първо героинята да освобождава. Вижда един бръмбар забъркал се е, да освободи бръмбара, тя е героиня. Героинята види една мечка и припадне. Как мислите, каква героиня е? Аз считам героиня, която като види мечката, да я погледне и тя да си върви по пътя и мечката да си върви по пътя. Аз виждам какви герои има. Дойде някой, боли го крака и казва: „Олеле, олеле“. Какъв герой е той? Той да каже: „Имам един приятел, който дошъл на гости в крака ми. Не знам как да го нагостя, какво да му наготвя?“ Че той да му даде хубав хляб, да се отнесе хубаво с него. А той ми казва: „Я ми кажи как да го изгоня“. Че това не е обхода. Ще го нагостиш хубаво, с почитание. Дошла една болест, ще я приемеш, че това не е християнство. Защо ще изхукаш болестта. Като дойде болест, ти казва: „Ти не постъпваш добре“. Болката в крака ти казва: „Тия крака не ходят в правия път“. От колко години на църква не си ходил, от колко години не си ставал да посрещаш Слънцето, до 10-12 часа спиш. Болката в гърба ти казва: „На хората не искаш да помагаш“. Сега аз не искам да ви засягам. Но ви казвам колко погрешни мнения има във възпитанието. Тези неща са натрупани от хиляди години, не мислете, че сте били само в един народ, в много народи сте били и носите чертите на китайците, носите чертите на

японците, на негрите, на черните. У българите съм виждал на някои скулите са развити като на китайците, на някои челото е много полегато чело, което има линията 1, то е полегато като на негрите; 2 е като на китайците; 3 е като на бялата раса, а 4 е като на Шестата раса. Същият е законът и за развитието на брадата. Колкото чувствата стават по-правилни и мислите стават правилни и разпределението на силите е правилно, особено устройство има брадата. Онези, които сега изучават физиогномия, се занимават с елементарни работи. Има трудни неща за изучаване. На брадата имате тази вдлъбнатинка, която има формата на S. Ако е хубаво направена вдлъбнатината, то е хубаво, тогава ти си влязъл в областта на безконечното. Ние изследваме Божията Мъдрост. Буквата S означава енергия на безконечността. Вие не можете да видите аналогията между В и между котвата. Българското В е котва. Тази линия на В, тя е опашката на котвата. На български имаме думата вол, вол. Някой път човек е добре да бъде вол. Вол не е в глупавия смисъл, но вол да понася. Французите казват: „Воала“. Ако вземете да изучавате езиците на народите, ще видите степените на всеки народ, през където е минал. Англичаните казват: „Год“ – God, българите казват: „Бог“. Българинът понеже е свързан със земята, а англичанинът е търговец. Този знак [V] той го е направил от търговеца. Казва, най-първо трябва да имаш стока, после трябва да имаш условия да предадеш стоката. D-то англичанинът го турил отзад. От туй d българинът направил a, а англичанинът дигнал ръката на a-то нагоре. Българинът казва: „Набраната енергия трябва да се излее“. а-то го взема като мярка, стомничка, която постоянно взема. Българинът е практичен. Казва: „Туй, от което аз може да се ползвам, то важи за мене“. Англичанинът казва: „Бог да ми даде пари, стока“. Българинът казва: „Бог да ми даде нивата, да роди“. За Бога англичанинът изхожда от едно положение, а българинът – от друго. Всичките хора не мислят еднакво. Някой човек е паметлив. Защо е паметлив? В него обективният ум е развит. С големи философски работи той не се занимава. Тия хора, които започват да се занимават с философия, умът им отслабва. Онези, на които е развит техният обективен ум, имат по-силна памет. Когато човек е паметлив, паметта се показва. Особен строеж има горната част над окото. Когато паметта е добре развита, окото е добре развито. Колкото долната част на окото е развита, това показва, че речта е развита. Следователно паметта когато е развита, средната част на челото е изпъкнала. Тогава тя дава и хубава украска на горната част на окото. Когато речта е развита, очите не са вдлъбнати, имат хубав строеж. Някой казва: „Не искам много да помня“. Ако не искаш много да помниш, ще имаш дефект на окото. Ако не знаеш как да говориш, ще имаш дефект в дясната част на очите. Като се учи човек да говори, подобрява се формата на долната част на окото. Ако мислите правилно, носът ви ще има правилен строеж. Ако турите песимизъм в душата си, веднага носът ви ще има особена форма на песимизъм. Ако станете много голям побойник, и носът става като на побойник. Ако сте злопаметен, и това се отразява на носа. На всяка част се отразяват и положителните, и отрицателните черти на характера. Цялото човечество, цялата раса носи преживените неща на миналите векове. Затуй, като вземете главата на един човек, може да прочетете цялата история на човека. На главата е написана цяла история, няма нищо скрито и покрито. Един ден, като оставиш главата си, да се радваш, че си написал нещо. Който вземе главата ти, да прочете нещо. Като намерят някога главата ти, да знаят, че си бил набожен, честен, справедлив. Знаеш колко приятно е да бутнеш една мъртва глава, в която е живял честен и благороден човек, да чувстваш едно хубаво разположение. Ако бутнеш главата на един престъпник, не можеш да се освободиш. Тази глава носи престъпни желания и мисли, и постъпки. Аз съм ял попарата на престъпни глави, пък съм и опитвал добрините на

добрите глави. Говоря не само теория. След като напуснете главата, който пипне главата ви, косите ви, да знае, че е бутнал главата на един добър човек. В Библията имаме един случай, когато се допрял един мъртъв до костите на Елисея, оживял. Той отдавна умрял, но само като се допрял до костите му, оживял. Костите му съдържат тази мощна сила, да придадат живота. Костите на човека съдържат такава мощна сила, каквато житеното зърно. След 100 години то съдържа сила и може да израстне. Вие мислите сега да напуснете Земята. Като оставите костите си, какво благо ще оставите на света? Казвате: „Аз, като умра, не искам да зная!“ Но ти ще се интересуваш за тялото си. Твоята глава накъдето да се намира, ще я турят на почетно място. Та казвам: по този закон как ще напишете вие историята на вашата Любов? Тя е написана на вашите кости. Историята на вашия разум е написана на вашите кости. Тази кост, между лакета и китката, е светът на сърцето, раменната кост е на стомаха, а китката е на разума. Някой път българинът показва лакътя, иска да каже, че нищо не дава. Движението е навън. Даването започва от вътрешната страна на ръката. Когато човек отваря ръцете си, показва колко може да даде. Децата отварят ръцете си да покажат колко обичат. Казвам: ние сме поети, философи, художници. Колко книги сте написали вие? Някой път може би срещате във вашите книги написани, някоя глава, която не ви харесва, то е вашата глава. Някоя кост не я харесвате, то е вашата кост. На много хора костите по ваш модел са направени, какво ще кажете тогава. Този лакът е направен по ваша мярка, вие сте дали този модел. Всички са тръгнали по вашия път. Всички блага, които Бог ни дал първоначално, тялото, което ни е дал, ние сме го опетнили. Туй тяло трябва да го изчистим. Трябва да се върнем към първоначалното тяло, което сме имали. Аз искам да кажа колко немарливи хора има. Ти хванеш носа си грубо. Хвани нежно носа си. Бутни веждите си добре. Ако знаеш как да бутнеш веждите си, ще оправяш работата. Някой път турчинът се хване за брадата и казва: „Какво ми дойде!“ Хване се за брадата и мисли какво да направи. Той иска да впрегне ума си и волята си на работа и казва: „Какво ми дойде!“ Или тури пръста на челото си. Ако не знаем как да боравим с тялото си, което Бог е направил, как Той ще ни повери други работи. Ние искаме много големи работи. Срещнеш един човек, спри се. Някои хора имат много хубави уши, колко приятно е да видиш един човек музикален. Как се е отразила музиката. Той има едно отлично ухо и този вътрешен ръб на ухото показва музиката. Кухината във вътрешната част на ухото показва колко музиката е развита. Колкото е по-развита музиката хармонично, толкоз и кухнята е по-хубаво развита. Приятно е да видиш едно хубаво ухо. Това е едно хубаво ухо. Вътрешната кухня може да означава изпълнител в музиката или композитор, или пък че има музикална памет. Всичко се отбелязва. Колко е хубаво да видиш един човек да има хубава уста. Това показва благородство. Някой човек, като го срещнеш е пасивен, обещава и не изпълнява. Тия хора, които казват, но не изпълняват, имат хубава уста. Онзи човек, който хубаво мисли, има правилен нос. Онзи човек, който постъпва хубаво, веждите му са хубави. Човек трябва да изучава себе си като Божествена книга. Да вижда кои неща може да ги изпълни. Ако хората не се вглеждат, ако се вглъбяват в себе си, очите им стават много малки. Вземете, очите на къртовете са станали много малки. Тези хора, които са родени нощно време, очите им са изпъкнали. Майката имала едно желание – да гледа, да види светлината. Тя имала напрежение навън. Тези, които са родени денем, нямат тия изпъкнали очи. Напрежението на майката, когато е раждала детето, безразлично дали е жива или умряла, някой път очите са изпъкнали от напрежението на майката, от нейното желание дали ще оживее, или не. Тя иска повече светлина и тогава дала един потик на детето да има хубави очи.

Аз ви говоря върху тия работи, понеже вие самите трябва да станете бащи и майки. Баща ви и майка ви са ви родили сега, но и вие сте бащи и майки в себе си и вие може да работите. Ако вашето тяло е такова, вие сте отговорни. Каквото бащата и майката ви дали, има малки неща, които вие трябва да ги измените. Да отбележите, че сте живели един добър, честен живот, че сте били справедливи, добри, милостиви, щедри – ще турите тия черти. Ако сте ясновидец, ще видите, че някой човек отвън като го гледате е хубав, но като го погледнете в астралния свят, е едно животно. Някои хора ще ги гледате грозни, но като го погледнеш в другия свят, е красив. Той е красив в другия свят, а в този свят не е пренесъл красотата. Някои тук са красиви, а в другия свят не са красиви. То е закон на наследствеността и едва сега ние работим върху себе си. Казвате: „Какво трябва да правим?“ Някои от вас искат да заминат за другия свят. Защо вие, по-напредналите сестри, не срещате младите? Не знаете да ги срещате. Казвате, че са много зелени. Ако е за зелени, не зная кой е узрял. Нас ни трябва повече от хиляда години за зреене. Интересувайте се от хората, за да се интересуват от вас. Аз като срещна едно дърво, се спирам, оглеждам се как е огънато, листата свити ли са, оглеждам външните условия, как е израснало. Виждам някои дървета колко са разумни, някъде почвата камениста, някъде чернозем, че и при каменистата почва може да живее. Някой път разглеждам мъховете по камъните, които живеят. Разни мъхове има. Казвам: как на този камък живеят и си изкарват прехраната. Много умни са тия мъхове, от камъните си изкарват прехраната. Благодарение на тяхната разумност те ни помагат в света. Ти седнеш на един камък с мъх, по някой път бих ви препоръчал да седите на мъха и да добиете тази издържливост. Той седи и с години живее на камъка, нищо не може да го отлепи. По някой път е хубаво да идете да си турите ухото на някой кошер пет-десет минути, да добиете онази енергия на пчелите на спретнатост и чистота, която те имат, после и желанието за работа, което те имат, там няма леност, мързел. Всички работят, разпределена е работата, повече от германската организация. Тепърва хората има да стават като пчелите. Някой път като ви гледам, ходите отпуснато, има доста лекета по дрехите, аз ги виждам. Щом носите лекета на дясната страна, аз зная какво означават; ако са на лявата страна или на краката, пак зная какво означават. Ако лекетата са отзад или отпред, те показват характера. Цяла наука е. Щом направиш една погрешка и започнеш да се капеш, идат лекетата. Колкото повече погрешки правиш, толкова повече лекета има. Колкото изправяш погрешките, толкова лекетата се махат. Може и друг да тури леке. Трябва да имаме желание да ходим чисти. Станеш сутрин, изчисти се, имаш леке, изчисти го. Вземи сапун, вода, изчисти го. Някои хора искат да покажат, че са духовни и не се интересуват от дрехите, остават лекета по тях. Еднакво са важни нещата на Земята, в духовния свят и в Божествения свят. За мене еднакво е важно. За мене да услужа на една мравя, на едно дърво, на един човек е едно и също нещо. Ако съм готов на мравята да услужа, на човека имам повече възможности да услужа. В тази мравя аз виждам Бога, Той ме изпитва. Ще се спра, ще ѝ услужа. Няма да ми вземе една минута, за да ѝ услужа. Някой път виждам някоя мравя, тя ходи и не е намерила храна. Бръквам в джоба, изваждам трохите и ѝ дам. Мене ми стане приятно, че съм ѝ услужил. Тя казва: „Нещо от провидението, от Небето“. Аз съм провидението, от джоба ѝ дадох малко трошици. Някое напреднало същество от Невидимия свят казва: „Дайте да ги използва“.

Казвате: „Как да живеем?“ Не се спирайте върху недъгавите хора. Срещнеш някой човек с хубаво лице, обърни внимание. Не се спирайте върху недъгавите растения. Срещнеш някое хубаво растение, обърни внимание на растението. Не се спирайте върху незавършените неща. Видиш някое хубаво здание, спри се. Винаги се спирайте на хубавите места. Спирайте се на канарите, от които има хубав изглед. Да извикате във вас

хубавите неща. Другояче отвън трябва да помагат. Излезеш вечерно време, да погледнеш ясното небе, да погледнеш Луната, да погледнеш, когато изгряват звездите. Ако е пролетно време, обръщай внимание на цветята. Вие губите най-хубавите неща. Във всичките тия цветя, които израстват пролетно време, там са ангажирани някои много разумни същества. Вие минавате край тяхното изложение и не обръщате внимание. Обърни внимание, ще имате тяхното благословение. Обръщай внимание на хубавите лица. Не да търсите недостатъците на хората, но да виждате добрите им черти. Доброто е, което трябва да остане в нас. Някои от вас виждам не дишате. Вие боледувате, защото не дишате. Някои от вас виждам, че не се храните добре. То е свещен акт. Бог ти приготвил храната, ще благодариш за яденето, че е хубаво сготвено. Тази немарливост ти вреди. Да се освободим от немарливостта на нашите деди и прадеди. Те не са обръщали внимание на тези неща.

Работете върху ума си, работете върху сърцето си и винаги обръщайте внимание на челото, то е свързано с ума ви. Челото представя разумната светлина. Челото е светлината, носът е човешката интелигентност и човешката топлина. Подбрадникът, тази част на лицето, под носа, е свързана със здравината, със силата на волята. Разумната воля на човека се изразява с подбрадника. Светлината, топлината и силата са необходими. Хубаво е да устроим челото, хубаво е да подобряваме носа и да подобряваме своя подбрадник. С челото е свързано Божественото тяло, с носа е свързано умственото тяло и с подбрадника е свързано духовното тяло. Три тела има, върху които трябва да се работи. Някой път вие любите, но любите с физическото тяло; някой път любите с вашето духовно тяло; някой път любите с умственото си тяло, а някой път любите с причинното си тяло. Степени на Любовта са. Зависи с кое тяло вие любите. Тепърва има с какво [тяло] да се интересувате. То е наука от другия свят. Не само с физическото си тяло, не само с духовното, не само с умственото, но и с причинното си тяло човек като започне да люби, това е Любовта в своето проявление. Ще ви наведе на една Божествена мисъл, как да гледате на нещата. Когато се образуваха каменните въглища, светът беше в едно паднало състояние и затова растенията станаха жертва на греховете на хората – те станаха на въгльща за грехопадението на хората. Тия въглища ги туриха дълбоко в земята. Сега ние ги горим и с туй постоянно се подобрява положението им, освобождаваме ги. За бъдеще и ние трябва да им помагаме, защото в миналото Бог ги е турил за полза на хората. Сега, за да може да се подобри тяхното състояние, ние ги изгаряме, а с изгарянето на тия въглища, освобождават се лошите енергии, които направиха хората, да се бият. Нашите страдания сега зависят от това. Благодарение, че хората са по-умни, ще могат да използват богатата, които Бог им дава. За бъдеще, когато дойде шестата раса, няма да имаме нужда да горим въглища. С електричество ще си служат хората. Тогава ще имате един сносен живот. Като дойде туй време, ще го видим.

Добрата молитва

7-та лекция от Учителя, държана на 4.XI.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

МАЛКИЯТ ОПИТ

*Добрата молитва
Аз мога да любя*

(Направихме упражнението: лявата ръка пред дясната, движи се по дясната, настрани. Дясната пред лявата, движи се по лявата и настрани.

Ръцете над главата високо изпънати с допрени пръсти. Сваляне на ръцете до темето на главата и опиране с пръстите. Пак ръцете нагоре. Няколко пъти.)

„Изгрей, изгрей ти, мое Слънце!“

Най-мекото и най-коравото е човешкият език. Няма по-меко от човешкия език и няма по-кораво от човешкия език. Езикът говори, но сърцето не говори, то чувства. Никой не е чул думата на сърцето. По-кораво нещо от езика няма.

По какво се познава, че едно нещо е Истина. Всяка светлина, на която човек може да чете, за него е Истина. Всяка светлина, на която не може да чете, не е Истина. То е само до светлината. Всяка светлина, на която всички хора могат да четат е Истина. Всяка светлина, на която всичките хора не могат да четат, не е Истина. По някой път вие мислите и търсите правото на Земята. На Земята никакво право не търсете. Земята е ад. Когато някой иска да види ада, той идва на Земята. Че как ще обясните, хиляди и милиони хора се избиват сега, както никога. Как мислите? Хората нямат никаква идея за Бога. Всички хора живеят само за себе си. Всеки казва: „Правото е мое“. Силният казва: „Правото е мое“. Не казвай защо някой не се обхожда добре с мене, но благодари на краката си и бягай. Не се разправяй с вълка. Не търси правата си от него, но бягай. Сега имаме правата, как да се отнасяме тук. Казвате: „Братство е“. Братство на Земята няма. Нито сестринство, нито майчинство, нито бащинство. Питало малкото лисиче майка си: „Къде ще се срещнем?“ – „При кожухаря“. Хората, които роптаят против вълците, носят техните кожи, носят лисичи кожи. Възмущават се, че лисиците са хитри и лукави, пък носят кожите на врата си.

Нашето разбиране е – казваме: „Христос влезе в ада“. Ние сме в ада, но не сме в дъното. Има някои потънали по-дълбоко на дъното. Ние мислим, че сме свободни в света. Има нещо в Природата, което е много грубо. Трябва да го имате туй впредвид. За туй Бог е направил човека толкоз слаб, да се оправи. Ако не беше както сега направен слаб, щеше да бъде неизправим. Благодарение, че е слаб, та е изправим. Като гледаш онзи човек, дигнал си ръката, като че заповядва на целия свят. Казва: „Знаеш ли аз какво мога да направя?“ Какво може да направи?

Сега по някой път вие се разсърдите. Удариш се в някой камък, веднага го вземеш, хвърлиш го. Питам: кой е виновен – камъкът или ти си виновен? Ние не сме най-сръдливи, благодарение че има още по-сръдливи. Ние сме лоши, но от нас има още 10-20-100 пъти по-лоши, благодарение че не сме от най-лошите. Разумният живот е да впрегнем онази, неразумната енергия в една работа, в един полезен труд. Най-първо впрегни гнева си на работа. Разгневил си се, наместо да идеш да се караш с някого, да се биеш, вземи мотиката, вземи търнокопа, иди на лозето. Разкопай го. Като разкопаеш лозето, полза ще причиниш. Или разгневил си се, опери дрехите си. Разгневил си се, вземи лука, нарежи го,

да поплачеш, побъркай го, тури вода и сготви го. Ето работа. Ти, като се разгневиш, ще вземеш тигана, ще вземеш паницата, хвърлиш я. Туй хвърляш, онова хвърляш, но оставаш без паница, без тиган. Казваш: „Коя е причината да си хвърля паницата?“ Причината си ти. Казват някои: „Какво учил Христос?“ Една четвърт от човечеството го знаят. От два милиарда души, само 500 милиона го знаят, 1 500 000 000 не го знаят. От две хиляди години едва 500 милиона го знаят и повечето от тях помаци. Защо ги наричам помаци? Защото всичката погрешка на помака в какво седи? Пратили помаците да съградят джамия, но трябвало да говорят само турски, нито една българска дума да не кажат. Трябвало да идат в гората да секат дърва за джамията. Ходили, избирали дърветата, казвали: „Това дърво е хубаво, високо“ – на турски това говорили – „на върха кривичко“. Думата *кривичко* на български я казвали и не могли да отсекаят дървото, не ставало. Ние сега като помаците започваме с Любовта, но на върха – кривичко. С нищо не можем да се оправдаем, както и да се оправдаваме. Както и да изясняваме нещата, те остават неизяснени. Много неща остават неизяснени. Фазата, в която живеем, е такава. Нашето зло на Земята произтича, че има по-възвишени същества, които ни използват, както ние използваме овцете, говедата, конете. Вземете конете, които отиват на бойното поле. Ако ги питате защо отиват да се бият, и те не знаят. На коня му се качил един и той ходи да се бие, не от добро желание, но някой го кара. Ако погледнете, и ние отиваме на бойното поле, и ние сме възседнати с гем, ни казват: „Ти ще се биеш“. Когато се караш с някого, възседнат си, друг те кара. Най-първо казва: „Той ме обра“. Нас не могат да ни оберат. Нашето богатство извън Земята не може да го изнесе. Парите никой не може да ги изведе, те остават неизядени. Тогава защо се сърдим?

Разрешете най-първо същественото в живота какво е. Съществените неща, без които не можем, са светлината, тя е необходима за всички без разлика, в малък или голям размер; съществен е въздухът, в малък или голям размер; съществена е водата; съществена е храната. Тези са съществени неща, без които не можем. Ако речеш да се откажеш от тях, смъртта ще дойде. Парите може би пето или шесто колело са. Защото птиците нямат пари, рибите нямат пари, животните нямат пари, дърветата нямат пари. Казвате: „Без пари не може“. Може без пари. Да ви кажа без пари какво е: като се качиш на една кола без пружини, хоскане ще има, усещаш слабините ти се разбъркват. То е без пари. Ако има пари, колата е с пружини. Когато няма пари, хоскане ще има. И без пари няма хоскане, ще ходиш на краката си. Като тръгнат и богатият, и бедният човек, хоскане ще има ли? Аз съм изследвал психически този закон, когато съм ги изучавал. Най-първо изненадва [се] човекът и той кипне. Туй е преди да се е пробудило съзнанието. Разгневиш се, направиш нещо и после се разкайваш. Мисли[ш], като кажеш нещо, че ще оправиш света. Като се разгневиш, казваш: „Ще го науча“. Ти ще влошиш работите. Какво ще каже един войник на полковника. Казва: „Нарязах го“. Ще го нареже, но после какво ще стане? Полковникът ще го нареже така, че той ще помни през целия си живот. Кое е по-хубавото: да нарежеш полковника или да си млъчиш. Огънят с дърво бие ли се? Които са железни тояги, не може да биеш. С какво ще ги биеш? Като туриш лопатата в огъня, лопатата се стопява. Как ще го биеш с лопатата. Трябва да седи най-малко 20-30 крачки далеч от него.

Най-първо моралът, който имаме, какъв е. Не мислете, че докато ние боледуваме, ние сме на правия път. Има нещо, което липсва. Когато умират хората, изгубват своето съзнание. Къде отива съзнанието? Туй, което ние наричаме смърт, какво е. Аз по някой път забелязвам, че този човек, който е умрял, той отдавна е напуснал тялото, умрял преди 10 години, няма го в тялото, някой го заместил в живота. Онзи видял, че в туй тяло не може да живее, отишъл в онзи свят. Влезли неразбрани в тялото и те умират после. Те като

умират, ние ги погребваме. Сега вие искате да знаете как ще умрете. Как е възможно, човек, който излязъл от Бога, да умира? Господ му казал: „В който ден ядеш от забраненото дърво, ще умреш“. Божественото в тебе ще те напусне – остане смъртното. Онова, Божественото напуска човека, Бог оттегли Духа Си, остане нещо в нас, което е смъртно. То умира.

Казвам: дотогава, докато човек живее в Любовта, вярата и се надява, той не умира. Щом престане да е свързан с Любовта, с вярата и с надеждата, той постепенно умира. Тогава идат всичките противоречия. Та ни трябва една положителна философия или учение, което да ни държи в постоянна връзка. Постоянно трябва да приемаме Духа, да изваждаме от него тази енергия, която е необходима за нашия живот на Земята. Ако не знаем как да изваждаме жизнената енергия, започнем да страдаме, страданията започват да идват. При това ние искаме да бъдем щастливи на Земята. Може да бъдем щастливи, но със сегашното разбиране е невъзможно да бъдем щастливи. Ние вървим в нещастieto. Отиват хората на бойното поле и да се молим да не ги убият, то е невъзможно. Се таки на бойното поле трябва да убият някого. Ако се молиш за едного, друг на мястото трябва умре. Казвам: защо хората не пожелаят да се не бият? Кое е онова, което пречатства, което спира хората да живеят в мир. Вълкът може ли да живее в мир с овцете? Не може. Казва: „Ако престана да воювам с вас, трябва да умра. Докато аз воювам с вас, ще живея, ще ям, ще пия“. Ако вълкът си тури за задача да не яде овци, той трябва да измени характера си. Той не може да престане да воюва, докато не измени храната си. Ако реши да стане вегетарианец, да пасе трева, миролюбив може да стане. Дотогава, докато яде месо, по никой начин е невъзможно. Искаме да убедим хората, че не трябва да воюват. Трябва да изменим начина на яденето.

Виждам, че евреите, които ги изведе Господ из Египет, като ги въведе в Обетованата земя, как можеха тия хора да живеят в мир. Постоянно трябваше да колят агънца, говеда в храма, да рссят с кръв. Направи някой грях, ще заколи някое агне за изкупление. Казвате: „Мойсей така писал“. Тия работи Мойсей не ги писа. Учениците на Мойсея натрупаха тия работи на Мойсея. Той ги изведе из Египет, искаше да ги направи вегетарианци. Храни ги с манна, всеки ден отиваха да събират манна, вегетарианска, сладка прана. Подигнаха се, казват: „Дотегна ни тази храна, в Египет имахме месце“. Един ден им даде пдпдъци. Разгневи се Господ на тях. Сега на някои от вас ви се яде риба. Вие миролюбиви тогава не можете да бъдете. Макар че рибата е емблем на християнството. Рибата се взе, за да не помни човек. Християнството е едно учение да не помниш злото, което ни се е случило, да го забравиш и да не разправяш какво ти се е случило. Сега някои от вас мислят какъв ще бъде бъдещият живот и как ще се раждат хората. Няма да се раждат както сега. Вижте в спиритизма опитите, които ги е правил Аксаков, ако четете, ще видите, че медиумът като се тури в транс, в IV-тото състояние, не в [с]ковано, в магнетичен сън, претеглят го. Може да тежи 50, 60, 70 кила. Тогава духът, който е викан, дойде и най-първо се образува нещо като облак. Този облак започва да се съгъства и най-после виждате един човек. Яви се млад човек, пипате му пулса, сърцето бие и почва да говори. Туй става, да кажем, за половин час да се роди човек, излезе от медиума, след като се разговаряте с него, пак стане на облак и после изчезне. Така ще се раждат хората. Онзи, който ръководи сеанса, той е пожелал кой да дойде. Трябва да повикат свободна душа, не всички души може така да се въплотят. Сега по този медиумичен начин викаме душата. Двама души се съберат на сеанс, но им трябва 9 месеца да се въплоти и да излезе. Но като излезе, не може да се върне назад. Излезе навън и му трябва две години, докато проходи и се научи да говори. Този, на сеанса, след половин час говори и после се връща назад. Онзи, на другия сеанс, му трябва

две години да се учи да ходи, да говори. Казва Писанието: „Бъдещият процес е вселяването на духа“. От тебе ще излезе един дух, който ще живее вън, ще вземе достатъчно материал да си [направи] едно тяло. Ще живее толкоз, колкото му е необходимо на Земята. Туй е за осветление, какъв ще бъде бъдещият живот. При сегашните условия начинът, по който хората сега идват, е по-износен, понеже строежът става много плътен на тялото. По-грубо е създаден. Едно същество от другия свят може да се яви, става видимо и невидимо, но не е устроено по начина, по който ние сме устроени.

Сега веруюто, което се проповядва, за да стане в света, трябва да се измени организъмът, да станем господари, да можем да превръщаме тялото. Имаш тяло, да можеш да го превърнеш тъй, както превръщаш леда във вода, в пара. После знаеш как да превърнеш парата във вода и водата в лед. Трябва да бъдеш запознат. Тази, гъстата материя, от която сте направени, е лед. Меките мускули са вода – кръвта, костите – която циркулира във водно състояние. Нашата мисъл, нашите чувства са подобни на парата и светлината, която ние възприемаме. Често се спираме, питаме защо Господ направи света. Не питайте този въпрос. Когато Господ създаде света, имаше съображения. Той го направи така, защото другояче не можеше. Ако можеше по друг начин да стане по-добре, Той би го направил. Понеже този свят, който направи, е най-разумен в дадения случай, за бъдеще той постепенно ще се измени. Било е време, когато човешкото лице е било като на маймуната, обраснало с косми навсякъде. Сега тия косми са опаднали. За бъдеще още ще паднат. Вие като изследвате, ще намерите, че какъвто е човек, такава е и косата, такава е и тялото. Един човек, който е нежен, справедлив има много тънка кожа. Който е грубичък, не зачита закона, кожата е груба. Каквото е състоянието на мислите, каквото е състоянието на чувствата и каквото е състоянието на постъпките, такава е и кожата. Мене веднъж ме учуди, когато правех моите изследвания, срещнах една мома, която имаше много правилно лице, чувствата под строгия контрол на ума, главата доста хубаво устроена. Като пипнах косата ѝ, добих едно чувстване, че има нещо наследствено от баща и деди. Ако се дадат условия на тия черти, може да се проявят.

Та казвам: Духът се бори с ония противоречия на плътта. Плътта е низшият живот. Духът е висшият живот. Тия двата живота са в едно вътрешно противоречие. Духът постоянно превръща низшия живот във висш, възпитава я, както ние възпитаваме овцете, козите, воловете. Тия волове са спечелили нещо от нас. Те вървят на нивата да орат, учат се да работят. Другояче – целия ден да се излежават под някое дърво, целия ден да ядат, да правят нечистотии. Турят ги на работа, не е лошо. Само че, дето орат по 12 часа, е много. Да оре 4-5 часа, не е лошо. Вземете растенията, на които изсичат телата им. То е едно възпитание за тях. Ако растенията не се жертваха за нас, какво би било нашето положение. Животът ще бъде малко неносен. Та казвам: злото в света седи в храната. Съвременният свят за да се подобри, непременно хората трябва да напуснат месоядството, да няма клане на животни. Даже убийство на мухи, на бълхи, на въшки да няма. Значи абсолютна чистота трябва. Всеки един от вас да се опита, може ли поне един ден да живее чисто. Ще изпъкне някаква мисъл. Гледаш някой вол, водят на клане. Какво може да направиш в дадения случай? Може да го купиш, ако си богат. Имаме наши приятели, развъждат овце. След като ги продадат, тия овце ще станат жертва. Какво бихте казали: не развъждайте овце. Какво трябва да развъжда човек? Руските духовници като отиваха в Америка, в Канада, приложиха своето учение, че не впрягаха животните, но те сами мъже и жени се впрягаха да орат земята. Англичаните, които минаваха, не можеха да ги търпят, преследваха ги.

Първо ние чакаме да се оправи светът, че тогава ние да станем добри. То е заблуждение. В този свят ние трябва да станем такива, каквито ние желаем. Сега тревопасните, които пасат трева, искат да се освободят, да няма никакви вълци, никакви змии, никакви тигри, лъвови. Но те са станали по-умни. Заекът е станал по-умен. По-рано като изгонят заека от леговището, той пак се върне там. Ловецът го чака и там го убие. Но сега зайците като излязат от леговището, не се връщат назад. Статистиката показва, че вече заекът не се връща. Зайците разбраха, поумнях. И ние като тия зайци трябва да изменим характера си. Не се връщай, отдето си излязъл. Казвате: „Ще живея, както дядо ми живял“. Като живееш като него, ще имаш същата опитност. Ако живееш, както баща ти и майка ти са живели, ще имаш същата опитност. Ти измени начина на живеенето си. Има един начин, но знай колко души от вас биха го направили. Не знай дали тук, на Изгрева, може да го направите. Може да ви разправам един метод, да бъде като хиляда и една нощ. Един американец разправя, писал една книга. Отива той в Индия, в една област. Пътуват като пътници няколко души и един индус с тях. По едно време нямат хляб. Този индус казва: „Сега ще дойде хлябът“. Индусът седи и не се минава половин час, хлябът дойде. Пита: „Колко хляба ви трябва?“ Дойдат 5-6 хляба топли, хубаво направени. От невидяло образува тия хлябове индусът. Така ден, два, три. После искат ябълки – ябълките идват. Искат круши – крушите идват. Как стана туй? Англичанинът го разправя, той не може да го направи, индусът го прави. Ние сега като този американец четем Христос какво направил. С пет хляба и две риби нахранил пет хиляди мъже. Ние като вземем хляба и рибите, пак си остават две риби и пет хляба. Сега вие имате 250 грама хляб, протестирайте, малко ви е. Пожелайте да стане 500 грама – 500 грама ще дойдат, пожелайте да стане кило – едно кило ще дойде. Мислиш, че ти трябва две кила – две кила ще дойдат. Не питайте как. Едно шише или един хляб, които стоят в една торба, ти не можеш да правиш тия работи. Но ако шишето от едно кило вода е свързано с някое голямо езеро, колкото вода искате, можете да вземете от шишето. Колко вода искате? Едно кило. Дам ви едно кило и пак затворя. Колко кила искате? Десет кила. Дам и пак затворя. Колко? Един джубур*. Има нещо невъзможно. Но свързано с езерото, става възможно. Когато човек се свърже с изобилието на Божествения свят, е възможно. Несвързан, в ограничените условия на човешкия живот, това е невъзможно. Някой път чувстваме нещата, които ще станат, и които няма да станат. Ти се молиш, но чувстваш, че тази работа няма да стане. Човек трябва да има необходимото за храна. Ако имаш други условия, с които да доставиш хляба, няма защо да поставяме Невидимия свят в изкушение. Имаме в Стария завет за Илия, когато беше на едно голямо изпитание, трябваше да го хранят. Враните му донасяха хляб. Елисей и той правеше тия работи. При него дойде веднъж една жена, на която предаде сина ѝ. Казва: „Малко масло имаш ли в някое шише?“ – „Имам“. – „Събери от съседите, колкото празни съдове имат, затвори стаята и започни работа. Я вземи шишето да наливаш“. Тя събра всичките съдове, затвори се в стаята и наливаше от шишето. Казва: „Дайте съдове“. Като каза, че няма съдове, това масло престана. Казвате: „Едно време е било“. Ако едно време е ставало, защо сега да не става? Той отиде при една вдовица, тя имаше малко брашно и туй брашно никога не се свърши. Доста дълго време стоя той при вдовицата, повече от една година и брашното не се съкрати. Тя всеки ден му месеше по една пита и се имаше брашно. Туй малкото брашно се увеличаваше.

Аз правех опити, взех жито и дадох да посеят на наши приятели, на някои половин кило, на някои сто грама, на някои десет грама, да го хвърлят в другото семе и да посеят. Казвам: „От туй жито като сеете, ще имате 5-6 пъти повече жито отколкото друга година“. Приятелите, които сяха, имаха голямо изобилие. Казват: „Нямате ли от семе[то], пак да ни

дадете“. – „Сейте от вашето“. – „Не става така“. Сега ще критикувате: времето било, годината била такава. Но и годината и тя зависи от известни закони. Аз веднъж посетих един български пчелар, който от 20 години се е занимавал с пчеларство. Имаше 150 кошера от стария метод, плетени кошери. Той казва, че на десет години имало изобилие. Казвам му: „Аз ще ти дам един пример и тази година да имаш много мед. Ако ме послушаш и не правиш никакво възражение, каквото ти кажа, ако го направиш, ще имаш изобилие“. Казва: „Ще го направя“. Казвам: „Ти имаш 150 кошера, на 100-те десет и на 50-те пет ще отделиш – всичко 15 кошера за Господа. Които се роят от тия кошери, по три роя от всеки, всичко 45 и 15 – 60 кошера.“ Той ме гледа и казва: „Толкоз пчели дават ли се?“ Казвам: „Остави тогава!“ Нея година му измряха всичките пчели, не зная дали му останаха 2-3 кошера. Като го срещнах, казвам: „Защо не ме послуша?“ Казва: „Де да зная, уплаши ме Господ“. Трябва да дойдем до жертвата в Божествения свят. Чудни са хората, казват: „Трябва ли да бъде глупав човек?“ Тия хора, които се бият на бойното поле, умни хора ли са? Ако хората на бойното поле отиват по 10-20-30-500 хиляди, умират, каква е идеята? „Ще се подобрят икономическите условия за бъдеще“. Може да се подобрят, може да не се подобрят. Българите в хиляда години са правили повече от 150 войни. Колко се е подобрило положението на българите? Едно заблуждение. Та казвам: онова, което ще подобри живота, не е войната. Казва: „Да воюваме“. Разумният живот, добрият живот, силният живот, животът по Бога, той е, който подобрява. Всички почти прибягват до воюването. Силният не отстъпва. Силният трябва да отстъпва. В Божественото учение седи, че силните трябва да отстъпват на слабите. Докато слабите отстъпват, работите не вървят. Как седи? Докато ние уповаваме на нашите пари, докато ние уповаваме на нашето оръжие, докато ние уповаваме на нашите параходи, мислите ли, че ще имаме някаква култура? Ние вършим същите погрешки, които светът върши.

Като дойдохме на Изгрева, идеята беше да няма телени мрежи. Като дойдоха първите пионери, като приеха моето учение, какво направиха. Казвам: вземайте места по хиляда метра, широки дворове да имате. Те взеха по триста метра, да има за всички. Всеки взе по триста метра и тури телени мрежи. Каква култура може да има по 300 метра и направиш по една дървена барака. Мислиш, че прогресиращ. Прогресиращ в туй, че като стане земетресение, като паднат, няма да те затиснат, няма да те убият. Прогресът е там. Вие очаквате, като дойдете за бъдеще. Защо целият Изгрев да няма една телена мрежа, пък вътре да няма никакви мрежи. Всичките изгревяни аз ги наричам помаци. Казвам: не може да стане, то беше. Казват: „Да направим кооперация“. – „Още по-лошо ще бъде, ако направим кооперация“. – „Да турим правило“. – „Каквото правило туриш, ще бъде по-лошо.“ Ако искате закон, светът е пълен със закони. Да вземем, тия закони са много хубави. Всеки трябва да бъде закон за себе си. Сегашният порядък е отличен. Ако се тури справедливост, онези чиновници, които са на работа, всеки да извърши работата си с честност, да се намали трудът, отличен е този порядък. Не е необходимо да работиш 8 часа. Чакаме ние да дойде бъдещето. За бъдеще, умните хора като дойдат, ще се измени редът. В Русия приложиха, но пак насила. В руския порядък, както изнасят германците, 13 милиона хора станаха жертва, за да се тури редът на болшеvizма. Всички казват: „Да очистим богатите, да останат сиромасите“. Сиромасите като останат, пак същият порядък ще бъде. Малкото вълче, малкото мече, което е безопасно като малко, може да го милваш, но като стане мечка, носи същия характер, непоправимо е вече. Най-първо хората като сиромаси са малки мечета, тогава човек всичко обещава. Ние очакваме да се оправи светът. Ще дойде едно оправяне на света. Но сега какво трябва да се прави? Онези от вас, които сте умни, трябва да се направи един опит. Да опита човек кое е възможно.

Изгревчани може да се опитат да махнат всички телени мрежи. Казвате: „Ще изгубим мястото“. Като се махне телената мрежа, мястото му къде ще бъде. Преди години имаше доста ревностни братя. Един брат иде и казва: „Аз ще направя туй“. Той имаше едно имане, искаше да го даде на Братството, да образува дружество от 10 души. Казвам: за мене един или десет е едно и също. Единият може да ме излъже и десетимата може да ме излъжат. Каквото искаш, направи го сам. Ако ме излъжеш, да ме излъже един, да не ме лъжат десет. Ако не ме излъжеш, да не ме излъже един, да не ме лъжат десет. Ние искаме да се свържем, да направим това. Свързването става, когато всичките хора са на едно убеждение, да дадат мястото на онзи, който може да го [направи]. Аз поддържам: който може да свири, поканете го да свири. Който свири хубаво, нека свири. Всички онези, които не свирят, да се наредят постепенно на свиренето. Който свири най-хубаво, на първо място да е; който свири най-лошо, турете го на опашката. Някой може да извърши най-хубава работа, да бъде на първо място. Онзи, който може да увеличава хляба, първо място ще му дам, ще му дам катедрата си. Ако някой може да направи 250 грама на 500 грама, ще му дам първото място. Аз не мисля как ще стане за в бъдеще. Сега имаме възможност да се измени светът. Вие мислите, че ако днес дойде пророк, който може да направи от камъните хляб, че него ще започнат да го гонят. Онези, които изваждат житото от нивите, които имат брашно, ще го гонят, той е опасен човек, ще наруши целия ред на нещата. Сега едно нововъведение не е така лесно да се направи. Има много нововъведения, в библиотеките има нови начини на нареждане, но ги държат по стария начин. Новото нареждане иска доста труд, ако рекат да го изменят. Казват: „Бъдещите поколения да се занимават с туй“.

Сега, някои от вас да направят един опит, най-малкия опит. Той е следният: някои от вас да посадят десетина житни зърна и да турят в ума си, че класът да даде сто зърна. Те ще братят, едното зърно ще братяса, ще даде 5-6 стръка, някой път 10-15 издънки и всеки един клас да даде по 100 зърна. Ето тази година направете този опит. Садете по 10 зърна някъде. Може птичетата да изядат туй жито, няма нищо, забравете ги. Може да увиете класовете в някоя мрежа да узреят. Да видим, колкото турите в ума си, ще станат ли. Сега класовете дават 30-40 зърна. Да видим дали ще дадат 40 зърна. После ще посееете царевични зърна и всеки кочан да бъде по половин метър дълъг. Ще посееш 3-4 зърна, ще ги копаяш, ще ги поливаш, ще ги наториш, да стане по половин метър кочана. Никой да не знае. Сега туй няма да говорим, то са проекти, като станат, тогава ще говорим. Може да излезе 25 см кочанът, има сега кочани по 25 см, 50 см е голям кочан. После посейте 3 зелки и всяка зелка да стане по 5 кила. Какво ви коства това? Да видим идната година колко души от вас ще направите опита. Не 3 зелки по 3 кила, то е обикновено, но по 5 кила. Ако ще се разочаровате, не правете опита. Няма защо да си губите времето. Не си струва.

Сега по някой път вие се оплаквате. Ако имате суха гора, която е изсъхнала и друга, която не е изсъхнала, къде ще идат гъсениците – в сухата гора или при свежата, която има листа? Мнозина се оплакват, защо идвали страдания, пък на света няма. Светът са сухи дървета, тук имаме хубави листа. Като идват гъсениците, да знаем, че при нас има живот, при сухите дървета няма живот. Може би има стари червеи, които са останали от миналото, ще си проправят път. Гледам, на моята врата долу, някой път имало дърво, което е ядено от червеи, сега са пробили дупки на страната отстрани. Пак трябва да се маже наново. Страданията, които идат, защо идат? Идват да обират богатите хора, не сиромасите. Щом човек започне да прогресираща, идат изпитания. То е добър признак. Бурите в света идат не за сухите дървета, но за живите дървета, на които трябва да се подобри кръвообращението. Като се огъват от ветровете, подобрява се кръвообращението

на дърветата, соковете текат и растат по-добре. Без тия ветрове всички растения щяха да бъдат много крехки, няма да бъдат така сочни както сега. Казвам: ние трябва разумно да променим живота, не трябва да си създаваме излишни страдания сами.

Дойде една сестра, продала си къщата, останали ѝ 50-60 хиляди лева. Този, който купил къщата ѝ, иска парите, ще ѝ даде 12% лихва. Пита ме какво да прави. Рекох: „Тури си парите в народната банка с малка лихва. Ако ги дадеш на този, ще хвъркнат. Лакомиш се за 10-12, но тогава ще мязаш на един турски ходжа, който бил алчен за пари“. Иде при него един и му казва: „Ходжа ефенди, дай ми 200 лири, ще ти давам 100% лихва, имам едно предприятие“. Той взел парите и [след] 6 месеца му дал 100 лири лихва. Онзи пита: „Ами майката?“ – „Майката остава“. За 6 месеца му дал 100 лири, пък другите изял. Сега като дадеш 200 лири, може 100 лири да ти дадат за лихва, другите 100 ще идат. Вие искате с този стария порядък, със старите идеи, вярвания, разбирания, които имате, да дойде новото. Ще имате това, което сега става. Там, дето има пари, пак ще има кражби. Дето има плодове, ще има обиране. Дето има вземане и даване, ще има лъжа.

Вчера обяснявах: ако туриш три круши, като заболее човек, най-първо вижда, че над трите круши има други круши много хубави, големи. Тия горните са големи, долните са малки. Той взема горните, въздушните круши и ги туря в джоба. Който не познава закона, се чуди защо така прави. Той е лаком, взема горните, хубавите. Тия круши са от друг свят, по-малките круши са от този свят.

Всичките тия проекти, които седят в ума ни, те един ден ще станат. Те са проекти на Невидимия свят. Искаш да спечелиш 1 милион-2 милиона. Ще направиш къща, ще събереш камъни, тухли, измажеш къщата – нищо не си направил. Учен човек считам, който е преобразил мозъка си, има знание. Знание ни трябва на нас. Да кажем, вие сте богат човек между сиромаси, всички имат нужда. Около вас живеят 20 души бедни хора, способни са за работа. Вие имате пари, какво трябва да направите? Казвате: „Трябва да живеем, както Христос е живял“. Оставете тези работи. Как е живял Христос? Имал 12 души ученици, ходили, обикаляли, проповядвали. Повярваха ли всичките евреи? Чудеса правеше, лекуваше, приписаха му много неестествени работи. Според вас как се познава дали един човек е умен, или не; дали един човек е добър, или не; дали е силен, или не. Обикновената мярка каква е? Онзи, който има пари, е умен човек. Този, на когото жена му и децата му са добре облечени, е добър човек. Този, на когото дворът е хубаво ограден, е силен човек. На когото децата са добре облечени, е добър; който е умен, пари има. Ами който няма пари? Представете си, че аз съм най-бедният човек. Парите се привличат, както магнитът привлича. Мога да привлека наполеоните на хората в моя джоб. Какво ще кажете вие. Това беше преди войната. Един англичанин казва: „Или ще ме пенсионира, или аз зная изкуството да оберa английската банка“. Казва: „Утре ще ме намерите в касата на банката“. Правят опит, намират го в касата на банката. Казва: „Утре няма да ме намерите“. Отиват, няма го. На другия ден пак го намират. Оставят го в касата, няма го в касата после. На другия ден пак в касата. „Няма да ви кажа как правя“ – но казва: „Ако не ме пенсионира, мислете!“ Пенсионират го. Ако ти имаш една мъчнотия и ти вече може да се справиш с мъчнотията, ти разбираш законите.

Вие ако имате една дъщеря, която е минус – под минус разбирам мек човек, отстъпчив, много благородна е дъщеря ви. Имате един човек, който е лош, но е положителен. Той ще привлече дъщеря ви. Тази дъщеря няма да се ожени за добрия. Меката дъщеря ще се ожени за другия. Този плюс е здравеняк, не е срамежлив, такъв човек ѝ харесва, противоположен е на нея. Тя не иска да бъде като нея. Никоя жена не иска мъжът ѝ да бъде като нея. Ако мъжът мяза на жената, тя казва: „Не го искам“. Имате

дъщеря (вторият минус) сприхава, лоша, може да бие баща си, майка си. Тя ще хареса духовния човек, противоположен на нея. Този закон вие не може да го измените. Много пъти се случва. В Европа имаше една княгиня, която се ожени за един циганин. Тя хареса циганина.

Трябва да знаете: онова, което подига човека, е Добро. Онова, което понижава човека, е зло. Туй, което подобрява човешката мисъл, е Добро. Това, което подобрява човешките чувства, е Добро. Това, което постепенно подобрява човешките постъпки, е Добро. Онова, което не подобрява, е лошо. Ония условия, при които се деформира човешкото лице, при които се деформира човешкото тяло, при които се деформира кръвообращението на човека, те са лоши условия. Те не са желателни. В Индия има такава религия, дето измъчват тялото си. Нищо не са постигнали индусите, 60 милиона парии има. Индусите, които са толкоз правовежни – един парий няма никакви права. Трябва по някой път да дават звук, да го не срещне някой браминин. Вие от 20 години насам станали ли сте потърпеливи? Вчера дойде една госпожа от света и ви препоръча. Казва: „Много ми харесва вашето общество, не са така, както в София“. Тя е радостна, един венерин тип, пълна с живот, по природа е весела. Паднала, пък си ударила главата, сътресение станало. Близко 6 месеца я мъчили лекарите със спринцовки, по-нервна станала, вместо да се укроти. Иде, иска моя съвет какво да прави. „Ти като си беше блъснала главата, да беше турила счукал лук със сол 3-4 пъти, туй правят българите, скоро щеше да ти мине главата. Сега моят съвет е да вземеш един вълнен капишон, дебел и да го носиш зимата, да ти бъде главата топла. Може да се усложни, доста силно си ударила главата. Може да не е модно, но е практично. Топла трябва да си държиш главата“. Казва: „Защо паднах?“ – „Ти като си паднала, си станала по-умна“. Хубавите възгледи се дължат на удара на главата. „Ти си паднала – казвам – да поумнееш“.

Сега вие имате доста капитал и не знаете да го турите в обръщение. Запример някой брат или някоя сестра е сприхава. Що е сприхав? При сприхавия брат не отивайте сами. Идете най-малко трима души. Аз ще направя опит с вас някой път. При сприхавия брат ще му туря две сестри, които са разположени, живи, едната от едната страна, другата от другата страна. Този брат няма да ги гледа накриво, но меко. На една сестра, която е сприхава, ще туря разположения брат, красивичък, веднага ще се измени характерът. При сприхавия брат две красиви сестри, при сприхавата сестра двама красиви братя. Ще се уреди работата. При онези, които са добри, ще турим грознички. Та когато човек е много добър – грозни при него. Приятно му е, тогава изпъква неговата доброта. При един добър човек като турите две сприхави сестри, те вече се разполагат. Едната сестра, която не е енергична, ще я турите отляво, едната, която е енергична, ще я турите отдясно; защото дясната страна на човека е пасивна, лявата страна е активна, капитал дава, тя изразява дясната, която е пасивна. Казвам: някои от вас, тук на Изгрева сте сприхави. Дружете с онези, които не са сприхави. На някои слаба ви е вярата, дружете с онези, които имат силна вяра. Не всички хора вярват еднакво. На някои хора този център е по-силно развит, някои хора по естество са вярващи. Някои въпреки всичко, което имат, са страхливи, слаба им е вярата. Казвам: който има слаба вяра, трябва да дружи с хора, които имат силна, развита вяра. Трябва да се пазите да живеете добре, да не би на някои да хлътнат очите. Ако очите хлътнат навътре, вярата се намалява; ако много изпъкнат очите, вярата се увеличава. Но с изпъкналите очи се увеличава и алчността на човека. Онези хора, които имат много голяма вяра, са алчни. На онези, на които вярата е слаба, и алчността е слаба. Вие искате хората да не са алчни. Щом намалите вярата, ще намалите алчността; щом увеличите вярата, ще увеличите алчността. Какво трябва да правите с алчността?

Увеличете милосърдието на човека. Милосърдието е, което дава тон на нещата. То е вече от Божествения свят. Защото в човека има три вида чувства, три вида способности, три вида сили, които се групират: една способност, която е от Божествения свят; друга способност от духовния свят и най-долу от физическия, от животинския свят; зависи кои способности преодоляват. И в чувствата е така. В някои хора Божествените чувства са много слабо развити. Любов към Бога е Божествено чувство. В българите туй чувство е много слабо развито. У славяните е силно развито. В евреите вярата е силно развита, религиозното чувство е силно развито, но и алчността е развита. Туй е на евреите, което им пречатства – то е тяхната крайна алчност. Всичките техни пророци си са говорили против алчността. И духовниците им са били много алчни. Като принасят жертва, най-големите късове от жертвата изваждаха с вилушка, най-мазните парчета вземаха свещениците.

Новият живот ви е необходим, аз ви го препоръчвам, понеже ви е необходим за едно здравословно състояние. Не да се приложи в своята максимална сила, но да приложим Божественото в най-малък мащаб. Може да направите един опит: турете в джоба си едно левче, две левчета, пет левчета, десет левчета, напълнете двата джоба, иде някой просяк, бръкнете и каквото хванете, дайте без да гледате. Искате да бъдете милосърдни, бръкнете и дайте. Като дадеш нещо, те боли под лъжичката, че си дал много. Нещо ти казва, че много си дал. Ще се опиташ колко може да дадеш, защото ако човек не дава, не може да се възпита. Аз забелязвам – някой път има наследствени неща. Някой път донесат ми хубав хляб, дойде някой, иска хляб. Наследствената черта казва: „Дай от сухия, другия задръж за тебе“. Аз взема, че режа от мекия. Казва: „Не бъди толкова глупав, те имат зъби да ядат“. Някой път изсърхне хлябът, че дам на кучето. Като му хвърля хляба, то го побута и казва: „Няма ли по-мек?“ – „Давам ти този хляб, искам да видя може ли да ядеш този. Ако може да ядеш този, втория път ще ти дам по-мек“. Другия път му дам по-мек. Казва: „Няма ли по-мек?“ Третия път му дам още по-мек. Най-после като му дам хляба, който аз ям, казва: „Благодаря, този е хубав“. Вземе хляба, погледне ме. Всичко в света Бог ни е дал, той ни опитва. Да оставим светът какво мисли. Този път, по който хората вървят, е много добър. Новата религия, която хората искат, да има преимущество. Божествените мисли, Божествените чувства и Божествените постъпки трябва да заповядват. В Божественото действа един човек. Мнозина издават, да опитват тук, доста шпионаж има. Някои са идвали, да видят какво ще кажа, кога войната ще се свърши. Идва наскоро един тук, може би преди две-три седмици, и ме пита като ясновидец, да му открия някакъв заговор. Казвам: „Не ти трябва да откриваш, остави, стари неща. Ако искаш да се подигнеш, забрави. Че те онеправдали, то е станало, минало е, забрави“. Рекох: „Не ти трябва. Новото иска да простиш“. – „Аз – казва – ще те послушам“. Казвам: ако ние не можем да се примирим с положението, че те обидил някой, че не постъпил с тебе, че в нужда не ти помогнал – какво трябва да правиш? Аз опитвам доколко моята Любов е силна. Ако човек не иска да ми послужи, показва, че моята Любов е слаба. Ако обичам този човек, ще ми помогне. Знаете ли колко мъчно е да обичаш един лош човек. Веднъж пътувах, в Камчията има едно място, има една чешма. Вървя по пътя и гледам един смок върви, близо два метра. Аз се спрях и той се спря. Изплезе езика си, поздрави ме. Казва: „Няма нищо лошо, заповядай, мини.“ Аз се спрях, казвам: „Вие минете по-напред“. Събра си езика и мина по пътя. Разбираме се. Няма нищо лошо в изплезения език, в раздвоения език. Кое е по-хубаво заради мене? Аз опитвам характера му. Опитвам дали ще ме слуша. Той има стратегия: като минавам, да го не нападна. Не може да уповаваш на него. Казвам му: „Мини“ – и той минава. Гледам къде отива. Замина нататък и аз вървя. Съображения имам.

Аз му давам преднина, той може да ме нападне. Казвам: „Замини ти сега“. Сега ще ме питате: „Как се разбирате?“ Как се разбираме? Мислено. Една човешка мисъл може да се предаде на едно животно. Аз съм правил друг опит. То беше във Варна. Зимно време има доста патици в морето. Те са в морето, аз седя на брега, те не ме виждат, аз само ги виждам. На тях пращам мисълта, че на брега има нещо за ядене. Гледам всичките патици на брега отиват. След това пратя друга мисъл, че има голяма опасност, и те отиват в морето. Те хукват да бягат, но аз го правя. Те са далеч, приемат мисълта, 5-6 пъти отиват патиците и идват патиците на брега, приемат човешката мисъл.

Доброто, което е в нас, хората го приемат и лошото, което е в нас, и него приемат. Много пъти ние отвън имаме привидно верую, че вярваме в нещо, но в сърцето имаме друго течение. Вътрешното течение е по-силно отколкото външното. Следователно хората приемат отрицателното по-лесно, отколкото положителното, което имаме. Веруюто трябва да бъде положително. Туй, което вярваш, сто на сто да е вярно. Та казвам: в Любовта изключение няма, във вярата има едно изключение. В обнадеждаването друг е въпросът, във вярването друг е въпросът. Едно изключение на десет милиона е нищо.

Вие сте много добри, но по някой път казвате: „Не си струва човек да бъде много добър“. Ние още не сме проявили максималната Доброта. Много малко сме проявили Доброто. Трябва да знаем, че дотолкоз, доколкото проявяваме Доброто, и Бог ни благославя. Ако правим така, че да просветнат делата ни пред човеците и те да прославят Отца Нашего, Който е на Небеса; ако живеем да се прослави Господ и ние да се славим – Божието благословение ще дойде. Та казвам: турете в сърцето си, в ума си, в душата си прославянето Името Божие и да работите за Царството Божие. Турете в ума си, в сърцето си, в душата си да вършим Волята Божия, не насила – доброволно. Насила трудовак ще станеш, доброволно да идеш да работиш, то е Божественото.

Сега посейте три семена житни, три царевични. Може двама-трима да направят опита, достатъчно е. Да видим дали трите класа ще дадат по сто зърна, дали царевицата ще има половин метър кочан голям.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

8-ма лекция от Учителя, държана на 11.XI.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ

*Отче наш
Аз мога да любя
Изгрява ден тържествен*

Ще се научите да бъдете добри певци. Децата като пеят, плачат старите, мелодия имат.

(Направихме упражнението с ръцете.)

Как ще се създаде във вас интерес да се занимавате. Вие се занимавате с една област, много ограничена. Почти се занимавате с устата си, какво ще ядете. Отваряте, затваряте, хубаво е това, не е лошо. Има и спомагателни средства. Щастието на човека е сложен процес. Вие търсите щастието, говорите за Любовта. Вие мислите, че разбирате Любовта. То е един от най-сложните процеси. Една от най-потайните сили в Природата е тя. Тя не действа само в тялото, в тялото е механична. Най-първо трябва да разбирате Любовта от Божествено гледище. На Земята да разберете Любовта от Божествено гледище като плод, тъй както на Небето се представя като плод. Духовният свят се представя като сок. Любовта в човешкия свят се представя сладко, безлюбието – горчиво. На физическото поле Любовта е сладчина. Сладкото е вкусно. Горчивото е безлюбието. Що е горчивината? Отсъствие на Любов. Не че тя отсъства, но чрезмерно сладките работи са горчиви. Тъй може да се каже. Що е горчивината? Чрезмерното сладко нещо става горчиво. Сега не се старайте това да ви стане понятно. Вие гледате една картина и искате да знаете как този художник я е нарисувал. Не се мъчете да знаете, това е негова работа. Вие гледайте картината как е нарисувана. Ако речете вие да рисувате, трудна работа е. Има известни линии, които този художник е турил. Взело му време. Нали виждате човешкото око, лесно се вижда, но мъчно се рисува. Лесно се теоретизира за Любовта, но като дойдем да приложим Любовта, е най-трудното. Няма по-трудно от това да любиш. Тогава се явяват най-хубавите работи, но и всичките големи скандали. Скандалът не е нищо друго освен погрешка. Защото, като речеш да любиш, вече проявяваш Любовта в една външна, обективна страна. Искаш да кажеш, че този, когото обичаш, е добър, че душа има, трябва да го нарисуваш. Как ще го нарисуваш? Запример, ако нарисуваш един човек, къде ще му туриш Доброто? Или ако рисувате един човек, че е справедлив, къде ще му турите Справедливостта? Ако рисувате един човек разумен, къде ще му турите Разумността? Или

искате да покажете, че е чистосърдечен. Не се смущавайте, защото и художниците и те не знаят. Питайте художниците къде турят Доброто. Казват: „Не зная“. Питам някой художник къде турят честността на човека. Казва: „Има нещо, но и него не знаем“. Веднъж попитах един лекар: „Къде турят здравето на човека? По какво познавате, че един човек е здрав?“ Казва: „Има признаци в очите, цветът на очите показва, яснотата на очите, после цветът на лицето“. – „Къде е основата на здравето?“ Казвам му: „В носа“. Носът е, който показва здравето. Носът показва дали човек е здрав, или не. Дали човек е роден здрав, или не – носът показва. Основата е там. Нали Господ от там вдъхна живот на Адама. От ноздрите е дал живота. Устата показва как функционира животът, дали правилно функционира, или не. От двете страни на носа има две запетаи. Те как са поставени, показват колко е здрав човекът. Горната част на носа показва умствената стабилност на здравето, а двете запетаи показват стабилността на чувствата. Ако мисълта не е стабилна, и ако чувствата не са стабилни в своите проявления, човек не е здрав, има някакъв дисонанс. Ако умът и сърцето не функционират, човек е болен. Чувства нещо – мисли, че е криво. Помисли нещо – чувства, че е криво. Сега, каквото умът мисли, сърцето мисли, че е криво. Каквото сърцето чувства, умът мисли, че е криво. Питам: какво здраве тогава може да съществува? Не може да съществува здраве. Та казвам: най-първо здравето е плод. Обективната страна на Любовта е тялото, което Бог е построил. Той преустройва сега човешкото тяло. Любовта още на Земята не се е изявила и хиляди години още ще вземе. Птиците, когато се обичат, хващат се с клюновете, но и в тях има различие. Когато се любят, се хващат за гагите. Когато се обичат, се хващат с долната част на човката. По някой път наблюдавайте птиците. После в птиците има поклони. Вземете гургулиците да видите какви поклони правят. Какво голямо почитание има, като се покланя. Покланя се и казва: гу-гууу-гу. Не са такива будали, както мислите. Ако искате Любовта, ще видите какво изкуство имат. Трябва да изучавате живота, по кой път сме минали. И човешката глава е един опит. Безброй опити е правила Природата, докато намери сегашната глава на човека. Правила е опити на глави, глави, и най-после е направила сегашната. Спряла се е на една форма. Сега мисли върху друга форма. Основните черти са едни и същи. Само остава едно променение в ъгъла на челото, в носа и брадата. Да допуснем, вие искате да знаете дали един човек е издържлив. Скулите на човека показват издържливостта на организма. Когато мускулите под скулите на лицето хлътнат, показва един дисонанс в храносмилателната система. Когато скулите изпъкнат, а бузите хлътнат, човек е малко песимист. Казва: „Стой малко настрана“. Когато бузите са закръглени, той изобщо е весел. Искате да знаете дали някой човек е пестелив, или не. Къде се показва пестеливостта на човека? Тя е пак на лицето, но има и други признаци. И на ръката се показва пестеливостта на човека. (Учителя показва ръката си.) В моята ръка никаква пестеливост няма. Ако хората бяха пестеливи като мене, щяха да фалират. Но аз съм икономист. Когато пръстите са дебели в основата, човек е пестелив. Икономията зависи от стомаха. Когато пръстите са дебели в основата, конусообразни пръсти, това показва добре развита стомашна система. Тия хора имат хубав апетит. Когато не са дебели в основата, стомашната система не е така развита. Че яде човек, не е противоречие.

Има няколко начина, по които трябва да се запознаем с Природата. Истината е свързана с двата свята: свързана е със стомаха, свързана е с духовния свят. Следователно стомахът и белите дробове са два полюса. Постоянно се проповядва, че човек не трябва много да яде, но и малко не трябва да яде. Много да яде човек е лошо, но и малко да яде, пак е зле, защото всичките клетки на тялото се нуждаят от известна храна и тя трябва да им се прати. Ако на тия клетки се праща повече храна, отколкото им трябва, тогава се

образуват токсини в организма. Организмът почва да става нечист. Що е хигиена? Хигиена е – всички клетки трябва да оставят много малко излишъци. Щом храносмилането в клетките не става правилно, вече те дават повод за токсини. Ние със своите мисли, със своите чувства влияем на клетките. Каквато е мисълта, такава ще бъде разположението на всичките клетки. Каквито са чувствата, такава ще бъде дейтелността на клетките. Когато говорим за прави мисли, то е от здравословно гледище. Правата мисъл доставя изобилно храна за клетките, пък чувствата дават възможност тази храна да се асимилира добре, клетките са здрави. Щом всичките клетки са здрави, и човек е здрав. Та казвам: най-първо човек започва от невидимото. Мисълта е невидима. Математиците казват, че точката не завзема никакво пространство. Но точката като се движи, образува една права линия, едноизмерна. Значи точката, която няма никакво измерение, създава едното измерение. Не че точката няма измерение, но за нашия свят ние нямаме мярка, с която да можем да измерим точката. Точката е извън този свят, принадлежи към четвъртото измерение. Сега математиците се занимават с нея, като умножат четири пъти, превърнат я, образуват една реалност. Съвременните хора казват: „Какво нещо е Господ?“ Така не мислете. Бог е Любов. Ти като ядеш добре, и си благодариш, ти познаваш Бога. Ти като дишаш добре, и ти е приятно, познаваш Господа. Като гледаш на Природата, ти познаваш Господа, приятно ти е. Като минаваш, гледаш тия цветя, усещаш уханието им, ти познаваш Господа. Най-после като пипаш предметите, и ти е приятно, ти познаваш Господа. С петте сетива ние познаваме обективното проявление на Господа. Как ще Го познаеш извън цветята, извън храната, извън въздуха, извън светлината, какво нещо е Господ? Някой казва: „Тия работи не са реални“. Кое е реалното сега? За човешката мисъл проводник е светлината. Без светлина мисълта не може да се прояви. За човешките чувства проводник е топлината. За човешките постъпки, за да направи човек каквато и да е работа, да се направи някое Добро, проводник е силата. Три неща има: човешката мисъл, човешките чувства и силата на човека са необходими. Вие досега още нямате мярка, богатите и бедните хора как трябва да живеят. Правилата имате. Ще ви наведе да мислите. Ти имаш двама слуги – краката; имаш още двама слуги – ръцете; после очите са слуги, носът, устата – всички удове са слуги. Ти си господар. Ти, като отиваш някъде на гости, отиваш заедно със слугите, не ги оставяш вън, но дето отидеш, и те са с тебе. Като легнеш на кревата, и слугите са с тебе и на тях дадеш същите удобства, както и на господаря. Юргана, с който покриваш господаря, с него покриваш и слугите. Като станеш сутрин, дигаш и слугите заедно. Виж как милваш слугите, как ги галиш. Казваш: „Как сте?“ – и тръгнеш на работа. Казваш: „Ще работим“. Онзи музикант иска да свири, слугите му помагат. Господарят заповядва, слугите свирят. Благодарение на тия слуги, господарят си почива. Благодарение на слугите ходи навсякъде. Сега казваме: „Този е слуга“. То тия слуги в света създават външната страна на живота. Приятни ти са слугите. Ако Господ би направил така, че щом идеш на гости, да го извадиш крака и да го оставиш отвън, да извадиш другия крак отвън, да оставиш отвън ръцете и така да влезеш – така можеше да се направи един свят – не е практично, може някой да ти задигне ръката.

Има един анекдот. Един светия със своя слуга пътувал – няма да казвам имена, да оставим светиите, да не ги смущаваме – ще наведе само факта. Светията яздел на кон, слугата на магаре, отивали в града. Тези, които не обичали светията, отрязали главата на коня и на магарето. Казват: „Пеш да ходят, не им трябва кон и магаре“. Иде слугата и вижда това, казва на светията, че главата на коня и на магарето са отрязани. Казва: „Иди тури главата на коня и на магарето, ще вървим“. Слугата в бързината туря магарешката глава на коня и конската на магарето. Светията върви на кон с магарешка глава и слугата –

на магарето с конска глава. Не е естествен този порядък. По какво се отличават конят от магарето? Когато светът е бил създаден, конят останал доволен, не се оплакал на Господа, бил доволен. Магарето не мислело като коня, било дребно животно, като минали всичките, то останало на опашката. Като се погледнало туй магаре, било амбициозно, явило се при Господа и казва: „Слушай, Господи, Ти си направил опущение. Ти си ме направил такова дребно, аз няма да мога да прогресирам в света. Другите си направил такива големи в света, мене такова малко, на опашката. Моля Те, бъди милостив към мене.“ Господ казал: „Ако ти дам един голям ръст, последствията за бъдеще можеш ли да ги носиш?“ – „Ще ги нося, Господи, но ми дай и глас.“ Магарето като станало като сегашното, че като заредало, всичките тичат да го видят. Най-първо го хванал един пъдар, да му пази градината, понеже било такъв певец, да пее, та да плаши птиците да не правят пакост. Кацне някоя птица, то тича да я гони през сеитбите, изпотъпкало градината. Дошъл господарят, набил го хубаво, изпъдил го навън. Много честолубиво, не оставяло да кацат конски мухи по него. Като кацне, реве колкото искаш, легне на гърба си, не иска мухи да кацат. Хванал го един, който носил грозде, турил коша на него. Дошли мухи, кацнали по него, то заредало, хуква да бяга, ляга на гърба си. Хванал го господарят и той го набил. После магарето станало прозвище. За всички неща, които не стават както трябва, казват: „Магарешка работа“. Останала у магарето една хубава черта. Магарето запазило свой инстинкт – ако искате да знаете къде има хубава вода, ще видите къде отива магарето, идете там. Глава няма да ви боли. Ако искате от коя чешма да вземете вода, с магарето идете. Ако искате да идете при някой извор, магарето ще ви покаже коя вода е по-хубава. С кон не отивайте. Другата страна на магарето – в магарето лъжа няма. То не лъже. Като наближи селото, заредава, казва: „Иде този, знаменитият“. Някой път питате: „Защо Христос избра магарето да се качи?“ Защото то не лъже. Истината говори. Магарето две хубави неща има: то не лъже и то знае къде има хубава вода. Във водата са условията на добрия живот. Магарето казва: „Аз опашка не ставам“. Магарето никога не остава назад. Ако в света не ти върви наред, купи си едно магаре само за късмет. Даже ние тук трябва да си купим едно магаре, да го яздят. Ако си много мълчалив, язди магаре, ще започнеш да говориш. Някой път човек като не говори, да се качи на магаре. Вие ще кажете: „Ще идем да се качваме на магаре?!“ Имаш един плод – една круша, една ябълка, тях не можеш да ги изядеш. Ако една ябълка не знаеш как да изядеш, не приемаш ябълката в себе си или една круша, или една слива – ти не можеш да добиеш онова качество, което крушата има, ябълката има. У някои хора умствената енергия не е развита – яжте круши. Не валчести, но има и продълговати, конусообразни. Те събуждат човешката енергия на ума. Ако искате да се носите чисто, спретнато, яжте ябълки. Ако искате да бъдете меки, яжте сладки. Ако искате да бъдете спретнати, енергия да имате, яжте едни малко кисели има. Казвам: някои качества от растителното царство минават в човека. Човек ги преработва. Всичкото растително царство и животинско царство представя човек разложен на своите части. Аз така разглеждам въпроса. Всички тия животни са вътре в нас. Магарето е вътре, конят е вътре, тигърът е вътре, змията е вътре, всичко е вътре в тебе. Ние като господари, трябва да знаем, да ги учим. Имаме една голяма задача. Хванеш ти някой човек за муцуната, давиш го. Отде си научил това изкуство? Ти си го учил от змията, научил си го от паяка. Змията като хване някое животно, увие се около него, счупи му костите. Вие като видите една малка змия, се плашите от нея.

Три неща има, в които седи силата на човека. То е неговата мисъл. Всяка една мисъл произвежда светлина. Светлината е, която създава в човека яснота. Всичките красиви образи и мекотата, светлината ги създава. Някой път, когато светлината не е мека, тя

поврежда очите. Аз съм ви казвал: сутрин, когато Слънцето изгрява, взема нещо око[ло] две минути, тя е най-меката светлина. Като изгрее Слънцето, светлината става силна. Най-първо лъчите, които се явяват, едва прозират на изток, тогава светлината е най-мека. После започва да се усилва, усилва, докато изгрее Слънцето. Щом се отдалечи долната част на диска от хоризонта, светлината става доста енергична.

Та казвам: вие дойдете до известно време, започнете да се гледате. Казвате: „Остарях“ – започва законът на внушението. Погледнеш, казваш: „Остарях“. Като станеш на 45 години, никога не се оглеждай сам. Ако искаш да се оглеждаш, намери някое малко дете на шест години, красивичко, повикай го и двамата се огледайте. Погледни себе си, пък то да гледа тебе и ти да гледаш него. Туй дете, като те гледа, то ще те подмлади. Ти сам като се гледаш, не можеш да се подмладиш. Детето трябва да те гледа. Ако те гледа един разумен човек, разумен ставаш. Ако те гледа един вълк, вълк ставаш. Ако един вълк те види по-рано, образува страх у тебе, ти бягаш; ако ти го видиш по-рано, той бяга от тебе. В света трябва да бъде умът ви буден. Вие по някой път сте будни за ония дисонанси. Видите някой човек, не е тъй хубаво облечен, обувката не са направени както трябва. Някои българи ходят с чехли, някои ходят с модни обувки. Няма съмнение, че сегашните модни обувки са по-хубаво направени, по-голямо изкуство има. Да се направят онези чехли не е голямо изкуство и аз може да направя такива еминии*. Но да се носят еминии, понеже са по-здравословни от обувката. За хубост обувката, но за здраве – чехлите. Като слизам отгоре, ви чувам да пеете. Някой път пеете както хубавите обувки, някой път пеете както еминии. Някой път гласът е дрезгав – [в] сърцето, недоволни сте. Някой път пък тоновете не са верни, причината е в ума. Най-първо като влизате тук, всички дисонанси, които имате, отстранете ги. Вие влизате и мислите, че имате някакъв малък дефект. Кой е най-малкият дефект в света? Някой път запример изскочи краят на яката на ризата ми, много е тщеславна, изскочи над ревера, оправя яката. Някой път дефект имат очите, искат да се покажат, че то е за Добро, набират се бели гурели. Гурелите се набират и казват: „Ти чист трябва да бъдеш, бял трябва да бъдеш“. Щом хората видят бяло на очите ми, мислят заради мене. Казват: „Той гурелите си не чисти“. Хубаво изчисти тия гурели. Аз не съм с кърпа да се чистят. Някой път е хубаво с един пръст да си изчистиш гурелите, някой път е хубаво с двата пръста, с трите, с четирите пръста. Ако чистиш гурелите си с първия пръст, ти на очите си ще предадеш благородство. Ако ги чистиш с втория пръст, ти ще дадеш справедливост. Ако ги чистиш с третия пръст, ти ще дадеш красота. Ако си чистиш гурелите с малкия пръст, с кутрето, ще бъдеш изправен във вземане и даване. Чистете си очите не като има хора, но насаме. В тия работи се съмнявате, но трябва да посетите някои първокласни светии, не тия жълтите отвън, но онези светии, които оценяват всичките блага, които Бог им дал. Един светия, дето застане, всичко наоколо оживява. В една местност, дето той живее, вълците не ядат овце, мечките изменят характера си, лъвово ако има, изменят характера си, всички изменят характера си. Влияе на всички. Отдето мине, изменя естеството им. Казвам: не да убиете една змия, но да измените характера ѝ. Гневен сте някой път, да измените гнева си, да му дадете друг характер. Нека се гневи човек, но да се гневи навреме. Когато се гневи, трябва да бъде строг. Една линия трябва да бъде хубава, не каквато и да е. Ще напиша нещо много хубаво: ако така пишете Л, или така . Някои от вас, които сте нервни, пишете криви линии. Всеки труд, който човек полага, го благославя. Природата е много внимателна, към всичко онова, което вършим. Ако ти не си готов да направиш една малка, но хубава линия, че да ти е приятно, когато теглиш една

линия. Ако вземете разните думи в български, всичките букви могат да бъдат първи. Л-то при коя хубава дума е първо? Любов. Имате благост – Б, величие – В, Г – Господ, Д – Добро, Е – единство, Ж – живот, З – злато, И – Истина, искам, К – красота, Л – Любов, М – милост, Н – надежда, О – обич, П – Правда, приятел, Р – радост. Дайте на всичките букви първо място, те ще ви благодарят. Не ги туряйте на опашката. Кажете: „Всички можете да бъдете първи“. В нас всяко нещо, ако знаем как да го поставим, ще му дадем първо място. Две неща трябва да знаем: кога буквите вземат първо място и кога нашата мисъл взема първо място, и да знаеш коя мисъл завзема първо място. Кога една твоя мисъл може да бъде първа и кога едно твое чувство може да бъде първо? Защото чувството се съдържа само в една буква, цяла азбука. Ако не знаеш азбуката на чувствата както трябва, ако не знаеш азбуката на твоите мисли, ще имаш един език. Вземете И-то – *Истина*. Но като туриш ударението, ще стане – *изстина*. Те са две понятия. Истина е туй, което дава свобода, което дава простор на действие, което дава свобода, свободни мисли, свободни чувства и свободни действия. Истината е така понятна. Тя има и друго значение – *изстина*. В изстина ти не си свободен, създава един характер. Ядеш един хубав обяд, приятно ти е. *Изстина* – нещата, като изстинат, се ядат. Изстиналите плодове са приятни. Противоречията не трябва да спъват човека. По кой начин се спъва човек? Къде може да бъде спъването? Всяко нещо, което човек не може да направи, то е спънка. Ако знаеш да пееш, като пееш една песен, имаш самоувереност, имаш глас. Като не знаеш, не можеш да пееш. Ако е въпросът за ходенето, щом можеш да ходиш, ти си смел; щом не можеш да ходиш, не си смел. Казвам: сега трябва да изменим живота си. В какво направление трябва да го изменим? Най-първо, като станеш сутрин, трябва да бъдеш весел. Хубавите и песимистичните чувства се предават. Пространството е пълно с мисли, които се предават по известни течения. Преди два дни дойде една песимистична, скръбна мисъл, като че не ми се живее. „Чудно – казвам – откъде иде?“ Не се минава половин час, ето иде една млада мома, може да е на 21, на 22 години, с друга една възрастна. Търсят моя съвет. Явило се петно на окото. Един лекар казал, че това е начало на туберкулоза в окото. Казал ѝ, че след време окото ще бъде изядено, ще трябва да се туря ново. Казвам: „Няма никаква туберкулоза в окото. Туй петно излязло по причина, че умът и сърцето не са в съгласие. Ще туриш ума си и сърцето в съгласие, ще благодариш. Както те гледам, турила си модна шапка като кюре, после един шал много хубав, деликатен, но и той черен. Ще хвърлиш – казвам – тази шапка и този шал. Ще си направиш от бяла вълна един капишон дебел, главата ти се нуждае от топлина. По два-три пъти ще си миеш лицето. Като оздравееш, пак си тури тази шапка“. Като замина, стана ми приятно. Тя се обнадежди. Казвам: „Не бой се“. Казвам: като станете сутрин, помислете за Господа. Радостта е едно благословение, красотата е едно благословение. Всяка добра мисъл, всяко добро чувство, в каквото и да е направление, те са неща, които излизат от Бога. Трябва да ги приемем на радо сърце. Да бъдем благодарни за една малка работа. След 30 години няма да можете да идвате тук, след 30 години ще трябва по двама души да ви довеждат, да ви турят на стола. Аз бих желал да ви видя и на 120 години като млади да си заминете за другия свят. Оня свят не се нуждае от стари хора. Той се нуждае от млади. Ако заминете за другия свят, млади заминете. Вие искате да идете в духовния свят, всички искате да идете в оня свят сиромаси. Оня свят иска богати хора. Христос казва: „Събирайте съкровища“. Ти като отиваш там, трябва да си проучил всичко, отиваш горе за нова наука, ще те приемат. Искам да изхвърлите идеята за умирането. Идеята умиране, мъчение, те са идеи добити извън Рая. Трябва да се върнем с идеи, които са в Рая. Станеш сутрин, макар да не знаеш да пееш, попей малко.

Това куче Мурджо, мислих, че е много умно, но преди няколко деня, една вечер гледам кухнята затворена, няма никой, той пее пред вратата, моли се да му дадат храна. Пее песента, която на мене пее. Рекох: „Мурджо, досега те мислех умен, тук няма никой. Защо пееш?“ Той маха опашка, казва: „Излъгах се“. Казвам: „Не се лъжи“. Сутрин като станете, никога не се почесвайте по главата. Сутрин като станете, да ви дам едно правило: зад ухото има една кост, разтрийте костта с палеца, с първия пръст, с втория пръст, с третия, с четвъртия. Зад ухото има една кост, която е здравословна. Като разтриеш тази кост, ще ти даде стабилност. Като се разтрива тази кост, добива се самоувереност, издържливост. Който е болен, да си разтрива костта зад ухото, или някой, който е здрав, с палеца да му разтрие тази кост. Когато сте болни, някой път разтривате врата. Аз, ако съм, няма да разтривам врата, но ще разтрия костта зад ухото. Който не знае, разтрива врата, слабините. Те са второстепенни работи. Казват: „Трябва да имате силна вяра“. Как се добива силната вяра? Разправяше ми един американец своята опитност, казва: „Присъствах на един сеанс. Турена е една жена на една дъска с разперени ръце, и един човек от 7-8-9 метра хвърля ножове един подир друг така, че като хвърли ножа, се забиے в дъската съвсем близо до главата, другият се забиے до врата, до ръцете, до гърдите, другите от другата страна. Така 12 ножа забиے около жената, без да я докосне. Каква самоувереност има той, пък и тя каква вяра има. Едно погрешно хвърляне и може да я удари.“ Колко дълго време се упражнявал, докато добие тази точност. Ние с векове трябва да мислим, докато се научим правилно да мислим. Да имаме чувства, които са хармонични. Вие отивате при някой беден или при някой болен човек – не знаете как. Носите една хубава ябълка или круша, някой плод. Вие носите трахана или друго нещо. Носете на болния нещо, което може да види с хубав цвят. То е здравословно. Затуй е хубаво сутрин, като станеш, да имаш един хубав плод, да го видиш, една круша или пък някой скъпоценен камък. Всички тия предмети действат здравословно на човека. Станеш сутрин, искаш да мислиш. Прочети някой пасаж от хубава книга, веднага ще ти подеждва на ума. Може да имаш картина, дето се прави някое Добро. Туй Добро на човека произтича от това, което виждаш. В Природата ние имаме правила, как трябва да се прави Доброто, само не ги виждаме. Аз, когато искам да зная как ще правя Доброто, отивам при един извор. Той ми показва. Този извор, който изтича, бълби, изтича навън, дава ми вече една идея. Зная какво нещо е Добро, прилагам го в света.

Та казвам: най-първо ние имаме едно възпитание външно, когато Природата ни въздейства постепенно. Трябва да обръщаме внимание на него. Сега някои от вас държите ръцете затворени. Защо държите така ръцете си затворени – дясната хванала лявата. Значи сърцето да не дава повече, умът контролира да не даде повече. Онези, които държат с лявата ръка дясната, контролират ума да не даде повече. Хубаво е това, ако човек е разточителен, но ако е много скържав? Дясната ръка казва на лявата: „Каквото правиш, ще казваш на мене“. Умът трябва да знае. Когато лявата е хванала дясната, сърцето казва: „Каквото мислиш да го правиш, ще казваш на мене“. Хората като седнат, турят левия крак върху десния или обратно, уморен е кракът да си почине. Вие не знаете това. Всяко движение в Природата, в съзнателния живот, е разумно. Затуй трябва да бъдем внимателни. Не можем да държим половин час десния крак върху левия. Не е практично. Може да го държиш 3-4 минути, после другия или може да държиш двата крака успоредно. Един върху друг няма да ги туряш в движението. Ако двата крака са допрени един до друг, както войниците, показва, че си в хармония със Земята. Ако искаш да си в дисхармония, ще държиш единия крак настрана малко (положението свободно). Каквото искаш, малко по-другояче ще го направиш. Първото нещо, сутрин като станете, ще

намерите някой човек в миналото или в настоящето, свържете мисълта си. Свързвайте мисълта си с добрите хора, с умните хора. С добрите хора – те са предметно учение. Минаваш, видиш някой човек красив, спри се. Не се спирайте да гледате болните! Здравите хора гледайте! Някой път като си здрав, хубаво е да погледнеш някой болен. Болните хора се нуждаят от хора здрави. Който разбира законите, ще знае как да погледне болния човек. Трябва да знаеш как да идеш при него. Някой болен, който стиска зъби, бих го посетил. Един болен, който стиска ръцете на юмруци, няма да ида при него. Като остави ръцете, тогава ще ида. Един болен, на когото очите са затворени, някое размишление има – котките със затворени очи седят при някоя дупка, като философи. Съвсем друга философия имат. Когато са затворени очите, знаем нейното желание какво е. Щом хване мишката, отвори очите си. Казвам: търсете човека, когато очите са отворени, умът вече действа. Щом са отворени очите, умът е вече в действие. Сега туй е едно самовъзпитание, за да се създаде един здрав организъм, едно здраво хармонично сърце и за да се създаде един отличен ум. Седалището на ума е главата. Седалището на чувствата са дробовете. Седалището на човешката воля е стомахът на човека, ръцете, краката. Човек всякога трябва да мисли добре за ръцете, ако иска да усили волята си. Когато ние правим тия упражнения с ръцете, ще поемате едновременно и въздух, не само да правите движението. Ако правите само движението, никаква полза няма. Ако едновременно дишате, вие вървите по един разумен път и ще имате Божието благословение.

Пишеш писмо на един свой приятел, не допускай петна. Извиняваш се, че бързаш. Напиши писмото хубаво, чисто, да няма петна. Не прави много поправки, не се извинявай, че бързаш. Напиши малко, но чисто, хубаво. Другото, може да го направиш, никой няма да ти забрани. Ще се извиниш?! Не е вярно това, Природата не търпи извинения. Тя не иска да знае, че ти си бързал и затова си написал така. Вие по някой път, като се молите, пак бързате. Господ не обича бързи молитви. Вие, като идете до един извор, как ще го поздравите. Трябва да пиете вода. Изворът ще знае умен човек ли сте, или не. Ако ти поставиш гърба на Слънцето и правиш сянка на извора, той счита, че не си умен. Ти ще започнеш да пиеш вода така, щото да не хвърляш сянка на извора. Ако идеш при някое дърво, пак дървото ще те познае дали си умен, ако ти хвърляш сянка върху него или не. Щом като идеш, не мисли, че това дърво е невежо. При дървото седи едно разумно същество, което те изпитва и гледа как ти късаш плодовете. Как ти си откъснал плода, то ще те нарисува. То няма да ти се кара, но ще знае, че ти не си от разумните, много бързаш. Погледни с добро сърце и с добър ум на онова, което Бог е създал, за да те благослови Господ. Едно дърво е изложение на Божествения свят. Не бързай да минеш при дървото, не се изисква да стоиш часове, ще постоиш 2-3 минути, ще се спреш с всичкия си ум, с всичкото си сърце.

Нека да изпеем една песен. Какви три думи да изпеем? Да изпеем нещо, което не сме пели. Коя дума да изпеем. Да изпеем някоя дума, която не сме пели. Да изпеем „Блага дума“. Изпейте „Благост“. (Изпяхме песента.) В песента „Блага дума“ някъде вие усиляте светлината, някъде усиляте топлината. Как бихте я изпели по-хармонично? (Пее само думите „Блага дума на устата“, „Там горе на планината, там долу в долината“.) Ако пееш лошо, ще ти дадат една стотинка, ако пееш хубаво, може двеста-триста, някой човек и хиляда може да ти даде. Някога се спрете при някой човек и му изпейте една песен, да видите колко ще ви даде. Може да се облечете със скъсани дрехи, да видите колко ще ви дадат. Като певец какъв си, да видиш. Само веднъж в живота може да направите това.

Сутрин като станете, радвайте се, че сте се събудили. Мислете за Доброто, за да ви благословят. Тия работи, които ви говоря, те са интимни, за вътрешния живот. Навън за

света безпредметно е това. Светът не е готов за тия работи. За вътрешния наш живот е една необходимост. В живота си ти носиш една книга, не знаеш как да я хванеш. Тъй да я хванеш, като че е жива книга, като че я поздравяваш. Казваш: „Ще бъдете тъй добри да почакате, аз после ще мина“. Вие небрежно бутате книгата. Ние по този начин се осакатяваме. Всичко в света е живо. Тази книга е мъртва по причина, че ние не я обичаме. Като я обичаме, е жива. Всички неща са мъртви, докато не ги обичаме. Щом ги обичаме, са живи. Докато разумният свят нас не ни обича, ние сме мъртви; щом ни обикне, ние оживяваме. Щом Бог ни обикне, ние сме живи. Писанието казва: „Последния ден ще ги възкреся“. Последния ден, когато Божествената Любов ни засегне, ще оживеем и трябва да оживеем.

Добрата молитва

9-та лекция от Учителя, държана на 18.XI.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ДА БЛАГОДАРИМ

Отче наш

(Направихме следното упражнение: ръцете успоредно горе над главата. Сваляне ръцете до над главата и опиране пръстите до темето на главата. Няколко пъти обливане.)

Има някои неща, които са интересни и важни за човека. Ръцете му показват до каква степен в Божествената Правда е достигнал. Ръцете са написана книга, доколко знание е добил в Правдата. Краката показват, в Доброто колко знание е добил, добродетелите, които е добил. Устата показва колко добродетели е добил в добрите чувства. Ушите показват колко знание е добил. Носът ни показва степента доколко е приложил в знанието. Очите му показват каква степен от Истината е добил. Очите показват доколко човек е свободен. Щом гледа към земята повече, не е свободен. Като говори човек и гледа към земята, много малко е научил, не е научил какво нещо е Истината, много малко разбира. Истина значи свобода. Свободен в даден случай – Добро и зло да направиш. Човек, който не може да направи зло и Добро, не е свободен, защото като искаш да направиш зло, да противодействаш на злото, ти си свободен, а като не противодействаш на злото, ти не си свободен. Доброто, ако не можеш да го направиш, ти не си свободен. Злото като не го направиш, ти си свободен; Доброто като го направиш, си свободен. Следователно ако не направиш Доброто, ти не си свободен. Щом направиш Доброто, ти си свободен. Злото щом го направиш, не си свободен. Него като не го направиш, си свободен. Следователно трябва да бъдеш свободен и в злото, и в Доброто. Тези работи не ги разбирате.

Вие не знаете да пишете още. Вие мислите, че знаете. Запример да ви дадат да изпеете една песен. Как ще я изпеете? Или да ви дадат един хубав обяд, че да ядете музикално. Като мляскате, да има тон, че който ви слуша, да му се прияде. Като ви гледа, му се яде. Или като гледаш някой красив човек, че се захласнеш – някой път като обърнеш главата, не искаш да го гледаш. Сега често идвате и казвате: „Какво има да се учи“. Христос казва: „Да се обичаме един друг“. Какво значи да се обичаме един друг? Обичаш кокошката, знаеш да я изядеш, това не е Любов, това е ограничение. Който яде кокошката, не е свободен човек; който не я яде, той е свободен. Който яде черешите, той е свободен. Кокошките като ги ядеш, роб си. Като не ги ядеш, свободен си. Черешите като не ги ядеш, слаб си; като ги ядеш, си свободен. Това е знание. Какво значи кокошка? Всеки, който яде кокошки, той е роб на условията. Всеки, който яде череша, той е свободен в Доброто. Сега ще кажете: „Защо е така?“ Хубаво, допуснете, че вие пишете на български думата *любов*. Как ще напишете Л-то? Може да го напишете така *v10b08*

Вие искате да създадете някои други закони. Някои пишат на български така [8] Т-то. На френски така се пише. Някой пише, че никак не се знае Л ли е, П ли е, никак не е ясно. Гледам, една доста видна учителка по езиците писала – че аз трябваше да разгадавам буквите П ли е, К ли е. К-то така написано, че не може да се разбере. Някой пише така **А Ю БОВ**. Какво показва това? – „Стар“. Много общо казано е *стар*. Човек, който се е влюбил и го е страх какво ще кажат. Плаши се да не е изгубил нещо. Или да взема пари, плаши се колко пари ще му дадат. Някой път държите главата наляво, някой път надясно, някой път напред, някой път назад. Някои турят левия крак върху десния, някои десния върху левия. Защо? Някой хванал си ръцете и ги държи затворени. Не сте отворени в себе си. Казвате: „Нищо не пушам навън“. Всичко е запушено с канела като кръчмар, който

чака те да дойдат, да купуват виното. Отворете чучура, пак го затворете – то е човешки порядък. Или кажете няколко думи, не чужди. Не да ми кажете някое чуждо изречение, но кажете ми някое ваше изречение, което вие сте измислили, което хората не са казвали. Кажете ми сега. Казвате: „Ние сме много учени“. Учени неща, но другите са ги казали. Хубави са, не са лоши, но едно ваше изречение да кажете. Ако някой ми каже, един лев ще му дам. Едно ново изречение да кажете. Може да кажете: „Бих желал да нося едни нови обуца на ръцете си, едни нови ръкавици на краката си“. Това е ново, никой не го е казал. Щом искаш да носиш ръкавици на краката си, краката са както ръцете. По какво се отличават ръцете от краката. Защо пръстите на краката са по-къси. Много малко са хранени. Пръстите на ръцете понеже са по-дълги, повече са хранени. Всичките хора имат дълги ръце по единствената причина, че като са били в животинското състояние като маймуни, качвали са се, откъсване, препращане на мисли в ръцете и ръцете са се хранили и пръстите са станали по-дълги. Онези животни, които не са протакали ръцете, краката им са къси. Тия, които са искали много, очите им са станали отворени и големи. Вземете бухала вечерно време, който ходи да си търси храната. Вечерно време гледа да зърне някоя птичка, да я намери, да я хване, следствие на това очите им са станали отворени и изпъкнали.

После, тъй както ви гледам, вие не искате да бъдете красиви хора. Казвате: „Добър съм“. Добротата е красота. Няма по-хубаво нещо да бъдеш добър. Красота е. Справедлив да бъдеш, това е красота. Да имаш знание, това е красота. Гледам ви тук, красота нямате, пък казвате, че сте добри. Каква добрина е? Със слаби конци направи обущата, здрави ли са? Или от книга направени обуща, здрави ли са? В Америка често правят книжни обуща, подметките от мукава. Докато е сухо времето, издържат. Два-три месеца обущата са здрави. Ако някой, който носи такива обуща, се случи времето да е дъждовно, върне се, подметката излязла и чорапът излязъл. Ако вашите подметки във време на дъжд се разкъсват, има ли някаква стабилност в характера. Или да допуснем, че нямате търпение. Какво е търпението? Търпението показва човек силен. Който не може да търпи, не е силен. Той е роб на условията. Силният човек може да бъде търпелив. Който не е търпелив, не може да бъде силен. Как ще докажете вие, че един човек е търпелив. Казваш: „Търпелив съм“. Ще го хванеш, ще го дигнеш нагоре, ще го обърнеш, ще кажеш: „Аз съм търпелив човек. Ако не те смачкам, да не мислиш, че съм баба, да ме тъпчеш“. Казваш: „Ти нямаш търпение. Да внимаваш, какво може да направя. Искам да бъдеш като мене“. Бият те, измъчват те, казваш: „Търпелив съм“. Никакво търпение, не, това е робство. Кокошката, която колят, не е търпелива, кряка. Ще каже: „Много страдах“. Не е страдание това. Човек, който търпи, страда, който не търпи, няма страдание. Под думата страдание разбираме човек, който е свободен. Само свободните хора в света могат да страдат. Който не страда, той не е свободен. Идеята, както знай в Природата, така е. Щом не търпя, не съм свободен; щом търпя, издържам – свободен съм. Защо търпиш? Защото съм свободен. Защо не търпиш? Защото не съм свободен. Сега с какво ще се препоръчате? Допуснете, че отивате в оня свят. С какво ще се препоръчате? Най-първо може да се препоръчате с вашето Добро, може да се препоръчате с вашата Правда, може да се препоръчате с вашата Любов, може да се препоръчате с вашата Мъдрост, може да се препоръчате с вашата интелигентност, с Истината, която имате. Те са неща, с които ще се препоръчате. Да се препоръчаш с Истината, какво значи? Да останеш последен. Да останеш, няколко хиляди хора да минат пред тебе, че като не остане никой, ти да си последния, отподире да вървиш, никой да няма подир тебе. Всички да влязат вътре и като няма кой да влиза, ти да влезеш. Ти като влизаш последен, онези от другия свят знаят, че ти не си последен, но ти си пръв.

Всичките онези, които са влезли напред, те са последни. Мислите ли, че вашето дете след като сте го пратили в училището, че то ходило в училището. Ни най-малко не е ходило в училището. Ходило в градината някъде. Някои, когато съзерцават, съзерцават работите. Щом съзерцаваш, ходиш в училище. То ни най-малко не е ходило в училището, ходи в градината при ябълките. Майката някога вижда, че то затваря очи, да не види майката. Тя казва: „Да не си ходил в градината?“ То не лъже, но крие. Казва: „Не, мамо, отдалече ги гледах“. – „Аз виждам, тежиш повече.“ Щом детето е взело ябълки, те са отвътре на клепачите, тежат, не може да издържат клепачите.

Нека дойдем до онези неща, които са научни. Аз не съм за критиката. За мене критиката нищо не значи. Да се критикува човек, нищо не значи. Човек, който иска да критикува, трябва да направи нещата. Ти не знаеш да пееш. Казва ти някой: „Я попей, ще те слушам“. Виждам, че не пея, крякам като жаба, търся някой, който знае да пее. Ако и той не знае да пее, ще търсим трети, докато намерим някой, който знае да пее. Че туй е практично. Ти вървиш, гладен си, не проси никъде да казваш: „Моля, аз съм гладен“. Ти, като дойдеш някъде, ще изпееш една песен. Щом изпееш песента, казват: „Заповядайте, седнете!“ Приятно му е, че ти му пееш. Няма да му казваш, че си гладен, че три дни не си ял, че три дни си пътувал. Той ще каже: „Моля седнете“. Ще отвори торбата, ще ядете. Нямах пет пари в джоба си. Няма да казваш, че нямаш пари. Ще изпееш някому една песен, той ще отвори кесията си, ще каже: „На ваше разположение“. Според песента толкоз ще даде. Не ти трябва много пари. Колко ти трябва за едно ядене? Сега ще се спра върху един факт. Колко време ще ви вземе да прочетете един милион? Ако броите на всяка секунда по едно число, колко дена ще ви трябва да прочетете един милион? Учените хора, които знаят да смятат, са пресметнали, че ако броите по десет [часа] само на ден, ще ви трябва близо един месец. Един месец трябва да броиш, за да преброиш един милион. Колко време ще вземе да преброиш един билион? Ако Адам беше започнал от създаването [на] мира досега да брои, щеше да прочете 800 милиарда, не щеше да прочете един билион. Ще трябва повече от 9500 години да прочете един билион и то ако чете на всяка минута по 200 числа. Девет хиляди и петстотин години ще вземе, за да прочетеш един билион!

Гледам – ние остаряваме, постоянно се дразним. Забелязвам – дойдат някои хора при мене и ме дразнят. Той се дразни и аз се дразня. Запример, като не пее хубаво, дразни ме, искам да му кресна. Той пее и аз запявам хубаво, коригирам го. Веднага обърна внимание на пеенето. (Пее: „Лаком съм, лаком съм“, „гладен съм“.) Каква е разликата? Какво ще добиеш? Тия неща ги считате за маловажни. Не! Мене ми е вземало някой път години да може да погледна един човек, както трябва. Гледал съм очите да видя красотата на човешките очи. Какво нещо, е когато човек гледа, каква красота има в човешките очи. Вие гледате, когато тази красота я няма в очите. Пък онзи човек, който слуша, каква красота има! Когато човек слуша, даде едно внимание. Не това внимание да го изрази с движение на главата, да я проточи напред, но седи и слуша. Вие ще възразите, че като дойде Христос, Той ще оправя света. Христос като дойде преди две хиляди години, оправя ли света? И сега да дойде, пак няма да го оправя. Учителя може да преподава, колкото иска по рисуване, или по какъвто и да е друг предмет, но ако учениците не внимават, какво ще научат. Ученикът трябва да вземе участие. Ако дойде един човек, да знае да пее, той трябва да погледне очите ви, ще го оставя да прочете, да прочете поне заглавието на книгата. Ако не може да прочете, няма да може да разбере каква е тази Истина. Или от моите уши, ако не може да прочете, каква е Мъдростта, знанието, Божественото знание, защо са тия уши? Ако на носа ми не може да определи тази интелигентност, разумността,

която оценява нещата, или ако в устата не може да оцени Любовта, защото то още не е човешката душа. Устата е слуга на човека, очите са слуги на човека, ушите са слуги, ръцете са слуги. Най-първо ще се запознаеш със слугите на душата, после с душата. Тепърва има хората да се запознават с тия слуги. Като идеш някъде ти не можеш да отделиш слугите, не можеш да отделиш ръката, крака, окото. Разумните най-първо ще влязат да се запознаят с твоите слуги – очите, устата, носа и т.н. След туй ще се препоръча твоята душа. В оня свят като идете или в разумния Божествен свят, зависи как ще ви посрещнат. Ако ви посрещнат, ще ви посрещнат ония хора, на които вие сте направили Добро. Те са всичките там. Като чуят, че вие идете, на които вие сте направили Добро, ще дойдат да ви посрещнат. Казвате: „Кои ще дойдат да ни посрещнат?“ На които вие сте направили Добро. Христос на Земята ще Го посрещнат – на които е направил Добро. Онези, на които Той не им е направил Добро, няма да излязат. Сега вие, които ме слушате, ще се намерите в едно противоречие. Ти мислиш, че е пълен джобът ти с банкноти, може да имаш един милион. Във време на германската инфлация, с един милион не можеше да се нахраниш, един обяд не можеше да вземеш. Какво ти коства тоя милион? Ти може да мислиш, че си осигурен за цял живот. Дойде време, че 40 милиона не стигат за един обяд. Четиридесет и пет милиарда трябваша за един хубав германски обяд. Видяха, че то е невъзможно, непонятно нещо е, 45 милиарда. Колко години ще ти вземе да ги прочетеш? Колко време ще ти трябва да прочетеш 45 милиарда за яденето?

Какъв опит имате. На някои от вас по очите чета, че не сте разположени. Казвате: „Остаряхме“. Остаряхте от лакомия. Прегърбихте се и казвате, че тия хора не са добри. Щом те не са добри, ти си човек-мярката. Щом кажеш, че те не са добри, премери ги, докажи какво им липсва на тях. Допуснете, че загася тия лампи и запаля една свещ. Ще може ли да четете? Ако запаля дори две воцени свещи, ще може ли да четете? И на десет свещи няма да можете да четете. Едва ако запаля 50 свещи, ще можете да четете. Пък на някои ви трябва очила, за да можете да четете. Някои от вас носите духовни очила. Някои носите двойни очила и пак разгледано гледате. На хората в Новото учение очите са здрави, не им трябва очила. Външни очила не трябва на човека. Щом ти трябва очила, ти си малко болен. Или не си болен, но ти измъчваш очите си, не им даваш достатъчно да ядат. Щом не чуваш, не храниш ушите си, както трябва. Щом не чувстваш ухание на цветята, не храниш носа си, както трябва. Та казвам: в съвременното възпитание, ако майката се тревожи във възпитанието на децата, то не е възпитание. Трябва да ѝ е приятно, когато децата направят една погрешка, понеже има условие да им говори какво нещо е Истината. Едно дете обичало да взема, да пооткрадва захар. В една кратуна имало турена захар. То бръкне, извади по една бучка. То вземало така и не казвало кой взема от захарта. Питат: „Кой взе захарта?“ То мълчи. Майката искала да знае кой взема бучките захар. Един ден турила вътре в кратуната раци. Като бръква детето, хваща го един рак за ръката. То виква и носи кратуната на ръката си. Казва: „Ракът ме хвана“. Майката казва: „Този рак, който те хвана, не е възпитан“. Пък невъзпитаният рак е детето. Майката казва: „Ще му кажа още веднъж да не бута. По-напред не те ли хващаше? Не те хващаше.“ Казва: „Как влезе този рак?“ „Не зная“ – казва майката. Щом имате едно смущение, показва, че захарта изчезнала, раци носиш, кратуната носиш на ръката си. Има нещо, което те безпокои, не е естественият ред на нещата. Ние сме за положителните работи. Любовта трябва да е доброкачествена. Представете си, че Любовта трябва да бъде като захарта доброкачествена. Ако ти не носиш доброкачествена Любов, тогава какъв си, ако тази Любов не е първокачествена? Има първокачествена Любов, второкачествена, третокачествена, четвъртокачествена, петокачествена, шестокачествена и по-надолу.

Доброкачествената Любов е, щом ти идеш при твоя приятел, когото обичаш, ако сте вие от женски род, отивате при вашата приятелка, щом видите, че е болна, като влезете, стане, весела стане, седите половин час и тя оздравее, вие я обичате. Любовта лекува, премахва смущенията. Когато е облачно и когато светлината се усилва, чета Любовта на Невидимия свят, която се проявява. Някой път станете сутрин, но има една погрешка, която не сте поправили. Изправете се пред Слънцето, веднага небето е заоблачено, един облак го запушил. Показва, че очите не са чисти, Слънцето не иска да ви гледа. Човек, който не носи Истината, не иска да ви гледа. Мойсей, когато слезе от планината, трябваше да тури завеса, да го не виждат евреите, те не можеха да го гледат, затвори си очите. Ако погледнете с микроскоп човека, ще видите много нечистотии по ръцете.

Сега най-първо се изисква учениците да ги не смущава носът, да ги не смущава устата, да ги не смущават ушите, да ги не смущават очите, да няма болест, да ги не смущават ръцете, да ги не смущават краката, без смут да бъде. Сега ако вашите ръце са нечисти, туряте ги в топла вода и веднага ръцете стават чисти. Ако краката ви са нечисти, турете ги във вода и стават чисти. Ако устата не са – водата ги чисти. Ако очите ви са нечисти, водата ги чисти. Под думата *вода*, разбираме Божествения живот. Щом той ги докосне, веднага чисти. Под думата *Божествен живот* разбирам туй, което излиза от Господа. То чисти. Сега нас ни е страх от хората да знаят, колко ги обичаме. Не е въпрос това, хората не са мярка за нас. Мярка е Бог. Ако трябва да ни е срам, от Него трябва да ни е срам. Там е светлината. Господ като ни погледне, усмихне се, не казва, че сме направили погрешка. Аз чета, казва: „Любовта ти е още много малка“. Наскоро правих един опит. Този наш Мурджо дошъл, дойде и една сестра да ми се оплаква заради нещо, разправя ми, вечерно време беше, тя се оплаква и той се оплаква долу. Той иска да му дам хляб, но не мога да оставя сестрата. Рекох да му дам един урок да търпи. Казвам му: „Ти си нетърпелив“. Той постоянно скимти. Отивам на балкона, там има лед, хвърлих му лед и веднага побягна. Казвам му: „Нека след нея да ти дам. Какво викаш така?“ Той се учуди, казва: „Бързам. Тя може да чака“ – извинява се, че бърза. Като му дам хубаво парче хляб, дигне опашката – то е знамето и върви. Опашката това е неговата интелигентност. Ходи някъде, пак се върне, щом изгладнее, като разнася знамето, казва: „Готов съм да ми дадете ядене“ – снесе опашката. Щом се наяде, пак дигне знамето. Питам, този Мурджо след като цяла година е разнасял знамето, какво е научил? Той не знае.

Има най-първо три основни цвята. Има: един цвят за човешката душа, един цвят за човешкото сърце, един цвят за човешкия ум. Ти не можеш да туриш същия цвят на сърцето, който туряш на душата. Под думата *душа* в дадения случай се разбира съзнателният живот. Под думата *душа* разбираме онова разположение, което чувстваш. Дойде някой човек, искаш да остане да се разговаряш с него. Той е на сърцето. Под думата *душа* разбираме в дадения случай онова, най-хубавото, което давам. Според мене то е проявление на душата. Под думата *ум*, разбираме светлината, която може да хвърлим в мрачната нощ, да ходим свободно в пътя си. То е цвят. Ако идете в другия свят, във вас хората не могат да се влюбят. Да допуснем, че вие искате хората само във вас да се влюбват. Идете в оня свят, влюбват се. Да ви превода един пример, който е действителност. Една моя позната във Варна с мъжа си много се обичаха. Понеже баща ѝ я сгоди за друг, разгоди се и се ожени за един, когото обичаше. Мъжът ѝ, след като отхраниха децата, замина за оня свят. Сънува една вечер мъжа си Пенко. Тя му казва: „Как си, Пенко?“ – „Добре е в този свят“. Казва ѝ: „Ти като дойдеш, донеси ми един юрган“. Гледа по едно време, иде една млада мома, хваща нейния Пенко за ръката. Казва ѝ: „Той не е твой, той е мой“. – „Че как? Я, Пенко!“ – и тръгват двамата. Тя казва: „Я гледай, взе

ми мъжа“. Това не е измислица. Събуди се тя, Пенко ѝ иска юрган за новата му другарка, като иде да му занесе юрган. Какво ще кажете? То са нови отношения на хората. Ти си ял стари обеда, старите обеда са стари. Един нов обяд ще ядеш. Не си го готвил ти, някой друг готвач го е готвил. Ще зависи с каква охота ще ядете този обяд. Та казвам: яденето е само тогава нормално, когато постоянно освобождава. Ако след всяко ядене, ти се освобождаваш, разширява се твоята свобода, яденето е право. Ако след всяко ядене, ти се ограничаваш, яденето не е Божествено. Любовта е норма за яденето, за говора е норма, за свиването на езика. Три функции има езикът. Когато се освобождаваш да говориш, да чувстваш, да ядеш, ти си свободен. Три неща има. Сега вашите деди и прадеди са ви дали много лоши мерки за яденето. Каквото и да е отгоре, отгоре. Най-хубавото ядене – ще ядеш само хляб, най-хубав хляб, пресен хляб. Сега от брашно прясна пита направена, да може с масло да се готви, не това онова, с червен пипер, с черен пипер, с развалено масло, турено развалено сирене. Ако след всяко ядене, то не може да събуди в тебе благородна мисъл, то не е ядене. Не трябва да бъдем гладни никога и никога не трябва да бъдем преситени. След всяко ядене в нас да се яви желанието да ядем пак наново, с още по-голямо удоволствие да ядем. След всяко ядене да се събуди една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка, тогава яденето е нормално.

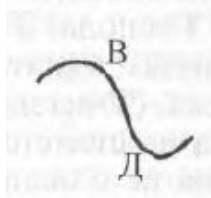
Христос казва: „Ако Ме обичате“. В какво седи Неговата обич? Казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си“, значи ако не ям един хубав хляб. Ако ида при дървото, то ми казва: „Ако не ядеш плода ми и не пиеш кръвта ми, ти не можеш да ме разбереш“. Аз ще го обикна само като ям от това дърво. Туй дърво ще ме обикне по причина на неговите плодове. Ако не ям плода, то не може да ме обикне. Ако учението Христово не можеш да го приложиш, тогава не може да има израз. Сега трябва да реформирате вашите слуги. Слугите ви не знаят да ядат. Седнете, устата яде, но слугата яде, душата ви не яде. Седнеш да ядеш с ръцете, но слугите ядат. Ръцете, краката, то са вашите слуги. Душата не участва в този обяд, вашите слуги участват. Ако те ядат хармонично, чувствате Доброто, чувствате Правдата, всичките Добродетели, тогава душата взема участие заедно със слугите. Когато вашата душа вземе участие с другите заедно и тя яде. Душата и слугите заедно ядат и Господ като поглежда, гледа ги любезно, приятно Му е, хармония има в живота. Като погледне слугата ти, да те препоръча на господаря. Като дойде някой, най-първо душата ти не вижда, очите ще те препоръчат, ще те препоръчат устата, носът ще те препоръча, ушите ще те препоръчат, ръцете, краката. Най-първо на душите ни ще ни препоръчат нашите слуги. Без слугите не можем да се запознаем с душата. Сега аз бих ви казал така: искам да ми приготвите един хубав обяд. Как ще ми приготвите обяда? Или на мене ми кажат да приготвя хубав обяд. Какъв е хубавият обяд? Аз ще ви приготвя един обяд или от череши, или от първокачествени ябълки, или от първокачествено грозде, хубав хляб, направен от житени зърна, които са големи като яйца. Ще ви туря три зърна, големи като яйца, ще ви туря една ябълка, ще туря череши, после ще туря една голяма круша и за себе си и ще седна. Аз при вас и моите слуги и вашите слуги ще ядат така. Ще дойде моят господар и вашият господар. Сега какво ще направите? Ще нарежете картошки, ще турите зехтин, малко сирене вмириено, кашкавал, като го ядеш почернял, че като го ядеш, ще ти изкърти зъбите. Като седнете да ядете, трябва да пеете. Седнете на един хубав обяд, каква песен трябва? Вие не пеете на обяда, сутрин като станете, пак не пеете. Бързате. Една песен трябва да се пее, от три-четири думи една песен. Каква песен бихте изпели сега? Няма да казвате, но втория път като седнете да ядете, ще ми кажете, каква песен сте изпели. Каквато ви дойде на ум. Ето аз какво разбирам: един българин пътувал с колата, пък забравил да намаже с катран,

скърца колата, не се търкаля хубаво, не вървят, чува се на един километър като скърцат. Воловете едва теглят колата. Среща го едно младо момиче, носи катраника, казва: „Чичо, намажи си колата“. Спира се той, намазва я, престава да скърца и воловете се обръщат назад. Катран трябва. Не може тая кола да не скърца. Ти си недоволен в себе си, скърца колата, трябва да се намажат. Недоволен си, този живот не е за живеене, казваш: „Хората са такива“. Това е скърцане, твоята кола скърца. Да престане да скърца, трябва да дойде някой да донесе катран, да се намаже колата. Скърцането показва, че катран нямате, масло нямате. Малко ориз трябва, малко катран от масло трябва, си трябва да се намаже, малко катран от бял хляб трябва. Някои от вас искате свидетелство от лекарите, че сте болни да ви дадат бял хляб. Значи болните хора ядат бял хляб, здравите ядат черен. То не е право. Болните да ядат черен хляб, пък здравите хора да ядат бял хляб и то от кило. Здравият човек, ако не пие чиста вода, ще се разболе. Ако болният пие чиста вода, има шанс да оздравее.

Казвам: колко пъти на ден мислите добре, тъй мисълта ви да не е смутена. Като погледнете на един ваш приятел, вие се смущавате. Като ви каже, че вашият приятел е свободен, да ви е приятно. Какво по-хубаво нещо от свободата? Какво е необходимо? Аз, когато имам един приятел, който се въздържа от злото, а прави Доброто, той ми е приятел. Приятел, който не се въздържа от злото, ако се въздържа от Доброто, той не ми е приятел. На кого съм приятел? Аз, който се въздържам от злото, а правя Доброто, аз съм свободен, приятел съм. Той, който се въздържа от злото, а прави Доброто и той е приятел. Ние двамата сме приятели. Щом не се въздържахме двамата от злото, не сме свободни, не сме приятели. Ще се сблъскаме. Да имаме ясна представа, кой е приятел конкретно. Всеки, който прави Добро и се въздържа от злото, той е приятел. То е Божественото. Кога сме приятели на Христа? Искаш да избухнеш, ще се въздържиш. Защо Христос се въздържаше? Ще се въздържаш, не можеш да крякаш. На този твой слуга какво да му направиш? Ще му се поусмихнеш.

Ще ви приведа един пример. Разправяше ми една попска дъщеря. Казва: „Баща ми беше много добър човек, но сприхав, серг. Като направиш погрешка, веднага ще ти удари плесница. Всички вкъщи бяхме наплашени. Като влезе разположен, ангелско лице има, но туй лице се изменя и удари плесница. Един ден гледам, заспал при огнището. Аз намерих две яйца, турих ги в огнището, в пепелта, да ги изям. Тия яйца не съм ги наплюла, но само ги зарових. Изведнъж изпукаха и събудиха баща ми. Веднага изскочих из къщи. Той стана, погледна, погледна, разбра работата, поусмихна се и пак легна. Аз тамън отивам да извадя яйцата, казва: „Марче, какво правиш? Извади ги“. За пръв път го видях“. Тя тълкува: „Види се разбра, че двете яйца пукнаха, пък няма какво да скача“. Ако нас едно яйце ни смущава, какво търпение имаме? Сега идат някои, оплакват се. Аз бих желал никакви оплаквания да няма. Който иска да се оплаква, да коригира нещата. Мислите ли вие, че ние вършим всеки ден това, което Господ иска. Търпи ни Господ, ти правиш нещо, погледне, не гледа гневно, дълготърпелив е. Направиш прегрешение. Знаете на колко прегрешения Господ отговаря? На 9 999 прегрешения иде 1 плесница. 9999 погрешки на колко време може да ги направиш? Казва: „Оправете това“. Сега аз ви говоря това, но туй [е] един начин да се подмладите. Очите ви не да са наведени, не да гледате надолу, седнете, оправете главата. Какво ти коства да си изправиш главата? (Учителя пее: „Там горе в планината аз знам малко, красиво изворче. То от години иска голямо да стане. Кой как мине, то си пее и сърцето си лее. Тук няма като мене друго изворче. От моите недра извира чистата вода, която полива райските долини, поля и цветя, добива сила, знание добива и на работа се хваща“.) Има с какво да се занимавате. Светът е пълен с чудесии, с богатства.

Някой път нашите очи са затворени, заминаваме най-хубавите работи. Колко пъти срещате хора, на които ако обърнете внимание, ще ви тръгне всичко напред. По пътя минавате покрай някое цвете, не обърщате внимание. Едно цвете, ако го погледнете, ще ви отвори път. Някой път, когато Слънцето изгрява, ако погледнеш Слънцето, пътят ти е отворен, ако обърнеш внимание един тих лъх полъхва, ще ти се отвори пътя. Някой път ние сме замислени. Тогава пейте песента: „Аз ще служа на Доброто, ще се въздържа от злото“. Пейте една песен: „Аз ще направя Доброто господар, а злото слуга да слугува на Доброто“ – да направите като съвременните лекари, от отровата на кобрата изкарват лек, да се лекува живеницата и някои други болести. Някой път французите казват, какво искат да кажат французите: „tout - fait“. *Тут* на турски значи *дръж*, *фе* значи *дръж лова*. На френски значи съвсем друго. *T*-то на френски е много добре написано *t*. Мисълта е права. На български се превежда с *S*. Една мисъл на Месечината е, която може да се пълни и да се празни. Друг е законът на *S*. Това *S* примирява всичките противоречия.

Същият закон *В* е връх, *Д* е долина. Значи примирява противоречията. Ако няма една долина и един връх, противоречията не може да се приближат. Майката събрала млякото и тогава ще даде на детето. Гърдите са долината, която събира млякото. Там дете дава млякото на детето, то е връх, то е високият връх, от който приемаме благата, които са събрани в долината. Майката ако може да стане долина и бащата ако можеше да стане планински връх, сменят се. Ти всякога не можеш да бъдеш майка и всякога не можеш да бъдеш баща. Постоянно се сменят, майката става баща и бащата става майка. В Природата туй, което създава света е неизвестно, в тъмнина е, светлината се явява винаги в противоположния полюс, в отрицателния полюс, само че полюсите се сменят в южната и в северната страна. Положителният полюс минава ту в единия, ту в другия. Той е невидим. Благодарение на този принцип светлината е неизвестна. В нас Божественият потик е неузнаваем. В нас Божественото е, което ни потиква. Доброто, което направиш, то е светлината. Доброто трябва да го направиш, ако не го направиш, не е Божествен потик. Винаги, ако човек е неизвестен, за да стане известен, трябва да го направи. Каквото Добро ти дойде, направи го, не отлагай нито една минута. Божественото по никой начин не отбягвай, не се изисква много. Тебе не ти коства нищо да кажеш на един болен човек: „Виждам, в тебе начало има, ще оздравееш“. – „Защо да му кажа?“ – „Кажи му, че ще оздравее, че ще се поправят тия работи.“ Казваш: „Дали ще се поправят?“ Кажи: „От побуждението, което имаш, нищо няма да изгубиш“. Времето е облачно, някой отива на работа, кажи: „Ще се оправи времето“. Оправи се, не оправи се, кажи му, щом имаш побуждение. Някой път искате да идете на работа, имаш побуждение да четеш, остава малко време, не отлагай. Знаете какво нещастие може да ви се случи. Имахме един брат Дойнов, който замина за другия свят, всеки ден се молил като стане. Казва: „Един ден бързам, отивам в София, казвам: няма да се помоля“ – и него ден тръгва без да се помоли. Играли си неговите деца с други и едно дете изважда окото на едното му дете. Него ден, когато не се молил, изваждат окото на детето. Та казвам: не бързайте, помолете се. Ако не се помолите, нещастиято ще дойде. Помоли се, не бързай! Дай ход на Божествената мисъл, ако искаш да ти върви. Почитай Господа! Люби Господа! Та казвам на вас: вие си отлагате. Казвате: „Да видим идната седмица какво ще каже Учителя“. То е закуска. (Учителя пее: „Добри трябва да станете, добри трябва да станете, силни, постоянни, решителни в борбата в живота. Смели, решителни, това Бог от вас изисква. Смели, смели, решителни“.) Или може да пее: „Аз съм вече решил напред да вървя, нищо в света вече не може да ме въздържи. Аз ще вървя напред, няма вече да отлагам, няма вече да заспивам,

всякога ще бъде буден, Добро да правя, Правдата да прилагам и с Любовта да утешавам!“ Да има пеење вътре в душата ви. Не да се свивате. Смели в Любовта, не груби, но смели. Като кажете една дума, да я направите. Едно семенце посято да поникне, една костилка посята да поникне. Една трошица, ако знаеш да дадеш на една птичка, тя е доволна. Та ви говоря сега, вие имате всички най-добри условия. Сега ако не приложите, трябва да чакате хиляда години още. Сега ако не приложите нещо, хиляда години ви трябва. След хиляда години ще имате същите условия. Сега казвате: „Остаряхме“. Защо сте остарели, нали сте ученици. Както се е проповядвало досега, оставете настрана. Вехти дрехи не давайте, но нови дрехи. Не сухи плодове, пресни плодове, всичко чисто да бъде. Не трябва да се смущавате. Ето какво значи разумен брат. Някой взел пари от някого. Бил много чувствителен като японците, които като не могат да си издържат думата, правят харакири, отварят стомаха си и умират. Взел пари назаем, не може да ги върне. Неговият приятел усеца, че не може да върне парите. Онзи казва: „Не ми се живее“. Приятелят му казва следното: „Аз взех един билет от лотарията, да видим, колко си късметлия. Падна един милион. Да ги разделим наполовина“. Той за хиляда лева казваше, че не му се живее. Приятелят му казва: „Един милион се падна, ще ги разделим наполовина“. Като вземе половината милион, може да върне хилядата лева. Веднага се изправя неговото честолубие. Трябва да бъдем предвидливи. Никога ние хората не трябва да се унижаваме. Всеки човек, когато неговия приятел не може да изпълни нещо, той трябва да го изпълни. Там е силата. Ако не го направи, може да се случи голямо нещастие. Сега вие за втория път, вие напишете нещо, което сте направили. Да направите нещо, което не сте направили. Може да пишете тъй: помогнах на един камък, помогнах на едно житено зърно, помогнах на една череша, помогнах на водата. Една година седяла в шишето затворена, взел си тази вода, излял си я, напълнил си шишето с друга, онази си пуснал да иде при баща си, толкоз години стояла затворена. Не затваряйте водата, не затваряйте светлината. Светлината не може да седи при вас повече от една тристахилядна от секундата. Толкоз остава. Какво трябва да бъде съзнанието ви, за да схване? Вие, като мине секунда, съзнавате, но тя е заминала. Трябва да бъдете тъй сръчни. Дванадесет души българи яли с една лъжица от една паница таратор, лятно време било, и като минал заекът, нямало кой да извика „хуу“. Та казвам: така върви лъжицата бързо, да не ви остане време да извикате „ху“ на заека. Някои от вас кажете: „Нямаме време да се занимаваме с погрешките на другите“. Всяко време е толкоз важно, безпредметно е да се занимаваш с погрешките на хората. Умира един човек, приближава да замине за другия свят, какво ще прави с богатството. Той отива в другия свят, тук ще го остави, то не е негово. Бил той млад. Младостта – това са възможности. Що е младостта? Младостта е за учение. Възрастният живот, то е възможности. Възможности за Истината, възможности за Мъдростта, за Любовта, възможности за търпението. Има много неща, които са възможности в дадения случай. Защото в тъмното ще те посети един ангел, колко жертваш за него? Да можеш една секунда да пожертваш, да се спреш, казваш: „Може ли да ми направите една услуга, да направя на този човек“. Казваш: „Не съм разположен сега“. Той в хиляда години веднъж иде. Казва: „Готов съм на всяка услуга“. Да бъдем готови да услужим на добрите хора в света, които може би в хиляда години веднъж ще дойдат. Ако сега не услужиш, кога ще услужиш. Колко пъти Христос дойде? Той само веднъж дойде. В живота си вие искате много неща. Може много пъти да ви посещават ангелите, но само веднъж ще се решат да поискат нещо от вас много малко. Казва: „Може ли да направиш това?“ Ти ще му кажеш: „Чакай, много съм зает, жена имам, деца имам, търговски работи имам“. Оставете всички търговски работи. Тъй както Христос каза на своите ученици: „Напусни рибарницата,

напусни ралото, всичко напусни и тръгни след Мене“. Ще кажете: „Как ще напусна?“ Ако ти не напуснеш доброволно, смъртта ще дойде, ще те вземе, ще те извади, както рибата вадят от водата, турят в тигана и я опържат, ще се съберат, да я изядат. И с тебе ще стане същото. Сега искам за цяла седмица да правите по едно Добро, по една справедлива постъпка и по една любовна дума да кажете, по едно любовно ядене да похапнете, по едно любовно нещо да вкусите, по едно любовно ухание, по едно любовно слушане, по едно любовно гледане. Тъй да погледнете, че като погледнете, да ви е приятно. Знаеш колко хубаво е да видиш Бога в очите на човека. Да видиш Господа в ушите на човека, как слуша. Да видиш Господа в устата. Онзи цар, на когото каже за онзи, осъдения на смърт: „Пуснете го“ – освободен е. Какво значи думата *свобода*? Вие дайте решение в живота си свободно. Ние искаме нещата да се пожертват. Казвам: да подпишем сега – свободен е да извърши Любовта. Свободен е да извърши Правдата. Свободен е да извърши Доброто. Свободен е да извърши знанието. Казвам: бъдете свободни във всичките добродетели. Аз виждам вие много пъти сте дошли, имате желание за много Добро. Вие натрупвате желанията като конци. Искате да направите голямо Добро. Най-малкият косъм употребете. Помнете, че най-тънкия косъм в света, с който хората са свързани, е Любовта. Няма по-тънък конец, но и най-силният конец е. Никакво дебело въже в света не е в сравнение, не може да се сравни с онзи тънкия косъм, с който Бог е свързал човешките души. Всичко може да се скъса, но той никога. Въже, ако е и дебело, се къса и желязно да е, ще се скъса.

Бъдете отзивчиви на Божественото, на най-малкото Божествено побуждение, което Бог е вложил в ума ви, на най-малкото побуждение, което Бог е вложил в сърцето, в душата ви, бъдете отзивчиви. Времето не е дълго. Казвате, че времето е дълго. Дълго е времето, когато бият човека. Казвате: „Кога ще престане този бой?“ Като те милват, времето е късо. Нали знаете онзи пример, за един, който искал да види онзи свят. Завел го един светия, отворил един прозорец да надникне, казва: „Само малко, две-три минути, само да зърна“. Оставил го светията и той – 250 години. Като му казал да престане, казва: „Чакай едва съм започнал“. Казва му: „Какво едва си започнал, минаха 250 години вече“. Дългите работи са работи на мъчението и страданията. Късите работи са на Любовта, свободата. Няма по-късо време от Любовта. Хиляда години като минат, като един ден са. Колко бързо минава времето. Бих желал сега всички да вървите по късото време, не по дългото време.

Благодарим на Бога за онази голямата свобода, която ни е дал. Знаете каква голяма свобода имаме. Туй, което ние виждаме, какво благо ни е дал, с нищо не можем да се изплатим. Знаеш каква голяма свобода е да слушаш всичките хубави работи, да чувстваш уханието на всички цветя. Те си за Бога, си за Любовта говорят. Катокусиш с устата всичките хубави яденета, които Бог е дал – какво по-хубаво нещо да може човек да направи едно Добро. Какво по-хубаво човек, като иде при извора, да изчисти извора. Да благодарим на Бога за безкрайните блага, които ни е дал. Дал ни е свобода на наше разположение. Да благодарим и да не отлагаме.

Отче наш

10-та лекция от Учителя, държана на 25.XI.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ПЕСЕНТА НА БЛУДНИЯ СИН

Отче наш

Аз мога да любя

Изпейте „Росна капко“. Вземете песента „Сине мой, пази живота“.

(Направихме следните упражнения: ръцете успоредно напред пред гърдите. Допиране на пръстите, ръцете настрани. Няколко пъти се повтаря.

Лявата ръка пред дясната, движи се по дясната и настрани. Дясната пред лявата, движи се по лявата и пред гърдите настрани. Няколко пъти.

Ръцете над главата успоредно нагоре. Сваляне на ръцете до темето на главата, допиране на пръстите на темето и те са едни срещу други. Няколко пъти. Обливане накрая.)

Има три подбуди, които подбуждат човешкото съзнание: подбуда на физическото поле – предметите на физическия свят; предметите на духовния свят и предметите на Божествения свят. Ако не се подбуди нашето съзнание, тогава външният свят, духовният свят и Божественият свят остават безпредметни или казано съзнанието не е пробудено. Някой път нас не ни интересува живота. Да кажем, един човек е богат, добре облечен, но стомахът му е разстроен, неразположен е. Щом стомахът е добре, пее и свири. Ако бях художник, щях да рисувам стомаха много красив, не да изпъкне, но художествена красота има в стомаха. Ако съзнанието е пробудено в духовния свят, гърдите имат особено устройство. Ако съзнанието е пробудено в Божествения свят, главата има особено устройство. Божественият свят строи главата; духовният свят – гърдите, раменете; а пак физическият свят строи стомаха. Оставете тия въпроси, когато казват, че стомахът е желание, да яде и пие. Това не е стомах. Защото хранене има и в ангелите. Те се хранят, само че в храната им няма никакъв излишък, както е [в] човекът. Казвам: първо физическият живот трябва да се отличава с едно отлично тяло, със здрави мускули, със здрави кости и със здрав стомах. Духовният свят в нас трябва да се отличава със здрави гърди. Да ти е приятна всяка вдишка и издишка, да ти прави удоволствие. Божественият свят вече става понятен със зрението, слуха, обонянието, вкусването, после пипането. Те са си усети, с които Божественият свят си служи. Красивият човек има отлично съзнание да вижда във всяко нещо красота. Сега много малко виждаме. Говорим за духовния свят, говорим за физическия свят, за Божествения, но нямаме усет. Не че нямаме усет, но не можем да направим разлика. Някой път хората стават духовни, казват: „Трябва да бъдем чисти, трябва да бъдем свети“. Но святостта произтича от разумността. Онзи, който свети, е разумен. Тия лампи светят, показва една разумност, която [е] направила тия лампи. Същества, които не са разумни, нямат светлина. Сега ако Слънцето свети, показва, че в Слънцето са работили разумни същества. Казваме, че Бог е работил – най-разумното същество в света. Той направил Земята с всичката нейна красота, направил Слънцето и Месечината за времена и години. Или казано: Слънцето да има отношение вътре към съзнанието, към човешкия ум. Ако Слънцето няма отношение към нашето съзнание, тогава ние сме в едно спящо състояние. Сега, вечерно време всички като си легнете, нямате всички тази опитност. Като си легнете, мислите, че физическият човек спи. Ако у вас е развито духовното зрение, вие ще видите, един спи, и друг седи прав и го гледа. Някой път

го гледа, оставя го и си заминава. След като се върне, пак гледа, казва: „Хайде да вляза“. Влезе вътре, събудят се и двамата, станат. Преди човек да е излязъл навън, той трябва да се спогоди, казва: „Ти ме чакай, аз ще изляза навън, имам работа“. Той като остане, ще почисти стомаха, почисти гърдите, че като дойде другият, да намери чисто. Който няма туй знание, казва: „Спи“. Като излезе, той забравя, той не вижда. Всяка вечер като се отдели, се чуди, казва: „Чудна работа, другояче не можеше ли да бъде?“ Вие не сте имали опитността да седите на кревата си и вие да видите далеч някой предмет ясен. Запример в духовния свят на десет километра виждаш, както на сто метра предметите ясни. Във физическия свят на сто километра е невидимо, в духовния свят е видимо. С един далекоглед нали стават видими далечните предмети.

Сега старайте се по възможност да намалите вашите тревоги. Снощи нали имаше тревога, изгасиха всичките лампи. В туй бурното време, в мъглата, някой аероплан може да се е заблудил. Какво знаем? При тревогата загасиха лампите, някаква опасност зад облаците има. Изваждам заключението – някой път в нашия живот имаме смущения. Има някаква причина, нападне те някаква лоша мисъл. Някой аероплан дойде, търси. Затуй някой път в духовния свят загасват свещите, защото като те намери, че свети, бомби хвърлят. В духовния свят отдавна има загасване. Всичките свещи изгасиш, седиш, чакаш, докато мине злото. Се трябва да имат хората нещо, на което да разчитат. Кое е това, на което вие може да разчитате? Един художник знае да рисува, бръква, взема четките си. Някой е скулптор, знае как да удря със своя чук, да извае една статуя, или някой знае да пее, развит е гласът му, пее. Колцина от вас може да пеете хубаво. Като станете на 45 години, казвате, че не ви се пее вече. Малките деца плачат, старите се връщат, по-възрастните, отлагат за после. Едвам [на] някои светлината се е увеличила, те търсят веселие, да си попеят, да се повеселят, да поиграят. Считат някои пеенето и веселието – не е в реда на нещата. Религиозните хора искат да бъдат сериозни, замислени за оня свят, като че оня свят е за големи тъги. Не е така. То е процес на чистене. То е временно състояние на Земята, докато се очисти съзнанието от разни лоши изпарения, да стане Небето ясно, предметите да бъдат ясни.

Ти ако не можеш да пишеш *a*, ти товар не можеш да носиш. Започнеш да товариш магарето, щом го натовариш, като му кацне една муха, то не иска да я носи, търкаля се на земята. Някой път е натоварено с грозде, отиде гроздето. Да се освободи от една муха, отиде гроздето. Защо не може да носи мухата? Аз уважавам това магаре, казва: „Аз конска муха не искам да нося по никой начин“, реве. Ако не е натоварено, ако няма юлар, реве. Като замине мухата, престане, като че пее. Тази муха усеща, като че по особен начин и тя е музикална, научила е магарето да плаче. Конските мухи набрали се на коня по 200-300. На магарето, ако една кацне, цяла олелия дига.

Казвам: създавайте хубави образи в съзнанието и задържайте хубавите образи. Хубаво е някой път да видиш очи, през които гледа Божествената светлина. Хубаво е да чуеш хубавите звуци на онзи, който пее. Хубаво е да чувстваш уханието на цветята или полюляването на вятър, или една мелодия сутрин е приятно да слушаш. Хубаво е да вкусиш сладките работи, да вкусваш някои плодове и да остане в тебе хубавото впечатление. Хубаво е по някой път да чувстваш гладката повърхност на някой скъпоценен камък. Той ти предава нещо от силата, която съдържа в себе си. Всички неща, всички вещи съдържат скрита сила в себе си. Ако човек знае, ще може да се ползва. Вие като се срещате, в какво седи запознаването. Запознаването един с друг е като срещнеш човека, да можеш в приятеля си да откриеш една хубава черта, която никога не си я забелязал. Има красиви движения – да знае как да си държи очите. Има едни очи много

отворени, други много затворени. Има отворени очи, които са красиви. Като срещате всеки ден, да откривате по една хубава черта в баща си, в братя си, в слугите си, навсякъде. И в дърветата да откриваш, и в животните. Ние казваме: „Да се помолим, да се обърнем към Бога“. Съзнанието ни оперира с много дълги вълни, следствие на това започваме да заспиваме, ставаме еднообразни. Седим, седим, не се интересуваме от нищо и заспиваме. В Европа има – които искат да се концентрират, упражняват се в концентриране на мисълта, искат да минат от този свят в онзи свят, да заспят будни, но като се концентрират, заспиват. Изгуби се съзнанието, като минава от физическия свят в духовния, съзнанието не е будно, следователно не може да се види границата. Заспива на границата. Следователно не знае къде е духовния свят, кога е бил в духовния свят и кога се е върнал. Вечерно време може би вие сте имали такива сънища: гони ви някой, бягате, влизате в една къща, видите не е вашата, втора, трета, има къщи високи, но на няколко етажа, най-после влезеш в една къща в една стая, затвориш вратата и се събудиш. Тия къщи са телата на хората. Тия тела в духовния свят са жилища по няколко етажа, по 4-5 етажа. Така направени, влизаш в едно тяло, в друго. Доста умни са хората. Понеже в духовния свят като излезеш из тялото, има един тънък конец, с който си свързан с къщата, другояче ще се загубиш, не може да се върнеш в тялото, опасно е да те стреснат. В стряскането може да се преплетат две нишки и тогава хората се умопобъркват. Хубаво е по жичката, както се качват в самолета, помогнеш да се върне в тялото. Някой казва: „Много зная“. Тепърва има да учите. Туй, което знаете, е смешно. При голямото богатство, което има, ние още не сме опитали Божествените блага, седим дряхли*.

Седя снощи и се занимавам. Изведнъж нахлу страх, бягат, гледам тия хора как бягат, крият се, мислят – бомбите нападат. Мислят, 100-200 самолета нападат, идат, носят бомби от по 1000-2000-3000 кило една бомба. То е ужасно да падне една бомба от 2000 кило. Те бягат да се крият. Хората трябва да се молят да се прекрати войната, нищо повече. Не е Волята Божия. В християнския живот всички трябва да се молят. Те искат свещениците да се молят, да победят. Не да победят, но да се вразумят хората. Казвате: „Кога ще се свърши войната?“ Когато всички пожелаем да се свърши войната. Войната ние я образуваме, не я образува Господ. Ние създаваме условия за войната. Условия за войната ние създадохме. Будно трябва да бъде съзнанието ви. Този живот, който живеем, в какво трябва да се отличава? Човек трябва да се отличава със своето здраве. Човек трябва да се отличава със своите добри чувства. При най-лошите условия да има добри чувства. Човек да се отличава със своята мисъл, със своята трезва мисъл. Има неща, които са абсолютно невъзможни. Има две неща невъзможни в света – една овца никога не може да изяде един вълк. То е невъзможно. За мене невъзможно е един вълк да опасе една нива. Вълкът може да изяде овцата и овцата може да опасе нивата. То е нещо възможно. Добрият човек не може да изяде лошия, но лошият може да изяде добрия. Сега на физическото поле, ако хората биха се яли един друг, ужасно щеше да бъде. Няма по-лоша храна от човешкото месо, но и човешкото месо е много по-вкусно от свинското. Но е опасно, понеже клетките на човешкия организъм са толкова индивидуални, че ще ти струва много скъпо да ги пазиш. Ако ядеш, стражари ще ти трябва, да ги пазиш на работа. При най-удобния случай напускат тялото. За сега човешката мисъл – туй, което е говорил Христос – човешката мисъл може да се приеме като храна и добрите човешки чувства и те може да се приемат. Тия трептения може да ги възприемеш. Те са най-подходящи. Най-подходящата храна за добрия живот е човешката мисъл, най-подходящата храна за добрия живот са човешките чувства. Казва Христос: „Ако пиете кръвта Ми“. То са чувствата. Тази енергия е, която иде чрез чувствата. Ти като обичаш някого, той оживява и добър става, и

весел става. Като мислиш добре за него, очите светват, приятно му е. Хубаво е да изпращаме добрите мисли, да станем проводници на човешките мисли, да станем проводници на мисълта на ангелите, да станем проводници на Божията мисъл. Затуй трябва да станете музикални. Без музика светът не може да се подигне.

Тук аз имам една песен: „Тъги, скърби са богатство“. Да я изпееш с мисъл и чувство, от тази песен да изкараш храна. След като изпееш песента, да се нахраниш. Тъгата п-ри, като те опари, има едно движение, оттегляш се. Може тъй да изпееш песента, че да показва, че тялото е студено (Изпяхме „Тъги, скърби...“.) Съзнанието не е пробудено, ако е пробудено съзнанието, по-хубаво ще пеете. Бих ви дал едно правило: като пеете, всеки да я пее, докато ви стане приятно. Да я изпее по особен начин, да я харесате. Сега, тъй както пеете, не върви. Трябва да бъдем всички виртуози. Трудно е да се пее. Тук не може да се поправят погрешките. Като си сам – може, но при колективното мъчно се поправят погрешките. Само онзи, който има хубаво ухо, развито, той може да коригира. Ако не е развито ухото, речеш да коригираш, отиде. Гледам в хора, спират се, спират се, не могат да се научат. Според моите правила, не спирай никога! Изпейте хубаво, да дават внимание. В пеенето трябва да бъдете свободни. Щом вземат да ви коригират, отиде работата. То е натрупване, хубаво е, не е лошо. Даровитият музикант, той като обърне очите, трябва да ме погледне, че да разбере. Нямаме музикална обхода. Като се обърнеш, да се поусмихнеш весело. Като се намръщи човек, не е музикално. В музиката може да си взел тона. Казва, че не си взел тона вярно. Но в даден случай в песента, когато се пее, може да си взел по-високо или по-ниско. Като вземете по-високо, изхождате от разни пунктове. Ако изхождате от един и същ пункт, има хармония. Трябва да се вземе тонът верен. При вземането на тона, веднага в слънчевия възел трябва да чувстваш една малка топлина, една приятност. Тази приятност иде в гърлото, покачва се на челото, горе на главата – една приятна топлина. Тогава тонът е верен. Не да ви кажа, че вие не знаете, то отиде вече. Вие глас имате, само трябва да се нагласите. Цигулката е хубава, струните са хубави, лъкът е хубав, само трябва да се нагласиш, да можеш да свириш. Сега искам да станете певци. Ще кажете: „Калудов отиде“. Сега ще го изслушат, капелмайстор беше. Той пее една песен, ще му дадат една песен, да изпее. Ще го спрат, и ако не може да изпее, ще го почакат и любезно казват: „Какво ще пееш?“ Той ще пее, ще пее тази песен: „Тъги, скърби са богатство“. Ще държи изпит на тази песен. Той тук мина, съпроводи го. Казвам: ще пееш песента „Тъги, скърби са богатство“ в живота. Там ще пееш. Даже някоя сестра го видяла, че се поусмихнал, не зная как. Може би ясновидците да са видели. Хората като умрат, се усмихват. Някой път разправят, че този човек много хубаво пее. Имах един познат американец, който ми казваше: „Аз много обичам да пея и мислех, че много хубаво пея“. В Америка излиза, в една гора, и там излязло и момичето на един професор, младо момиче. „Като чуло че пея, хукнало да бяга.“ Казва: „Чух един дивак в гората, ревеше“. Този брат толкова години ви пее и ако беше развита във вас музиката, трябваше да стане златен, музикално злато има. Сега доста кал натрупва. Гледам, горкият, току се чисти, чисти. Знаете колко лоша е музикалната кал. Много мъчно се чисти музикалната кал.

Ще ви свиря песента на блудния син. Като се разкаля, казва Писанието, като дошъл на себе си, пъл. Пил, изгубил музиката. Казва: „На колко наемници баща ми може да ми даде храна?! Ще стана да ида при баща си и ще му кажа: отче, съгреших на Небето и пред тебе“. Сега тамам тази песен трябва да се пее. Всичките народи в Европа са блудните синове, трябва да се върнат при Баща Си и да кажат: „Съгрешихме пред Небето и пред Господа. Не сме достойни да бъдем Твои синове, но ни направи като наемници“. Сега търсят кой има право. Изяденото и изпитото е хубаво. Трябва да се върнем, да започнем

новия живот. Ние да даваме началото. Сега ще ви свиря малко от песента на блудния син. Аз отдавна не съм я свирил, има повече от 30 години. Мъчна е за свирене. (Учителя свири) – той се изповядва при баща си. (Свири по-живо и весело.) Свърши се увеселението, ядоха, пиха, веселиха се. (Учителя пя „Давай, давай“.) Като станете сутрин, кажете: „Аз ще пея“. (Пее: „Аз ще пея, аз ще пея, аз ще пея и то навред. Кой как ме чуе, сърцето му да трепне. Аз ще пея. Всеки кой ме чуе, сърцето му да трепне. Не само да трепне, но и да се запали и света да озари. Аз ще пея за Любовта на моя Баща, да се весели Той в моя живот, че аз добре живея и пея, че аз добре живея и пея. Аз живея и добре пея, това трябва всеки да знае. Отсега нататък за в бъдеще така ще бъде. Аз ще пея и ще живея, че всеки кой ме види, весел да стане и сладко да си хапне. Аз ще пея и ще живея, та всеки кой как ме види, да подскочи и да се зарадва, че аз му пея. Аз пея и добре живея. Обущата ми ще бъдат чисти и дрехите без петно. Никаква погрешка няма да има в моята връзка. Лицето ми ще бъде чисто, без гурели и под ноктите ми няма да има никаква кал. Ще бъдат чисти ръцете ми, мекички. Кой как ги пипне, приятно да му стане на сърцето“.) Тъй станете сутрин и си пейте. (Пее: „Колко са добри моите ръце, които Бог създаде. Аз може да се хваля със своите ръце. Аз може да се похваля с моите крака, че ходят в правия път. Аз може да се похваля с моите очи, че хубаво виждат красотата и премахват всичките злини в света“.) Тъй ще пеете. Аз пея сега на себе си. Ха да остане за друг път. Музикалните гении ни дадоха едни концерт, да благодарим на тях, че присъстваха.

Да се отворят гласовете ни да запеем. Мислите ни да пеят, сърцето ни да пее и душата ни да пее. Само така ще се разберем.

Добрата молитва

11^{-та} лекция от Учителя, държана на 2.XII.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ВЕСЕЛИ ЛИЦА

*Отче наш
Бог е Любов*

(Направихме следните упражнения: дясната ръка пред лявата с допрени пръсти. Движи се по лявата пред гърдите и настрани. Лявата пред дясната с допрени пръсти. Движи се по дясната и настрани. Няколко пъти.

Трептене на китката, преставане и пак трептене.

Ръцете над главата с допрени пръсти, сваляне на ръцете и допиране пръстите до темето, така че образуват една линия. Ръцете пак нагоре с допрени пръсти.

Обливане три пъти.)

Всичките носите културните линии на лицето. Съвременните хора носят културни линии по лицето: кряскането на автомобили, на свирките им, дрънкане на коли, кряскане на железници, разни свирки, свирки на фабрики. Та казвам: сега трябва да знаем как да освободим съзнанието си от тия неща. Усещате се неразположени. На какво се дължи неразположението. Ял си някое ядене с масло, не е почистено хубаво, веднага имаш разстройство на стомаха, гърчи се лицето ти. Значи всичките нечистотии в човешкия организъм трябва да се изхвърлят навън. Седнеш, ядеш, не си разположен. Запример нямаме характера на гълъбите и на гургулиците. Хиляди години те са останали плодоядни сред другите животни. Всяка една епоха е създала храна. Месоядните животни са станали такива, някога в Природата имало една епоха, когато се е създала месната храна. После, в най-изобилните времена, се създаде вегетарианската храна. Вегетарианските същества макар да са кротки, по някой път стават лоши. Те запример, когато дойдат до любовните работи, стават много лоши. Два големи елена като се борят, като преплетат рогата и двамата борци умират. Защо се борят? Разрешават някакъв въпрос.

Казвам: ние, съвременните хора, да се освободим от старите работи. Ние носим такива стари дрехи, вехтории, обърнал дрехата, боядисал я. Трябва нещо ново. Вземеш огледалото, погледнеш се, не се харесваш. Младата мома, като седи, харесва се. Старите не обичат да се оглеждат, защото няма какво да гледат. Какво ще гледат? Той се гледа на огледалото, да има нещо да види. Старият хвърли огледалото, казва: „Не искам да се гледам“. Сутрин, като станете, останете спокойни, замислете се. Сутрин, като станете, за какво мислите? Мислите за някой сън. Сънищата са подобни и те са културни и те приличат на нас. Каквато е културата и тя мяза на сънищата. Сънуваш, че някой с пушка те гони, някой аероплан минава, някоя железница минава. Да ви кажа, три неща са съществени за живота за бъдеще, туй трябва да го знаете: чистота на мислите, чистота на чувствата ни и чистота на душите ни, на волята ни. Казва: „Трябва да се молим“. Една молитва, ако умът не е чист и сърцето не е чисто, тя до тавана не отива. Ние, с нашите молитви, с цапаните мисли – ние цапаме дрехата на Бога. Казва: „Да се моли човек“. Най-първо, за да се моли, трябва да бъде чист. Ти си се разгневил, користолюбив си, ще се обърнеш към Господа да се молиш. За какво ще се молиш? За какво ще се моли един вълк? Да изяде една овца. Една овца ще се моли на Господа, да я освободи от вълка. Кого да слуша Господ? Вълкът мисли, че Господ го послушал. Овцата се моли. Какво ще прави Господ? Да каже на вълка: „Пусни овцата“. Той ще каже: „Аз толкоз изходих, как ще я пусна, нека тя пострада малко“.

Всички страдаме от нечисти мисли, нечисти желания, които цапат. Те носят една такава кал, невидима. Щом се натрупа на съзнанието ни, причинява една тъжна мисъл и скръб. Ако вълкът би се помолил, Господ да даде най-хубавата трева на овцете, да се хранят, да пасат и след това да остави овцете, вълците да се разправят с хранените овце... Защо трябва да се разправят? Ние вземаме една овца или една крава и я издояваме, и се определяме като второ теле. Колко са цицките на кравата? Четири. Направим се ние второ теле, дойде кравата, чуди се на новото теле. Най-първо иде едно теле, мяза на нея, приятно ѝ е. По едно време наместило се друго същество, гледа го, то вземе, издои ѝ двете цицки, остави двете за телето. Самата крава се чуди откъде дошло това теле. Вече съзнават кравите, като дойдат новите телета, дигат си млякото, скрият го – дойде нейното теле, пусне си млякото. Дойде новото, пак го дигне. Крие го някъде. Казват: „Дигна си млякото“. Ако имате една крава, как трябва да я издоите? Трябва да имаме едно опитно училище, да имаме крави, че да ги доите. Има наука. Всичкото мляко сега не е доено по правилата, така безразборно са доени кравите. Ние най-често страдаме от кравешкото мляко. Първото нещо: вложете чисти мисли, мисъл, която да не петни никого и самия теб. Туй опетняване образува петна, петна и причинява смърт на хората. От нечисти мисли, от нечисти желания, от нечисти постъпки остаряваме преждевременно и изгубваме смисъла на живота. Българинът казва: „Добър ден!“ – „Дал ти Бог Добро“. Какво Добро дава Господ? Англичаните казват: „Good day“, но нямат „Дал ти Господ Добро“.

Да допуснем вие някой път вземете една тъжна поза. На какво се дължи вашата тъжна поза? Боли ви стомахът, вече има едно изражение. Или имате една тягост на гърдите и тя се изразява на лицето. Имате тягост в мозъка и тя веднага се изразява на лицето. Трябва да знаете откъде иде. Че имате неразположение на стомаха, ще се изрази на лицето ви. Щом имате неразположение на дробовете, веднага ще се изрази на лицето ви. Щом имате неразположение на мозъка ви, ще се изрази на лицето ви. Аз бих ви съветвал, като вземете сегашния хляб, да си имате чиста кърпа и с топла вода тъй да го изчистите отгоре. Такава кал има в човешките ръце, то е ужасно. Разни ръце има. Често заболяването става от нечистотии. Аз харесвам в американците – хлебарите с бели ръкавици ходят, като разнасят

хляба. Едно хубаво начинание. Някой път вие сте неразположени. Защо не оставите неразположението. Неразположен си, дай си отчет защо си неразположен. Седиш и се сърдиш някому. Пита те Господ: „Защо се сърдиш, защо си неразположен?“ Пита Господ Каина: „Къде е брат ти?“ – „Не съм стражар на брат си“. Казва: „Кръвта на брат ти вика“. Уплаши се той и казва: „И мене ще убият“. – „Не – казва – тебе няма да те убият“. Пита те Господ: „Защо си неразположен?“ Всички тук трябваше да бъдете най-разположените хора, лицата ви да бъдат най-разположени. Като ви гледа човек в лицето, да знае, че съвестта, съзнанието, справедливостта е развита, лицето да диша милосърдие, като ви гледат, лицето да има веселие. Като ви гледа човек, да види, че диша от вас радост, веселие. Когато някой път се начумерите, какво показва? Запример щом се изпразнят джобовите, наведат се, не са весели. Като им дадат заплатата, вдигнат главите, изправят се. Получил някой едно писмо, радва се. Гледал съм ученици, написали поезия за пръв път в училището, написал два-три куплета, казва на другаря си: „Да ти прочета три куплета“ – весел е, като че нещо съкровище чете. Лицето хубаво, радостно. Умът трябва да бъде пълен с най-хубави мисли, да бъде една Божествена градина, дето трябва да зреят плодовете. Пък и сърцето трябва да бъде Божествена градина и човешката душа също. Раят трябва да бъде в нас. Отпуснете лицето си. Представете [си], че сте били едно сираче – да ви предам идеята по-ясно – тук ви потикват, там ви потикват, няма къде да се подслоните, не си ял топла храница, бос ходиш. Осиновява те един богат човек, дрехи ти даде, обувца, всичко имаш, купи ти пиано да свириш, грижи се заради тебе. Представете си, че този човек ви осигури, вече всичко имате. Такова положение как ще го представите. Представете го. Вие го имате, как да го нямате. Въздух имате, светлина имате, вода имате, хляб имате, осигурени сте. Всичко имате, умът ви е на място, сърцето ви е на място и волята ви е на място. Казвате: „Няма го. Как да го направя?“ Я ми представете едно лице, че всичко имате. Или казвате някой път: „Слава БогУ, всичко имам“. Представете си в ума си, че вие сте написали едно съчинение, че всичките умни хора го четат, пък сте направили едно Добро, за което всичките хора говорят, и в Небето вестниците са написали – най-мъчното, което може да си представите. Ако ви кажа да си набръчкате лицето, всички ще го направите, ще се нагрови* лицето ви. Представете си едно лице на дете, което не знае да лъже, невинно дете. Минава един свещеник и едно дете му казва: „Къде, дядо попе? Чакай, майка мъти пилета?“ Спира се свещеникът и чака. Казва: „Дядо попе, майка опече пита и отиде да насади кокошката. Почакай, тя ще ви даде от питата“. Като се връща майката, казва: „Дядо попе, може да си вървиш, благодарим ти, че майка насади пилетата“. Имало поверие, че когато се насаждат пилета, хубаво било да има свещеник. Нали жените имат един Бабин ден. Онези баби, които са били като съвременните акушерки, всички млади булки, на които са бабували, ходят него ден да им носят по една хубава пита, правят подаръци, след това носят винце на бабата за здраве. Тя като пие наздраве, стане кефлия. Тогава вземат младите булки, въоръжат се с кросна, завържат ги с връв и ги преметнат на гърба. Него ден всичките мъже бягат, защото когото хванат в селото, глобяват го, той трябва да даде, защото ако не даде, кросно има. Като го хванат, толкоз кила вино, той да се освободи, даде. Във варненско минава един турски аянин*, спират го, то той се озъбил, тогава бабите снемат кросната и го набият. След една година като минава, казва: „Онези баби царуват ли в селото?“ Казали му защо го бият, че него ден жените царуват. Казва: „Опасна работа“. На другата година пита: „Жените царуват ли в селото?“

Направете си устата, нито много стиснати, нито много отпуснати. Свободно ги оставете. Оставете си клепачите свободни. Някога имате едно напрежение на очите. Седи някой, имате напрежение на устата. Трябва да се остави устата свободна, за да

функционират положителните и отрицателните думи. Ако устата не е свободна, ако е отворена, е лошо; ако е много стисната, е пак лошо. Едва да се допира устата. Защото, като се едва допира, то е здравословно състояние, енергиите от горната челюст минават в долната, образува се едно течение. Вървите вие, отпуснете ръцете си свободно. Седнете на стола и се оставете свободно. Нали говорите за свобода. Дайте свобода на тялото, не да се отпусне, но дайте свобода на тялото, оставете тялото си свободно. Най-първо, като станете сутрин, може да си представите, представете си най-добрия ден, който съществува. Веднага ще имате едно разположение. Сега ние не може да мислим, понеже мислите на хората, където се бият, се разпространяват и ние имаме една дисхармония на съзнанието. Стрелянето на картечници, бомби – всички тия неестествени звукове, те се разпространяват даже на хиляди километри и от хиляди километри достига вълнението на бойното поле в нашето подсъзнание. Ние без да искаме, вземаме едно стеснително състояние в нас. Добрите хора трябва да образуват противоположни вълни. Казвате: „Кога ще престане войната?“ Тук две кучета се бяха скарали, дават се. Слизам долу, да ги разтървавам. Цяла кана с вода вземам отгоре. Като ги полях, престана всичият спор и двете се разбяха. Една кана вода на двете кучета разреши спора. Те започнаха да гледат откъде иде. Щом се карат хората, една кана вода им трябва. Може мислено да хвърлите водата. Сегашните хора говорят за морал. Трябва да съзнавате. Вие допускате, че войната става въпреки Волята Божия. Допускате тия работи. Допуснете, че една война става, макар че е лоша, защото Бог я допуска. От тази война Той ще изкара нещо много хубаво, отколкото пакостите, които войната ще донесе. Допуснете сега, че ти си се разгневил, мислиш да направиш пакост някому. Веднага те заболи кракът, една остра болка. Защо е допусната? Туй състояние е допуснато, за да те избавят от една по-голяма пакост, от едно по-голямо зло. Преди няколко недели виждам едно отражение на един човек на едно болезнено състояние, с този човек съм във вътрешна връзка, по естество съм в хармония. Той има една ужасна болка на гърба. Той ми препраща болката на гърба. Трябваше най-първо да го освободя, да му кажа, че той няма никаква болка. Като го убедих, престана и у мене болката. Казвам: „Нямаш никаква болка. Престани да мислиш за болката!“ И на моя гръб изчезна болката. Често по някой път носите едно болезнено състояние, което е отражение, болката не е ваша, но на някой човек, който е в симпатия. Хората, с които се мъчите, еднакво си предавате болестите и хората, с които се обичате, еднакво си предавате болестите. Само че, като мразиш един човек, болестта ще се прояви по един начин, като го обичаш – по друг. Като го обичаш, по-културна е. Двама души се мразят, всеки иска да набие другия повече. Като го набие, той е радостен. И двамата като се бият, казват: „Той ме би и аз го бих“. Англичани мъже като се срещнат, единият казва: „Ти си говорил по мой адрес“, и започне да се боксира. Набият се хубаво и после се ръкуват. Съдии са един на друг. Казва: „Ти си казал нещо заради мене“. Другият му казва: „И ти си казал нещо заради мене“. Набият се, но знаят къде да бият. За да станеш добър, искаш да бъдеш богат, да бъдеш учен, да бъдеш силен – иска се години. Добрият човек при най-лошите условия трябва да прояви своето Добро. В какво седи обидата, кажете ми. Я ми кажете една обида. Коя е най-малката обида? Кажете ми една обида, която е най-малката. „Той е теленце“. Въздухът излязъл по някакъв начин, радвай се, дошъл до ухото. Това раздвижване на въздуха те обижда, казваш: „Как тъй да съм теленце!“ Не е той теленце. Теле е един лист написан, написано е *теле*. Това не им е от Бога. Човек е кръстник. Човек е кръстил телето и не го е кръстил както трябва. Свиня имате и тя не е българска дума, защото глагол няма. На турски как е? Домуз.

Вие по някой път посрещате Слънцето и често не може да извелечете онези блага, които то има. Слънцето ще посрещнеш като едно разумно същество, което ще ти каже нещо ново в светлината, понеже то светлина има. Как ще посрещнеш един цигулар, който свири хубаво. Щом засвири един цигулар, тогава е цигулар. Ученият човек, като говори, тогава е учен. Ти посрещаш Слънцето и не туряш никакъв живот, казваш: „Господ го направи“. Значи Господ седи зад Слънцето. Тогава вземи една поза, че Господ носи Слънцето на ръката си. Тебе да те интересува Господ, който носи Слънцето. Казва: „Не му дотегна Господ да носи Слънцето“. Каква хубава картина ще има. Следователно и ти като Него, тежките работи носи ги, както Господ ги носи. Какво лице тогава ще направите? Представете си, че Бог е благ. Как ще си представите, че Господ е благ. Господ гледа към всичките хора, които вършат разни престъпления, гледа ги и мисли как да ги поправи. Всички като гледа, тия злоупотребления на свободата, която имат, мисли по кой начин да ги възпита, да им покаже да ценят свободата. Най-първо иска да цените свободата. Гледа Господ спокойно, турете и вие спокойствие. Дават се две мравки за една малка трошица. Какво ще се намесвам, изваждам от джоба си десетина, двама трохи, турям ги, едната хвана една троха, другата друга, тръгнаха. Ако река да се намеся, ще ги осакатя. Дам още повече да ядат. Та казвам: не се лишавайте и в ума си да казвате, нямам условия. Как да нямаш условия? Нямаш условия да дишаш? Нямаш условия за знание? Нямаш условия да се учиш? Значи светлина може да нямаш. Най-първо представи си, че имаш условия да се учиш. В света ние трябва да бъдем еднакви. В Природата има вечно разнообразие. Двама души не може да намериш да са еднакви. Има едно различие и в туй различие е красотата. *Благост*. За да произнесеш *благост*, трябва да си представиш нещо, което е сладко, да си представиш меки хубави ябълки, хубаво грозде. Я произнесете *благост*. Я изпейте тази дума. *Благост* значи човек, който е добре роден – *Б*. *Л*-то показва, че е попаднал в добри ръце. *А*-то означава, че майка му го храни добре, турила го в добра люлка. *О*-то показва, че има кой да се грижи за него. *С*-то показва, че е добре облечено. *Т*-то – има добри играчки. А пък всякога дрешката, като се окалва, има кой да я пере. Всичкото му е наредено. Тогава, добре е роден и зле е роден – ще го пееш ли по един и същ начин? Кой тон вземате на *благост*, какво е вашето разбиране. Изпейте го както можете. Винаги тонът „сол“ означава красота. „Ре“ означава движение, подвижност, енергия. „Ла“ означава придобивка, благата, които идват. „Ми“ означава хубавите методи, по които може да се добият нещата. Щом имаш хубава храна, устата ти трябва добре да работи. Като вземеш тази храна, трябва да знаеш, като те слушат, мляскането да бъде музикално. Музикално да ядеш, ритмично. В *благостта* нещата се раждат и излизат навън. Казвам: в ума си трябва да си представите един красив образ. Не може човек да пее, ако той не си представя красив образ. Вземете един войник. Войниците много добре се възпитават. Един войник трябва да бъде свободен, но трябва да бъде със спокойно лице. Като погледнеш всичките войници, те трябва да имат уважение и почитание към полковника. Вие се намирате пред лицето на Господа. Търсите Господа, че като Го срещнете, каква поза трябва да вземете. Вас от хората ви е страх, пък от Бога не ви е страх. От една мечка се уплашите, пък щом дойде Господ, вие вече сте неразположен. Сега втория път аз трябва да ви донеса една дюля, че като гледате, да концентрирате съзнанието, или да донеса ябълка, или круша, или като узреят дините – една диня, един пъпеш, или като узрее гроздето – една кошница грозде, прясно, жълто, узряло хубаво, вие веднага ще имате разположение. Пък – няма нищо, вие не може да имате разположение. Трябва да има предмет. Трябва да имаме кошници с череши, ще имаме образ за черешите.

Най-първо бъдете весели, защото веселостта е едно Божествено качество. Да бъде човек весел, то е нещо духовно. Някои мислят да са сериозни. Сериозността не е духовно нещо. Сериозните хора са на Земята. Лоши са условията, пък веселието е нещо духовно. За да бъде весел човек, челото горе трябва да бъде развито. Най-невеселите хора са китайците. Аз само веднъж съм видял един китаец, едно помръдване на устните, усмихна се. Не можеш да забележиш усмивка у китаеца. Китаецът като гледа европейца, си казва: „И аз съм серсемин, но вие повече, по-големи“. Седи той, спокоен се показва – лицето му. И ние като китайците се показваме спокойни, но не сме спокойни. По някой път какво спокойствие има в котката, като седи при дупката на мишката, не се мърда, седи като някой истукан. Излиза мишката, не се мърда, със затворени очи седи, дишането си задържа, едва диша. Мишката излиза, влиза, най-последно, много любопитна е мишката, иска да се качи на гърба на котката. Щом излезе, хване я с крака си, отвори очите, вземе друга поза. Сега каква поза бихме имали, ако срещнем една мечка? Казвате: „Да бъдем хладнокръвни“. Като срещнеш една мечка, можеш ли да бъдеш хладнокръвен? Или ако времето е облачно, пак не може да бъдем спокойни. При едно хубаво време, човек може да бъде спокоен. Като станете, старайте се да имате пет-десет минути спокойно лице, мислете, че всичко ви е наред. Господ дал светлина, създал това-онова, създал хубави хора, има Свой промисъл. Турете в ума си, че хората мислят заради вас. Сега другите може да мислят, но и вие може да мислите, че имате Божествен промисъл. Или най-първо, ако тъй не можете да мислите, помислете, че в даден случай имате един ваш приятел, който мисли заради вас, обича ви. Помислете за вашия приятел сутрин, като станете. Като се събудите, представете в ума си един хубав образ. Най-хубавият образ, който може да си го представите, представете си го. Аз бих ви препоръчал, като имате някой портрет на ваш приятел, като се събудиш, вземи някой портрет, да гледаш нещо. Или някой път имате хилави образи на светии. Погледайте някой светия, но не тия от старите светии, но от модерните светии. Или имайте един образ на един елен, или образа на едно гълъбче. Турете си един хубав образ на гълъбче в ума, който през деня ще бъде проводник на тази спокойна енергия, която имат гълъбите. Имайте спокойно лице. Сутрин, като се събудите, помислете, че не сте развили ума си. Развийте ума си. Че трябва да бъдете силни, правете упражнение. Хора има, които правят упражнения – без да работиш и пак да усилиш ръката. Представи си, че дигаш мислено най-първо едно кило нагоре с ръката си. Другия ден дигаш мислено две кила, на 30 ден – 30 кила дигаш. Като дигнеш, може да направиш опит, това което по-рано не си могъл да дигнеш, сега го дигаш. Човек трябва да се упражнява. Каквото се упражнява в мисълта, получава. Каквото се упражнява в сърцето, получава. Туй, в което не се упражняваш, не можеш да получиш. Най-първо правете опити да се упражнявате. С упражнение – всичко се придобива. Без упражнения – нещата остават непостижими.

Сега, някой път аз като говоря, усещам реакция. Говоря за подмладяването, вие казвате: „Какво ще се подмладява, той е остарял“. Човек не се ражда стар, нито е роден, за да стане стар. Под думата старост в Невидимия свят разбираме един човек, който е голям мъдрец, който прави нещата, както Господ иска. Когато прави нещо без погрешка, то е стар човек. Млади хора са онези, които не са се научили да мислят, да чувстват и да постъпват. Ние тук на Земята под стар човек разбираме тоя, на когото краката са отслабнали, прегърбил се, няма кой да го гледа, има нужда да му донесат вода. Съвсем друга е идеята. Казва: „Остаряхме“. Мислете, че като остарявате, ставате по-силни.

Сега за една седмица турете в ума си: чистота на ума. Цяла една седмица сутрин като станеш поне за пет минути да изхвърлите и да няма нито едно противоречие в ума.

Представете си – един човек, който е осъден на смърт. Знаете какво концентриране е? Онзи, когото са осъдили на смърт, до последния момент седи и чака, но дойде едно разрешение. Казва: „Отменя се смъртното наказание“. В себе си, като концентрирате ума си като осъден на смърт, турете в себе си едно разрешение – отменя се смъртта. Първото и второто положение да ги преживеете: положението на онзи, осъдения на смърт, да преживеете и положението на онзи, когото освободили, каква радост има в душата му. Представете си, че си направил погрешка и баща ти за десет години не иска да те види. Искаш да се примириш. Най-после баща ти се примирява, казва: „Не дойде“. Баща ти след десет години ти разрешава да те види. Ще имаш една радост. Големите противоречия, които съществуват във вашия ум, разрешете тия противоречия. Постоянно ме питат, някой отишъл в оня свят, какво прави. Ако вярваш, че Господ може да ти прости, ще ти прости, но ако не вярваш, че може да ти прости, не можеш да бъдеш простен. Без вяра не може да се служи. Туй, в което вярваш, става; туй, в което не вярваш, не става. Вярваш, че растеш и растеш. Вярваш, че богат ставаш и ставаш. Вярваш, че учен ставаш и ставаш. Вярваш, че художник ставаш и ставаш. Всичко се постига, но не в един ден, не в една година. То е законът на цялата верност. Мисли най-първо за онова съзнание, което днес ти трябва. Щом нас ни е добре, ще бъде добре и за окръжаващите. Щом майката е весела, и децата ще бъдат весели. Щом майката е тъжна, и децата ще бъдат тъжни. Щом бащата е весел, и децата ще бъдат весели. Щом бащата е тъжен, и децата ще бъдат тъжни. Най-първо бащата и майката трябва да знаят законите, да бъдат весели. Може да имате големи несгоди. После ще дойде законът на децата. Ако бащата и майката са весели, и децата ще бъдат весели. Сега вие се намирате в трудно положение, дето старият рак казал на сина си: „Синко, не вървиш право“. Синът казва на бащата, кривия рак: „Татко, я ми покажи! И аз така ходя“.

Я сега да изпеете една песен. (Изпяхме: „Сине мой, пази живота“.) Да изпеем „Аз мога да любя“ с движение. Сутрин като станете учете се най-първо да се усмихнете. Няма да ти коства да се усмихнеш. Направете най-малкото движение да се усмихнете.

Отче наш

12-та лекция от Учителя, държана на 9.XII.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ТРИ НЕЩА

Добрата молитва
Аз мога да любя

(Направихме следните упражнения: дясната ръка пред лявата с допрени пръсти. Движим дясната по лявата, пред гърдите и настрани. Същото движение правим с лявата. Няколко пъти се сменят ръцете.

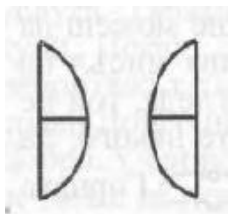
Ръцете над главата с допрени пръсти, сваляне на ръцете до над главата, допиране пръстите до темето на главата и пак издигане ръцете горе. Няколко пъти.

Изпяхме „Аз мога да любя“ с движения.)

Три неща трябва да държите всякога в ума си. Три неща, които са важни. В Божествения свят три неща се държат: Любовта, Мъдростта и Истината. Няма какво да се философства какво нещо е Любовта, какво нещо е Истината и какво нещо е Мъдростта. Какво е хлябът, ще се научиш, няма нужда да философстваш от какво е направен. Яж и туй, което искаш, ще ти даде. Сега вие по някой път нямате ясна представа. Ние се намираме на едно голямо изпитание. Човек да се ражда и умира, не е лесна работа. Като се ражда, е трудно и като умира, е трудно. Като се родиш, ще минеш през такива изпитания, каквито не си минавал. И като умираш и то не е лесна работа, както казват, че е лесна работа умирането. Не е лесна работа умирането. Защото да се родиш на Земята, умираш в Божествения свят, раждаш се на Земята. Умираш в човешкия свят, раждаш се в Божествения. Два пъти се раждаш. Докато се родиш от Божествения свят във физическия и от физическия в Божествения, ще минеш през голямо изпитание. Някой път вие искате да умрете. Знаете ли какво нещо е умирането? Когато хората говорят за умирање, разбирам, че искат да се влюбят. Старата баба, която иска да умре, иска да се влюби. Любовта е, която освобождава. То е най-лесният път. Да се родиш по Любов, е лесна работа и да умреш по Любов, е лесна работа. Да се родиш без Любов и да умреш без Любов, няма по-страшно нещо. Някой казва: „Защо трябва да любиш?“ То е спасителен път. Туй в ума ви трябва да седи. Казва: „Умрял този“. После ако не мислите добре, ако не чувствате добре, ако не постъпвате добре, вие разваляте вашия път, по който вървите. Да мисли човек хубаво, да е винаги мисълта му чиста. Защо ще мисли, че светът е лош. Може нашите постъпки да са лоши. В Божествения свят мисълта никога не може да бъде лоша. Сега някои от вас сте болни, често имате болка в плешката, имате болка във врата, имате болка в кръста, в бъбреците, какви ли не болки. Може за смях да ви кажа: когато страдате от бъбреци, яжте боб. Ако страдате от очеболие, яжте леща. Да знаеш как да ядеш лещата. Лещата има един език. На някой французин говориш му френски, разбира те човекът, но ако му говориш на български, казва: „Какво искаш, господине?“ Във време на Севастополската война, минали французи в България, не знаят български. Един французин искал мляко да си купи от един българин, но му говори, нищо не разбира българинът.

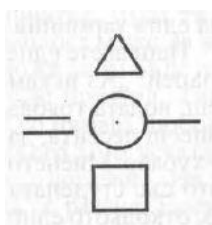
Казва: „Синко, не те е научила майка ти да говориш български. Какво искаш?“ Той направил една трапчинка и започнал да показва с ръката си, че дои мляко. Казва му българинът: „Да се разберем, ти ми говориш на един неразбран език“. На французина ако му говориш по български, е несвързано; на българина ако му говориш по френски, е несвързано.

Сега ние трябва да знаем езика на Природата. Стомахът има език. Щом те боли, каква е речта на стомаха. Щом те заболи корем, съществително ли е, глагол ли е, прилагателно ли е, местоимение ли е, причастие ли е? Каква част на речта е, щом те боли стомахът? Сега някой път аз нещата ги представям много прости. Не е така лесно, цяла наука е. Да работи стомахът, то значи да си съгласен с цялата физическа Природа. Щом стомахът ти е здрав, ти си в съгласие със Слънцето, ти си в съгласие и със звездите, с всичко си в съгласие. Щом те боли, ти си вече в спор с тях. После, ако ти не дишаш добре, ако имаш една болка в дихателната система, ти си в дисхармония с духовния свят. Ако те боли главата, в спор си с Божествения свят. Болят те гърдите, в спор си с духовния свят. Изправи отношенията си към тях. Боли те коремът, изправи отношенията си с физическия свят. Минаваш някъде, отчупил си някой клон на някое дърво, заболи те коремът. Ти нямаш право да чупиш клони. Казваш: „Това е дърво“. То е разумно същество. Може би си счупил крака, или ръката, или може би си извадил окото, осакатил си ухото. Казваш: „Няма нищо“. Не е няма нищо. Стъпчеш едно цвете. Нямаш право да тъпчеш цветето. Казваш: „Цветето е“. Стъпчеш цветето – или кръстът ще те заболи, или мъдрецът ще те заболи. Ние, новите хора, трябва да имаме едно отлично понятие – да зачитаме Делата Божии. Онова, което Бог е направил, да бъде свещено за нас. Запример ние пеем. По някой път да се радваме. Да пееш, то е проява на духовния свят. Пееш, разбират те в оня свят; не пееш, ти си ням човек. „Жалко – казва – не мога да пея“. Не можеш да пееш, ти не може да говориш в духовния свят. Пееш, радват се, че говориш. Пението е език на духовния свят, то не е на физическия свят. Ако стомахът не функционира добре, то е езикът на Земята. Новите хора трябва да имат здрав стомах, да бъдат в хармония с физическия свят. Дробовите им да бъдат здрави, да бъдат в хармония с духовния свят. Като дишаш, да ти е приятно. После мисълта ни да бъде чиста, да бъдем в съгласие с Божествения свят. Щом сме в съгласие с трите свята, всичко върви добре. Казват: „Като идем, ще се научим на оня свят“. В оня свят на нищо не може да се научите. Ако детето е учило добре в първо отделение, предметите на второ отделение ще му бъдат ясни, понятни. Ако не е учило добре първо отделение, предметите от второ отделение и трето ще му бъдат непознати. Вие мислите, като идете в оня свят, че колкото отивате нагоре, нещата ще ви стават по-ясни. Съвсем ще се забъркате. Ако добре сте учили на Земята, и там ще ви бъде добре; ако тук не сте учили добре, и там няма да ви бъде добре. Религиозните хора казват, че човек не трябва да бъде учен. Аз съм съгласен. Ако вие разбирате знанието като натоварено животно, то е друг въпрос. Но ако знанието разбирате като процес, който расте, както растението – първо да пусне корени, после клони и да даде плод, то е друг въпрос. Знанието е, което трябва да ви отвори път. За да се запознаете с Любовта, туй е необходимо. Чувствата във вас да се развият, да отворят път на Божествената Любов, туй е необходимо. Добрите ви постъпки ще ви отворят пътя към Любовта. Та казвам: когато човек постъпва добре, когато чувства добре и когато мисли добре, то са трите пътища, които отварят пътя към Любовта. Бог може да се прояви. Да допуснем, че някой път вас ви е студено повече, отколкото е времето. Не е зимата голяма, но вас ви е студено. Какво показва студът? Щом ви е много студено, температурата на Любовта се е изменила вече. На някой поотслабнал слухът. Какво показва? Любовта пак не функционира добре. Ще каже някой, че той остарял. Хубаво, че остарял. Ако при

остаряването поумняваш, старостта е на място; но ако при остаряването оглупяваш, то е неестествен процес. Ако под думата *уморил си се*, разбирам, че си работил; но ако *уморил се*, разбирате, че не може да станеш, то е съвсем друг процес. Сега по някой път вие смятате Господа като един човек, да идете при Него и да му се оплачете, да му разправяте за врели некипели. Казвате: „Ще ида да се оплача на Господа“. Той, Господ, няма време за оплакване. Господ за всичко в света има време, няма време за оплакване. Вие искате да идете при Господа да се оплаквате. Той няма време нито секунда, какво ще Му се оплакваш. Вие оплакването ще го забравите. Ако искате да се оплаквате от живота, ти сам създаваш своето недоволство. Допуснете, че вие сте касиер, не си изплащате навреме задълженията на хората. Или си турен да служиш на някаква служба да услужваш на хората. Кой как дойде, ти настройваш тия хора да ти създадат злини. Искаш да се оплакваш на Господа. Те ще заведат дело против тебе. Като искаш да се оплакваш, тебе ще съдят най-първо, за най-малката погрешка, ти ще влезеш в клопката. Ще се откажеш от съдене. Да имате една ясна представа. Представете си един модерен обувчар. Едно време считаха, като са съдрани обувката – за лошо. Трябва да бъде закръпена обувката. Пък сега доста скъсани обувки има, доста дупки има по обувките, по 10, 20 дупки и това го считат за умно. Доста умни са тия хора. Но тия обувки, с много прозорци, са за хубави пътища, дето няма никакъв прах. Но представете си, че пътуваш в пясъчливо място, подскачат пясъчинки, влязат вътре под петата. Защо влиза пясъкът? Защо ти са тия дупки? Трябва да изуеш обувката, да извадиш пясъка навън. Работата не върви. Вие някой път с такива обувки тръгнете през един прашен път, дето хората са сприхави. Погледнеш, пясъчинка влязла. Тогава започваш да се нервираш. Трябва да извадиш пясъка, да изуеш обувката.

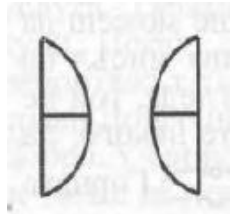
Тук на Изгрева доста репортьори има на някои от знаменитите вестници, дописки написани, на неща, които съобщавате. Поне да е вярно. Аз намирам доста неверни репортажи. Не съм против репортажите, но да са верни. Вие ще кажете: „Аз не съм от тези“. Таман излизам, една сестра казва: „Учителю, тази няма обхода“. Как няма обхода? Ако всеки, който минава, ако аз му отворя път, няма да ме блъсне. Но аз седя, не искам да се мърдам и той не иска да отстъпи, тогава ще ме бутне. Значи и двамата сме какви?

Турците казват серсеми. Отстъпи да мине човекът. Мен първоначално ми струва много малко да мине. Той може би носи товар. Аз седя на пътя, той трябва да заобиколи, не заобикаля, закачи ме. Казвам: „Нямаме обхода“. После дойдете до някого много наблизко. Не се приближавайте. Казва: „Чакай да ти кажа нещо“. Отдалече ми говори. Ти ми говори тихо, да те разбере. Аз да ви кажа един репортаж, ако искате. Това е един репортаж, един отличен репортаж. Тук нещата са верни по този начин. Какво казва?

На Изгрева всички поумняха. Няма никакъв спор, всички братски живеят, всички помагат, няма никой в нужда. Кой каквато нужда има, всички се притичват на помощ. Ако изменя и туря квадрата горе, а триъгълника долу, съвсем друго значение ще има. Като съедините квадрата и триъгълника, вие имате едно човешко жилище. При тия квадрати ще направите хубави прозорци. Най-първо трябва да се научи човек как да гледа. Като срещнеш един човек, трябва да знаеш как да го погледнеш. Най-първо погледни главата му и виж, какъв е неговият Божествен свят, виж какво му липсва. Погледни раменете му и виж какъв е духовният му свят. Най-после погледни благоутробията му. Тогава ще знаеш, какви са неговите отношения. Сегашните хора нямат отношение. Кръстът трябва да бъде малко тънък. Такъв. Ако стане линията права, имате доста отлагания, човек е станал бременен с

една материална идея. Постоянно мисли колко трябва да яде. Много малко му трябва за ядене. Ако сме свързани добре с Божествения свят, с духовния и с физическия, много малко храна ни трябва. Тази храна ще бъде динамична. Много малко остатък ще има от нея. Всичко ще се превръща на сила. Та казвам: толкоз години ви говоря тук. Вие казвате: „Какво ново говори Учителя?“ Аз считам ново, когато се увеличава капиталът на банката, то е новото. Когато се увеличава капиталът на нивата, то е новото. Когато става

подобрение на къщата, то е новото. Когато във всички области на живота има едно подобрение, то е новото. Новото в какво седи? Като излезеш, като вървиш, да ти е приятно. Да благодариш на Бога, че може да вървиш. Да ти е приятно да ходиш и работиш. Да ти е приятно, че ръце имаш, да ти е приятно, че крака имаш. Сега ние седим и си въртим ръцете, казваме: „Нещо да купим има ли?“ Като бръкнеш в джоба, да има да извадиш нещо от джобовете. Та казвам: трябва да се създаде хармония между ума на човека, неговото сърце и неговата душа. Първото нещо трябва да се образува една хармония. Да допуснем, казвате: „Аз искам да се мия“. Направете една песен от тия думи. Като станеш сутрин, запей: „Аз искам добре да се измия“. Тази песен като изпееш, водата трябва да бъде топла, да не бъде студена. Като изпееш песента, да ти е топло. Топлата вода принася много по-хубаво. Миенето с топлата вода е много по-добро отколкото със студената вода. Едно топло чувство е много по-добро, отколкото едно студено. Една светла мисъл е много по-добра, отколкото една тъмна мисъл, мисъл със сенки. Една хармонична постъпка е много по-добра, отколкото нещо дисхармонично. Ние отиваме в един свят, дето трябва да имаме знание. Представете си, че учите по математика, учите формули по алгебра. Влезете в горните класове, формули, формули. Казва: „Може ли без тях?“ Не може без тия формули. Зрението е цяла формула. Слушането е цяла формула. Говоренето е формула, обонянето е формула – сложен процес. Ако ти разбираш тия формули добре, животът върви добре. Ако в нас зрението куца, ако слушането куца, ако уханието куца, ако обонянето куца, ако говорът куца, лишени сме от много хубави работи. Ти ако не можеш да видиш хубавото, винаги ще имаш една такава мисъл на недоволство. Човек, който не може добре да гледа, той не може да се влияе от красотата. Като срещнете някого, да видите красотата. В какво седи красотата? Горната линия представя горната част на устата. Този процес е обърнат. Тази уста иска да се запознае с всичките хора. Тази линия показва, че той иска да има приятелство с всичките хора. Ако тази вдлъбнатина турите на долната устна, показва, че иска да има приятелство само с един. Като е отгоре е признак, че с всички иска да се запознае, активен е. Долу ако се тури, иска само един приятел. Той не може да търпи многото. То е закон на предаване. Туй движение на горната устна, предаваш, на долната приемаш, вземаш. Всякога туй, което предаваш, по-голямо пространство взема; туй, което взема, пространството се намалява. Някои хора имат горната устна развита, долната не е развита. Сега погрешката ето къде седи. Ти искаш да се запознаеш с всичките хора, но едновременно не можеш да се запознаеш. Ти искаш да имаш един приятел, пак се изисква време. Ти искаш един приятел, но то е само за даден момент. Ти не можеш през вековете да имаш само един приятел. Щом ти е приятел за даден момент, и за цялата вечност може да ти бъде приятел. Щом за даден момент не може да ти бъде приятел и за цялата вечност не може да ти бъде приятел. Тия линии ти не можеш да ги образуваш. Ако нямаш Любов, тия линии ще останат недоразвити. На много хора устата им са недоразвити, на много хора носът не е доразвит. На този нос, тази линия при ноздрите, трябва да се развие. Носът не трябва да бъде тънък като на грабливите птици, не трябва да бъде и много широк, но не трябва да бъде и много

тесен. После гърбавината на носа не трябва да бъде много голяма. Ако човек стане войнствен, че иска с всичките да воюва, тази част на носа се подига. Ако стане песимист, гледа мрачно, изгубва се правата линия на носа. Всичките наши мисли се отразяват на красотата, която съществува. Ти подозираш хората, погрешката е у тебе. Ти намираш махна на всичките хора, погрешката е у тебе. Господ вижда хубавото в този човек, пък ти виждаш лошото. Кой е на правата страна – ти или Господ? Ти отиваш да разправяш, че не ти направил някаква услуга. Твоята торба е била пълна, нямало място къде да тури. Искаш да се оплакваш на Господа. Какъв ще бъде репортажът ти? Ти ще се изложиш сам. Човек, който не прави Добро на другите хора, на никого не може да направи Добро. Ученикът като пее хубаво, и на учителя му е приятно, че може да пее. Дойде някой сега, трябва да се учи да пее. Тя е трудна работа. Сега не трябва да се осланяме на тия работи, които имаме. Казва: „Аз имам хубави работи“. На някои от вас редът не е развит. Вкъщи като дойда, виждам, нещата не са турени на място. Някъде като ида, виждам, че дрехите не са опрани хубаво, както трябва. Човек за да опере една риза, трябва да бъде умен, трябва да бъде добър и трябва да бъде справедлив. Човек, който не е умен и ризата не си опира. Кирта я страх от умния човек, тя бяга от него. Тя се разтопява. Умният човек сапун ще тури, глупавият без сапун пере, само със студена вода. Умният ще тури сапун и топла вода, да стане тази работа. После някой гледам, върви, чорапите му паднали, казва: „Сериозна работа мисля“. Никакви сериозни работи не мисли, немарлив е. Гледам някой отподире роклята или палтото намачкано. Той като седне, не дигне палтото или роклята си, но сяда невнимателно. Някой като върви, нахвърлял кал чак на гърба си. Който хвърля кал на гърба си, какво означава? Няма да ви занимавам с това. Допуснете, двама души вървят, единият носи захар, другият не носи захар. Питам: кой е по-ценен в дадения случай, който носи захар или който не носи? Който носи захар. Двама души вървят, единият носи ябълки, другият не носи. Кой е по-ценен, който носи или който не носи? Който носи ябълките. Двама души вървят и единият носи круши, другият не носи. Кой е по-ценен, който носи или който не носи? Който носи крушите. Всеки човек, който носи в ума си ценни мисли, той е ценен. Всеки човек, който носи ценни чувства в сърцето си, той е ценен. Всеки човек, който носи ценни постъпки, той е ценен. Те са неща, които ни препоръчват. Писанието казва: „Така да просветнат делата ви, че който ги види, да прослави Бога“. Така да просветнат вашите мисли, така да просветнат вашите чувства, така да просветнат вашите постъпки, че като ги видят, да прославят Отца Вашего, Който е на Небеса. Ние всички като идем в Небето да се радваме, че нашите мисли, нашите чувства, нашите постъпки са станали причина да се прослави Името Божие. Когато се прослави Името Божие и ние ще се прославим. Ако Бог не се прослави и ние няма да се прославим. Аз искам да работите всички. Не че не работите. Аз като искам да поправа някого, ще взема да направя работата. Няма да му казвам, че той не знае да готви. Казвам: „Я да видиш, аз дали знам да готвя“. Той внимава аз как готвя. Най-първо лука ще обеля, ако готвя лук с картофи, обеля ги, измия ги хубаво, туря лука в една паница, картофите в друга паница хубаво измити. Туря масло в трета паница. Туря тенджерата. Нареза лука, но на десет парчета на тънки филии. Туря го в тенджерата. Нареза и картофите на тънки филии, туря и тях, туря масло и не бъркам. Оставам лука, картошките и маслото да се спогодят сами. Дето бъркате, вие разваляте работата. Оставете ги те да се спогодят. Ако лукът и картошките се спогодят без да ги бъркате, вие сте умен. Ако аз започна да ги бъркам, аз ги спогаждам, станали са миш-маш. Най-първо, като готвя лук и картошки – вървят ли заедно? Не се спогаждат. Защото лукът е сприхав, гневлив, за малко се докача, лютив е.

Картошките са мирни, миролюбиви същества са. Вземеш сприхавия лук и картошките и направиш едно ядене. Масло ще туриш за лука да го омекчи, да се не гневи, да се не сърди. Казвам: когато много масло се тури в някое ядене, значи един от елементите е сприхав. Някой път и да турите масло на този лютия арнаутски пипер, не помага, не маха лютивината. Този начин на готвене го оставете. Ти свари картошките, тури малко масълце, свари и лука и тури отделно, не ги туряй в тенджерата заедно. Отделно свари лука и отделно картошките, отрежи от лука малко, изяж го, отрежи от картошките, тури малко масълце, после тури и малко хляб. Ако вие се храните по този начин, ще се възпита човек. Сега по стария начин не може да се възпита човек. Туй сега не е възпитание. Аз чета някоя книга, виждам погрешките. Някой път аз гледам и аз правя погрешки. Виждам някой *э* не е написал хубаво, или *О*-то е написано отворено, някъде е отворено. Кое е по-хубаво – да бъде *О*-то отворено или да бъде затворено? Да бъде затворено. Отворената стомна трябва да я държиш с отворстието нагоре, ако я обърнеш, ще се излее водата. Отворено *О* е хубаво, един добър признак е. Но този човек с отвореното *О*, щом се обърне, ще се излее водата. Човек, който е много откровен, често ще каже неща, които не са верни. Тези с отвореното *О* са доста положителни, онези със затвореното *О* са тайни, не се разлива тяхната вода. Казвам: тия работи стават, понеже между нашия ум, нашето сърце и нашата душа няма хармония. Щом има хармония между ума и сърцето, и душата, всичките външни обходи са добри. Ти срещнеш някой човек, минеш покрай него. След като минеш, усещаш, че нещо криво ти става. Този човек образувал една мисъл. Този човек е невъзпитан и вътре в душата си не е благороден. Защо да не минеш, че той да остави нещо благородно. Или ти го приближаваш, той казва: „Колко невъзпитан“. Погледни го, поусмихни се. „Ама не го познавам“. Защо не го познаваш? Какво значи познанство? Най-първо ти от себе си трябва да хвърлиш светлина, да осветиш хората. Всеки човек е длъжен да свети. Христос казва: „Аз Съм виделината на света“. Всички ние трябва да бъдем виделина, да хвърлим светлина, да се познаваме. Ако пътуваме със загасени фарове, ще стане сблъскване. Щом фаровете горят, няма да има спънки. Трябват естествени мисли, естествени чувствания, естествени постъпки, за да се образуват правите отношения, които ние искаме. Ако човек не мисли, малко светлина приема. Ако не чувства, малко топлина приема. Ако добре не постъпва, малко сила приема. Ние ако държим ума си инертен, малко светлина ще имаме. Щом имаме малко светлина, ще ни липсва нещо. Потребна е Божествена светлина, да растат нашите мисли. Потребна ни е Божествената топлина, за да растат нашите чувства. Потребна ни е Божествената сила, за да растат нашите постъпки. Те са отношения, които трябва да ги знаем. Мислите, че не е важно да мисли човек право или не. Необходима е светлина, понеже човешката мисъл расте при светлина. Ако човешката мисъл не расте, то е в ущърб; ако човешкото сърце не расте, то е в ущърб; ако човешката душа не расте и то е в ущърб. И човешката душа постоянно трябва да расте.

Нали ви казах миналата седмица, като се срещнете, да се поздравите с една усмивка. Като срещнеш един приятел, усмихни се. Нека се усмихнат очите ви. Те самите очи не се усмихват, те никога не се гневят. Туй, което се гневи, не са очите. Окоето не може да се гневи. Когато не обичаш някого, свиеш клепачи, малко светлина да приемеш. Някой път отвориш очите си. Като отваряш и затваряш очите, те еднакво гледат. Само веждите са скъперници, казват: „На този няма да даваш“. Затварят се. На някого искате много да дадете, отварят се. Казвам: ще възпитате клепките си. Трябва да възпитаеш горния и долния клепач. Някои от вас трябва да възпитате веждите си. Трябва да възпитате ушите си. Намирам някой път очите невъзпитани. Намирам ушите невъзпитани, намирам веждите невъзпитани, устата е невъзпитана. Като идеш в другия свят, най-първо един ангел ще те

погледне в устата, какви са устата ти. Мислите ли, че ако устата ви представя права линия, че ще ви приемат в оня свят? Ще те върнат назад, нищо повече. Трябва да се освободим от заблужденията на миналите векове, които са ни заблудили в нашата обхода. Казвате: „Той, Господ, ще прости всичко“. Не. Прощка в света прави само Любовта. Само Любовта прощава, само Божията Мъдрост прощава и само Божията Истина прощава. Три неща има в света, които прощават. Ти не може да простиш без Любов, ти не може да простиш без Мъдрост, ти не може да простиш без Истина. Само с тия трите неща може да простиш. Ако Любовта е в душата ни, ако Мъдростта е в ума ни, ако Истината е в тялото ни, ние може да простим. Сега ние се самоизлъгваме. Казваме: „Прости“. Да простиш на един човек, трябва да го обичаш или да го любиш. Казва, че той обича, без да прости. Казва: „Аз му простих“. За да му простиш, трябва да го обичаш. Ние искаме от Бога да ни прости. Бог всякога ни е обичал, не е било време да не ни е обичал. По някой път се образува едно наслояване, че Божията Любов не може да проникне, образува се една психическа кал, в която се изолираме от Божествената светлина. Казвам: Бог ни обича. Не е било време, когато да не ни обичал. Слънцето говори за Божията Любов. Реките говорят за Божията Любов. Дърветата говорят за Божията Любов. Всичко говори за Божията Любов. Казвам: трябва да станем от умните синове, да е Господ доволен от нас. Вие по някой път не се обхождате добре. Имате желание да се обходите, но понеже сте стражар, някъде турен на служба, изпълнявате чужда воля, нагрубите човека. Казвате: „Тук не минавай!“ Пътят е широк, пусни този човек да мине. Казва: „Няма да минаваш от тук“. По някой път с този заповеднически характер мязаш на онзи турски кадия, който 40 години съдил, научил се да съди хората – най-после го пенсионирали, нямало кого да съди. Купил 40 ибрика*, турил ги при джамията, седнал на един стол и показвал на всеки, кой ибрик да вземе, пак заповядвал.

Няма по-хубаво нещо в света – като срещнеш един човек, да му изпратиш една хубава мисъл. Говорим за разумния свят. Няма по-хубаво нещо – като срещнеш един човек, да му изпратиш едно хубаво чувство, вътрешно. Няма по-хубаво нещо – като срещнеш един човек, да му изпратиш една хубава постъпка. Иде човекът, отстъпи. Виждал съм в трамвая някое малко момче, като влезе по-възрастен, стане, каже: „Заповядайте!“ Някой път седи, надул се. Някой път съм виждал възрастен човек отстъпи на някое малко дете, казва: „Ще слизам“. Той няма да слиза, но иска да послужи. Казва: „Седнете, слизам“. Той нарочно отстъпва. Обхода има човекът. Казвам: трябва да имаме една обхода. Казвате: „В какво седи Новото?“ Ако не знаете как да се усмихнете, ако не знаете как да гледате, ако не знаете как да слушате, ако не знаете как да говорите, ако не знаете как да пеете, тогава в какво седи Новото? Ще пеете. Пението е най-хубавата храна на гърлото. Най-първо ще нахраните вашия ларинкс. Всеки един, който не пее, ще бъде виновен, че не е хранил ларинкса си. Тук, в гърлото, има едно детенце, което трябва да пее. Пращайте на гърлото най-хубавите мисли, чувства и постъпки. Я сега ми попейте малко. Изгревци минават за доста добри певци. Искам да бъдете първокласни певци. Като чуе някой да каже: „Така искам да пея!“ Сега виждам една усмивка по лицата ви, искате да кажете: „На тия години, на които сме, певци ще станем, че няма кой да ни види.“ Вземете пример от мене. Аз сега пея по-добре, отколкото когато бях млад. Тогава не пеех. Защо и вие да не пеете? То са притесненията, които ви пречат. Всякога човек, когато изпълнява Волята Божия, пее. Всякога човек, когато обича онези, които живеят в другия свят, пее. Когато обича хората на Земята, пее. Обичайте хората на Земята, обичайте хората в другия свят, обичайте и хората в Божествения свят. Ще пеете и певци ще станете. Я сега изпейте ми „Аз ще се мия добре“. То е вече на физическия свят. (Учителя пее: „Аз ще се мия“ – показва с ръцете,

прави действието на миенето – „аз ще си измивам кирта от лицето, ще поддържам лицето чисто, и Господ да е доволен“.) След като съм се умил, да не вижда Господ кир никъде, да е доволен, че съм се умил. Ангелите, сутрин, като се измиете, за да ви познаят, тази вода, с която се миете, вземат и по нея познават, колко сте прогресирали. Като измиете лицето си, знаят, колко сте прогресирали. Всяка сутрин събират водата. Туй е факт. По обяд ако се измиеш, пак е хубаво и вечер ако се измиеш, пак е хубаво. Три пъти на ден трябва да се миеш. И по шест пъти да се миете, не е лошо, стига да имате време. То е за упражнение. (Учителя пее: „Аз ще се мия добре, аз ще се мия добре...“.) Сутрин като станеш, неразположен си, попей: „Аз ще се мия добре, аз ще се мия добре, аз ще се мия добре“. (Пее.) „Той ще се мие добре, всякой да знае това. Аз ще се мия добре, това да знай всякой отсега. Вие ще се миете добре, вие ще се миете добре, тогава ще бъдете здрави сега, тогава ще бъдете здрави. Ние ще се мием добре.“ Ще мине дълго време, докато се освободите от известни навици.

При пението аз съм обръщал внимание, дето съм срещал някой да пее хубаво, там [съм] се спирал да слушам. Най-първо се научете да слушате, няма да изгубите нищо. Щом не слушате, тогава пеенето не върви. Да се ползвате от всички ония, които пеят хубаво. Аз срещам човек, който мисли, обръщам внимание. Срещам човек, който чувства хубаво, обръщам внимание. Като обръщаме внимание, те ни предават нещо. Като не обръщаме внимание, ние губим. Трябва да се ползваме от благата, които Бог ни дава.

Отче наш

13-та лекция от Учителя, държана на 16.XII.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

НОВ ПОЗДРАВ

*Добрата молитва
Красив е животът*

Напишете по една приказка за царевицата как се е сприятелила със свинята. Напишете една приказка как царевицата и свинята са се сприятелили. Каквото на вас ви дойде на ума, напишете. Ще кажете: „Сега на стари години приказки да прави?!“ Царевицата доста хубаво име има. Свинята не е лоша, защото в свинята няма Ш-то, но е материалистка, много обича живота, много обича удоволствията. Тя много обича да живее. Като хванат свинята, квичи тъй, че на два километра можеш да слушаш квиченето: „Оставете ме да живея“. Ако искате да оценявате живота, трябва да се занимавате със свинския живот. Хубаво е по някой път да мислите за свинята. Като мислиш, помисли за сланината, добре облечена е. Тя като иде, изяде семената. После, те са много солидарни. Хубави черти имат свинете. Като хванат някое прасе, то като заквичи и всичките квичат, да му помагат. Трябва да оставиш прасето да бяга. Голяма солидарност има между тях. *Свиня* на български; *сваин** – английски (swine); на френски как е – *por*; на турски – *домус*.

После пишете за какво мислят старите и за какво мислят младите. Характерното. За какво мисли старият някой път? Някой път старият какво го интересува? Най-същественото, което интересува младия. Направете наблюдения, мислете. Ако идете зимно време в студените места, вие ще се запознаете с шубите. Ако отидете в тропическите места денем, ще се запознаете с тънките дрехи. Всяко място изисква свое облекло. Всяка епоха изисква своя мисъл.

Сега вие седите и казвате: „Устаряхме“. Какво значи *устаряхме*. Най-първо слогът *У* показва, че не съм вдигнал толкова, колкото мога да дигна. *У* това значи. Вторият слог значи, не мога да светя както едно време. Едно време светех, сега фитилът ми е малко повреден. Старият казва: „Едно време ходех прав, сега съм наведен. Едно време по-бързо вървах, сега по-бавно, не тропам, не смуцавам хората, да не ги събудя. Като дете тропях“. Трябва да намерим добрите страни на живота. Какво значи да живее човек?

Колко ъгъла има всичко? Шест ъгъла. В тия ъгли се изучава стремеж към Бога какъв трябва да бъде. Нагоре. Изучава се също и стремежът към Земята, какъв трябва да бъде. Не е лошо да имаме земен стремеж. Най-долният живот е отражение на светлината, която отгоре слиза, отразява се, връща се към Небето. Изучаваме горната светлина и долната светлина, изучаваме и светлината, която показва страничните въпроси. Най-първо, като човек ти си млад. Като млад как трябва да се поставиш и като стар [как] трябва да се поставиш? Недоволен си. Защо си недоволен. На стария му липсва нещо. Липсва му топлина. В стария има много топлина, изсъхнал е и влага му липсва. На всичките стари хора им липсва чувство. Отрицателни чувства имат, казват: „Остаряхме. Тези деца правят каквото искат, не мислят заради нас. Едно време ние това направихме, онова направихме, никой не ни признава.“ Писателят, ако е стар, казва: „Толкоз книги написах, неразбран свят. Не оценява.“ Ако е някоя стара баба и тя е от всичко недоволна. Питам ви: защо остаряхте? Кой ви даде правото да остарееете? За да остареееш, трябва да имаш позволение. За да станеш млад, трябва да имаш позволение. Вие остаряхте без позволение. Кой ви даде правото да остарееете? Кажете ми. Онези от вас, които сте остарели, кой ви даде правото да остарееете. Где ви е дипломът, че сте остарели. Стари сте без да сте свършили, без образование сте. Някой от вас казвате: „Млади сме“. Вие сте пък невежи.

Старите не са свършили училище, пък вие не сте постъпили. Млад човек наричам онзи, който влиза в училището. Стар е онзи, който свършва училището. Някой няма диплом, пък казва, остарях. Вие сте стари хора без диплом. Вие се заблуждавате, че сте стари. Ако аз ви туря една стара маска, вие остарявате ли? Казвате: „Остарял е този човек“. Вярно ли е? Не сте ли дегизирани, играете роля. Не е хубаво така, лицемерие е. Турил си стара маска и казваш, остарях. С маски стари хора не признавам. Да си остарял, но на свят. Казвате, бръчки има. Маските имат бръчки. Ама ръцете са набръчкани. Това са ръцете на маската. Защо старите са недоволни? Заболи те кракът, ти никога не си милвал крака си. Ще помилваш крака си, ще кажеш: „Колко много те обичам, ще ме извиниш, че досега не съм те милвал“. Щом те заболи крака или коляното, вземи топла вода, измий коляното. Измий го сутринта, по обяд и вечер, три пъти на ден и ще кажеш: „Ще ме извините, аз съм на ваше разположение, да ви служа“. Заболи те хълбокът, ще го помилваш, ще му кажеш: „Толкоз години си ми служил, аз нищо не съм направил за тебе“. Ще го помилваш. Ти казваш: „Е, хълбок“. Ще имаш уважение, той работа е свършил заради тебе. Вие мислите за разни работи, за оня свят – какъв е оня свят, ангелите какви са. Ние си представяме ангелите като хора, но свършени, красиви, подвижни, работливи. Ангели още няма стари. Те са все млади, с красиви лица, готови за работа.

Сега на вас ще ви дам, искате не искате – със закон, пръв път ще приложим един закон. Цяла седмица ще си измивате краката и ще ги помилвате. Ще кажете: „Заповядано ни е, трябва да изпълним закона, трябва да ви измием, да ви обичаме. Ако не искаме да ви обичаме и да ви мием, глоба има, който не слуша“. Ще вземете топла вода около 40-45 градуса, ще ги измиете хубаво и ще си легнете. Ще кажете: „Господи, благодаря ти, че можеш да си измия краката тази вечер“. Туй ще го направите за Господа. За първи път ще си измиете краката за Доброто и ще кажете: „Благодарим, че можем да ви услужим. Ние ще ви услужим за голямото Добро, което сте ни направили“. Сега казвам, ще го направите по закон, но с Любов. Някой път не ви се ходи някъде, но като обичаш, заради Любовта, отиваш. Любовта те принуждава. Веднъж гледах как една крава, Любовта я беше принудила да тича. Гледам една кола, талига с два коня, конете тичат, карат каруцата и кравата без да е вързана и тя бяга по колата. Препуска колкото може и кравата като конете. Казвам си: „Какво бяга тази кравя?“ Телето ѝ турено на колата и тя тича за телето си. Има нещо, за което тича. Ние трябва да тичаме за нашия идеал, който е турен на някоя каруца, върви идеалът ни. Тя не казва: „Да върви накъдето иска“ – но тича по телето си. Казва: „Мое е това теле“.

Аз слушам, отдавна се прочух. Откак се научих да слушам, много работи научих. Като слушам, научих се добре да ям. Като слушах, научих се добре да спя. Като слушах, научих се добре да работя. Като слушах, научих се добре да чета. Сега съм просто учен човек. Ако не бях слушал, учен не щях да бъда. Слушах професора като говори, слушах оратора какво говори, слушах баща си, слушах майка си, братята си, слушах вятъра като пееше, слушах Слънцето като грееше. Като ми говореха всички тия, научих се.

Тази правата линия, вертикалната, тя е на живота, значи човек трябва да бъде справедлив, да има отношение. Перпендикулярът, който има отношение към Слънцето и към Земята. Оттам ще започне всичката ти деятелност. Най-първо ще имаш отношение към Бога, после към периферията, защото тази линия е диаметър, това са два радиуса, които изхождат от един определен център. Що е крива линия? Безброй прави линии, които излизат от центъра, имат еднакво отношение, еднакво разстояние и образуват кривата линия. Кривата линия, това е пътят на най-малкото съпротивление. Що е крива линия? Да минеш по един път на най-малките съпротивления. Що е права линия? Да минеш по пътя

на най-големите съпротивления. Няма по-голямо съпротивление от правата линия. Затуй не може да бъде тя голяма, много енергия се харчи в правата линия. Искаш да бъдеш справедлив. То е малко пространство, но [до]като го изминеш е доста уморително. Само Господ върви по права линия. Правият път за нас е невъзможен. За нас е възможен тесният път. Казва се – има два пътя, единият е тесен, а другият широк. По правия път е само за Мъдростта. Мъдростта върви по правия път. Той е труден път. Та казвам: когато вие искате да разрешите мъчни въпроси, то е правата линия. Вие искате да знаете какъв е смисълът на живота. Какъв е смисълът на живота? Да ядеш. Какъв е смисълът на живота? Да дишаш. Какъв е смисълът на живота? Да гледаш, да слушаш, да ухаеш, да говориш, да ходиш, да спиш, да ставаш, да пееш, да играеш, да се събличаш, да се обличаш, да се караш, да мислиш, да биеш – милиони работи има. Като набиеш човека, е хубаво; като го милваш, е хубаво; като го нахукаш, е хубаво. Всичко е хубаво, ако си добър; ако си лош, всичко е лошо. Защото, ако ръцете са ти кални и най-хубавия предмет, който имаш, ще го окаляш. Ако ръцете ти са чисти, каквото пипнеш, ще бъде чисто. Ако ти си чист, ще избереш най-хубавите работи. Най-първо изберете да бъдете благодарни за живота, който ви е даден. Вие казвате: „Тежък е животът“ – понеже нямаме този перпендикуляр, не сме перпендикулярни към периферията на живота, към онова, което Бог е създал. Ние сме си създали една наша теория за живота – [на] нашите деди и прадеди: „Лош е животът, лош е животът“. Има нещо лошо в живота – значи материален е станал. Лошият живот е станал материален, животът има несгоди. Сега имате 250 грама хляб – лош е животът. Но 250 грама като го пипнеш веднъж, ще стане 500 грама, ще го удвоиш. Втори път като го пипнеш, ще стане килограм, пак ще се удвои. Трети път като го пипнеш, ще стане 2 килограма, двете кила като пипнеш ще стане 4 кила, четиритях ще станат осем, осемтях ще станат шестнадесет. Но трябва да знаеш как да пипаш. Я виж цигуларя как знае да пипа цигулката. Един цигулар като свири една вечер, знаете ли колко взема. Той взема толкоз, колкото един български чиновник за една година, а някой път и два пъти повече. За една вечер му плащат 60 000 лева, само защото знае как да пипа ръчката на цигулката. И вие ако знаете да кажете една дума на място, ако идете при някой болен и знаете как да говорите, навреме да отидете при болния и ако знаете какво да му кажете, той може да оздравее. При болния ще отидете не когато е облачно, но когато Слънцето изгрява. Аз казвам: „Ще станеш от леглото, както Слънцето изгрява. Стани!“ – и той става. Ще оздравее, нищо повече. Както Господ заповядва на Слънцето и то Го слуша да изгрява, така Господ ти заповядва да станеш, да изгрееш и да благодариш на Бога. Но въпросът е да знаеш как да кажеш и кога да кажеш. Не когато е облачно, а когато Слънцето изгрява, ще отидеш при болния. Когато залязва няма да ходиш. Когато е облачно, няма да ходиш да лекуваш, а когато е ясен денят. Нека болният почака. В тия всички неща има изключения. Най-първо да се научите на една права мисъл. Да кажем, ти си неразположен. Търси един метод. Кажи си: „Неразположен съм, но защо съм неразположен? Печатах една книга, пък не се продава“. Щом не върви с продажбата, виж да не си турил някаква висока цена. Някой се оплаква, че не му върви продажбата на книгата, пък той турил цена 250 лв. Щом не върви, намали с 50 лв., цената да стане 200 лв. Ако пак не върви, намали я с още 50 лв., да стане 150 лв. Пак ако не върви, намали я с още 50 лв., да стане 100 лв. Най-после като намалиш на 50 лв., ще тръгне. Пък ако искаш да върви още повече, намали я на 10 ст. Тогава ще тръгне. Ти искаш книгата да върви, пък искаш и пари да ти донесе тя. Нека върви книгата, да е с 10 ст., пък нека и със загуба да се свърши. Нека тръгне книгата ти. Искаш книгата да върви, да се подигне тази книга. Ти искаш да кажеш: „Този човек пише хубаво“. Като е евтина книгата, тя ще се прочуе. Пък ти искаш, ти да се прочуеш. Книгата

ти да се прочуе, евтино е продадена книгата, хубаво е написана и да започнат да говорят хората хубави работи за книгата. Сега всички правите тази погрешка – искате хората добре за вас да говорят, а вие сте на кривия път. Най-първо вие ще напишете книга на Бога, хубаво написана да е и тази книга продайте много евтино. Че като прочетат хората да кажат: „Много евтина книга, такива богатства писани, как досега не сме знаели тази книга“. Нека се прочуе Господ в книгата и след туй да дойде вашето прочуване. Вие турите 300 лв. на книгата – но приложете закона не буквално. Да се прочуе във вас Доброто, да се прочуе във вас Любовта, да се прочуе във вас обичта, да се прочуе във вас милосърдието, пък вие после да се прочуете като Драган, Стоян, Петко. Най-после да пишат за вас. Вие ще подпишете това, което хората казват, че и вие сте съгласни с него. Ще потвърдите, че всичко, което хората казват, е така. Ще кажете, че и вие сте съгласни с тази книга, както е написана. Аз научих от хората такива хубави работи, вие още не сте прочели книгата. Станеш сутрин, неразположен си. Вие нямате метод. Тия работи, които ви казвам, са за вас, не ги разправяйте навън. Човек, който разправя нещата, които не е заучил, той губи. Значи първо работете. Дадат ти хляб, яж от него, каквото остане, дай на хората. Хлябът преди да си го опитал, не го давай на хората. Туй, което ти си опитал и което не можеш да изядеш, него дай. Станеш сутринта, неразположен си. Искаш да започнеш един живот с Любов. Ако искаш да знаеш, че Бог ти е дал живота на тебе, приеми го. Помисли, че Бог ти го дава. Дишаш. Кажи: „Благодаря ти, Господи, за Любовта, която Ти ми даваш“. Че ти като поемеш въздуха, то е Любов. След като държиш въздуха и го изпратиш навън, кажи: „Благодаря Ти, Господи, за въздуха“. Този въздух като си го оценил, очистил те е въздухът, и той като излезе навън, тури му една цена и кажи: „Господи, благодаря Ти за въздуха, който Ти ми даде“. Мислено ще кажеш туй, вътрешно ще говориш, когато поемаш въздуха. Когато издишаш, ще говориш гласно – „Благодаря Ти, Господи“. На този, нечистия въздух, ще туриш една цена, той ще отиде по цялата Земя. Ще благодариш на Господа за живота, който влязъл и излязъл от тебе. Ти станеш сутрин, приличаш на изгубена Станка. Приеми една хубава вдишка в себе си и като погледнеш, срещни някой човек, някоя красива мома и виж как Господ я създал, какво свежо лице има. Кажи си: „Аз бих желал така да бъда“. Прочети някой автор, писал нещо хубаво. Виж някой художник, нарисувал някоя хубава картина. Виж някой човек, има хубава дарба. Нещо хубаво излиза от погледа му. Излез вечерно време и погледай небето, виж какво Господ е създал, погледни някоя звезда. Ние сега седим и казваме: „Лоши времена настанаха“. Свили сме се. В какво седи лошото? Лошото седи в една неразбранщина. Новият живот, новата култура в какво седи? Новата култура започва с Любовта. Да признаеш, че Божията Любов влиза и ти я оценяваш. Ти започваш да живееш според нея. В новата Любов най-първо ще мислиш за Бога. В новия живот на второ място ще мислиш за ближния си, в новия живот на трето място ще мислиш за себе си. После пак за Бога, пак за ближния, пак за себе си. В стария живот беше обратното – най-първо за себе си, за ближния си, и Бог беше на опашката. Имаме този резултат. Сега ще обърнем – най-първо за Бога ще мислиш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичката си душа. Ще мислиш за ближния си като за себе си, и най-после ще възлюбиш себе си. Ще възлюбиш себе си тъй, както си възлюбил Бога и ближния си. Знаете ли какво значи да възлюбиш Господа с всичкото си сърце? И да възлюбиш най-после себе си, както любиш Бога и ближния – вече имате едно обективно знание за Любовта. И себе си да възлюбиш както любиш Бога, както любиш ближния си. По два начина ще любиш себе си. Човешката душа при такава една Любов възраства. Любовта към Бога, това е положителното, което приемаме. Любовта към ближния, това е, което изразходваме, резултата, който

възприемаме, от него се храним. Щом възлюбиш Господа и ближния си и себе си да възлюбиш, както Бога и ближния – то ще бъде храна за душата. Само от тази храна душата ще просветне и ти ще бъдеш радостен и весел. Аз да ви дам един образ. Представете си, че носите един блок студен лед от дясната страна, а от другата страна носите нещо много горещо, което се допира до тялото. Каква опитност ще имате? От едната страна ще изстинете, а от другата ще изгорите. Туй е, което е вътре. На един лявата ръка е изгоряла от горещината, а на друг дясната е измръзнала от мраз. Чудят се защо. Кой ги кара да носят толкова горещо от лявата и толкова студено от дясната? Кой ги кара да мислят, че животът е лош? Вие сте повярвали във вестникарските новини. Спомням си в Балканската война, когато българите превзеха Одрин, много сутрини наред пишеше: „Одрин превзет“. На другия ден: „Одрин не е превзет“. И аз четох 60-70 пъти: „Одрин е превзет“ и „Одрин не е превзет“. Проверете – превзет ли е или не е превзет. Ако е превзет, е превзет. Туй, което станало, е станало. Като кажеш: „Аз искам да любя“ – вие трябва да знаете откъде да започнете. Най-първо намерете едно цвете, не отивайте да любите хората, за там не сте. Намерете някое цветенце, което е цъфнало: „Много ви обичам“. Усмихнете се, оставете туй цвете. Ако кажеш на някой човек: „Много ви обичам“, той ще каже: „Дошъл да ми разправа, че ме обича, долапи* да ми прави“. Ние сме хора на безверието. К-жете на една публика думата *Любов*. Казва: „Какво казва?“ К-жете им *пожар* – всички стават на крака. При *Любов* всички сядат. За мен *пожар* е динамична дума.

Искам сега вие, които мислите, че сте остарели, да ми кажете защо сте остарели. Зная, че има 24 старци в Небето. Но те знаят защо са остарели. Вие играете ролята на тия 24 старци, но не знаете защо сте остарели. Ако един учен по естествените науки, ако той е доктор по зоология, носи докторска титла, той трябва да разбира живота на всичките животни. Ако той не знае живота на животните, какъв доктор е той. Вие сега казвате: „По Любов“. Но вие какво знаете по Любовта. Веднъж, дойде при мен доста набожен човек, много честолобив. След като ми се оплаква, че хората са непризнателни, неучтиви, слушах го дълго, казва: „Никой не ти влиза в положението, сурови хора, три-четири дена съм гладен“. Той преувеличи малко. Виждам го и той както всички българи. Много обичат да преувеличават българите. Казва, че три-четири дена не е ял, пък аз зная, че десетина часа не е ял. Казвам му: „Доста издържлив си. Четири дена не си ял, хем си ходил“. Той не го забелязва. Казвам: „Те имат мъчнотии, хора са. И ти имаш мъчнотии, не им връзвай кусур“. Казва: „Какво да не им връзвам кусур, не изпълняват Божия закон“. Казвам: „Аз ще изпълня закона“. – „Че как ще го изпълниш?“ Взах топла пита със сирене, дадох му малко мед, оставих му и малко чай. Казва: „Брей, имало добри хора“. Казвам: „Че има, разбира се“. Какво ви коства да нахраните този човек, да се смени неговото състояние. Казвам: не връзвай кусур на хората, да си губиш времето. Някой българин отива на нивата, с колата си отива да оре. Той няма да се върне с колата си и ти не отивай с нея на нивата. Като отиваш на нивата да помогнеш, той може да те нахрани. Българите са много практични. Като повикат цигани да им работят, те най-първо не ги нахранват, оставят ги на нивата да жънат до обяд. След като ги нахранят, циганите изчезват. Българите знаят, че циганин работи, докато е гладен. Казвам: дръжте вашите цигани да жънат от сутринта до обяд, че да си платят за обяда. Всяка една мисъл влиза във вас и ви безпокои – тя е циганинът. Накарай я да работи. Всяко чувство, което ви безпокои, накарай го да работи и на обяд го нахрани. Не нахранвай туй, лошото чувство, сутринта. Чувствата от неработене са станали лоши. Някой път хората заболяват от безделие. Не си движи човек ръката – заболее. Не си движи крака – заболее. Не си движи очите – заболелят. В Индия има такива хора – вгълбил се в себе си, че станал на мощи – мисли нещо в живота. Като си свил

ръката, ноктите израснали, че пробии дланта му и излезли от другата страна. Ако човек може – ноктите му да пробият ръката и да го изтърпи, това е мъчна работа. Ако човек може да направи мъчните работи, защо да не направи лесните. Като станете, не си стискайте устата, само така, леко я прилепете. Не измъчвайте устата си. Горната устна е Любов, а долната е обич. Оставете Любавта и обичта свободно да се допират. Не туряйте преграда между тях. Според моето определение ето откъде произтича неразбранщината в живота. Светлината е за ума, топлината е за сърцето, а силата е за душата. Под *сила* разбирам студено нещо, туй което наляга. Студът е за човешката душа. Затуй отвътре душата трябва да има светлина и топлина, която да въздейства на студа. Студът е голямо налягане, което държи тялото плътно. Без това налягане на може да се [запази] сърцето. Ако престане студът, ако престане туй налягане, ние ще се разпаднем на частици. За да не разпадне светлината и топлината, която произтича от Любавта, законът на обичта въздейства, урегулира силата, урегулира студа, за да може да се поддържа тялото в неговото нормално състояние. Казвам: студът е необходим. Хладно е. Нека бъде хладно, тази хладина трябва да има светлина и топлина. Хладината, студът без светлина и топлина, той е вреден. Студът със светлината и топлината е полезен. Силата с топлината и светлината е полезна. Сила без светлина и топлина е вредна. Искате да бъдете силен човек – светлина ви трябва. Най-първо светлината и топлината, и силата са на място. Няма светлина и топлина, силата не е на място. Студът е потребен при светлината и топлината. Тия са новите възгледи. Вие казвате: „Да подобрим живота си“. Животът без Любов не може да се подобри. Животът без обич не може да се подобри. Вдишваш въздуха, задържаш го в себе си – това е Любов. Издишването на въздуха – това е обич. В тази обич ти ще туриш съдържание. Като издишаш, ще изкажеш една мисъл; като издишаш, ще изкажеш едно чувство, една постъпка. Като приемаш твоите вдишки и като ги предаваш, ще направиш живота си осмислен. След като вдишваш, Господ ти казва: „Направих света за тебе, да се учиш“. Ти не Го слушаш, ти си глух. Казваш: „Какво казва?!“ Пак Господ казва: „Аз създадох света за тебе, да се учиш“. – „Какво казваш?“ Пак не Го слушаш. Ще кажеш: „Господи, аз започнах да се уча в света, който Ти създаде“. Ще отговориш на това. Това е дишане. По този начин ще дишате. Сега това не е лесна работа, да накараш един паралитик да стане. То е много трудна работа.

Имахме един брат, който сега е заминал за другия свят. Той се казваше Бойнов. Заболял, схванали се ръцете и краката, парализирал се е. Пратих аз двама братя да отидат да го лекуват. Като отидоха и двамата заболяват. Пишат ми: „Учителю, тази работа не е за нас. Ела, свърши си работата. Този човек е съвсем закъсал“. Ставам, отивам при него, седнах при леглото, той ми казва: „Учителю, готов съм да замина. Да умра, не съжалявам. За мене да бъде тук или от другата страна, в другия свят, е все едно. Готов съм да изпълня, каквото е решено“. Изслушах го. Аз се разговарях с него за някои неща, отвлякох вниманието му, той забрави болестта си. Казвам му: „Стани“. И той седна на леглото. После пак продължихме разговора си. Той не мисли за болестта си. Казвам му: „Я стани“. И той става от леглото. „Походи!“ – и той походи из стаята. След малко му казвам: „Я стани още веднъж“. И той стана. Походи из стаята и така втория, третия ден той вече излезе и отиде на работа. Беше адвокат, отиде в кантората си. Пита го лекарят: „Как оздравя?“ Казва: „Той дойде при мене, седна на леглото ми, поприказвахме половин час, каза ми: Стани! – и аз станах. Походи! – и аз походих“. – „Че как може?!“ – „Каза ми: Стани! – и аз станах“. Стани! Това е Любавта. Щом има обич в себе си, веднага тия двата процеса работят. Без Любов и обич човек не може да се лекува, то е първото. За всяко нещо, което правиш, тия двете Божествени начала, трябва да имаш – Любов и обич.

Обичта и Любовта да бъдат там – те са, които ще ви регулират. Те ще ви научат и тогава ще дойдат много напреднали души. Като минавате, всеки ще каже по едно изречение, ще ви каже по една хубава мисъл. Щом ние възприемем Любовта, ставаме посредници. С целия свят имаш съобщение. Отвориш прозореца, светлината иде. Всичко се вижда. Затворени ли са прозорците, работата не върви. Освободете сега устата си, не стискайте устата си. На всинца ви устата да се позачервява. Мъжете гледат мустаците си. Кога? Когато някой ще се жени, глади мустаците си. Момите пък хапят устните си. Когато хапи устата си – долната устна е обич – коригира се. Тя казва: „Сбърках“. Мъжът пипа мустаците си. Те са на горната устна. То е Любов. После ги завива нагоре – това е надеждата. Това са завити мустаци. На тази мома – то е котва. Вдигне знамето, хайде напред. Казвам: нека младите момци завиват мустаците си, развиват надеждата си. Някои ги свалят надолу, то не е хубаво. Тогава са стари. Като поставил мустаците си надолу, той направил вилушка, има с какво да вдига снопите. Старите хора са направили вилушките. Най-първо момците нагоре завивали мустаците си, а после ги оставят надолу. Сега жените казват: „Със завъртени мустаци не може“. За да отучат мъжете от завъртени мустаци, обръснали са ги. Казват: „От тия завъртени мустаци страдаме“. И съвсем ги обръснаха. В цялата англосаксонска раса не само жените са си обръснали мустаците, но и мъжете всяка сутрин като станат, бръснат мустаците си, брадите си. Мустаците това са антени, граница на един свят. Правила има, по които трябва да се живее. Антените са, по които ние възприемаме нещата от разумния, интелектуален свят. Те трябва да бъдат в изправно положение. И жената има антени, но са много малки, много малки мустачки има. И ако съвсем изчезнат от лицето, по-хубаво е. Колкото лицето е по-гладко, по-некосматото, по-деликатно е. Щом е косматото, грубо е. Горната част на ръката е мъжът, долната част на дланта е жена. Понеже тя е мързелива, трябва да работи. В много ръце гледам, жената е груба. Горната част на ръката е по-груба, а долната е по-мека; а в други ръце е обратното – долната е по-груба, горната е по-мека. Ръката и отгоре, и отдолу трябва да бъде мека. Грубата ръка показва груби чувства. Не трябва да бъде ръката груба. С работа не трябва да огрубим ръката си. Престъпление е да огрубяваме ръката си. С нашата алчност огрубихме ръцете си, огрубихме краката си, да спечелим повече пари. Защо ни са тия неща. Те са пособия. Да живеем и да благодарим на Бога, да си помагаме един на друг. От тези усилия, които правим, ако ги намалим, десет да останат. Туй, което е сегашният живот, 90 трябва да се изхвърли, а 10 да остане, то е достатъчно. Та казвам: оставете сега Господ да уреди вашия живот. Оставете Любовта да уреди вашия живот. Оставете обичта да уреди вашия живот. Оставете вашата Божествена душа да уреди живота ви. Онова, Божествено начало оставете да уреди живота ви. Вярвайте, че Господ ще уреди всичко. Не да се колебае. Което ти можеш да направиш, направи. Онова, което ти не можеш да направиш, остави го на Божественото в тебе, което работи. Да чувстваш едновременно, че ти работиш и Господ работи. Гледай как Господ работи. Дадат ти едно малко внушение, направи го. Една добра мисъл дойде, приложи я. Никога не реагирай върху Божествения принцип. Може да реагираш на пороците, но не реагирай на Божественото начало в тебе. Когато Бог прати пророк Йона да иде и да проповядва в Ниневия, той не искаше да отиде. Най-после го заставиха да отиде. Проповядва и пак беше недоволен, че не стана тъй, както той мисли. Израства една тиква, прави му сянка на главата, дойде един червей и изяде тиквата. Започва той да вдига шум. Казва: „Напр-ви ме лъжлив пророк. Проповядвах, че Ниневия ще погине, но аз си знаях. Ето, че не погина. Ето, че израсна една тиква, която ми държеше сянка, дойде един червей и [я] изяде. Че туй не се търпи“. Пророкът роптае. Господ му казва: „Ти за една тиква, която вчера израсна и днес я няма, която нито си сял, нито си

гледал, и ти е жалко заради нея. Че как Мене да не Ми е жалко да загинат 50 000 деца, които не познават лявата и дясната си ръка. Трябва ли да ги погубя!“ Ние за една тиква да не правим въпрос. Сега казвате: „Да бяхме млади“. Ако сте деца, ще ви се отвлече вниманието, когато минете покрай някоя плодна градина. Ако сте млади момичета, има други неща, които ще отвлечат вниманието ви. Ако сте възрастни, семейството ще отвлече вниманието ви – жена, деца имаш, трябва да работиш заради тях. Ако сте стар, ще се занимавате със своето минало. Да се занимавате с онова, което Бог ни дава сега. Няма по-хубаво нещо – след като свършим курса, като напуснем Земята, тогава имаме право да разгледаме всичко, което сме спечелили. Сега не е осигурено. Нямаме нищо на ръка. Всичкото богатство трябва да пренесем на другия свят. Христос казва: „Събирайте съкровища, дето няма крадци.“ Да възприемем всеки ден благата, които Господ ни изпраща. Тогава тия блага да ги прилагаме.

Сега, когато ви поздравяват с дясната ръка, дигнете лявата. Вие поздравете с лявата. Ако ви поздравят с лявата, а вие поздравете с дясната. То е хармония в живота. Единият с дясната, другият с лявата. Единият с лявата, другият с дясната. Нали като ходите, ту дясната ръка тургате напред, ту лявата. Но един път дясната махате напред, после лявата, пак дясната, пак лявата. Трябва да има хармония.

Туй, което вие наричате страдание, такова нещо в света не съществува. Страданията абсолютно не съществуват. Може ли да се убедите в това. Страданието иде просто от хората, които ви обичат. Всеки човек, който ви обича, ще ви стисне за ръката или за крака – ще ви заболи ръката или кракът. Някой път вие обичате някого. Вие го стиснете, вие му причините страдание. Някъде някоя фуска ви е излязла и тя е излязла от Любов. Някой човек като ви срещне, обърне ви внимание; като ви срещне, като си много красив – ще урочасаш. Има човек, като те срещне, колкото и грозен да си, ще станеш красив. Има друг човек, като те срещне, ще имаш обратни резултати. Втори път като те срещне, ако каже: „Много красив си“ – ставаш грозен. Като ти каже *грозен*, добре е, като ти каже *красив*, ще трябва да знаеш, че има два резултата. Боли ви кракът. Казваш: „Не ме стискай, по-малко ме стискай. Чувствам вашата Любов, не ме стискай толкова. Много съм деликатен, но тази Любов не мога да издържа. Толкоз Любов не искам“. Казвате: „Но туй вярно ли е?“ Да оставим вярно ли е онова, което ние поддържаме. Понеже сме нарушили закона на Божията Любов, престъпили сме този закон, влезли сме в стълкновение с Божията Любов, затова идват страданията. Бог ни обича и понеже не Го слушаме, Той оставя страданията да ни поправят. Като изправим отношението, болката се превръща на радост. Най-първо има някой, който ви обича. Боли ви кракът, измийте си крака и кажете, че сте много благодарен за Любовта, която показва към вас, за да ви стиска по-малко. Вие ще повикате един, двама лекари, че какъв абцес е станал. Това са хубави работи. Лекарите констатира, че е голяма Любовта, значи голяма е Любовта. Този, който много ви обича, не се отказва. Двама момци обичат една мома; който я обича повече, не се отказва. Двамата се борят. Този, който я обича, не си заминава. Болестта, като стои, значи много те обича. Ако малко обич има, заминава си. Ако не се отказва, значи голяма Любов има. Законът е: имаш едно приятно чувство, то е пак някой, който ви обича. Ако Любовта на туй хубаво чувство [е силна], то не престава; ако е слаба Любовта, загасва. Има някои мисли са устойчиви. Седиш ден, два, три, седмица, месец, година – има нещо приятно. Онзи, който ви обича, постоянно изпраща своята мисъл. Казвам: поддържайте, не реагирайте на хубавите мисли, които ви обичат. Знаете, не знаете, щом хубавата мисъл дойде, тя е [от] някой, който ви обича. Вие сте го забравили, той не ви е забравил. Дойде едно хубаво чувство, то е от някой, който ви обича. Той не ви е забравил, вие сте го забравили. Радвайте се на ония,

които мислят заради вас, [в] положителен и отрицателен смисъл. Като казваме, че всичко ще се превърне за Добро, Бог е, Който регулира Любовта. Хората, като станат разумни, ще влязат в положителното.

Като станете сутрин, благодарете на Бога, че можете да дишате. Да благодарим на Бога, че можеш да дигнеш ръката си и можеш да пиеш или можеш да миеш. Благодарим на Бога, че можеш да измиеш нещо. Благодарим на Бога, че можеш да дигнеш чашата и да нямаш нужда да ти помагат. Каква привилегия е, колко деликатно, колко внимателно е, да вдигнеш чашата да пиеш. Ние съвременните хора говорим за култура. За каква култура говорят хората. Като гледам хората, то е диващина. Всеки бърза да каже. Не бързайте. Казвам: ако не вложите Любовта и обичта, този закон не може да работи. За да се поправи животът, трябва да възприемаме туй, да имаме нещо реално. В Германия, ако гледате някой дълго време, ще каже: „Защо ме фиксираш?“ Погледнеш един човек. Какво трябва да му кажеш? Погледне ви някой ваш приятел. Какво трябва да му кажете? Трябва да му кажете нещо. Погледнеш някого, кажи мислено: „Много ви обичам“. Като му кажеш: „Колко много ви обичам“, той се усмихне. Като погледнеш някого, кажи: „Много красива е мисълта ми за вас, хубави са чувствата ми“. Кажете нещо хубаво за човека, познавате или не познавате. Кажеш: „Харесвам този човек, нещо хубаво има в очите, тъй мило ме погледна“. Този поглед – той казва нещо. Кажете: „Пожелавам Добро и на вас“. Усмихнете се. Някой върви, свил вежди, поглежда строго. Религиозните хора отвън са сериозни. За една седмица по новия начин – когото срещнете, казвайте: „Колко ви обичам, на добър път“. Положително мислете. Влагайте положителното. Това е животът. Един ангел като минава, влага положителното. Един светия като минава, и той влага положителното. Господ като ви види, и Той казва: „Създадох света заради вас, за да се учите“. Мислено в нас ни говори така. Бог създаде света да се учим. Този свят е пълен с Любов и обич, с всички Божии благословения. Тия благословения ни очакват. Грях ще бъде да останат всичките Божии блага, да не ги използваме. Хляба, който ни оставят, изяж го, кажи: „Благодаря за хляба, за крушите, за ябълките, за маслото, за захарта, за кафето“ – за всичко благодарете на Бога. Да бъдем като извор на благодарност. За всичко да благодарим на Бога. Свил веждите, мръщи се. То е старият живот. Казвате: „Как може човек да бъде весел?“ Много лесна работа. Извади от джоба си пари, дай му. Действително. Като вземе парите, вече весел е. Колко малко се изисква на човека да дадеш. Ти мислиш: „Как да му дам?“ За да покажеш една Божествена Добродетел, не желай зло. Направи опит. Дай му златото, кажи: „Моите благословения, туй злато да ти донесе всичките блага, които Бог е вложил. Всичките Божии благословения да потекат“. Като давам, казвам: „Хайде, да ти тръгне напред. Парите да се търкалят както тия звонкови монети“. Сега не е въпрос за богатство. Богатството е последното нещо, което трябва да дойде. Учението е най-първото. Първо да учим, другите неща ще дойдат сами. Богатството, то го има, дадено е. Ти сега няма да разпределяш. Дадено е богатството. Ако си научен добре, съобразно със степента на учението, което сме придобили – богатството е като възнаграждение. Един ученик го възнаграждават, като учи хубаво, получава награда. Работникът като работи хубаво, има възнаграждение. Майката като работи хубаво, има възнаграждение. Всичките като работят, имат възнаграждение.

(Учителя пее:) „Аз за първи път слушам да се говори за Любовта и обичта. Аз първи път слушам да се говори за Любовта, обичта. И ние за първи път [слушаме] това ново чудо, което става в света. И ние за първи път слушаме това чудо, което става в света“.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

14-та лекция от Учителя, държана на 23.XII.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ДВА БОЖЕСТВЕНИ ПРОЦЕСА

Отче наш

Красив е животът

На всинца ви трябва разположение. Най-първо трябва да имате едно състояние на разположение. Правилно да възприемате нещата. Ако човек не възприема правилно звуковете, или ако не възприема правилно светлината, предметите няма да бъдат ясни. Човек трябва да се избави от миналите впечатления. Мнозина от вас живеете с идеи от преди хиляди години, със стари идеи и разположения. Някой от вас, който е на 45 години, 50, 60 години, като бил дете, има ли същото разположение, като стане на 45 години. Той има идеята, че е остарял, че много знае, че много е претеглил. Какво знае? Казва: „Аз зная много работи, много откровения“. Какви откровения? Сега не е въпрос за обезсърчение. Някой казва: „Аз дигам голям товар от 50-100 кила“. Що е сто кила? Много машини дигат 5-10 хиляди кила; има машини, които дигат 100 хиляди кила. Машина, която дига 100 хиляди кила, не е по-умна от човека. Зад тази машина седи нещо разумно. Казвам: забравете вашето състояние. Вие седите някой път и правите топла дреха. Хубаво е човек да има хубава дреха, хубаво е човек да има хубави обувки, но да знае, че дрехите са дрехи. Тези дрехи са хубави само когато задържат топлината, да го пазят от неблагоприятните условия. Седиш някой път, начумерил си се, свил си веждите. Защо свиваш вежди. Казва: „Неразположен съм“. Къде седи твоето неразположение? На кое място седи твоето неразположение? Запример някоя въшка те безпокои, знаеш на кое място е и започваш да се чешеш. Вземеш гребена, прекараш го на туй място, за да я хванеш. Туй, което те безпокои, го изкарваш навън. Нещо те безпокои. На кое място е? В сърцето. В кое сърце? Не е в туй сърце, друго сърце има, в умът ти е някъде. Но къде е умът? Не само вие, но и учените хора не знаят къде им е умът. Много учени хора, професори, може да ги попитате де му е съвестта, на кое място – не знае. Че има справедливост, съвест, но на кое място – не знае. Някой може да е доктор, но не знае колко може да пее, не го бива, не е даровит. Някой може да е естественик, някой може да е философ, тия две науки в две различни области на човешкия мозък се намират. С естествените науки се занимава долната част на челото, а с философия се занимава горната част на челото. Някой ги смесва. Като е учен човек, казват: „Философ е“. Какъв трябва да бъде животът. Запример каква трябва да бъде водата? Не трябва да бъде варовита. Твърдата вода оставя известни утайки. Въздухът трябва да бъде чист, не трябва да има примесване на въглена киселина, която отравя човека.

След като приемете въздуха, защо бързате да го изхвърлите навън. Най-първо, това не е прилично. Един гост дошъл, имайте търпението да го издържите 10-15 секунди, половин минута. А вие след 2-3 секунди казвате: „Хайде да си вървиш“. Този гост, като излезе от тебе, има лошо мнение за тебе. Още не си оставил благословието, не ти казал какво носи, ти искаш да го изпъдиш, да дойде друг. И него, като го вкараш, пак го изпъждаш навън. Ха навън, ха навътре, ха навън, ха навътре, ставаме смешни. Какво сте направили? Кажете ми. Този човек, който така диша, е много нервен, нетърпелив е, никаква работа не може да свърши, учен човек не може да бъде, певец не може да бъде. Човек, за да бъде певец, трябва дълбоко да диша. Онзи човек, който иска да мисли, трябва дълбоко да диша. Искате да знаете колко търпение имате, поемете въздуха и извадете часовника си. Ако можеш да задържиш въздуха 10 секунди, 10 секунди е търпението ти. Ако 15 минути го

задържиш, 15 минути е търпението ти. Искам сега от вас поне една минута да задържите въздуха. Не постоянно. Някой път те е страх, като че ще припаднеш. Няма да припаднеш, то са заблуждения. Човек, който изпъжда въздуха много скоро, малка е Любовта му. Сега аз виждам, че Любовта на някои е 10 секунди, на някои е 15, на някои 20, 25, 30, 35, 40, 45, 55, 60. Всички, които сте тук, сте от тази категория. Някой има и по-долу от десет. Придобива се тази Любов. Възприел си въздуха хубаво. Въздухът е нещо разумно. Щом като влезе въздухът в тебе, има един разумен акт, на който вие не обръщате внимание. От разположението, което имате в дробовите си, зависи вашето разположение на вашите мисли. Тази соба, която е запалена, не че е разумна, но тази топлина дава на всички разположение. Ако не беше запалена собата тук, щяхте да бъдете по-свити. Като е топъл салонът, разположен си. Разумното във въздуха, което той носи, прави ни разположени. Приемаш въздуха, радвай се. Като го приемеш вътре, помисли малко заради него.

Сега често вие мислите за Любовта. Някои казват, че висок идеал имате за Любовта. В какво седи земната Любов? Младата мома – малкото дете. Като погледне майка си, от първата година образът на майката седи в него. Като погледне майка си, усмихне се. Тази майка го вземе, погали го, туря го на гърдите си, на едната страна, на другата страна, погали го, потупа го, измие го. Има вече една майка, която прави с това дете нещо. Да кажем, някой ви обича. В какво седи тази Любов конкретно? Той трябва да има една отлична, красива мисъл или хубави чувства, или добри постъпки. В какво седи едно Любовно чувство? Чувството предава една специфична топлина, която ти е приятна. И тази топлина е, която носи живот. Една хубава мисъл предава една особена светлина. Мисълта носи светлина. Една постъпка носи сила. Следователно човек, който е силен в Любовта, предава сила. Човек, който е силен в Любовта, в чувствата, предава топлина. Човек, който е силен в своята мисъл, предава ти светлина. Следователно, [ако] ние не можем чрез Любовта си да предадем светлина правилно, ако ние не можем чрез Любовта да предадем топлина правилно и ако не можем да предадем сила правилно, значи отношенията ни не са верни. Както в музиката не можеш да предадеш вярно един тон. Защото в света, в който влизаме, трябва да вземеш „до“. Но „до“ е вече пътят, по който може да се освободиш от всички ограничения. Що е „до“? „До“ е тон, който освобождава човека от ограничения, той скъсва връзките. Ще скъса тия връзки на половин и ще те освободи. Щом се тури едно семенце, него Слънцето освобождава. Част от туй семенце излиза нагоре, наполовина е свободно и започва това семенце да работи. Казвам: ако ние не можем от лошите условия да излезем и да възприемем светлината, като житното зърно да започнем да работим, нямаме отношение към Божията Любов. Сега някои от вас мислят, че са добри. Аз може да мисля, че пея добре. Облачно е времето. Ако запея и се изясни небето, пея хубаво. Щом пея и не се изяснява небето, не съм още певец. Сега да ви приведа друг пример. Ти сутрин палиш огън, ако има силно духане, след 3-4 духания огънят се запали. Огънят не се пали така. Казва: „Може“. Тогава като палите духовен огън, този огън ще видиш, че се пали. Ако една мисъл не може да измени нашето състояние, ако едно чувство не може да измени нашето състояние или ако една постъпка е тъй слаба, че не може да измени нашето състояние, тия мисли, чувства и постъпки са слаби.

Представете си сега, че ученикът седи в класа и мисли, че учителят не е разположен спрямо него. Много ученици има, които се оплакват от учителите си. Защо учителят е неразположен спрямо него? Не учи. Той няма Любов към предмета, който учителят преподава и вследствие на това учителят е неразположен. Аз съм правил наблюдения и няма изключения. Когато ученикът обича предмета, учителят винаги го обича. Щом не обичаш предмета, учителят те познава и като те погледне, не му е приятно. Вие искате в

света да ви обичат, без да обичате онзи предмет. Ще обичаш предмета. Един музикант учител не може да обича едного, който не може да пее. Той не може да пее, защото не обича музиката. Казва: „Аз не мога да пея, и без музика може“. Без музика не може да влезеш в Царството Божие. Може да прекараш живота си, но ако идеш в онзи свят, без музика няма да те приемат. Ако мислиш, че без музика може да влезеш в Царството Божие, ти се лъжеш. До вратата може да идеш, да хлопаш там, но без музика не може да влезеш. Казва: „Добър съм“. Ти добър не може да бъдеш без музика. Христос, когато излезе на вечерята, изпяха една песен. Аз не говоря за закони, които не може да престъпим. Закони, които Бог е поставил. Аз ги наричам тия закони правила на Любовта. Ако искаш да се сприятелиш с някого, ще пееш. Ако искаш да се сприятелиш с някого, ще мислиш. С хората на светлината да се сприятелиш, трябва да мислиш. С хората на добрите чувства да се сприятелиш, трябва да имаш благородство; а с хората на постъпките да се сприятелиш, трябва да имаш сила. Добрите постъпки наричам сила. Добрите чувства произтичат от Любовта. Добрите мисли произтичат от Мъдростта. Постъпките на човека са свързани с Истината. Ако ти не постъпваш добре, с Истината нямаш връзка. Ако чувствата ти не са добри, връзките ти с Любовта не са правилни. Ако мислите ти не са добри – с Мъдростта не са правилни. С тия три свята най-първо трябва да има отношения. Тогава трябва да свържете постъпките с вашата стомашна система. Макар за стомаха да се казва, че е търбух, тъй го наричат, но човек трябва да яде хубаво. Човек, който хубаво похапва, хубаво пие – постъпва хубаво; човек, който не похапва хубаво и постъпките не са хубави. Не говоря за лакомия. Като седнеш да ядеш, да имаш разположение. Щом бързо ядеш, дишането ти е слабо. Ще ядеш полекичка, не бързо. Ако яденето е много бавно и то е болезнено състояние. Най-първо устните ви трябва да почервенеят. Ако не са ви червени устните, мажете ги с червено. Ще имате песен за червените уста, ще имате песен за червените очи, песен за хубавите уши, песен за красивия нос, песен за красивите ръце, песен за красивите крака, песен за талията, песен за раменете. Няма по-хубаво нещо, ако имате правилни отношения. В Любовта има един род трептения, те са най-красивите. Всичките сладчини, които имате, не може да се сравнят с един усет в чувството на човека. Където и да бъде, навсякъде ти е приятно. Една особена топлина, едно особено чувстване, което носи животът. Тогава всичките мъчнотии може да се разрешат. Изгубиш тая топлина, изгубиш това чувство, животът ти става тежък. Много хора търсят Господа. Мнозина са ми говорили, казват: „Търся Господа“. Той търси Господа, обича Господа. Казвам: от памти века Господ е обичал и ти трябва да Го обичаш. Той търси Господа, да го обича. Господ със светлината го обича, с въздуха го обича, с водата го обича, с хляба го обича. Той няма отношение към Господа. Той търси Господа извън светлината, търси Господа извън въздуха, търси Господа извън хляба. Гледа майка си и казва: „Няма Господ“. Гледа баща си – „Няма Го Господа“. Приятелите си гледа – „Няма Господ“. Той търси Господа извън баща си, извън майка си, извън братята и сестрите си. Такъв Господ няма. Като те погледне майка ти и ти каже: „Мойто пиленце“ – то е Господ, който го казва. После се скрие Господ, остава майка ти. Та казвам: във всяка усмивка търсете Господа. Но и котката се усмихва на мишката, като се усмихне, загали се. Тя казва на мишката: „Влез в моя апартамент, дрехи ще ти дам, автомобил, угощение, най-хубаво ядене“. Мишката казва: „Какво ли чудо ще бъде?“ Като влезе вътре в туй мъчилище, в стомаха на котката, казва: „Колко съм се излъгала“. На мишките опашките им треперят от котешката Любов. Виждали ли сте мишка, която казва: „Запознах се с онова котешко лицемерие“. Тя трепери, котката казва: „Не бой се, легни на гърба – и тя я взема. – Не бой се, много страхливи сте вие мишките. Ние котките вече се изменихме, не сме като едно време. Сега има култура в

нас“. – „Тъй ли?“ Горката мишка трепери. Докато трепери, котката само я глади, глади, доста умна е котката. Тя иска мишката да се успокои, да не се образува отрова в стомаха ѝ. Като се поразположи мишката, котката бързо я изяде. Лакома е тя. Всичките котки измират от козината на мишките. Не възприемай една лоша мисъл в ума си! Ти си изял мишката с козината. Най-първо трябва да се освободим. Едно чувство работи, докато имаш разположение. Не си разположен, мисли, че в света има добри хора. В даден момент мислете най-хубавото. Ти си се наежил сега. Мислете хубаво. Някои искат да пожертват от себе си нещо, да избавят някого. Някоя къща се запалила, горят хората, други хора влизат вътре, излизат, помагат. В дадения случай ти си неразположен. Хората правят хиляди добрини, а ти казваш, че няма Добро в света. Че как няма Добро. В дадения случай хиляди се правят и ти отказваш това Добро. В дадения случай хиляди хора има, които жертват живота си за Любовта, а ти казваш, че няма Любов в света.

После всички слушат, всички имат желание, искате да поправите Изгрева. Изгревът е поправен, вие не сте поправени. Всеки, който иска да поправя Изгрева, прилича на онзи, който отива в училището, за да поправя училището, ще даде тон на професора. Дошъл тук някой, да поправя Изгрева. Вие нямате понятие. Не поправяйте Изгрева. Той е университетът, професорът си знае работата. Вие ще учите там. След като свършите университета, ще излезете навън и тогава ще видите някои погрешки. Оставете се от този мерак – да поправяте Изгрева. Това не е право. Изгревът е място, гдето се учим. Че нас Господ ни е събрал. „Ние не сме добри хора“ – така да казвате, не е право. В даден случай може да не сме добри, но в друг случай ние сме добри. Някой път сме неразположени, но някой път сме разположени. Докато сме добри, направим една погрешка и веднага я поправяме. Например наместо точка и запетая в писането може да сме турили само запетая. Не е това голяма грешка. Запетайка значи най-малко да се спреш, точка и запетайка значи повече да се спрем, а като турим точка, още повече да се спрем. При запетайката е най-малко спирането, при точката и запетая е повече. При двуеточието – там ще изброяваш, освен че ще спреш, но ще изброяваш предметите, ще ги нареждаш. Ти туриш въпросителна. Какво значи въпросителна? Или удивителна туриш. Някои казват: „Навреме“. Навреме или без време – при удивителната ние се удивляваме. Когато говоря, пак има удивление. Човек, като говори, направи известни изражения с ръцете, учудва се. Сега ти се удивляваш. Как ще го представиш? Как ще представите запетаята? „Моля, – спира се – *кажи ми*“. В музиката има тактове плавни и тактове бързи.

Казвате: „Бъди милостив“. Какъв е образът на милостта? Казва: „Бъди строг, сериозен бъди“. Как се показва сериозността? „Бъди весел, бъди съвестен“. Какво е съвестта? Да си съвестен, значи в постъпките си да не ошетиш никого. Ако ти си бакалин, да не подядеш нито един грам, като продаваш една стока. Ще туриш един грам повече, то е съвест. Ще кажеш: „Един грам от мене да замине“. Един човек, който може да даде един грам, може да даде 10, 15, 1000 грама. Може да даде и един грам, зависи. Колкото повече от тебе заминава, толкова по-добър ставаш. Ти като продаваш захарта, туриш един грам повече. Бог ще накара един човек да те обича повече. Докато не си турил грама, само един те обича. Жената ти въкъщи те обича. Като туриш един грам повече, ще дойде още един да те обича. Като туриш три грама, ще дойде други да те обича. Ти увеличаваш отвън да даваш, Бог увеличава Любовта; ти намаляваш грамовете, Бог намалява Любовта. Казвам: давайте и ще ви се даде. Онова, което Бог дава, е реално. Няма по-хубаво нещо – да ви обичат хората. Няма по-хубаво нещо – да има някой да мисли хубаво заради тебе. Няма по-хубаво нещо – обходата на хората да е добра към тебе. Някой човек, като те види, отвори ти път. Гледал съм много видни хора, като минава някое дете, даде му път, погали това дете. По-

хубаво да го погали, отколкото да му удари някоя плесница. Какво[то] правите, ще го правите от Любов към Бога, понеже Той постъпва много справедливо. В света няма друг да постъпва тъй добре, както Господ постъпва. В света няма друг да постъпва, тъй както ангелите постъпват. В света няма друг да постъпва тъй, както светите постъпват. Ти имаш хубаво разположение, хубави мисли, то се дължи на един светия, който е минал. Той вижда – занимаваш се с дребни работи, поусмихне се и каже: „Дете е“. Без да виждаш, той те погали и веднага се усещаш радостен. Светията вижда добрата страна. Пишеш писмо, има хубаво съдържание писмото, но не си го написал красиво. Казва: „Не е написано хубаво писмото. Няма нищо, но съдържанието на писмото е хубаво“. Външната форма не е хубаво написана. След като напишете едно лице на хартията, лицето не е виновато. Ще започнете да го хукате. Но вие го направихте нехубаво, вие сте виновни. Вие искате да кажете, че Природата го е направила нехубаво. Ще кажете: „Причината е в мене“. Кажи: „Ти си много добър, всичките твои погрешки се дължат на мене“. Вие ще кажете, че образът, който сте направили, е виновен. Ето тук вие сте писали теми: „Как се е сприятелила свинята с царицата“. (Един брат прочете една тема.) Ти казваш: „Добър искам да стана“. Туряш ръката си на челото. Ти като си пипаш отпред на челото, не можеш да станеш добър. Като се пипваш отпред на челото, тебе ти трябва наблюдение. Ако ти искаш да станеш справедлив, справедливо да постъпваш, ти трябва да се пипнеш от двете страни на главата, горе. Там се намира справедливостта. Кажи: „Господи, научи ме да се науча да постъпвам справедливо“. Някой път си нервен, разфучал си се и като хукаш, мислиш, че ще направиш нещо. Ти се побутни с показалеца на върха на носа. Като се бутнеш, ти казваш: „Благородство ми трябва“. Сега като ви казвам това, вие не го навивайте на пръста. Като хванеш долната част на ухото си, показва се, искате да живеете. Ако искате да бъдете справедливи, хванете горната част на ухото си. Някой път искаш да бъдеш активен, хвани ухото си на средата. Има начини как човек да пипа ухото. Ако искаш да бъдеш здрав, твоите мисли и твоите чувства да бъдат здрави, пипни долната мека част на ухото. Долната част на ухото показва, че трябва да бъдеш пластичен. Горната част показва – устойчив трябва да бъдеш. Долу, по меката част можеш да правиш погрешки, колкото искаш. То е вода, която тече. Като дойдеш до горната част на ухото, колкото се може по-малко погрешки. В долната част на ухото, в меката част може да ги правиш по стотина, влачи водата, сама ги чисти. Горе на ухото законът е друг.

Ние сме в едно училище, в което е съзнанието на Бога. Не трябва да хвърляме петна. С нашето неразположение хвърляме едно петно. Не да се страхуваме от Любовта, но да не огорчаваме Божия Дух. Щом огорчиш един човек, ти огорчаваш Божия Дух. Може да покажем погрешките на един ученик. Запетаята не е турена на място или точката, или периодът не е свършен – тогава се произвежда дисхармония.

Я, Пеьо, изпей песента „Духай, ветре“. (Братът изпя песента.) „Духай, ветре, тихо духай, тихо духай, мило гледай. Тихо духай, листе развий. Лист развявай, цвят разтваряй, плод раздавай.“ Трябва да пазите ритъма и времето. Времето и ритъмът са две неща различни. (Учителя изпя „Духай, ветре“, а после изпя следното: „Хайди ди ди да се иде, да се иде да се учи, Добро да получи.“) То е упражнение. Песента е миньорна във възходяща степен. Българските песни се отличават с тази миньорна възходяща степен. Има мажорни с възходяща степен и мажорни в низходяща степен. Тази е отворена българска песен, в която има бъдеще. Не е затворена. В думите *духай, ветре* гласните букви са отворени. Имате български песни – „Стоян мами си думаше“. В песента „Духай, ветре“ като започне да духа, вярата вземе участие.

Изпейте още веднъж упражнението „Божие Слънце грее днес“. (Изпяхме „Изгрей, изгрей ти, мое Слънце“.)

Използвайте сега всичките възможности, които имате. Не се обезсърчавайте. Вие мислите, че сега трябва да ви кредитират. Вие имате повече дадено, отколкото ви е възможно. Използвайте вашите дарби, които имате. Сутрин като станете, не пеете. Казвате: „И без пеене може“. То е едно инертно състояние, замръзнал е ледът. Ще размразиш леда. После ще превърнеш водата на пара – тия състояния: твърдо, течено и въздухообразно. Сега музикално казвате, че Божие Слънце е в друга гама. Божие Слънце грее над планината, горе. Духай, ветре, в долината. Какво ти коства да тръгнеш към планината. Миньорна е песента, миньорна във възходяща степен – качваш се на планината. Може от планината да слезеш, пак е миньорна. Слизаш долу да си плащаш данъците. Казваш: „Какво ще се прави?“ Слизаш долу да вземеш нещо. В тия възходящи песни трябва да имате един дух възходящ. Казвате: „От мене нищо няма да стане“. Имате един дух възходящ. Казвате: „От мене нищо няма да стане“. Бог ви е направил да станете нещо, а вие казвате, че нищо няма да стане. То не зависи от вас. От вас ще стане нещо, нищо повече. Като посеете една ябълчна семка в земята, тя ще изникне, иска-не иска. Хем хубава ябълка ще стане. Няма какво да се сравнява[те] един с друг, няма какво да приличате един на друг. Всеки да знае, че като него друг няма. Един е тук, един е в духовния свят, а един е в Божествения свят. Един Стефан Белев има тук на физическото поле, един има на духовния свят и един Стефан Белев – в Божествения свят. Онзи, в Божествения свят е безпогрешен. В духовния свят общения прави, а във физическия свят страданията си носи. Бог създаде да бъдеш едно цвете в полето. Щом Господ го е създал, ще мине някой цар, някоя царица, княгиня ще обърне внимание на цветето. Щом като обърне внимание на цветето, голяма радост е за него. Като го помирише, стопля се сърцето му. Човек е ангел при цветето. То чака да минеш покрай него, да го видиш. Ние сме цветя и някой ангел ще мине и ще помирише. Като изваждаш сокове от земята, ще дойдат ангелите в мушиците и ще те посетят. Стига да имаш сокове, ще дойдат ангелите. Като имаш сокове, ще дойдат. Хубавите мисли, добрите чувства и постъпки привличат напредналите същества.

Често вие говорите за Любовта, но като кажете *Любов*, вие разбирате да вземете. Любовта винаги подразбира даване. Има една Любов – като дадеш, няма да го оценят. В Любовта не мисли какво ще правят! Дай от себе си, ще се освободиш. В дадения случай майката има Любов към детето, тя го кърми. Ако тя не дойде, то ще страда. Без Любов какво ще стане. Дай, това дете приема. Ти дай, за да се освободиш. Ако не дадеш, ще страдаш. Ти не трябва да любиш? То не е това работа. Кой те люби? Майка ти те е родила, даде ти млякото – това е Любов. Казва: „Кой ти даде това право?“ – „Господ ми го даде“. В Любовта ти не вземаш нищо, даваш. Какво ще те осъждат. В обичта ти обработваш даденото. Това са два Божествени процеса безкористни. Който люби и който обича, това са Божествени неща. Ние се срамуваме от Любовта. Срамуваш се да вземеш от този, от онзи. Да вземеш, то не е Любов, но да даваш. Като минава Божественото през тебе, ще остави нещо в тебе. Който е носител на Любовта, той е щастлив човек. Аз се чудя на хората, говорят за Любовта, пък са нещастни. В моя ум това е невъзможно. Значи да имаш всичкото богатство и да гладуваш. Не зная къде е причината – в яденето ли или в самия човек. Сега можем да направим един опит, да турим един брат и да кажем: „Целунете го всички“. Всичките да минат и да го целунат. Кой как ще го целуне сега? Може да го целуне със светлина, може да го целуне с топлина, може да го целуне със сила. Вие както целувате това не е целувка. Като целунеш умрелия, той възкръсва. Целунеш някого, и той

умре. С Любов като целунеш умрелия, и той ще възкръсне. Като целунеш с Любов, ти се радваш и този, когото целунеш, и той се радва. Не се ли радваме, това не е целувка. Светлината влезе в очите ти, целува те. Нас ни е приятно. Нещо влезе, целуне сърцето ти и целия ден ти си радостен и весел. Истината дойде и целия ден ти усещаш сила в себе си. Не те ли целуват, одремеш се. Казвам: ние живеем на целувките на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. Галени деца сме. Да благодарим на Бога. Широка душа трябва да имаме.

Казвате: „Той не е добър човек“. Какъв е? Не е добър човек, значи не си е довършил работата. Защото частичката *не* в дадения случай показва противоречие. Доброто е на единия край на брега на реката. *Не е добър*, значи той седи от едната страна на реката, не е минал на другата. Щом мине реката, ще туриш запетая, добър е вече. Сега не е добър. Какво значи? Ще минеш моста, да свършиш Доброто. Щом не минаваш моста, не си свършил работата. Работата не е започната. Иди, започни работата! После трябва да имате пример. Вие някой път правите нещата много лесно. Не е така лесно. Всякога трябва да видиш как се правят работите. Добрите цигулари ходят да слушат някой майстор, отдалече го слушат как свири. Като го слуша, той ще има поука. От майстора той ще научи нещо, може да вземе, другояче не може да прогресира. Като чуе по-голям майстор, въодушевява се.

Казвам сега: образци нас ни трябва. Някой път ние мислим, че някой път сме дошли до края, мислим, че нашата Любов е над всичко. Като влезете между сто души, 75 души ще те обичат, 25 души не могат да те обичат. Не можеш да ги накараш по никой начин да те обичат. Двадесет и пет – само Бог може да разтопи туй число, нито ангелите могат да го разтопят. Бог като дойде, Той го разтопява. Той е, Който примирява всички. Да се не безпокоим от 25-те. То е за наше Добро. Ти се радвай, че има 25 души, които не те обичат. Ако те обикнат, не зная какво би станало. Нека има 25 да не те обичат.

Сега тази песен „Божие Слънце“ – може да се дадат колко образа? Мога да я облека в червени дрехи, мога да я облека в портокалени, мога да я облека в зелени, жълти, сини, виолетови. Пък може да ѝ туря някоя – смесени меки цветове. Българските песни имат особено съчетание. Източното пеене има друг ритъм. Източните народи обичат кривите линии. Българинът е спретнат, не обича много кривини. Той иска в малко време много да свърши. Той седи, седи и като тръгне, иска много да свърши. Казва: „Като прехвърля този баир, ще свърша тази работа“. (Учителя пее „Хай ди ди ди“.) Сегашната, новата музика трябва да съдържа светлина, топлина и сила. Всичките песни, които имаме, те имат един ритъм нагоре. Гледам, германците са взели този ритъм. Сила има вече (показва с ръката си едно възходящо движение). От вас чакам ангели да станете. Всички сте кандидати за ангели. Сега ще мине[те] в степента на светиите, а после ангели ще станете – служители. За бъдеще хората ще питат: „Откъде дойдоха тия ангели?“ Ще кажат: „Тия ангели едно време седяха в такава стая, учеха се да пеят „Духай, ветре“. Те са пели „Духай, ветре“ и са станали ангели“. Онези хора нямат мисъл, че тия ангели са пели „Духай, ветре“. Какво има, какво е скрито в него? Бог е във вятъра. „Духай, ветре, тихо духай“. Казва Господ: „Духай, мисли и чувствай, тъй както знаеш“. *Духай* вече разбира да духа вятърът.

Казвам: като станете сутрин, попейте си. Препишете си песента. Като забравите, нищо не значи. Понеже я обикнахте, схванахте я. Често забравяме, понеже не обичаме. Щом обичаме, не забравяме. Като обичаш пеенето, не забравяш. Като не обичаш, забравяш.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

Новата година ще посрещнем тук с картошки в 7,30 часа.

15-та лекция от Учителя, държана на 30.XII.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

НОВА ЕПОХА

Отче наш

Изгрява Слънцето

(Направихме следното упражнение: ръцете настрани. Дясната ръка пред лявата с допрени пръсти. Дясната се движи по лявата пред гърдите и настрани. Лявата ръка се поставя пред дясната с допрени пръсти, движи се лявата по дясната пред гърдите и ръцете настрани. Няколко пъти.

Ръцете над главата горе с допрени пръсти. Сваляне на ръцете до темето на главата, като пръстите си остават все допрени и когато дойдат над главата, дланите образуват хоризонтална линия. Издигане ръцете високо над главата, като се обтягат. Няколко пъти това.)

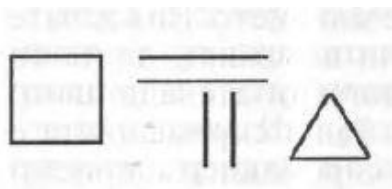
Не си туряйте букаи на краката. Нещастие е, когато си туряте букаи и не знаете как да ги извадите, не може да се движите. Турите една мисъл, която е спънка в живота. Трябва да се научите кои мисли са производителни. Вземете, някои хора страдат от краста. Едни малки животинки се разплодяват по кожата на човека, те чоплят и ти започваш да се чешеш. Има разни церове, но може 4, 5, 6 месеца да ти вземе, докато се освободиш от тях. Постоянно се чешиш. Тук се чешеш, там се чешеш. С чесане крастата не минава. Ти правиш упражнения, разместваш ги от едно място на друго. Подвижиш ги, тям им става приятно. Тук, там – навсякъде по тялото. Всеки, който страда от краста, по-дълго ще живее, понеже е правил упражнения. Тия упражнения продължават живота. Крастата е благословение, който разбира. Седи някой човек и не прави никакви упражнения, мечтае. Казва: „Аз имам възвишени мисли“. В какво стои една възвишена мисъл. Един добър цигулар трябва да има един хубав тон. Един ум е хубав, когато произвежда хубави мисли. Едно сърце е добро, когато произвежда добри чувства и желания. Една душа е добра, когато прави Добро.

Трябва да излезем от обикновения ред на нещата. Казва някой: „Аз вече съм добър“. Че си добър, добър си. Че знаеш да свириш, знаеш. Но как свириш? От свирене до свирене голяма разлика има. Запример някой път някои свирци свирят. Авторът направи песен, да покаже, че едно семенце като е посято, израснало и цвят дало. Но цигуларят като свири, ни най-малко не показва този процес. Той съвсем друго свири. На един весел човек да му пеете една тъжна песен, защо. Той е весел, а пък вие казвате: „Тъжен е животът, мрачен е животът“. Твоят живот е тъжен и мрачен, а казваш, че и на другите хора е така. Отвори прозорците си. Твоята погрешка е, че ти си затворил прозорците и няма светлина. Не отдавайте вашата скръб на другите хора! Сега ще ви дам две правила: ако си силен, никога не позволявай на слаби хора да се бият пред тебе. Ще им кажеш: „В мое присъствие аз не позволявам да се бият слаби хора“. Ако се бият, ще ги вдигнете нагоре и ще кажете: „Забранявам ви, аз съм господар на положението“. Ако сте слаб, позволете на силните да се бият, гледайте ги отдалече как се бият като боксьори. Ако си силен, не позволявай на слабите да се бият. Ако си слаб и забраняваш на силните да се бият, ставаш смешен. Слабият не трябва да забранява. В биенето силните хора се бият. Англичаните и германците са силни хора, нека се бият. Защо се бият силните хора? Вие си мълчете, щом сте слаб, не си давайте мнението. Вие давате тон, защо се бият слабите. Да мълчи невежиат, да не си дава мнението. Вие седите по някой път и питате защо злото е дошло в света. Не е ваша работа. Защо сиромашията е дошла, не е ваша работа. Като дойде

сиромашията, приеми я, разговори се с нея, ще видиш – отлична мома е, пъргава е. Навсякъде кара хората да работят. Всички ония, които са минали през дисциплината на сиромашията, хора са станали. Всичко в света се дължи на голямата сиромашия. *Сиромашията* аз тълкувам по произхода ѝ. *Сир*, *сър* – значи голям човек, господин. *Мах*, *маг* – значи голям. *Сиром*ах значи голям господар, голям господин. Този, големият господин, е богат. По някой път в какво седи вашият идеален живот. Аз, за да видя дали съм добър, като стана сутрин, когато има облаци по небето, казвам: „Ако моята Любов е силна, тия облаци да се махнат отпред Слънцето“. Щом се махнат, Любовта ми е силна. Щом кажа – и небето се изчисти. После казвам тъй: „Ако моята Любов е силна, да се появят тогава малко облаци“. Явяват се. Значи Любов имам. Казвате: „Не се меси в Слънцето, в облаците на Земята“. Но Земята може да се меси на Слънцето колко енергия ще изпрати. Човек може да се меси, но трябва да бъде много разумен.

Вие искате по някой път да се молите. Че как се моли човек без Любов. Казвате: „Аз се молих“. Човек, който се моли без Любов, ни глас, ни слушание. Молитвата е на една педя. Ако вие сте ясновидец, ще видите, че тя е останала като облак над главата ви. Молитвата, това е език на Любовта. Без Любов молитвата ще бъде няма. Щом поддържате Любовта, трябва да знаете да се молите. В какво седи молитвата? Не тия писаните молитви. Вие в какво се различавате? Вие мислите, че се различавате. Че се различавате, се различавате, но по какво се различавате? *А*, *Б*, *В*, по какво се различават тия букви? Буквата *А* показва слизване, *Б* показва възлизане, а *В* показва събиране вътре в себе си. Пишеш *А*, трябва да слизаш. В еврейския език има една легенда, когато повикал Господ буквите, за да види с коя буква може да създаде света. Всяка буква се явила пред Господа, но Господ създал света с *Б-то*, понеже то не направило никакво престъпление. Всичките други букви написали лоши думи. Щом една буква напише лоша дума, не може с нея да се създаде светът.

А. Б. В. Г. Д. Ж. З.

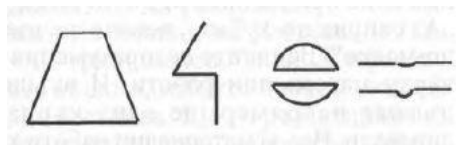
Ще кажете това са детински работи. Не са детински работи. В Природата съществуват тия букви. И ако знаеш да ги напишеш, ти ще се ползваш. Ето една сказка. Вие се спирате върху недъзите на миналото, чоплите стари работи – вашите деди не живели добре, вашите баби не живели добре, че Ева туй направила, че Адам туй направил. Всичко туй чоплите като в една библиотека, нареждате книгите, изваждате, четете надписите, снемате ги, поставяте ги. Често вие казвате: „Да бъдем добри, да бъдем любящи“. Че това нищо не значи. Какво значи да любиш. Най-първо, да любиш, трябва да знаеш как да ядеш. Да любиш, трябва да знаеш как да пиеш вода. Да любиш, значи да знаеш как да слушаш, да знаеш как да гледаш, да ухаеш. Да любиш, трябва да знаеш как да работиш; да любиш, трябва да знаеш как да ходиш. Той не може да ходи, пък за Любов говори. Той не може да работи, пък за Любов говори. Той не знае как да слуша, пък за Любов говори. Всички тия сетива трябва да се впрегнат и те да разбират Любовта. И тогава от нашето безлюбие се раждат всичките ни страдания.

Аз съм виждал как българите си създават болестите. Българите като направят една къща, направят един пруст*, една малка веранда отворена. Мият си съдовете и пред лицето на къщата, от верандата хвърлят помията. Днес хвърлят, утре хвърлят и казват: „Не знаем защо, но откак влязохме в тази къща, започнахме да боледуваме“. От тия нечистотии, от тия изпарения образуват се отровни вещества и започват да страдат. Пред къщата не се хвърлят помии. Дойде ти една лоша мисъл, отвориш душата си и мисълта влезне. Казваш:

„Нямам разположение на духа“. Че как ще имаш разположение на духа. Задигнали ти 5-10 хиляди лева. Що те интересува, че крали тези пари. Ти туриш в ума си една лоша мисъл, която те отравя. Не мисли за онова, което ти взели. Ти няма да изядеш парите. Тази мисъл няма съзнание, тази мисъл ще образува една отрова, от известни елементи, и от тебе ще направи един неспокоен човек. Следователно никога не допускай в себе си една мисъл, която не е в съгласие със законите на твоя дух, със законите на твоята душа, със законите на твоето сърце, със законите на твоя ум. Да кажем, вие сте говорили за някого. Питам ви: „Защо говорите?“ Казвате: „Аз не съм говорил“. Ако на мене ми кажат, че аз съм говорил за някого нещо, аз ще кажа: „Как го приехте, по вашето радио или някой друг ви го предаде? Ако е прието по вашето радио, вярно е. Щом ви е предадено по друго радио, има погрешка“. По радиото всеки може да знае какво е говорено. Но ако някое лице ви е предало без вашето радио, там има погрешка. Ако е прието по вашето радио, 20% е вярно; ако някои други са ви го предали, на 100% едно е вярно. Следователно на всички ония данни, които ви разправят кой какво е казал, едно на 100 е вярно. Веднъж, двама мои познати се бяха скарали. Пращам един, да ги примири. Колкото пъти съм прасал друг, да примири двама скарани, работата се е влошавала. Казва: „Говорих им“. Говорил им, но ще си спукат главите. Аз отидох, поговорих им и за 10 мин. се примириха. Отишъл да ги примирява, но как. Отива при единия и му казва: „Не му обръщай внимание, той е голям глупак, простак, той нищо не знае. Не му обръщай внимание“. Отива при другия и му казва: „Ти не му обръщай внимание на този простак, на този дивак“. Че как ще ги примири? Така примиряват ли се? Казва: „По Божествено ги примирих“. А за единия и за другия казва, че е дивак. Дивак е, разбира се. Какво значи дивак. Дивак значи чист човек, девица. Дева значи чиста, не е съгрешила. Бих желал всички да бъдете девици. Трябва да знаете закона. Цялото човечество представя един Божествен организъм. Един народ някъде като греша, цялото човечество страда, и другите народи вземат участие. И в Доброто е същото. И в Доброто, и в злото, разпределя Бог в отношенията между хората. Когато има печалба, на всички се дава. Когато има загуба и тя се разпределя. Не мислете, другите като правят погрешки, че вас няма да ви засегне. Ще ви засегне и вие ще носите. Вие като направите Добро, вашето ще се сподели с цялото човечество. Зло ако направите, и то ще се сподели. Не можете да избегнете това. Радвайте се, когато всичките хора се подигат. Не само един трябва да живее добре, всички трябва да живеем добре. Казвате: „Това не е моя работа“. Аз считам – да правя зло, не е моя работа, но да правя Добро, е моя работа. Да говоря Добро, е моя работа, да правя зло, не е моя работа. Да слушам Добро, е моя работа, да слушам глупости, не е моя работа. Често на мене ми казват: „Чакай да ти кажа нещо“. – „Близко до ухото не ми говори“. Казва: „Пари ми трябва“. Какво ще ми кажеш на ухото, туй, което тайна се казва, само шпионите говорят в тайно. Тайна е само ти да го знаеш. Майката праска детето си и казва: „Ще идеш да повикаш съседката с половин уста“. То отива, туря си ръката на половин уста и казва. Питат го: „Защо туряш ръка на устата си“. – „Майка ми каза с половин уста да ти го кажа“. Майката на друго дете насаждала яйца. За да се излюпят пиленца, българите вярват, ако минава някой поп, трябва да го спрат на пътя. Детето, като видяло попа, казва: „Дядо попе, почакай майка пече една пита, сега ще се опече“. Той се спрял, а тя насаждала кокошката. Питата е кокошката. Майката казва: „Иди кажи на дядо поп, като се върне, тогава ще му дадем питата. Закъсняхме, да не седи да чака“. Детето отива и казва: „Питата не се е опекла, но майка насади кокошката, ти може да си вървиш“. Вие ще спрете някой поп, ще спрете себе си, за да насадите вашата квачка. Казва: „Чакай да ти кажа“. – „Какво ще ми разправя?“

Сега кои са най-важните новини на Изгрева. Тогава да се създаде вестник – „Утринно слово“ или „Изгревско утринно слово“. Всичките новини, каквито новини има, ще ги направим достояние на вестника. Ще го редактираме за 4-5 месеца, „Утринно изгревско слово“. Каквито новини има, ще ги облечем с нови дрехи. Няма да ги говорим както са, но иносказателни ще ги направим. Някоя погрешка ще я турим в разказ, доста романтичен разказ. Да кажем, някоя сестра се е окаляла някъде. Ще направим един хубав образ, че е свършил, няма много хубаво, че се е запознала с калта. Приказвала много Любовно, че писала писма и че калта ѝ е отговорила. Няма да кажем, че е кална, но че се е запознала с високо общество, много благородни, за отличен род, за всичките Божествени неща. Сега нека да се образува един комитет от най-способните сестри за издаването на вестника. Онези, които знаят – хубаво, ами онези, които не знаят? Тъй да го пишете – хубаво, не да го разправяте – проста работа. Преди години дойде една сестра и ми казва, че намерила банкноти – едната от 600 хиляди марки, а другите – от един милион и половина. Казва: „Отиде сиромашията“. Какво излезе? На тия пари изтекъл падежа, ни пет пари не струват. Вие някой път носите такива банкноти, които пет пари не струват. Като говорите за нещо, вие ще изразходите енергия. Като говорите, ако спечелите нещо – хубаво, но нищо не печелите. Сега в света само Доброто е, което пречиства хората. Злото и Доброто – те са на място. За злото и Доброто нищо лошо не може да се каже. И злото е на място, и Доброто е на място. Те вършат една отлична работа. Лошите работи се дължат на хорската неразумност, не знаят как да постъпят, вършат прегрешения, грехове. В Писанието, в Стария завет казва Господ: „Аз Съм, Който творя и Добро, и зло“. Защо умират хората? Едно благо е, да умре човек – прогресът седи в това. Злото дойде, хване човек, умори го, извади го от затвора, освободи го. Някое дете няма бъдеще, дойде злото, вземе го, казва: „Защо ще страдаш?“ Доброто ги донася, злото ги отнася. Казвам: не считайте каквото ви се случва, че е зло в света. Не обвинявайте злото. Всичко произтича от материалните блага. Двама цигулари могат да се скарат по единствената причина, като дават концерт кой да свири пръв, или след като са свирели кой е свирил по-хубаво. Като са свирели, има една придобивка от 30-40 хиляди лева. Единият казва: „Аз свирех по-хубаво, повече ще взема, а другият да вземе по-малко“. Всичките недоразумения между хората почиват върху материални работи. И въкъси недоразуменията се дължат например, че една кърпа или една тенджерка липсвали. Все за материални работи хората се карат. Казвам: напуснете материалния свят, не се занимавайте с него, ако искате да прогресирате. То е един вътрешен процес. Ако във вас страхът стане неестествен, страхът е една предпазливост, но ако страхът стане неестествен, какво ще стане. Ако ред поколения, които са се плашили неестествено, техните гърди се спитяват*. В Америка дробовите на американците постоянно се спитяват. И това се дължи на онази раса, която те изтребиха. Постоянно се спитяват гърдите им и те казват, че имало микроби, които спитявали гърдите. Американците вземат мерки да дишат, спитяват се дробовите им. Ако идете в Америка, ще видите, че всичките страдат. Американците, които минават, че водят много естествен живот, след като пие американецът една чаша чай, ще вземе едно студено ледено или ще изпие едно горещо кафе и след това ще изяде едно ледено. Всичките имат развалени зъби, позлатени зъби имат. Веднъж, като вървя по улиците, иде един и ми бута брадата. Казвам: „Как мислиш, че е дегизирана ли? Не съм дегизиран, ти не си научил занаята си. Изкуствената брада се познава по горната част“. Той мисли, че съм много голям майстор, да не би да се е излъгал. А вие искате наука. Ако искате да знаете кой човек е добър, учете външните признаци на човека. Научете признаците кой може да пази тайна и кой не може да пази тайна. Някои от вас невъзможно е да пазят тайна. Отишли жените при царя в старо

време, искали да управляват. Царят бил много умен. Казват: „Искаме и ние да управляваме“. Той турил една птичка, затворил я в един съд. Казва: „Дръжте този съд и след една седмица ще ми го донесете, няма да го отваряте“. Събрали се всичките и казват: „Какво ли има вътре? Я да видим“. Отворили съда и птичката хвъркнала. Като дошъл царят, отворил съда, птичката я няма. Той казва: „Къде е птичката?“ Те казват, че не са отваряли. Той, както е дал съда, така и никой не го е бутал, пък птичката я няма. Ако изгубиш мира си, Господ ти го е дал затворен. Щом изгубиш мира си, изскочила е хубавата птичка. Искал си да погледнеш какво има в съда.

Такова чело не е идеално. Човек с такова чело не може да бъде идеалист. Човек с такъв нос не може да бъде идеалист. Такава уста не може да бъде идеална. Този човек, който има такава трапчинка, може да бъде привързан, ако е на долната бърна. Някой път, има една резка на устата, ако няма такава трапчинка. Когато няма такава трапчинка на горната устна, човек не може да бъде активен, той е пасивен човек. Онези хора, на които горната челюст не е развита, а долната е издадена, възприемат повече. Когато горната бърна е издадена, човек е по-активен. Устните на човека трябва да съответстват на тялото.

Не трябва да бъде благоутробие то голямо. Талия трябва да има човек, да бъде тънка. Линията на талията не трябва да бъде права линия. Казвам: на нас принадлежи да създадем една глава детинска, едно лице детинско, да създадем една ръка детинска, крака детински, нормални, не тънки крака, но образувани от една фина материя. Линии на тялото трябва да съществуват. Не само да се слушат сказки. Като се пеят песни, вие не можете да заучите една песен, да изпеете една песен на свят. Не само да пеете една песен на един глас, но по много начини да пеете. Казвате: „Аз не мога да пея, аз не мога да говоря, аз не мога да слушам“. Възможно е. Защото има много недъзи, които носим от ред поколения. Възможно човек да е ходил на бойното поле и от снарядите, които са падали, от бомбите, които са се пукали, може да са повредени някои органи. Най-първо, като седиш при един господар, който всеки ден те хука, има една опасност – да станеш много нервен. При този господар, който ви хука, бих ви препоръчал малко памук да си турите в ушите, да не го чувате каквото говори. Сега, по вестниците, по книгите кой какво види, казва: „Лоши времена, лоши хора, няма човек, който влиза в положението“. Трябва да се пазим от тия състояния. Всички сме станали нервни. Ние живеем в един свят, дето Господ постоянно ни говори, а ние сме глухи. Понеже Той тихо говори, не го чувате, а онези, външните хора говорят много по-силно. Някои от вас направете следния опит. Да кажем, вие имате хронически ревматизъм. Намерете 10 души хора, които страдат от ревматизъм, идете да им кажете: „Вашият ревматизъм ще оздравее“. Ако можете да накарате тия хора да повярват и да оздравеят, ще оздравее и вашият. Ако не можете да ги убедите, и вашият ревматизъм ще остане, нищо повече. Ако вие можете да убедите хората, че ще оздравеят, ревматизмът ви ще мине, нищо повече. Ти казваш: „Ако аз ида и им кажа, ще стане ли?“ Ти иди и им кажи, стане-не стане. Всеки ден колко мисли допускате. Минете някъде, спънете се. Гледал съм, минава някой, закачи се дрехата му за стола и той се разгневи, че столът се е подвижил. Или мине, прекатури се нещо, раздразниш се. Всяко нещо тури на мястото. Гледайте да не ви изненадат. Всички станали лековерни. Дойдат, за нищо и никакво се безпокоят. Сега дойдат и ми казват: „Тук Изгрева щели да го отчуждят“. Кой ще го отчужди? Изгревът не може да се отчужди по никой начин. Изгревът как се отчуждава? Изгревът си е Изгрев. Онези, които ще го вземат, значи са по-силни от вас. Ние, силните хора, не позволяваме на слабите да ни обират. Не

позволявай на слабия човек да те обере. Слабият да позволи да го оберат, разбирам. Щом си слаб, давай. Слабият да бъде умен. Вие, които сте слаби, препоръчвам ви да бъдете гениални. Силните да бъдат справедливи, тогава ще има хармония. Когато слабият човек иска да раздава правото в света, ако очаквате слабите да ви раздадат правото, отиде тази работа, та се не видя. Не е хубаво сега да ви говоря така. Не е хубаво да се разправят вашите погрешки. Да ви кажа, в света има едно нещо, като се изправят вашите погрешки, търговията не върви. Не е в мой интерес да се изправят вашите погрешки. Защото ще станете всички учени, ще ви се отворят очите, всички ще виждате. Защо ще ви разправам. Тогава вие на мен ще ми кажете: „Къде се намери да ни разправа такива работи“ и ще си излезете. Ако искам да ви науча каква е целта, аз разглеждам нещата от Божествено гледище, не от човешко. Бият се двама души, като си ступят крака, може да ги лекувам. Ще кажа: „Няма нищо, те са хубави упражнения, запознахте се двамата. И двамата сте герои“. Някой казва: „Ти си много скържав човек“. Кое е по-добре да кажеш: „Ти си много скържав човек“ или „Ти си много щедър човек?“ Кое по-хубаво да кажа? Какво ще ми коства на мене да пея. Колко енергия ще изхарча да пея. Въздухът даром го вземам. Имам едно разположение, пея. Какво ще изгубя, ако някой път попея. Някой казва: „Не искам да пея“. Нищо няма да изгубиш, пей. Ти ще дадеш въздуха, който е в тебе. Като изкараш въздуха, попеи на хората, въздуха ще го дадеш. Тази песен ще стане с много малко разноски. Колко разноски отиват за една песен? Едва ли ще похарчиш половин лев. Толкова разноски турям за една песен. Много ли е? Защото ти ще издишаш и без това. Като пееш, въздухът ще излезе. Сестрите, които обичат много новачеството, ще им кажа следното: щом някой дойде, някой да ви каже някаква новина, кажете му: „Чакай да ти изпея една песен“. Никога не слушайте новините. Кажете: „Да ви изпея една песен, че тогава разправай“. Изпей ми една песен хубаво и тогава слушай. По този начин, за който ви говоря, ще бъдете здрави. По този начин ни кръст ще ви боли, ни бърберици ще ви болят, ни корем ще ви боли, ни хрема ще ви хваща, ще бъдете свободни. Ако слушате всички тия новини и коремоболие ще имате, и гърдоболие, и ушоболие. Всички тия болести се дължат на един неестествен живот, който живеем. Не че искаме това. Вестниците постоянно пишат туй, което не е.

Най-първо ние сме призвани да обработим вътрешния си живот. Чул си нещо, не го разпространявай. Не бързайте да го кажете. Ако идете в оня свят, какво ще правите? В оня свят светиите не се интересуват от такива новини. Искате да им разправяте за Земята, а те не се интересуват от земния живот, такъв какъвто си е. Какво ще правите? Мислите ли, че онзи, който рисува карикатури, че това е художество. Аз не бих желал да рисувам карикатури. Понеже, който рисува карикатури, осакаща себе си. Един човек, който говори лошо, осакаща устата си. Един човек, който гледа зле, осакаща очите си. Един човек, който слуша неверни работи, осакаща ушите си. Един човек, който не прави Добро, осакаща ръцете си. Един човек, който не мисли добре, осакаща себе си. Трябва да вършим онова, което Бог е определил. Питайте се: „Туй, което го върша, определил ли го е Бог?“ Ако го е определил, направи го. Ако не го е определил, не го прави, нищо повече. Как ще имаме благоволението на Господа. Много пъти вие питате: „Защо Господ ни даде това?“ Какво трябваше да ви даде Господ? Да кажем, заболи ви кракът. Господ ли ви го даде? Аз по невнимание съм ходил, къпал съм се в студената вода и вследствие на това дошъл ревматизмът. Кой ме е карал да се къпя в студената река? Ще ида на баня. Един наш приятел, преди години, доста виден брат, отишъл да се окъпе и взел един топъл душ. След това се полял със студен душ. Казва: „Не зная, лошо ми е нещо. Къпах се и след топлия душ се полях със студен“. Казвам: никога на топлия душ не турай студен. Тия студените

душове са за боговете. На хората топло им трябва, а на боговете студено. Студен – ако си Божествен; ако си човек – топъл душ. Ако сте богове, можете да говорите лоши работи, за злото можете да говорите. Щом не сте богове, говорете друго. Ако говорите за лошите работи, ще се повреди езикът. Казвате: „Лош човек е той“. Ще се повреди езикът ви.

Изпейте: „Духай, ветре“. (Изпяхме песента.)

Тия работи, за които ви говоря, за Добро и зло, не може да се говори общо. Двама приятели могат да си обменят приятелството. Преди всичко, учете се да мислите хубаво. Ако искате да имате хубави чела за бъдеще, хубави очи, хубави носове, хубави вежди, хубави уста, хубави уши, хубави тела, Доброто е необходимо. Без туй ние се осакащаме. Туй трябва да се знае. Доброто, което се потиква от Любовта, ни е необходимо.

(Учителя казва един брат сам да изпее песента „Духай, ветре“.)

Да допуснем, че Божието Слънце грее днес. Това е един от начините. „Божието Слънце“ не трябва да се пее много бързо, понеже Слънцето не върви бързо. Трябва да го пееш така, че да изразиш състоянието на Слънцето. (Един брат изсвири „Божието Слънце грее днес“ и всички пеем.) Това е един от начините. По какъв друг начин може да се изпее? (Учителя пее: „Божието Слънце грее днес, Божието Слънце грее днес, Божието Слънце грее днес, Божието Слънце грее днес. То събужда спящите души, които от векове са спали, да станат и на работа да се захванат, на работа да се захванат, на работа, на работа, на работа да се захванат“.) Тъй може да се изпее. Съвсем друго настроение ще даде. Казвам: по някой път, може да вземете една дъска и с пръстите на ръката си, удрайте по дъската като барабан. Колко е мъчно да се свири на цигулка соло. Цигулката не е много мелодична, много мъчно могат да се извадят нежни тонове. На един цигулар колко години ще му вземе да се научи да свири хубаво? (Учителя свири на цигулката разни мотиви. Учителя свири и пее: „Здрави бъдете, здрави бъдете, добри бъдете, здрави бъдете, здравето е богатство, от Бога дадено за душите. Здравето е от Бога дадено за душите. Здрави бъдете, здрави бъдете“.) Сега като видях, най-малко една четвърт сте здрави. (Пее: „Здрави бъдете, здрави бъдете, здрави бъдете“.) Казвам: Божието благо трябва да се използва в света. Музиката трябва да бъде здравословното състояние, човек да пее за здравето. Първото нещо, човек да пее, да свири за здравето. Аз искам във всинца ви да се събудят онези Божествени дарби, които седят от векове в потенциално състояние. Много нещо е посято и трябва отгоре да поставим малко пръст, та тия хубавите семена да израснат. Ако има един метър пръст, няма да могат да израстат, но да турим два пръста пръст. Хубавото в нас да го проявим. Отсега нататък има за какво да живеем. Отсега нататък трябва да се пее. Отсега именно трябва да започнем да направим една нова епоха.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

16-та лекция от Учителя, държана на 6.I.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

НОВА ОБХОДА

*Добрата молитва
Изгрява Слънцето*

Вие сте като някои гости канени на угощение, да ви дадат банкет. Някой път става изключение, че банкетът позакъснява малко.

Ако сега вас ви запитат какво нещо представят болестите в света, какво ще отговорите? Всичкият учен свят, християнският свят има особено мнение за болестите. Какво е болестта? Една сложна музикална пиеса с много бемоли, мъчно се свири. Обикновените песни всеки ги свири. Дойде ли до една болест, това е по-сложна пиеса. Трябва да знаеш леко да я вземеш, не може грубо да я вземеш. Често вие не обичате болестите, защото не може да свирите. Мъчно се свирят. Здравето е много обикновена песен. Вие искате да бъдете щастливи в света. Да допуснем една свиня: иска да бъде щастлива при един господар, иска да я гледа добре. Какво е желанието ѝ? Тя има известни стремежи, свои разбирания, но и господарят има свои разбирания. Той може да храни свинята, казва: „Хранете я добре“. Често вие казвате: „От себе си трябва да жертваш“. Какво значи жертва? Имаш един апартамент от 4-5 стаи, отстъпиш 1-2 стаи, стесниш се в една стая само. Сега вие считате, че сте дошли на Земята и мислите, че сте някой княз с права. Казвате: „Аз имам право“. Какво право имате? Де ви са документите? Казваш: „Аз съм княз“. Где ти е документът? Или казваш: „Свършил съм училище“. Документът къде ти е? Дойде някой, казва, че има вдъхновение. Хубаво, документът ти къде е? Певецът казва: „Аз пея“. Документът ти къде е? Да пееш, не да кажеш, че може да пееш. Та сега казвам: „Къде ви са документите?“ Проверка трябва. После вие на Земята не може да се ориентирате, че като идете на Небето как ще ви приемат? Значи една свиня в гората да мисли, като дойде в София, в града, как биха я приели. Знаете как биха приели една свиня, тук в София. Ако някой невежа иде между учените хора, ще го приемат добре, няма да му турят знамена.

Сега в ума ви седи идеята, че вие любите Бога. Нямам съмнение, че Го любите. В едно отношение Любовта е единствената сила, която има еднакви отношения към всички. Любовният свят тепърва има да го учите. В този смисъл вие не сте запознати с Любовта. Любовта има отношение към всички същества без разлика, малки и големи, еднакви отношения има. И към комара, и към човека, Любовта е еднаква. Любовта тъй гледа, защото ценното в комара може да се развие като една пълка и да стане човек. Сега казвате: „Как е възможно един комар да бъде като човек?“ Вие се запознавате със статическото състояние на един, с външната форма, която има. При това мислите, че комарът е много малък. Туй, малкото същество, е пак разумно.

В 1917 година, когато бях във Варна, имах един комар, и като започвах да задремвам, той идваше при мене. Като съм буден, той е скрит някъде, целия ден. Вечерно време, като наближи да задремвам, ще наближи, ще направи сондаж. Като усети, че мърдам, ще се скрие пак някъде. Движенията ми познаваше. В какво седи разумността? Вие имате едно радио, един апарат. Вашият апарат разумен ли е? Разумно е нагласен. Апаратът няма съзнание. Комарът е един апарат, чрез него говорят разумни същества. В радиото говорят разумни същества. Възприемаш тия вълни. Всяка една човешка форма е едно радио, което

възприема разумните вълни на света. Ако вие не внесете вашето радио като един възприемател, щом го развалите, тогава не може да възприемете вълните и ще бъдете в едно разбъркано състояние.

После, Природата от памтивека тъпче хората. Те се въздигат, възгордяват се. Тя казва: „Донесете го тука, зарове го тука“. Вместо хората да го почитат, казва: „Вземайте по малко от него“. И започват ония малки същества да вземат. Той може да е цар, може да е княз и най-после, остават само мертеците“. Казвате, душата отишла някъде. Душата вижда своите заблуждения в какво седят. Като се разруши къщата, какво ще гледаш? Ще обикаляш, ще казваш: „Не я съградих хубаво“. И за бъдеще ще мислиш каква къща да съградиш. Най-първо освободете се от старите възгледи, не да изхвърлите възгледите си. Запример, вие имате един възглед, че трябва да бъдете обичани. Какво нещо е обичта? Гладен си, искаш да ти дадат хляб, то е хубаво. Или жаден си, искаш да ти дадат хубава вода. Или учен си, искаш да четеш хубави книги. Не някой буквар на отделенията как се преподават буквите, но те интересува някоя класическа книга. Всичките хора в света, както живеят, то е един разбъркан свят. Когато влезе един кредитор между своите длъжници, започва да ги гледа, има един поглед, гледа ги кой може да плати. Най-първо мисли кого да хване. Защото някой вълк като влезе в някое стадо, отдалече вижда тлъстата овца. Влиза вътре, побутне я, намери я, хване я, отиде си. Казва ѝ: „Ти трябва нещо да ми дадеш“. И овцата тръгне с него. Тя пристава на вълка. Овчарят прати кучетата, но и тя припка като кон с вълка. Тя мисли, че ще бъде блажена при вълка. Той като иде, ще ѝ съблече горната дреха, ще я въведе в апартамента си. Казва: „Тия неща са потребни, ние ще живеем по Божественому, по закона на самоотричането. Аз съм решил да се самоотрека, но най-първо искам да ти покажа как се самоотрича“. Вълкът учи овцата да се самоотрича. Казва: „Всичко, каквото имаш, ще дадеш, аз ще ти покажа как се самоотрича“. Това не е език, който може да научи човекът. Вълкът ще я научи на закона на самоотричането. Утре този вълк, който я учи нея, ще го убият и него ще го учат на самоотричането. Здрави са вълчите кожи. Ако искаш въшка и бълха да не пъпли, направи си кожух от вълча кожа, хигиенична е, здравословна е кожата на вълка. Туриш кожата и ставаш смел. Едно време беше на мода, момите да носят лисичи кожи. Значи умна е момата като лисицата. Пък красива е тази кожа.

Ние не можем да се освободим от нашите лъжи и идеи, които имаме в живота. В Русия имало една поговорка, че който е прост войник на Земята, като иде в Небето, става генерал. Влиза една банда от руски апаши, намира един руски войник, който се напил, задига го и го занася в Москва или Петербург е било, не зная. Обличат войника в генералска форма, поставят го в един хубав апартамент. Той се събужда и се гледа генерал. Другите около него му казват, че той е в оня свят, затова е генерал. Казват му: „Там беше прост войник, трябваше да се подчиняваш, а тук си генерал“. Гледа, смушава се да не би да не е. Но гледа всичко е чисто, всички го слушат, каквото заповяда, изпълняват. Искане за ядене, дават му каквото иска. По едно време иска водка. Казват му: „Всичко каквото искаш за ядене в този свят има, само водка няма“. След като го държали 40 дена, убедил се е, че е генерал. Дошло време да го женят. В оня свят му казали, че има женитба. Избрали му една княгиня. Трябват украшения за невестата. Качват се в една кола, тия апаши с генерала заедно, и отиват в бижутерски магазин. Влизат с генерала, събират накитите и казват: „Ще идем да ги проверим и ще оставим генерала, а ние скоро ще се върнем“. Генералът остава да ги чака в магазина. Те задигат украшенията за една голяма сума и избягват. Чака ги генералът. По едно време казва: „Закъсняха. Какво става?“ След като чакал дълго време: „О – казва – тук няма водка“. – „А, има – казват му – в магазина“. – „Дайте!“ Дават му.

Тегли 100 грама водка и излиза пред магазина, и седи на един стол. Минава един офицер, неговият началник. Той го вика при себе си, онзи му отдава чест. Войникът му казва: „Познаваш ли ме кой съм? Аз те уволнявам“. Той сменя еполетите на началника си. Той го уволнява, защото в оня свят всички офицери са прости войници. Сменя му пагоните и му казва да върви в редовете на войската. Офицерът гледа, генералски чин има. Подчинява се, познава го. Знае, че бил прост войник, но как е станал генерал, не знае. В полка му е бил прост войник, но как е станал генерал, не знае. Ние сме облечени в такива генералски форми и мислим, че сме в оня свят. Да се избавим от своите илюзии. Дотогава, докато хората ти свирят на тебе, не разчитай. Казвате: „Трябва да се насърчават хората“. Как трябва да се насърчават? Казват: „Ти много хубаво свириш“. Най-добрият от вас като се разболе, не може да свири. Да седиш спокойно и да свириш. Онези бемоли мъчно се вземат. Бемоли в слабините, 7 бемола в слабините, с 4 ръце трябва да свирите. Времето и ритъма трябва да спазваш, иначе ще повтаряш. Дойде на другата страна, пак 7 бемола, дойде болката на кръста – бемоли, на врата – бемоли, навсякъде бемоли. Пък много бързо темпото някъде. Болестите като дойдат, ми се оплакват. Казват: „Много невъзпитани са тия хора. Отиваме да правим Добро, да ги научим на човещина, изпъждат ни. Нямам обхода. Току шушнат си: „Кога ще си иде болестта“ – пък ние чуваме, ние не сме си свършили работата. Казват: „Да се махне, да си върви“. Дойде съседката, пита: „Ще си върви ли, какво казва лекарят? Какво определи?“ – „Още 10-15 дни“. Целия ден се занимават с нас, кога ще си идем“. Щом дойде болестта, дайте ѝ угощение, викайте съседите за здраве на болестта. Да дадете угощение, за богатия е лесна работа, но да дадете угощение – за бедния... Във всяко болезнено състояние се крие един диамант от първо качество. Само ако можете да снемете опаковката, ще го намерите. Ако не, този диамант ще минава от едни ръце в други. Мислите ли, че в Христа няма честолубие? Като влезе в храма и видя търговците, взе камшик и ги изпъди. Казва: „Дома на Отца Ми направихте разбойническо гнездо“. Те казват: „Ще ти дадем един урок, ти ще видиш как се поправя светът“. Ние имаме едно външно разбиране за страданията на Христа. Вие трябва да преживеете ония състояния, които Той имаше. Да имате разбирането как се разкрива духовният свят и защо човек трябва да страда? Ако една пъпка не цъфне, не възприема слънчевите лъчи. След като се облякла в своята красота, ако не [я] задържи, безпредметна е тази красота на цвета. Тази красота на цвета ще се смени в един плод, който постепенно ще узрее. Този плод пък някой трябва да го изяде. Сега вие всички сте кандидати за генерали за оня свят. Всеки човек има своя служба. Комарът има една служба, малък чиновник е. Вие виждате една птичка и казвате: „Птица е“. Птичката е едно разумно същество, което се разхожда със своето аеропланче, виждате аероплана на птицата. Тук кацне, там кацне. Но това разумното същество, което живее в този аероплан, не сте виждали. Вие не сте виждали каква красота има птицата като разумно същество. Вие виждате аероплана или виждате един кон, той е автомобил с четири колелета. Вие виждате само автомобила, но не виждате разумното същество. С него не сте запознати, а само с автомобила сте запознати. С аероплана сте запознати, но не и с жителите [на] аероплана и на автомобила. Вие казвате за себе си, че сте храм Божий. Ако сте храм Божий, не може да се разболеете. Храмът Божий е нещо, което не се разболява. Туй е едно временно приспособление на Земята. Същината не смесвайте с вашите превозни средства. Казвате: „Остарях“. Автомобилът остарял, колелетата са се изгубили, но това може да се поправи. Всеки автомобил може да се поправи. Един стар автомобил може да се поправи и моден да стане, ще платиш разносните.

Сега може да се говори по музиката, но практическа школа по музика може да се направи. Може да се даде една пиеса, може да се говори, че трябва да се свири, но като се дойде до свиренето, е мъчно.

Преведете сега песента „Духай, ветре“. За какво духа? На какво е изявление вятърът? В един свят, дето има вятър, най-първо той е изявление, че преди вятъра се е явила топлината и светлината. Те са дошли първо. „Духай, ветре“, то е слизване в един по-низш свят – там, гдето няма светлина и топлина, няма бури, няма вятър. Някои искате животът ви да не е бурен. Щом не е бурен животът ви, вашият свят не е организиран. Там гдето има вятър, светът е организиран. Вятърът разнася благата, полива тревите, растенията. После духането на вятъра пречиства въздуха, донася неща от Невидимия свят, които са потребни за нас.

Казвам, всички бягат от страданието, търсете свят, гдето няма страдания. Хубаво е. Аз ще ви приведа онзи пример на един американски философ. Отива един млад американец при един професор по философия в Германия и му казва: „Господин професоре, имате ли един съкратен курс по философия за 4-5 месеца да свърша?“ – „Имаме“. Но като Господ иска да направи една диня, взема му 6 месеца. За 6 месеца прораста и плод дава, а пък когато иска нещо солидно да направи, един дъб, взема му 100 години. Ако носиш състоянието на дините – за 6 месеца. Защо човек след като е станал болен, е неразположен? Казва: „Неразположен съм“. Най-хубавият масаж е това. Що е една болка? Ако погледнете в пространството, болката представя най-нежните ръце, които разтриват. Болката е една разтривка. Защо да не ви е приятно, когато тези ръце ви разтриват, тия милосърдни сестри? Казвате: „Не искаме такива разтривки“. Ами че вие месите хляб. Защо месите този хляб? Мелите брашното, ще турите брашното, ще сипете вода и ще го месите. Защо трябва да го месите? Казвате: „Трябва да се измеси“. После казвате: „Трябва да се опече“. По същия закон, болестта е едно месене. Тя като дойде казва: „Доста брашно се е насъбрало, да направя нещо“. Всяка болест иде от Невидимия свят. Гостите ще ги посрещнеш много добре. Сега вие викате: „Кой лекар да дойде?“ За бъбреци, бъбречни болести, после хемороиди, ревматизъм, главоболие, тумор някъде, изплашили сте се. Ти се считай за щастлив, че имаш ревматизъм. Като погледнеш крака си, поглади го, кажи: „Колко си хубав“. По-напред си бил сприхав, искал си да риташ. Ако не те боли кракът, ще риташ. По-напред си искал да плеснеш някого. Сега като речеш да плеснеш, не може да мръднеш ръката си. Ревматизмът казва: „Досега можеше да плескаш, но в нашето присъствие не може“. Казваш: „Да бъде Волята Божия“. Ще бъде, как не. Рамото те боли, лакътят те боли. Най-първо като дойде болестта, питал ли си я какво иска. Като ѝ говориш, всяка дума да бъде отмерена. Някой път си гледал криво, като дойде болестта, казва: „Криво не го гледай!“ Аз като разглеждам болестта, вие казвате: „Какво прави Учителя горе, какво прави?“ Занимава се с гостите, които са дошли. От Невидимия свят правят проверка, казва: „Ще посвириш туй, онова ще посвириш“. Обхождам се много добре с тях. Казвате: „Действително или алегорично да разбираме това?“ Когато не може да плачеш, алегорично говоря; когато не може да говориш нещо, алегорично говоря; когато не може да направиш нещо, алегорично съм говорил. Щом може да го направиш, няма алегория. Казваш: „Боли ме нещо“. Ще пееш. (Учителя пее: „Настана ден тържествен за моя гръб да се почувстваш свободен от всичко невидимо робство, настана ден тържествен за моя гръб, за моя гръб, гръб, гръб, гръб“.) Смешна работа? Не е смешна работа.

Ангели има на Земята. Тях ги посрещнете, да ви разправят какво е на оня свят. Щом сте заболели нещо, вече е почивка. Болестта е почивката. Всяка една болест – в чин ще те

произведат. Толстой разправя, че 7-8 пъти е страдал и 7-8 пъти са го произвеждали в чин. Казва, във всяко боледуване съзнанието му се развивало, имал е едно хубаво разбиране за живота. Всяко Божествено състояние, откривало Любовното състояние на света. Ние се тревожим с обикновените работи на света. Като минеш през този свят, ще дойде онова, реалното. Мнозина се смущават дали някой говори Истината. Как се познава човек, който говори Истината? Да кажем, аз влизам в този салон, обърнат е ключът, свети, това е Истина за мен. Ако може да функционира тази светлина, има Истина. Казва: „Някой ден ще ме излъжеш ли?“ Ти човек си, може да го излъжеш, но един човек едва ли може да го излъжеш повече от 3 пъти. Среещеш 3 пъти и всичко е свършено, той знае. Във Варна имаше една гимназистка, тя ми казваше своята опитност: „Като кажа най-малката лъжа, него ден ще падна така, че ще си ударя главата. Никога не е било да има изключение. Като кажа на майка си някоя лъжа или на баща си, или на ученичките, него ден знаех, че ще платя, нямаше изключение“. Що е лъжата? Защо искате да знаете какво нещо е лъжата. Да се запознавате със златните пари, разбирам, но да се запознавате с полиците, да подписвате... Каква реалност има в полицата? Един падеж след една, две години направен. Полицата да платиш след няколко години, това е илюзия. Този човек умрял, парите отишли и тя умира. На какво може да разчиташ. Преди години иде една сестра и ми казва: „Освободих се от страданието“. Защо? Те са банкноти от два милиона марки. Гледам тия марки, падежът им се свършил и не струват нищо. Два милиона марки, но минал падежът. Всеки един от нас разчита на такива стари марки, всеки носи такива стари марки, които нищо не струват. Заблуждаваме се. Аз гледам на живота, някой свири една песен и аз наблюдавам как я свири. Няма какво да го коригирам, сам ще се коригира. В този такт е песента, в този такт я свири. Не вземал добре времето, ритъма не спазвал. Особеният темп на музиката може да се спазва, не е лесна работа да се свири. Има известни песни, има музикални парчета, щом ги изсвириш, ако времето е облачно, ще стане хубаво. Времето ще се проясни. Ако е тихо и свириш песента, веднага дойде буря. Вие ако се учите, имате едно състояние. Ако някой ви напада, пейте! Песните въздействат, може да се лекуваш. Бих желал тук да ги слушам. Някой върви, кракът го боли и вика: „Ох, ох“. Изгревчани се противят на Доброто. Казват: „Остарях“. Мен старостта не ме интересува. Не че не ме интересува, но старият човек иска да се освободи, иска да предаде на внуците си, той иска да се освободи от голямата работа, която имал, да я даде на своите синове и внуци, а той да седи на стола и да гледа. И той да иде на нивата, с тях да работи, да се оправят работите, нищо повече.

Парчетата, които имате, трябва хубаво да ги свирите. Аз като минавам, чувам, не ги свирите добре. Ще дойде някой и казва: „Кой не може да свири песента?“ Той свири, но и той самият не може да свири хубаво. Той не може да свири, пък си дава мнението. Един човек, който си дава мнението, трябва да знае да свири и да пее. Казва: „Аз разбирам. Тази работа не е така“. Туй, което вие наричате болест, то е проверка. В Природата съществуват факти, те са съществените работи. От тия факти са образувани хипотези и теории. Теориите като се проверят, се образуват научни данни. Като се прилагат тия научни данни, имаме изводи. То е наука вече, която може да се употреби за благото на другите. Научните неща са, които отговарят на реалността, те са проверени неща. Проверените неща са научни. Някой път вземете теории, хипотези и факти. Фактът ти не може да го опровергаваш. Светлината е един факт, топлината е един факт, движението на Земята е един факт. Какво ще се доказва дали Земята ще се движи. Без да го доказвам, тя се движи. Светлината без да я доказвам, тя свети. Топлината без да я доказвам, тя топли. Казва: „Аз като доказвам, то ще стане“. Но ако е лъжливо, може да го доказваш и 10 пъти, нищо няма

да получиш. Онова, което [е] реално и без да го доказваш, то ще дойде. То е една реалност, един факт. Той работи – дали ти ще приемеш, или не. Твоето сърце е един факт, твоята душа, твоят дух е факт. Той работи вътре. Какви теории имаш, какви хипотези имаш, какви науки имаш, те не важат за духа. Ще бъдете съгласни с науката на вашия дух. Каквото и да дойде и най-малкото страдание да дойде, духът е в състояние да се справи с тия неща. Казвате: „Кога ще се свърши войната?“ Войната е едно опознаване на хората, тя е Божествен език. Когато хората се възгордеят, когато те започнат да мислят, че са силни, герои са, всичките водители, започват борба. Те се запознават. Казвате: „Да се молим на Господа да престане войната“. Хората най-първо трябва да се молят на Господа, да приложат закона на Любовта, войната ще престане. Защо се бият хората? За хляб се бият. Беден човекът, този беден, онзи беден, нямат, за богатството се бият. От сиромашия се бият хората. Казвам: имайте вие една ясна представа за нещата. Войната е едно коригиране. Тя е една от най-големите войни за Доброто на човечеството. Каквото и да стане, опознават се хората, ще се възлюбят тия народи. Вие имате симпатия към някои. Много хубаво. Някой път момъкът има симпатия към някоя мома. Какво лошо има в това? Някой път на бащата не му е приятно като гледа този момък. Момата го харесва, бащата не го харесва. Майката го харесва, братът не го харесва. Чудното е, че по мъжка линия не харесват, а по женска линия го харесват. В друго семейство по женска линия не харесват, по мъжка линия го харесват. Някъде по мъжка и по женска линия го харесват. Има си свои причини това. Този момък като влезе там, той е много умен, на всички дава щедро. Не обича само момата. Като погледне майката, казва: „Аз съм готов да се жертвам заради тебе“. Като погледне брата, казва: „Готов съм да се жертвам заради тебе“. И те казват: „Благородство има този момък. Нещо хубаво лъха от него, каквото човекът говори, вярно е това. Като каже, че се жертва, жертва се“. Ти не може да не го обичаш. Ти не може да не обичаш един извор, от който тече чиста вода. Всички трябва да бъдем такива чисти Божествени извори, които текат. Дойде някой при тебе, кажи: „Пий от водата“. Дойде някой и каже: „Я ми кажи нещо“. – „Пий от водата“. „Това е живот вечен“ – казва Христос. Изворот е вътре, извира водата. Сега Го цитираме.

Как се дразнят хората. Дойде някой, казвам: „Не съм свободен“. Дойде друг, тропа. След малко друг тропа. А според закона на хремата, не трябва да ме лъха студеният въздух, Любов е проявила по-дълго време. Дойде някой: „Учителю, как сте?“ – „Много добре съм“. Обичат ме. Казвам: виждаш сълзи ми текат от Любов. Отвориш на този, отвориш на онзи, и най-после ти се дразниш. Какво има да се дразниш: „Днес ли намериха да хлопат!“ Днес намериха. Банкет си дал, казват: „Не може ли да участваме в този банкет?“ Може, който има масло в масленицата. Нали онези деви, които очакваха младоженеца, трябваше да имат масло в маслениците. В едно Божествено състояние Невидимият свят се проявява. Най-хубавите състояния в живота са болезнените състояния на нервите. Нервният не разбира болестта и се нервира. Всяко едно болезнено състояние внася в човешката душа нещо. Има някои хора боледуват, без да знаят, че боледуват. Трябва да знае човек, че боледува. Допуснете, че имате една скръб, само вие я знаете. Разговаряте се весел, но има нещо, което ви чопли. Представете си, че вие сте баща и виждате, че един от синовете ви или дъщерите ви не ви почитат. В дъщеря си виждаш едно изопачаване на устата, казва: „Минаха ония времена, когато можехме да вярваме в такива заблуждения на бащите“. Бащата вижда това, но мълчи. Дойде синът и той казва: „Минаха времената, такива стари неща да се вярват“. Почитайте баща си, понеже Господ го е поставил. Най-лошият баща е добър! Почитайте господаря, понеже Бог го е поставил. В най-лошите неща, във всичко каквото става в света, Бог е скрит във всичките работи.

Преди повече от 20 години в Ючбунар бях на „Опълченска“, без да съм опълченец, живях на „Опълченска“. Седя в двора и идват полицаи с началника си с револвери. Проверяват. Началникът, който влиза, носи револвер. Седна на стола, остави револвера на масата, усмихна се. Казвам: „Заповядайте, седнете“. Виждам, че той има доверие. Дойде, остави револвера си, усмихна се и направи едно движение с ръката. Ако нямаше доверие, ще го държи в ръката си, защото може да го взема, да го претрепя. Оставя револвера на масата, иска да каже, че има доверие, че тук няма нужда от такова оръжие. Казвам: „Вие имате доста голямо доверие в мен. Вие оставихте револвера тук, не ви е страх“. Казва: „Ако всичкият свят е като вас, не щяхме да го носим, нямаше да има нужда от тях, измъчихме се – и показва револвера. – По закон трябва да ги носим“. Често вие носите кобури по закон. Вие сте от полка на Любовта, а носите кобури. Нови кобури трябва да имате. Новият кобур аз считам – седи една млада мома, дойде по-възрастен, тя стане от стола. То е новото оръжие. Старото оръжие е, когато някой възрастен седи и като дойде някой млад, от някоя видна фамилия, старият трябва да стане, за да седне младият на неговото място. Вие седите в гората на стола, иде една мечка. Как мислите, няма ли да ѝ отстъпите мястото? Ще кажете: „Заповядай, заповядай“ – ще ѝ отстъпите. Казва някой: „Аз не отстъпвам“. Но в даден случай може да отстъпиш. Дойдем ли до закона на Любовта, да отстъпим. Отстъпването не е слабост в човека, то е само път на най-малкото съпротивление. Правиш една крива линия, само Любовта може да направи тази крива линия. Само един виртуоз като дойде в Доброто, може да тури такива ноти. Ние мислим, че не живеем добре. Ако Бог би гледал на нас строго, но Той гледа със снизхождение, като гледа дребните същества, имаме Неговата амбиция. Той направил света и както Той влияе и ние искаме да бъдем като Него. Казва някой: „Не може да бъдем като тебе“. Ти, докато дойде да бъдеш като мене, много време ще мине. В дадения случай, благодари на Бога, че си едно дете. Бъди едно разумно дете. Няма нещо по-хубаво – да бъдеш един разумен слуга. Един човек е труженик. Има ли нещо по-хубаво – всичко да е в ред. Никаква лъжа да няма в себе си, да няма ни бяла, ни черна лъжа. Някой път има един вид лъжи, които се турят на гърба на Истината. Някой път обявление има, турени на гърба на Истината, тя ги носи снизходително, плаща заради тях. Някой таман те е раздразнил, ти минаваш. Никога не се сърди. Дойде някой твой брат, никога не се сърди. Ти като не можеш да се самовладаш, погледнеш, като че той е виновен. Казва: „Как тъй ме гледаш лошо“. Причината са другите. Човек не трябва да си изменя вътрешното състояние. Всякога може да изменят вашето състояние, защото около вас има ред същества, които се интересуват. Тия духовни същества се интересуват, както мухите. Аз съм минавал през гората, някой път 50-60 мухи накачат по шапката, накачат по гърба. Казват: „Ти си философ, да се качим, да придобием нещо от твоето знание. Понеже ти си един свят човек и ние да вземем от тебе“. Вървя, не може да им се сърдя. Погледна ги. Някой казва: „Какво има по лицето на светията?“ По лицето има мухи, накачали. Доста умни са мухите. Дойде студеното време, всичките мухи изчезват. Дойде топлото време, явяват се. Когато имате всичките мъчности в живота, то са неблагоприятните времена, че може да страдате. Щом страдате, ще знаете, че имате всичките възможности за успех. Щом нямате страдания, имате по-малко възможности.

В песента се казва: „Духай ветре, тихо духай, тихо духай, мило гледай“. Вие като пеете, казвате: „Като духаш, мислиш“. Трябва да знаеш как да духаш. После тихо да духаш и мило да гледаш. На вятъра се казва това: „Тебе думам, дъще, сещай се снахо“. Пеньо, я изпей песента. (Брат Пеньо изпя песента.) Вземете една българска песен – имате „Цвете мило, цвете красно“. Какво липсва на това цвете? През какви изпитания и мъчности е минало това цвете, докато стане то. В тази песен няма никаква красота. Казвам: трябва да

турите поезия. Считайте мъчнотиите, които идат, чрез Невидимия свят се изявява[т]. Ние още не сме такива, каквито трябва да бъдем. Има още неща за постижение. Вие искате да ви се подчиняват работите, да говорите на болестта и да ви разбира. Заболи ви кракът, кажете: „Бъдете добра, днес съм заета, утре съм на ваше разположение“. Вие не съдите болестта и тя си замине.

Вие не се радвате. Радвайте се на малките придобивки. В Изгрева трябва да пеете. Казвам: коя песен искате, че всички да я обичате еднакво. Песента може да е от 2-3 думи, но всички да я обичаме еднакво. Аз мисля, че най-хубавата песен е: „Аз обичам сладко да ям“. Всички еднакво обичат сладкото ядене. Една песен, която еднакво попада на всички. Изпейте: „Аз обичам сладко да ям“.

Кой от вас иска хрема? Кой от вас иска ревматизъм? Кой от вас иска квартиранти за бъбреците, за черния дроб? Лесна работа. Щом дойде хремата, сварете едно чисто кафе, 3-4 зрънца ще сварите в една лъжичка и ще дадете кафенцето на носа. Като ви заболи гърлото, да ви дам един цяр. Не го разправяйте на другите хора, да го предавате без пари. Без Любов никому не казвайте. Заболи ви гърлото или имате жлези, сливици, намажи ги с кафе, ще оздравеят. Да благодарим на Бога за всичко. Аз по някой път съжалявам, че не сме така деликатни с болестите. Някой казва: „Боли ме гърбът“. Да каже: „Имам отличен квартирант, много учен човек, приятелски говори“. Дойде някой и ми се оплаква, че го боли нещо, казвам: не се говори така, другояче се говори. Ще кажеш: „Един квартирант имам, който дошъл“. Ти казваш: „Главата ме боли“. Ще кажеш: „Дошъл квартирант, занимава се с много важни работи“. Няма да се набръчкаш, много весел ще бъдеш. Като те хване болестта, ще облечеш най-хубавите си дрехи, като генерал. Като дойде здравето, с обикновените си дрехи, редови ще бъдеш. Като си болен – генерал; като станеш здрав – редови. Тъй ще гледаме на живота и в най-ниските му проявления и в най-висшите, еднакво да гледаме и да се радваме. Бог е навсякъде. Ако живеем в Бога, навсякъде е добре. Ние не разбираме нещата и създаваме ада. Бог, гдето влезе, е Рай. Като Го изпъдим от себе си, образуваме ада, тревожим се. Ако в болестта внесем Любов, веднага е Рай.

Та казвам сега: цярът за ревматизма е да обичате повече вашите квартиранти. От сърце да ги обичате и да им прислужвате хубаво. Имате главоболие, от сърце да обичате главоболието, да ви е приятно, че ви е заболяла главата. Главоболието произтича от натрупване на енергии в по-висшите центрове. Като се справите с тия енергии, ще мине туй главоболие. Считайте, че всички болести не са нищо друго освен излишна енергия, която ние не сме употребили както трябва и вследствие на това идат болестите. Ако бяхме работили, както Господ иска в света, щяхме да бъдем здрави. Понеже не работим както трябва – това не е от зла воля – понеже не разбираме, явяват се болестите. Да се хармонизира здравето на човека. Благодарете за всичко. Колко души има, които страдат от ревматизъм. Някои страдат от бъбреци, някои страдат от жлъчка, чер дроб, коремоболие, някои страдат от гърди, някои страдат от сливици и ходят да ги изрязват. Когато дойде една болест, не тичайте при лекаря в града, но се качете горе на Небето, викайте ви горе, подигнете си ума нагоре. На лекаря, ако искате да услужите, пратете 200-300 лева, без да ходите. Турете 200 лева в плика и пишете: „Имам една ревматична болка, помогнете ми ако можете. Кажете една дума“. Ако лекарят каже и не мине, не е лекар. Кажете: „Няма защо да идвате. Пращам ви за визитата 200 лева, кажи само една дума. Заповядайте!“ Лекарят е комендант, като заповяда на болестта, тя си отива. Ако болестта си иде, той е лекар; ако не си отиде, тогава пратете 200 лева на друг лекар, той да заповяда. Обиколете всичките лекари в София. Тъй ще се опознае човек. Вие минавате за сиромаси, че нямате пари. Не обичам такива работи. Шегите не обичам. Някой казва: „Нямам пари“. То е шегата. Всички вие

сте богати! Аз не считам богатство външните книжни пари. Богати сте, не трябва да мислите, че сте сиромаси. Всички трябва да бъдем сиромаси в едно отношение. Всички сме богати в онова, което Бог е вложил в нас. Да бъдем щедри. Какво повече от туй? Всички можем да бъдем щедри. Мислете, че сте богати. Цялото животинско царство да съберат, всичките животни заедно, не може да се сравнят с един човек. Цялото знание на животните не може да се сравни със знанието на един човек. Тъй щото, не мислете, че сте бедни. Жалко е, че при тия богатства казвате, че сте сиромаси. Чакате да дойде вдъхновение, да идете в Небето, да се преродите. Сега имате всичко, вие сте се преродили. Вие и друг път сте се прераждали. Казвате: „Като дойдем втори път“. Прераждали сте се неведнъж, не два пъти и казвате все: „Втория път като дойдем“. Не чакайте втория път, сега е важно. Сега чета в очите ви и казвате: „Какво е патила главата ми да знаеш“. Моята глава какво е патила, вие знаете ли? Ако съберете патилата на целия свят, не може да се сравнят с моите патила на един ден. Знаете ли какво нещо е. Казвате, че имате страдания. Благодарете на Бога за тия страдания, те са залъгалки. Зад всички страдания виждам скрити Божествени блага. Така се възпитават хората. Бъдете благодарни. Казвате: „Малък е апартаментът“. Благодарете. Нямах апартамент, благодари. Скъсани ти са обувката, благодари. Като ходиш, да се вижда, че вярваш в Бога. Казвате: „Изпокъсахме се“. Не сте се окъсали. Ако Бог облича пеперудите с такива красиви дрехи, няма ли да облече и вас. Христос е казал: „Ако Бог криновете така облича, колко повече вас“. Казвам: ние хората, които носим Името на Христа, трябва да имаме друго верую. Съжалявам, че тук не разбирате. Казвате: „Разкряскал се е някой брат“. Не се е разкряскал. Хубаво говорете. Кажете: „Колко Любовно говори“. Той кряска, понеже смята, че хората са глухи. Той говори за онези, ушите на които са глухи, не за онези, на които ушите са отворени. Някой се е разгневил. Много енергичен е станал. Че кряска някой, колко му е крясъкът. На половин километър не се чува. Кряскане разбирам на 10 км да го слушаш. Вие сте станали много деликатни: „Сестра, откъде дойде?“ (Изговаря го дебело) – басът говори. „Сестра, откъде дойде?“ (Изговаря го тънко) – сопранът говори. Аз ще ви кажа: „Аз ида от Небето, сега дойдох отгоре“ – сопранът е това. „Сестра, откъде дойде?“ – „Аз дойдох от дъното на Земята, сега излизам на свобода“. [Басът е това.]

Свиренето ще оставим за другия път.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когато си изпратил

17-та лекция от Учителя, държана на 13.I.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ВРАТАТА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

(Направихме следното упражнение: ръцете настрани, дясната ръка пред лявата с допрени пръсти, движим дясната по лявата, пред гърдите и настрани. Лявата ръка пред дясната, с допрени пръсти. Движим лявата по дясната ръка, пред гърдите и настрани. Няколко пъти.

Ръцете над главата, високо изопнати, с допрени пръсти. Сваляне ръцете до темето над главата, допиране върха на пръстите, като от дланите се образува една плоскост. Издигане ръцете нагоре и се повтаря същото няколко пъти.)

Всички вие сте кандидати за нещо. Дошли сте в света и не знаете какъв е смисълът на живота ви. Общи понятия имате. Запример Земята се носи из пространството, има ред и порядък. Хората се състезават, бият се, във всеки дом има недоразумения между бащата, между майката, между децата, между всичките има раздори, спорят си. И в малките, и в големите същества има един спор. Само умните го правят по-умно, а глупавите – по-глупаво. Разумните хора като направят една погрешка, не се вижда, а глупавите като направят една погрешка, се вижда.

Говори се за вяра. Какво нещо е вярата? Вярата не седи в това, което ти знаеш, което майка ти те е научила, баща ти те е научил. Вкъщи да сте, това не е вяра, то е знание. Че тук сте, това не е вяра. Някой ви обещава да ви даде една сума пари. Без да ви е дал, вие вярвате. Щом ви даде парите, вече няма какво да вярвате. Това не е вяра.

Сега казвам: новата година и трите години, които следват, са благоприятни години. Дали хората ще ги използват, то е друг въпрос. Дали синовете ще използват богатството на баща си, както трябва; дали житото ще израсте, както трябва – то е въпрос. Сега вие всички сте си турили една задача – всеки от вас иска да оправи света. Една много сложна задача е това. Всеки иска да оправи света. Кого как срещнеш, казва: „Той не живее добре“. Как трябва да живее? „Той не вярва“. Ами как трябва да вярва? В какво седи добрият живот. Един човек, който не може да ходи добре, той Добро не може да прави. Ако ходиш добре, Добро можеш да правиш; ако не ходиш добре, не можеш да правиш Добро. Има една наука за ходенето. Като видиш човека как ходи, ще знаеш какво прави. Лисицата като ходи в курника, има особено ходене. Вълкът дебне, разглежда работата стратегически, като военен. Някой път, 4-5 вълка се съберат и двама идат отдалече, кучета ходят по тях да лаят, а другите влизат в кошарата и задигат няколко овце. Аз бих желал да се науча, според вас как трябва да се поправи човек. Казвате: „Да го набием“. Хубаво, да го набием, то е най-лесната работа. Поставете го на земята, набийте го. Става ли добър? Представете си една замръзнала вода, която е била нечиста и като замръзнала, е пак нечиста. Като я разтопите, става ли чиста? Трябва да се филтрира тази вода или да се изпари. В света, вие докато не се свържете с Невидимия свят, с чистия свят, да имате една опитност, реално, не само да кажете: „Аз вярвам“ – вие не може да бъдете чисти. Вярата трябва да имате. Във вярата се виждат нещата много надалече. Ако искаш да пребродиш света на вярата, трябва ти най-малко 200 милиона години. Казваш: „Аз вярвам“. Преброди този свят, да го видиш. Казвате: „Виж Слънцето“. Слънцето не е туй, което дава само светлина. Земята не е само туй, което се движи – тия хора, които живеят, молят се на Бога, храмове имат,

училища имат, концерти дават, с музика се занимават. Какво правим на Земята, каква култура има на Земята? По някой път се бият, модерно се бият, големи бомби спущат. Аз наричам бомбите яйца, които спущат. Вече милиони яйца се измътиха, доста пиленца излязоха. Целият въздух е покварен. Сега инфлуенцата* е доста лоша, понеже е война и всички трептения са военни. Като те хване, тя не те пуца. По-напред за 3-4 дена ще мине, сега 10 дена не минава. Като те хване хремата, ще дойде лекарят, едно лекарство, друго лекарство.

Казвам: какво носи Новата година? Във всинца ви няма ред и порядък. Научете се всяко нещо, каквото се каже да го кажете добре. Аз в Братството толкова години гледам, много евтино предавате работите. Казвате: „Щастие иде, щастие носи Новата година“. Но англичаните бомбардираха Берлин и германците свалиха 25 от техните аероплани. За заплаата на това, германците бомбардираха Лондон. Вие ще кажете: „Защо Господ не оправи света?“ Че Господ го е оправил. Господ е оправил света. Щом не искаш да бъдеш здрав и кажеш: „Дотегна ми да бъда здрав“, Господ казва: „Повалете го на земята, дайте му болест“. Щом не искаш да бъдеш здрав – искаш да бъдеш аристократ, да лежиш на леглото. Той казва: „Давайте му супица, вода, чисти чаршафи, ухажване, гледайте го добре, разтривайте го – всичките най-нежни работи“. Сега мнозина нямате обхода. Между всинца ви каква обхода трябва да има? Един музикант трябва да взема всичките ноти правилно и тонът трябва да бъде ясен и верен в своите трептения, да има яснота, мекота и сила. Ако тонът е ясен, той носи светлина. Ако тонът е мек, той носи топлина. Ако е силен в себе си, той постига своето. В музиката да се постигне нещо, непременно тонът трябва да бъде ясен. Нали казано е: „На ясно да бъдем“ – че аз не искам да ви говоря за отвлечени работи. Всички ние правим погрешки. Не пием от чистата вода в Природата, пием от мътните потоци и вследствие на туй заболяваме. Всички заболявания се дължат, че има примесена във всичките мисли една нечиста материя. Една нечиста материя, примесена в чувствата и в човешката воля. Вследствие на тази материя, която е примесена, се раждат болестите. Писанието казва: „Да ни очисти Бог от всичките нечистотии, от нашите нечисти мисли, от нашите нечисти желания“. Те са неща на миналото. Още доста време ще вземе, докато се освободим от тях. На някой от вас му се ревнало да бъде богат. Знаеш колко мъчно става богат човек? Вие искате да имате няколко милиона. За да имате няколко милиона, откъде ще ги вземете? Не само книжни пари да имате. Знаете на колко животни трябва да се одерат кожата, да се продадат, че да станете вие богат. Знаете колко тона жито трябва да се продаде, да се смели, за да станете богати. На колко овце гърбът трябва да се остриже, за да станете богат. Знаете колко неща от миналото, които Природата е събирала, трябва да се извадят из земята, за да забогатееят хората. Защо ви е едно богатство, което нищо няма да ви допринесе? Да допуснем, че имате 10 милиона. Какво ще направите с тия 10 милиона? Ако имате 10 милиона и имате светлина в главата, е добре; ако имате топлина в сърцето, е добре; ако в тялото имате сила, парите са на място. Ако главата ви е тъмна, ако сърцето ви е студено, ако в тялото нямате сила, защо ви са парите? Аз съм превождал този пример, ще го приведа и сега, то е из американския живот. Един апаш среща един богат американец, който носи една торба с пари, и иска да го обере. Проследил го и най-после успява да задигне парите на този богаташ. Казва: „Сполучих, целта е постигната“. В това време го среща капитанът на парахода и му казва: „Параходът потъва!“. Той слага торбата. Може да спечелиш 10 милиона, но параходът потъва. След няколко часа лекарите констатираха, че сърцето ще спре и заминаваш за другия свят. Защо са ти тия пари? Аз съм против сиромашията в този смисъл. Аз не препоръчвам никога да бъде човек сиромаш, но не препоръчвам никому да бъде богат. Да бъдеш сиромаш и да си

болен човек или да бъдеш богат и да си болен – защо ти е това богатство? Сирмахът трябва да бъде богат и богатият трябва да бъде богат. Сирмахът и богатият са двама братя. Богатият е по-големият брат, сирмахът е по-малкият брат. Защото, който се е родил пръв, той е по-богатият, а който се е родил втори, е по-беден. Първият брат задигнал всичкото богатство, той трябва да го раздели. Всички, които са богати, трябва да разделят своето богатство със своите братя, които са сиромаси.

Най-първо трябва да имате едно приложение. Срещате един човек и казвате: „Не ми харесва този човек“. Защо не ви харесва? Един човек ще го харесате, ако има отлично красиво лице, има здраво тяло, човекът има познания, богат е. Срещате някой, който няма нищо, и той казва: „Никой не ме обича“. За да обичаме човека, трябва да има нещо, за което да го обичаме. Хората трябва да ви обичат, заради Истината, която живее във вас. Всеки човек, когото не обичате, той е лишен от Истината. Някой казва: „Никой не ме обича“. Ти разбираш ли да живееш в един свят, дето никой не те обича, пък ти да обичаш всичките тия хора? Да обичате онези, които вас обичат, то е най-лесната работа. Коя мома не обича онзи, богатия момък, с положение, с чин в живота. Тя напуска бащиния си дом за него. Колко моми има, които могат да обичат онези момци, които нямат никакво богатство, никакво знание и са бедняци. В историята зная само един пример из американския живот. Една американка от богато семейство се сгодява за един американец, млад момък. Това било в междуособиците, които съществували в Съединените щати. Раняват го на бойното поле и той ѝ пише: „Аз съм ранен, освобождавам те за в бъдеще да си избереш, когото искаш, инвалид съм“. Тя му пише: „Нищо, че си ранен, не се отказвам от тебе.“ – „Ампутираха ми едната ръка.“ – Казва: „Няма нищо“. Той ѝ пише: „Свободна си, за един инвалид няма какво да се жениш. Аз съм с една ръка“. Тя пак казва: „Няма нищо“. Той ѝ пише: „Ампутираха ми десния крак“. Тя казва: „Тъй както си, пак не се отказвам от тебе“. Най-после и като изчезне, пак да ви е добре дошъл. Чудни сте вие. Аз, който зная работите, казвам, че хората не изчезват, те са сенки, вие не ги виждате. Хората, когато умират, са много по-реални, отколкото, когато са живи. С умрелите хора съм в по-голям контакт, отколкото с вас. С умрелите се разговарям по-добре. Каквото има, те ме слушат, а вие не слушате. Вие сте особени. Казвам: и вие като влезете в другия свят, ще ме разберете, пък и аз ще ви разбера, тогаз ще се разберем. Понеже сте на Земята, сте егоисти, всеки живее за себе си, взел нещо, държи париците. По някой път, вечерно време като нямам работа, през време на хремата ми, гледам богатите какво правят. Броят парите на купчини – друга купчинка злато, после пак погледнат, отворят ги, затворят ги, гледат банкнотите. Казват: „Туй не е реално. Какво ще се прави с тия банкноти? Реално е златото“. Някоя стара баба извади една жълтица само, банкноти има, а има само една жълтица. Казва: „Ако са хиляда, две хиляди жълтици“ – а старата баба има само една. Тя казва: „Да имам такива поне стотина“. Да обичаш един добър човек в света, струва повече, отколкото да имаш 100 милиона. Богатство е в света да обичате хората. Всичкото нещастие седи там, че има едно безлюбие в света. Ние трябва да обичаме хората, защото те са касиери. Щом обичаш, всичко тече и те разтопява. А щом не обичаш, всичко е смразено. Користолюбивият човек всичко смразява. Щом дойде Любовта, всички неща стават естествени. Божествената каса – изворите са отворени, мисълта тече, сърцето тече, телата са здрави – има Любов. Практическо приложение има.

10, 20, 30, 40, 50, 60. Вие имате числото 10, казвате, че са 10 души, то е един човек, само един човек. Казвате – 20 души са. Не са 20 души, ни най-малко, двама са. При 30 имате трима, при 40 – четирима. Когато мен ми кажат, че имат 10 души приятели, казвам: само един приятел имаш, а другите са условие. Или имате десетина приятели, тия

деветимата са условия. Само на един от тях може да разчитате, на другите не може да разчитате и деветимата не може да ви бъдат приятели. Само един ще бъде приятел, а другите ще финансират, те не се интересуват. Деветте души постоянно мислят за война. Един вълк, като срещне една овца, какво мисли за нея. Казва ли ѝ: „Почетна госпожице“. Не, веднага я сграбчи за врата. Или един вълк като срещне една крава, веднага я сграбчи за стомаха или за слабините. Не мислете, че вас като ви срещне злото, ще ви пощади. Вие си играете. Не се прикосвайте до злото, стойте настрана. Гледам сега, големи юнаци се борят със злото. Няма някой, който да се е борил със злото и да е прокопсал. Злото е нещо силно, мощно, стойте настрана от него. То е цял един океан. Да не мислите, че този океан можете да го прехвърлите от едно място на друго. Злото го използвайте за Добро, дръжте се за Доброто между вас. Между вас и между злото, Доброто да бъде среда. Не отивайте да кажете: „Да видим какво е злото“. По някой път вие искате да знаете какво нещо е един лош човек. Не ви трябва да знаете какъв е лошият човек.

Тук в София един богат българин слиза от гарата и една млада мома се хвърля на врата му: „Чичо!“ Целува го, качват се на файтона, знае му името. Отива до хотела. След два часа той вижда, че златният часовник изчезнал и всичко, каквото има в джобовете, е обрано. Тя като го прегръщала, обрала джобовете. Чичото е обран. Ще намерите много чичовци. Не се радвайте на щастieto, което ви се усмихва. Дойде някой, ще каже да ви прегърне.

Вие сега седите и още не знаете какво нещо е Господ. Ако попитате онези хора, които са слепи, които са глухи, които са неми, какво ще ви кажат какво нещо е Господ. Господ като дойде при тебе, ти, който си роб, освобождава те, изважда те от робство. Мъртъв като си, оживяваш. Слаб като си, силен ставаш. Болен като си, оздравяваш. Всички работи се нареждат там, гдето е Господ. Туй, което е дошло в тебе, се дължи на Него. Господ като дойде в тебе, всичко се туря в ред и порядък. Вие се карате по някой път. Господ е при вас и ви гледа. Двама се скарали за 10 лева. Господ ви гледа как се карате за 10 лева книжни пари. Вие по някой път имате един приятел и искате да знаете приятел ли е, или не е приятел. Не разсъждавате правилно. Аз като срещна един човек, искам да зная живее ли добре с Бога и какви са неговите отношения към Него. Искан ли и той да разбере какви са моите отношения към Бога? Моите отношения са Любовни към Бога, аз мога да му бъда полезен. Ако моите отношения не са Любовни към Бога, аз не мога да му бъда полезен. Ако вашите отношения не са Любовни, не може да бъдете полезни никому. Не се лъжете. Казвате: „За в бъдеще“. Туй е, което аз зная. Вие искате да знаете дали той ще бъде верен. Щом е верен на Бога, ще бъде верен и на тебе. Щом не е верен на Бога, и на тебе няма да бъде верен. Вие искате хората да бъдат верни на вас. Така не се разсъждава. Целият свят е в едно заблуждение. Мене да ме обичат хората, светът няма да се поправи, но Бога ако обичам, ще се поправи. Под думата *Любов към Бога* и *Любов към ближния*, аз разбирам бащата и майката. Бащата – това е законът, ближният – това е майката. Един син, който не обича баща си и майка си, той не е син. Щом ги обича, тогава ще има обичта на баща си и майка си и всичко може да стане от него. Само онзи, който е обичан от Бога и който е обичан от ближните си, всичко от него може да стане. Ближният – това е Божественият Дух, Който изважда хората из всичките лоши положения и урежда всичко в света. Той е ближен. Да го любиш, то е в проста форма. Затуй Писанието казва: „Който огорчи Духа, няма да му се прости“. Дълго време не може да му се простят прегрешенията. Сега вие разсъждавате от лично гледище, казвате: „Аз имам морал“. Ако е за морал, и аз имам морал. Искам да ме обичат хората, това и вие го имате. Искам да бъда богат, това и вие го имате. Искам да бъда учен, това и вие го имате. Но в света вие да бъдете учени, и аз да

бъда учен, няма да оправим света. Ние имаме лъжлива почва, разсъждаваме неправилно. Ако един други се обичаме, светът няма да се поправи. Ако аз ви обичам, има нещо користолюбиво в това. По някой път се старая да обичам чисто.

Дойде някоя котка или някое куче при мене. Преди два дена беше дошло едно куче, качило се горе. Черно, няма нищо бяло по него. Гледам го, легнало горе пред вратата. Виждам го, така седи и то като дойде, изгони котката. Котката долу протестира. Един голям котарак, като дойде голямото куче, ми казва: „Ако ме обичаш, изпъди черното куче“. Казвам му: „Слез долу“. Слезе долу, но като затвори вратата, пак се качи. Котаракът пак слезе долу и казва: „Ако ме обичаш, изпъди го“. Излизах 4-5 пъти и му казвам: „Моля, отстъпи, слез долу“. Като слезе долу, черното куче казва: „Тебе ти е много добре вкъщи, няма ли нещо да ми послужиш?“ Седя аз, виждам го, разсъждавам. Другаде няма постелка, а пред вратата ми една нова постелка, мекичка, там иска да лежи. Слиза долу, търси друга, няма. Казва: „Нека тази вечер мина тук, на постелката“. Казвам – това са неразрешени въпроси. Все ще има някой при нашите врата. Аз седя, разсъждавам и казвам: може и аз такава роля да играя някъде. Казвам на кучето: „За да се сприятелим, иди да повикаш котката и двама да се качите тук. Да няма спор“. Той ме гледа и казва: „Не зная дали ще ме послуша. Той знае да дращи“. Казвам: спор има тука. Рекох: „Ако ти не идеш да повикаш котката и двамата да ви видя, че се обичате, аз ще те поляя с вода, аз ще те кръстя“. Като му казах, че ще го кръстя, избяга. Казва: „За кръщение още не съм готов“. Да го кръстя, ще замръзне. Въпросът остана неразрешен между това черното куче и големия котарак, понеже туй куче, то е мъжко и котаракът е мъжки. Ако беше женско едното и другото мъжко... Въпросът остава неразрешен. И двете са еднообразни. Вие мислите само за себе си и аз мисля само за себе си – не може да се оправи светът.

Понеже за нашето съществуване Бог е мислил и по причина на Неговата мисъл, ние съществуваме. Той е мислил и измислил най-хубавото заради нас. Тия блага, които съществуват в нас, се дължат на Божията мисъл, която мисъл направила най-добрите и най-хубавите условия, при които може да живеем. Ние няма какво да мислим за себе си, трябва да изпълним Божия план. Да носим идеята на нашия Баща и идеята на нашата Майка. Сега вие ще кажете как да обичаме. Аз да ви кажа как да обичате. Дойде ви един приятел, как ще го обичате. Вие имате едно легло, ще станете от леглото и ще кажете: „Спете вие един час и аз ще ви събудя. След това аз ще спя един час, след това вие ще спите един час“. То е Любов. Ако е въпрос за легло, някой ще каже: „Аз ще отстъпя леглото“. Може да отстъпиш. Една хубава мисъл, вие трябва да я споделите. Една Божествена мисъл трябва да се сподели. Аз ви говоря за вътрешен процес. Светът по механичен начин не може да се поправи. Аз на вас може да направя един опит. Законът е: Ако има една мома, която никой не я обича, момците минават, negliжират* я, аз мога да накарам да я обикнат. Щом аз я обикна и другите ще я обикнат. Тази мома не я обичат, но и тя не обича. Никой няма да я обича. Вие нито обичате, нито някой ви обича. Голямо нещастие в света – да няма кой да ви обича. Вие сте изхвърлили Бога от сърцето си, от ума си, изхвърлили сте ближния си, останали сте сами. Вие сте без Баща и без Майка, кой ще ви обича, кажете ми. Аз считам да бъдете един човек без крака, да бъдете един човек без ръце, да бъдете един човек без очи и без уши, кой ще ви обича. Да бъдете един здрав човек, на който ръцете са на място, да бъдете един здрав човек, на който краката са на място. Ако вие не можете да обичате, тогава не зная защо е сърцето на вас. Този ритъм на сърцето, то като тупа, то е ритъмът на цялата Природа. Казвате: „Има Любов в света“. Има Любов, то е сърцето. Аз си поставям ръката от дясната страна и вие ще се заблудите. Аз

две сърдца имам. Казвате: „Учителю, ти тури дясната си ръка на дясната си страна, там не е сърцето“. „Вярно е“ – казвам.

Нека намерим онези хора, които обичат. Светът е пълен с герои на обичта. Нека отворим историята и всичките хора, героите на Любовта, които са съществували, да ги намерим. Всичко онова, което става по закона на Любовта, аз съм съгласен с него, но всички ония неща, които стават без Любов, те са безпредметни. Седиш ти и нищо не те интересува. Казваш: „Мене нищо не ме интересува“. Какво те интересува тогава? Значи тебе не те интересува Любовта на Бога, Който милиони години мислил заради тебе. Тебе не те интересува мисълта на твоя ближен, който милиони години е мислил. Какво те интересува тогава? Сега аз мисля, че вие не сте от тия, гдето нищо не ги интересува.

Сега гледам – нови теории. Казвате: „Да си имам един приятел“. По-добър приятел от Бога в света няма. По-добър приятел от ближния няма. Най-първо приятел да ви е Бог и тогава да дойдат другите приятели. Приятел наричам Онзи, Който през всичките времена, във всички съществувания, всякога е бил изправен. Няма нито един дефект в Неговия характер. Всякога е бил верен на онова, което ви е обещал. Правил го. Сега всички вие мислите за оня свят. Вие във вашия ум имате светли идеи. Казвате: „В оня свят как ще ме посрещнат?“ Ако имате приятел, ще ви посрещне. Ако нямате приятел, няма да ви посрещне. Може в [оня] свят да ви посрещне един, може в оня свят никой да не ви посрещне. Показва, че не сте обичали. Първото нещо, трябва да имате един, когото да обичате в света. Знаете ли какво е да обичате? Да обичате едного, в когото никога да не се съмнявате. Там, гдето има съмнение, оставете тази Любов, тя не е меродавна Любов. Имайте Любов, в която никакво съмнение няма, на която всякога може да разчитате. Мъртъв да си, ще оживееш. Сиромаш да си, ще забогатееш. Любов да влагаме във всички свои проявления. Любовта никога не се е показала немошна. Писанието казва, че ръката Божия не е отслабнала да прави Доброто.

Като ви гледам сега, вие сте в едно недоумение. Изпъква една картина в ума ви. Мома седи, двама души кандидати има. Предлагат ѝ да се жени. Тя гледа единия, гледа другия, кого да избере. Сериозна е към двамата. На два стола не стойте. Семейството е един баща и майка. Те са едно. Раздвоение в Любовта няма. В Любовта има единство. Любовта е единна. Помнете това. Няма два вида Любов. Троелична е Любовта: физическа Любов, духовна и Божествена. Но единна е Любовта. Любовта на физическото поле е Любов. Любовта в духовния свят е Любов и в Божествения свят е Любов. Каквато е на Земята, такава е горе, в Божествения свят. С каквато дреха да я облечем, тя е същата. Тия дрехи са ценни. На нейната дреха никога няма да намерим нито едно петно. Каквито са дрехите тук на Земята, такива са и горе. Някой път може да виждате тука неща, но то е ваша илюзия. Вие виждате една привидна Любов.

Сега аз не искам да ви убеждавам, вие имате доста врати. Виждам вие имате стотина врати, то са адреси. Всеки от вас носи 100 адреса и все сте хлопали на тия врати. Досега сте хлопали на 99 и все Любовта търсите. Аз ви казвам: „Не е тук“. Казвате: „Дали няма някоя друга врата?“ Като влезете тук, какво ще стане? Мислите, на последната врата, която е останала, като похлопате, ще ви отворят ли? Какво ви казаха на 99 врати, на които сте хлопали? Тук не е, тук не е, тук не е. Човек като намери Любовта, той се ражда. Той е новият свят. Да намериш вратата на Любовта, то е новото, то е освобождението, то е голямата свобода, която човек търси. Всички възможности са отворени и животът добива смисъл. В тебе се заражда желание да учиш. Ако си певец, заражда се желание да пееш, а не да престанеш. Като намериш Любовта, усилюва се тази деятелност. Не се обезсърчаваш, но има за какво да се радваш. Като дойдем до тази врата на Любовта, животът ще се

осмисли да има за какво да работим в света. Сега аз не искам вие това сами да направите. Вие сами по себе си не може да намерите Любовта. Аз искам да я намерите, тъй както аз съм я намерил. Аз ще ви дам пример. Аз ще ви кажа как да пеете. Както аз съм се научил, просто така и вие ще я намерите. Ако остане вие сами да я намерите, няма да можете. На мен както са я предали, аз искам и на вас да ви я предам. Дадох ми я по един много правилен начин в света, непроизволен. Пътят, по който съм намерил тази врата, искам по същия начин и вие да я намерите. Свобода трябва! Вие казвате: „Те са празни работи, те са илюзии“. То е заблуждение. Той иде на старата врата и казва: „Да си имам къщица, да си имам дечица“. Тия дечица ще ви ги вземат. Пари имате, ще ви ги вземат. Знание имате, ще ви го вземат. Здраве имате, ще ви го вземат. Всичко ще ви вземат по този път, по който сте вървели и няма да остане нищо, което да не ви вземат. Всичко ще ви вземат. Вие мислите, че сте осигурени. Не сте осигурени. Сигурни сте толкоз, колкото е сигурна замръзналата вода. Докато е зима, вие сте сигурни. Щом дойде пролетта, ще се стопи ледът. Какво ще правите?

Сега вие казвате: „Ние сме почувствали Любовта“. Вие сте почувствали Любовта, както онзи български чорбаджия от града Котел. Ходил в Добрич и като се върнал – бил голям скъперник, имал двама слуги – той си е налял от шишето малко масло да си топи и затворил шишето. Слугата му си потопил това, което е потекло по шишето. Той му казва: „Тебе не те бива без масло“. Другият слуга като нямало какво да потече, той пък от сянката, която хвърляло шишето от Слънцето. Той си потопил на сянката. Казва: „Брей, тебе не те бива без масло“. Това не е реалният живот. Ще имате вяра. Знаете какво нещо да имате вяра в хората. Аз вярвам. Защо вярвам? Понеже Бог гледа благосклонно и аз гледам така. Понеже Бог ги обича и аз ги обичам. Обича го Господ и аз го обичам, нищо повече. Не се занимавам с неговия характер. Щом мисля, че е добър, и той става добър. Щом мисля, че е лош, лош става. Ние сами правим хората да стават добри и лоши вътре в нас. Помислиш лошо за един човек и той мисли лошо. Помислиш добро и той мисли добро. Неизбежен е законът. Не мислете, че вие може да предизвикате Любов без Любов. Ако Божията Любов в нас не предизвика Любов, ще дойдат страданията, мъченията и обратен процес има. Ако човек не използва Божията Любов, тя произвежда това, което хората имат – страдания. Страданията са един отзвук, че не сме приложили Любовта навреме, тогава ще дойдат страданията. За да избегнем страданията, непременно трябва да приемем Любовта. Сега аз ви говоря за Бога, не тъй както Го разбират в църквата. За Този, за Когото трябва да бъдете готови всичко да направите, за този Бог ви говоря. Като помислите заради Него, всичко да е възможно. Всичките противоречия, които имате, като дойде за Бога, всичко да имате. Трябва да има нещо, да се бориш. Някой човек не обичаш. Казваш: „Ще го обичам заради Него“. На този човек не искаш да дадеш, ще дадеш заради Него. Не искаш да свириш – за Любовта ще свириш, ще рисуващ, ще послужиш. Навсякъде да има един потик за Онзи, Който живее в нас. Свещена идея да имаме, да бъде мощна и силна. Сега се колебаем, намусени сме.

Някой път седя горе и като дойде хремата, приятно ми е, не искам да я изпъдя. Отнасям се доста любезно. Казвам: „Много си добра. Откак дойде, ме очисти, изчезнаха всичките нечистотии навън“. После много ме милва за носа, за лицето, за хълбоците, милва ме за краката, навсякъде. Не правя никакво възражение, гледам, поусмихвам се. Казвам ѝ: „Долу ще слезеш ли да говориш на тия?“ Те ще кажат: „Той проповядва за здравето, пък сам се е разболял“. Казва ми: „Ще им покажа, че който е здрав и болен може да стане“. Сега аз ще бъда по-снизходителен; като здрав бях по-строг, а като болен съм по-снизходителен. Виждам добрата страна. Дойде братът и ме пита: „Ще слезеш ли?“ Казвам:

„Ще помисля 5 минути“. Цигулката давам. Не мисля сега какво ще кажете вие, можех да се откажа, хремав съм. Казвам на хремата: „Ще те препоръчам“. Много добра е хремата. Виждам целия свят страда от нея, оплакват се. Майката гледа болните деца. Слугите страдат по бойните полета ранени – на някои крака откъснат, на някои ръката, на някои окото излязло. Всичко туй виждам и не се възмуштавам. Казвам: Онзи, Който е създал света, ще тури всичко на място. Краката на място, очите на място. Не губя вяра в Бога, че Той ще оправи света. Хората за в бъдеще ще станат по-добри, отколкото са сега. Не губя вярата си. Та искам и вие така да гледате. Не вие ще оправите света, не и аз ще оправя света. Аз ще оправя света, като бъда проводник на туй, което Господ е казал. Казвам: туй ще бъде, понеже е Божествено. Всяка Божествена дума, която съм казал, никой не може да я измени. Божествените мисли, които съм казал, никой не може да ги възпре. Ония мисли, които са Божествени, ще излязат и никой не може да ги спре. Вашите мисли, човешкото, то е спомагало, то не трябва да ви смущава. Има човешки работи, които са потребни. Има човешко – нашето почитание към човешкото. Някой път човек се уморява, дойдат някои и не искат 5 пари да знаят. Аз отворя вратата и ме духа вятърът. Казват: „Ти трябва да бъдеш здрав“ – и прави са. По човешки може да бъде болен, но по Божествено – не. По Божественому човек болен не може да бъде. Не искам да внасям съблазън, че по човешки съм болен. Не, не, по Божественому болен не може да бъде. Сега правя опит – човешкото да се оправи от Божественото. Хремата може да се преобрази – новите мисли, новите желания ще преобразят хремата. Снизхождение трябва да имаме към всичките хора в света. Трябва да стане една промяна в света. Трябва да бъдем носители на Божественото. Бог изисква всичките хора да живеят добре и да носят Неговите идеи. Преизобилно блага може да имат. Да се убедят хората, че като обикнем Бога, светът ще се оправи. Какво трябва да направим? Като обикнем Бога и ближния си, светът ще се оправи. Не само на думи, но да бъдем носители на тази идея в себе си, не аз да ви я наложа. Научих се, на мене Бог ми показал. Господ колко е бил внимателен, как е постъпвал и аз постъпвам по същия начин: както Той е бил внимателен, така и аз съм внимателен. Христос казва: „Както Отец Ме е възлюбил, така и Аз ви възлюбих“. По същия начин, както Бог ме е възлюбил, така и аз ви възлюбих, предавам Неговото Учение. Сега всички трябва да предадем Божиата Любов, както ни е предадена на нас. Ако аз не може да предам Божиата Любов, както на мен е предадена, и вие не може да предадете. Безпредметно е Учението, ако ви предавам нещо невярно. Любовта трябва да предадем такава, каквата е. Любовта носи светлина навсякъде, светлината образува Красотата. Любовта носи топлината, а в топлината всичко расте и плод дава. Любов донася силата, а силата е, която поддържа Правдата, равенството и братството в света, то е силата. Ако една сила в света не е донесла братството, равенството и Правдата, разпределянето, не е сила. Любовта има за цел да уреди света. Светът е уреден. Ние да се убедим, че по този начин светът може да се поправи. Като любим Бога, светът ще се оправи. Не мислете дали заслужава. Единственият, Който заслужава Любовта, е Бог. Да обикнем Него и тогава Любовта ни към другите хора да бъде такава, каквата е била Божиата Любов към нас. Ако така не разбирате, на всяка друга основа не може да градите. Както Бог ни е възлюбил, така и ние да възлюбим другите. На тази Любов казвате илюзия. Аз не се заблуждавам, че имам болка, може да имам болка в корема, но то не е моят живот. Опитвам състоянието на хората. Мене ме боли глава, защото хората ги боли. Опитвам състоянието на хората. Мене ме боли стомахът, опитвам тяхното състояние. Щом ги опитвам, имам снизхождение, свързан съм с тях. На тия, които ги боли коремът, казвам: „След половин час болките ще престанат“. На тия, които ги боли главата, казвам: „Болките ще престанат“. Трябва да

образувам един контакт. Ако ние не можем да направим една връзка с болестта, ако нас ни е страх... Мен не ме е страх от болестите. След половин час всичко ще се оправи.

Та казвам: тази година ако залюбите Господа и предадете Неговата Любов тъй, както трябва, тогава тия 4 години за вас ще бъдат години на благополучие. Благото ще потече не само за вас, но за целия свят. Нека всичките хора в света знаят, че като възлюбят Господа и ближния си, Божиите блага ще потекат. Това е едно Учение, което трябва да се приложи. Казвате, че Апостол Павел казал така. Аз на Апостол Павел намирам за най-хубава 13 гл. от I послание към Коринтяните: „Ако говоря с човешки и ангелски езици, и Любов нямам, нищо не съм“.

Днес е Иванов ден. Ивановците ще минат от Стария в Новия завет. Вие сте турили единия крак в новото, а другия в старото и гледате накъде ще надделее. Ако надделее Стариият завет, стар сте; ако надделее новото, нов сте. Трябва да се мине в Новия завет.

Сега аз не искам Любов от вас. Аз искам да възлюбите Господа. Към мене много добре се отнасяте. Сестрите са ме отрупали. Ако е за ядене, за 10 години има какво да ям – самуни хляб и всичко туй, трябва да раздавам. Казвам: Любов тия хора имат, всеки носи по нещо. Ако е за Любов към мене, много добре ме обичате, но тази Любов не поправя света. Тази Любов към мене трябва да мине другояче, понеже в тази Любов аз не мога да приема хляб и като не го приема, сестрата не се ползва. Трябва да го дам на другите. Някой път дам хляб на черното куче и то хич не мисли за сестрата. Тя казва: „Аз хляб за черното куче ли дадох?“ Трудна работа е. Като дам на някое черно куче, казвам: „За тази сестра да се помолиш, заради нея ще ѝ пожелаеш Доброто, ще я обикнеш“. То ме гледа: „Как да я намеря?“ – „Ще ти покажа къде е“.

Да дойдем до същественото. В тази Любов, която аз ви препоръчвам, престават вече всички смущения. Човек преди да е учил Божията Любов, той се тревожи за малки работи. Щом обикнеш Бога, всичките въпроси са разрешени. Евреите не разбраха Господа. Казват: „Като Го обикнем, какво ще бъде?“ Всичките прегрешения ще ги заличи и кармата се ликвидира. Кармата не е ликвидирана, понеже постоянно изпъква миналото, съмненията: „Аз мислих, че си ме обичал, пък ти не ме обичаш. Ти не си верен“. Хора, които не се обичат, как ще бъдат верни. Щом обичаме, ние сме верни и надежда имаме в Него. Щом не Го обичаме, не можем да бъдем верни в тази Божествена Любов, която е потребна – да внесе мир в ума ни, да внесе спокойствие в сърцето. Като ни кажат за Любов, ние се страхуваме, че може да ни разлюбят. Някой вложил Любовта си само в едното. Майката внася Любовта само в детето. Че коя майка е прокопсала? Майка, която е внесла своята Любов в своето дете, да внесе и във всичките деца. Да обича само своето дете, то е човешкото в света. Имаш едно Добро, желай го за всичките. Туй, което ти имаш, желай го да бъде достояние за всичките. Туй Бог го иска. „Да бъде Волята Ти, както на Небето, така и на Земята“. Ако Волята на Бога на Земята не става, Любов нямаме. Ако е със сила, Бог може да внесе Своето Царство, но тогава няма да има Любов, ще Го познаем другояче. Ако искаме с Любов да Го познаем, трябва по пътя на Доброто и злото да познаваме Бога. Любовта ще примири Доброто и злото. Оставете идеята, дали аз съм достоен. Аз не ви препоръчвам, че Господ е силен, но ви казвам: обикнете Бога. Казвам: идете в тази чиста вода, омийте се. Пийте от чистата вода, жаждата ще изчезне. Не ви казвам да идете при някоя мътна вода. Дали аз съм достоен, оставете тия работи. Всеки, който люби, е достоен; всеки, който не люби, не е достоен, нищо повече. Кой е достоен човек? Според мене всеки човек, който люби е достоен. Който не люби, не е достоен. Та сега искам всички да станете достойни. Сега симпатия имате някъде. Вашите симпатии наричам златни монети. Симпатията е насърчение. С една златна монета колко ще се насърчите? Един, два дена –

изчезне насърчението. Туй, което не чезне в света, то е Божията Любов. Тя е изобилен извор. Трябва да обикнем. Жалко е, че доста ние сме закъснели. Всичките хора на християнския свят проповядват Любовта на Бога. Всеки гледа църквата да е добра. Любов безгранична, да светнат лицата, служение на Бога трябва. Тогава може да се носят всичките страдания и мъчнотиите. Мъчнотиите и страданията лесно се носят тогава. Без Любов – то е цял ад. Да направим едно място в душата си, едно свещено място за Бога. Казано е в старо време: „Да влезем в горницата, в стаята, да се помолим в тайно. Отец, Който вижда в тайно, ще ти даде наяве“. Или аз както казвам: ако говориш на Бога по Любов и Той ще ти отговори. Любовта ти ще стане явна. Да принесете Божията Любов тъй, както знаете. Никакви правила. Като дойдем до Любовта, всеки да постъпи, както той знае. Тъй както ти я разбираш, тъй постъпи, нищо повече. Не вземайте образец от другите. Вие може да вземете първоначално. Щом дойде да проявите Любовта, ще бъдете самостоятелни. Ще проявите Любовта тъй, както Бог я проявява към вас. Христос казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го е привлякъл. И никой не може да иде при Отца Ми, ако Аз не съм му показал пътя“.

Тази работа не е мъчна. Вие сте герои. Виждам на някои колко пъти са ви пукали главите за Любов. Ако за обикновената Любов са ви пукали главите, защо за Божията Любов не можете да направите същата жертва? Казвате: „Ядох попарата“. В Божествената Любов главата не се пука. Навсякъде се пука, но в Божествената Любов, пукане на глави няма. Най-красивата работа – то е Любовта към Бога. Най-красивото дело – то е Любовта към Бога. Най-красивата наука в света – то е Любовта към Бога. Най-красивият свят в света – то е Любовта към Бога. Най-красивата светлина – то е Любовта към Бога. Най-красивата топлина – то е Любовта към Бога. Всичко онова велико в света, Божественото, което сега иде, трябва да се прояви. Ще говорят сега за еволюция. Любов, значи да се върти колелото. Еволюция, значи туй, което се върти. Колелото е еволюция. Когато колелото се е спряло, когато се спре колелото, имаме еволюция. Значи туй, спряното колело, да го завъртим ние, то е еволюция. Ще дойде еволюцията на Любовта. Досега е било еволюцията на безлюбието. Сега е еволюцията на Божествената Любов. Като вземете живото колело, няма да има прегазен човек в света. Туй колело не прегазва нито един човек. Туй колело не прави нещастие никому. Тази мисъл, която произтича от Божията Любов, тя носи блага на всичките хора. Туй чувство, което е потикнато от Любовта, носи блага на всичките. Никому не причинява вреда. Ще престанат всичките страдания в света. Тя е Божествената Любов, която ще прекрати страданията, ще ги превърне на Божествени блага.

Сега ще обикнете Бога, както малките деца обичат майка си и баща си. Нали сте виждали, детето хване баща си за шията, прегърне го, казва: „Каквото кажеш, татко“. И майката и бащата прегърне за врата. То е Любов. Ще прегърнете Него и Той ще ви прегърне. Тогава и двамата ще се прегърнете и всичко ще тръгне на добре.

Иван още чака. Изваждам го из Стария завет. Младите да прегърнат старите и старите да прегърнат младите. Детето да прегърне баща си и бащата да прегърне детето си. Законът ще бъде: Да прегръщате, когато обичате. Като го обичате, прегърнете го. Това е Любов. Едного като си прегърнал, достатъчно е. Достатъчно е само на едно място да запалиш огъня. Този огън ще се разнесе по цялата Земя.

Вижте тази госпожица Хремова, колко е настойчива. Всичките нечистотии тя изнася, всички лоши мисли. Казва: „Този нос трябва да се научи да мисли“. Първото нещо, щом сте неразположени, хванете се за носа си. Оттук е диханието. Обезвериш се, хвани се за носа. Неразположен си, хвани се за носа. Не да го стискаш, да го милваш. Вие сте в един

свят, дето тепърва очаквате Божиите блага. Туй, което не сте сънували, ще го сънувате и туй, което на ум не ви е идвало, ще дойде. Хубавите работи тепърва ще дойдат. Туй, което човек не е сънувал в света, то иде. Възкресение, подмладяване, светлина, топлина, богатство, добрина, справедливост, милосърдие, кротост, въздържание.

Каква песен бихте ми изпели сега? Я ми изпейте една песен, задето ви казах. Вие ще кажете: „Аз мога да любя“. Аз бих ви казал една песен: „Надувай, овчарко, кавала. Надувай добре, да пасат овцете. Надувай, овчарко, кавала, защото красивите моми, само който надува кавала, само него обичат. Надувай кавала, надувай кавала. Овчарко, надувай кавала, да пасат овцете“. Само при туй свирене овцете пасат. Красивите моми, само овчар, който надува кавала като мед им пада. Те него харесват. Вечерно време свири на овцете, гледа звездите и овцете пасат. „Надувай кавала“. Разбрана работа е: „Надувай кавала“. Я го изпейте! Не сте кавалджии. Любовта, която иде в света, ще донесе всичките блага. Тя ще донесе много работи, ще донесе най-хубавите работи. Стига да бъдете готови сега. Не че не сте готови, но да не заспivate. Вие ще кажете, като идете в оня свят. В оня свят влизате сега.

Кажете едно число от Библията. Ще прочетем. Кажете едно число, на което всички да сте съгласни. Не по симпатия, но да го одобрите всички. (19.) Ще прочетем от Новия завет 20 гл. от Матей от началото до 15 стих. (Прочете го.)

Значи, който работи малко и който работи много, еднаква е заплатата в Любовта. Обикнете този, който винаги ви е обичал.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

*Отче наш
Добрата молитва*

18-та лекция от Учителя, държана на 20.I.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

КРАСИВИ ДВИЖЕНИЯ

*Добрата молитва
Красив е животът*

(Ръцете настрани. Лявата ръка пред дясната с допрени пръсти. Движи се лявата ръка по дясната пред гърдите и настрани. Същото движение с дясната ръка. Няколко пъти.

Ръцете изопнати горе, над главата, с допрени пръсти. Сваляне ръцете до над главата, допиране до темето, като дланите образуват една плоскост. Пак нагоре ръцете и заемат същото положение.)

Човек, за да се храни добре, трябва да има здрави зъби. Щом зъбите му не са здрави, стомахът започва да страда. За да мисли човек, има основни правила. Не може да мислиш без основни правила на мисълта. Три лъча трябва да има, за да мисли умът правилно. Всичките хора се занимават с много обикновени работи. Запример вие се занимавате с обущата си, да ги лъснете сутрин, после снемете чорапите, дрехите си. Пък не са важни обущата, важни са краката. Някой от вас, като стане сутрин, не си погледне палеца, първия пръст, втория, третия, не си помилва коляното, но е като някой аристократ. На краката гледа като на нискостоящи, парии, които ходят по земята. Кой ще се занимава с тях. С големи работи се занимава. Като идем в Небето, ще може ли да видим ангелите, светиите, с тях да дружим. На какъв предмет ще говорите, като идете при ангелите? Кое е, което интересува ангелите? От вашето гледище бих желал да ми кажете. Или да направите една приказка, от какво се интересуват ангелите, според вашето разбиране. От какво се интересуват ангелите най-много? Гладният човек от какво се интересува най-много? Или жененият човек от какво се интересува най-много? Или който иска да стане богат, от какво се интересува?

Ние трябва да се учим да оставяме миналото. Ние носим целия минал багаж, та се уморяваме. Снемем раницата и гледаме само миналото. Чоплим, чоплим и пак го турим на гърба. Цял битпазар – гащи на дядо ти, сукман на баба ти, всичко туй разглеждаме и очакваме някакъв пазар да стане, да се продадат, да вземем парици, че да си уредим живота. Хубави са всички тия работи. В света всичко е интересно, но животът на дядото не е интересен. Но си е изиграл ролята вече. Един лист, който се е сформирал на едно дърво, е интересен; новите листа, които ще дадат потик; новите пъпки са, които дават живот. Неразпукнатите пъпки са, които дават новия живот. В нас трябва да се развият онези пъпки, които не са се развили. Онези, които са се развили, са дали и на тях може да се радваме. Но онези, които не са развити, в тях е Божественото. Всяка пъпка, която е в зародиш, носи Божественото. В китайския език ударението пада на първия слог, защото думите им не са много сложни. В европейските езици ударението е на третия слог, в някои езици – на втория, на първия слог.

Та казвам: учете се да пазите своята младост. Не ставайте стари. Няма по-голямо нещастие – да станеш стар. Да станеш стар, не зная какво нещо е, няма по-голямо нещастие – да станеш стар. Старият човек е натоварен кон, пъшка, носи товара. Младият никакъв товар няма, върви. За да се развива човек, трябва да бъде млад, да няма никакъв товар. По възможност, умът ви да е свободен, сърцето ви да е свободно, душата ви да е свободна. Тъй се служи на Бога. У българите има обичай по Великден да ходят да се

изповядват и млади, и стари. Един калугер дошъл от Света гора в едно прочуто село във Варненско. Отиват две млади момичета при него, да се изповядат. Той извадил една голяма пила, казва: „Аз ще ви изтъркам греховете с тази пила“. Те като видели пилата, избягали. Грехът не се пили с пила. Той тъй направил, знаете защо. Посръбнал си малко винце и тогава казва: „Елате, аз вашите грехове ги зная и ще ги изпиля“. Сега оставете вашите пили. Като дойдете тук, изплашвате младите с пили. На младия човек няма какво да туряш пила. Той е млада фиданка, расте сега. Не е старо дърво, да го изглаждаш, младото само по себе си е гладко.

Да не осакатаме Божественото. Младостта е Божествено състояние, да не го осакатаме. Щом го осакатим, никой в света не е в състояние да го поправи. Божественото трябва да го пазим. Като остарееш, напука се кората на дървото и да го пилиш, тогава нищо не помага.

Нали имавте една задача зададена. Сега направете три линии: една крива линия на светлината, една линия да представя светлината, друга линия да представя добротата и трета – силна линия. Как ще ги представите? Може да не може да ги направите. Като се каже да нарисувате един добър човек, как ще го нарисувате? Този не може да бъде добър. Добрият човек не може да има такова малко чело. За този образ за красота не може да се говори. Един художник, който знае, може да направи нещо красиво. Ходих на изложба. Гледам, нарисували голи тела. Защо турили голотата? Художникът няма идея. Голото тяло трябва да бъде красиво. В това тяло няма никаква красота, отпуснато. Ако е красиво, както гърците са ги имали, разбирам красиви линии да има. Красотата може да бъде дреха на голотата, но грозотата никога не може да бъде дреха на голотата. Вие по някой път се оглеждате в огледалото, искате да бъдете красиви. Трябва да бъдете красиви, да имате красив поглед. Гледаш, в погледа има раздвояване. „Тебе гледа, мене вижда“ – турците казват. Не трябва човек да бъде раздвоен. Той не знае кой е добър. Кой е добър, и децата го знаят. Питайте и най-малкото дете, ще ви каже кой е добър. Питайте майка му добра ли е, ще ви каже. Ако майка му го бие за нищо, ще каже: „Че не е добра майка ми“. Веднага има понятие какво е добро. Ако направи погрешка, че го бие майката, признава вината си, но някой път за нищо и никакво го бие. Мине детето, бутне я по лакътя, тя го плесне. Сега не плескайте вашите мисли.

Ние водим един живот, който не е естествен. Какви са били светиите? Сега минавате по пътя на светиите. През какво голямо изпитание са минали светиите. Вие мислите, като минете по пътя на светиите, няма да имате мъчнотии. Вие ще минете през мъчнотии, дето не сте ги сънували, и изпитания ще имате, дето не сте ги сънували. Сегашните ви изпитания са много малки, те са необходими изпитания. Казвам: понеже светиите са минали по един път и те са готови да ви помагат, благодарение че те вземат участие в нашия живот. Много пъти казвате: „Аз да напусна Земята, не се връщам“. Вие не знаете, вие сте на Земята, не заради Земята, но заради хората, които са на Земята. Тази Земя е станала Земя заради хората. Хората, ако не бяха като идея в ума, да ги създаде, в ума на Бога, светът не би бил създаден. Хората, които излязоха от Него, даде им място за възпитание, дошли са на Земята. Какво ще учат сега? Първото нещо, вие искате като ученици да имате шест, да ви тури учителят да имате най-доброто [му] мнение. Хубаво е желанието, но трябва учение, разбиране. Отиваш при един учител, професор по музика, с обикновеното „Цвете мило, цвете красно“. Не отива тази работа. Като те види, трябва да му мръдне сърцето. Като те погледне, като му мръдне сърцето, знае, че си даровит. Като те гледа, че нямаш музикалност, гледа само да те прекара.

Сега по някой път мислим да бъдем религиозни. Че то е едно от най-свещените чувства. Да бъдеш религиозен, не е така проста работа. За да бъдеш религиозен, трябва да гледаш всичката Божествена красота, хубавите красиви неща и да вземеш участие. Човек, който обича Бога, взема участие във всичко. Вие считате за Божествено само съзерцанието. Туй съзерцание има смисъл, когато онзи, който съзерцава, трябва да наблюдава нещо. „Азан тук, умът му го няма“. Помнете: аз искам да имате едно свещено чувство. Има неща, които са като сенки. Истинският живот е едно, сенките на живота са друго нещо. Някой път говорите за Любов, но има една Любов на сенките. Има една Любов, която носи живот. Тази Любов, която носи живот, то е като Слънцето, като изгрее сутрин, снесе всичкия товар. Любовта, която носи живот, снесе всичкия товар. Веднъж като те зърне, няма страдания, всичките страдания изчезват. Ние страдаме дотогава, докато дойде първият лъч на Любовта. Житото като посеят в земята, с туй страданията му не се свършват. Като го овършеят, турят го под хромела*, да го направят брашно. Като минава този хромел отгоре ти, какво знание ще добиеш? Житото търпи туй страдание, понеже ще дойдат две нежни ръце на една млада мома, тя ще вземе туй брашно, ще тури малко вода, че като го пипа, то са Любовните ръце. Тия страдания на хромела имат смисъл, когато младата мома дойде. Ако не дойде младата мома, на вятър е тази работа. Без Любов животът е едно мъчение. Като дойдат младите ръце, тази мома ще тури брашното в нощвите, ще тури кваса, ще го подмеси, като вкисне, ще го раздели, ще го тури в пещта. Като излезеш оттам, не се свършват страданията. Ще дойде житото, да опита нейните хубави зъби, казва: „Добре дошъл“. То счита за чест, че влиза в нея. Докато не минеш през нейните ръце, през нейния огън, не може да влезеш в нея. Тя, като те погледне, ще се усмихне, тогава ти ще забравиш всичките страдания – на нивата, под хромела колко си страдал. Казваш: „Струва си човек да влезе в такава уста. То са царски врата“. Тогава трябва да имате една идея.

Ако човек не може да възприеме Божието благо, тогава устата са безсмислени. Ако от устата не излиза най-хубавото слово, ако от устата не излизат най-хубавите думи и ако не приемаш най-хубавата храна, безпредметна е устата. Три неща: доброто слово, въздухът, който трябва да приемем, и хлябът или храната. Като влиза храната, да благодарим за всяка хапка. Като влезе хапката вътре, какво казва? Всички тия живи същества, които влизат, носят Божието благословение.

Мнозина са говорили за подмладяването. В какво седи тайната? Тайната седи в яденето. Ако ти, като ядеш, не знаеш как да ядеш, никога не можеш да се подмладиш. Някои казват: „Като ядат, да пукат ушите“, бързат. Някой яде полекичка, като че ангария го карат. Като седнете да ядете, да има една усмивка. Като погледнеш яденето, да му поприказваш малко. Вие досега сте се научили да благодарите на Бога за благословенията, които ви дава, за голямата светлина. Дал ви добър баща, добра майка, братя, сестри, приятели, както на Йова говеда, камили, овци, всичко това. Дойде Сатана и казва на Бога: „Неговата Любов е доста материална. Кой няма да Те обича, като му дадеш всичко. Я дай аз да му взема всичко това, синовете и дъщерите да му взема, да пипна и тялото му, че ще те обича ли Тебе?“ Ще се опита Любовта. Как ще се опита Любовта? Вие търсите много лесна Любов. Човешките страдания са път на Любовта, да се покаже къде е. Най-големите страдания съответстват на познанието на най-голямата Любов. Най-малките страдания съответстват на най-малката Любов. Значи онзи цигулар, който знае, естествено върви.

Сега вие седите и казвате: „Новото Учение, като идем в оня свят“. Че вие сте в оня свят. Отдавна сте в оня свят. Какво сте научили? Има един разказ в древността. Един ученик искал да знае какво прави неговият учител. Като се запознал, учителят имал едно

магаре. Сутрин щом стане, отива при магарето, помилва магарето по гърба, погрижи се за храната. Ученикът и той си купил едно магаре и той като стане сутрин, и той помилва магарето. Първият урок е, да погалиш магарето. Учителят го гали и ти ще го галиш. Сутрин като изгрее Слънцето, гали това магаре, тия лъчи погалват и Земята. Ние виждаме, че в магарето няма никакъв живот, има един Божествен живот, скрит вътре. Този учител ще [го] пипне по врата, по челото го погали. Да допуснем в дадения случай, вие имате една болка на коляното. Цяла нощ не сте спали. Като станеш, поглади магарето, поглади го по челото, по гърба, поблагодари на Бога, че си имал едно страдание. Знаеш колко мъчно е човек да благодари! Като дойде болестта, да благодариш. Боли те кракът, поглади крака си – за Добро е. Ти не си първият, който страдаш. Сега тия работи трябва да ги правите съзнателно. Ако не ги правите съзнателно, ще дойде насилствено. Вземете сегашната война, някоя граната падне, откъсне крака, ръката откъсне. Ние седим и казваме: „Бият се хората“. Слушали ли сте воят на хората, които викат. Този вика майка си, вика баща си. Казвате: „Да се свърши войната“. Трябва да се развие един усет вътрешен.

Всички ние ако се научим да обичаме Бога, Той ще поправи тия работи. Казва: „Ще избърша сълзите им“. Той ще върне удове на всички, на които са откъснати ръцете, краката, ще оправи сърдцата, които са разстроени, ще ги тури на място. Господ ще каже така: „Ходете по пътя на Любовта“. Сега се приготвяват за този път. Без този път на Любовта не можете да влезете в живота. Разумен, човек може да бъде само в Небето. Всички вие сега имате възможности. Не отделяйте Божествения живот. Турете в себе си мисълта, да служите на Бога, тъй както вие разбирате. Аз не искам да служите както аз разбирам.

 – една буква може да я пиша така. По някой път пиша така . Защо го пиша така А-то? Защо не го пиша така ? Какви са моите съображения или вашите съображения? – тази линия показва да бъдеш богат и добродетелите ще ги носиш отпред. Отзад , тук ще туриш погрешките, ще ги изхвърлиш да си вървят. Доброто, което имаме в себе си, задържахме в лицето, погрешките отподире изхвърляш. Доброто го задържаш отпред. Хубавите работи трябва да ги задържаме в ума си, хубавите работи трябва да ги задържаме в сърцето си, хубавите работи трябва да ги задържаме в душата си. Онези, непотребните, с метлата навън, без да видят хората. Навън! Ще им кажем: „Да си вървите!“ Погрешките ще ги пратим в училище, ще турим хубави торби на врата, да идат да се учат. Ако не знаем как да изпратим нашите погрешки в училище, няма да може да се освободим. Мнозина питат как да се освободят от погрешките. Ще ги пратите на училище: в забавачницата, отделенията, прогимназията, гимназията да учат.

Туй е египетско рисуване. Те не са били художници. Гърците са имали понятие за крива линия. Египтяните геометрически са представяли. Големи геометрици и математици са били. Ако вие живеете като египтяните, вие искате да бъдете геометрични, лицето изгубва ония потънкости. Тогава се образува геометрически нос, геометрически вежди, геометрическо чело, уши – всичко става геометрическо, всичко изсъхне. Геометрическото е изсъхване, ошав става.

Този, вторият образ, е недоволен. Има навици и е недоволен: „Как така да не постъпят“. Първият образ си свил устата и не знаеш дали е недоволен, или доволен. Като някой стар дядо на 120 години, очаква само смъртта да дойде, да го преобрази – тя му е възлюблената. Като няма кой да го обича, казва: „Дано тя да ме обича. Досега не я обичах, сега я обикнах“. Старите хора се влюбват в смъртта и пристават. Като умре някой стар

човек, се радваме, но като умре младият, скърбим, понеже смъртта го е задигнала, откраднала го е. Стариат е съгласен. Младите не трябва да позволяваме да ги краде смъртта. Като дойде смъртта при дядото на 120 години, тогава той ще пристане. Като дойде при младия, да каже: „Да дойдеш, когато стана на 120, тогава ще ти пристана, на 120 години ще бъда готов с всичката си прикя*. Сега имам работа“.

Всеки от вас искам да проучи три песни. Изберете си от репертоара три песни да заучите. Като кажа да изпеете песента, и млади, и стари да пеете. Кой както знае. Няма да пеете музикално, тъй както сте научили песента, никой няма да си дава мнението. Кой както я изпял, няма да казвате добре или зле изпял песента. Като я изпее, ще кажете: „Много добре изпя песента братът или сестрата, макар и да кряка. Много добре пее“. Сега по закон не ви го налагам. Но по закона на Любовта, ако сте готови, Любовта има един закон, по Любов ще пеете. Доста добри певци сте вие. Някои може да излезете горе на сцената.

Имате песен „Аз мога да любя, добър да стана“. Добри станяхте ли? „Аз мога да обичам, силен да стана“. Силни станяхте ли? После третото положение – слуги станяхте ли? Три неща. Добри да станем. Основа трябва да имаме. Силни да станем и след туй да дойде слугуването. Ако не добием тия качества да слугуваме, животът няма смисъл. Изражението на живота е в слугуването. Слугуваш на буквара – ще четеш, ще учиш буквите буква по буква, смирение ще имаш.

Сега вие искате да ви разправам за оня свят. За оня свят ви разправам. Изложение няма да правите.

От тази и горната картина на кого повече да разчитате. (2) – този има малко любопитна линия. Очаква нещо. Очаква нещо за себе си. (3) – при този намаля се малко тази линия. Казва: „Неразбрани хора, не могат да те разберат“. Седи той и е недоволен, не може да ги научи. Горната бърна не е хубаво развита, художествено не е турена. Той е скържав, обича повече да му дадат, отколкото да даде. И двамата са скържави. В приемането много искат, но да дадат, не дават.

Сега да се занимаем малко с музика. Човек не трябва да бъде мълчалив като глистия. Да не бъде мълчалив, но като жабата да кряка. Голяма е разликата между глистията и жабата. Глистията с години мълчи и като риба тя мълчи. Като стане жаба, има право да пее, артист е. Много музикални са жабите. В материалния живот ние прекарваме жабешки живот.

Как може да представите музикално едно движение на човешкото сърце, че минаваме във всички области по един пращен път, в зелени поляни, в планински места, при цъфнали цветя, при ясно небе. Лакътят представя човешката воля. Ръцете ви трябва да бъдат свободни. Човек, който няма свободна ръка, волята му не може да бъде добре развита. Ако краката му не са стабилни, липсва стабилност на волята. Ако погледът не е устойчив, волята не е устойчива. Очите допринасят нещо на волята, на човешката душа. Ушите допринасят, говорът допринася, движението на ръката допринася. Затуй трябва да оформим движението на ръцете си. Всеки един от вас трябва да има едно красиво движение. Никога да не правите движение, което е погрешно. Има движения погрешни. Сега аз ще ви свиря на вас като на артисти. Вие сте даровити, скрити сте. Вие сте скрити музиканти. След като слушате нещо, ще се върнете и ще кажете: „Не пъ хубаво, не свири хубаво“. Тук минавате, като че не знаете нищо. Ще ви свиря нещо: движението на съзнанието, движението на сърцето, движението на ума, хода на човешката душа и работата на човешкия дух в проста форма. (Учителя свири на цигулката.) Долини, неприятности, всичко туй е предисловие в живота. (Учителя пее: „Сега аз съм готов да

служувам в живота. Аз ще вложа Любовта на Бога в своя живот, пример да дам на всички как трябва да се живее. Тогава животът се подига, тогава животът успява. Радост, радост е потребен за него, за да диша свободно“.) Една ария имате. Мислите тия движения са лесни. Работа, работа трябва. Хубавите работи време изискват. Да се радваме, че имаме време. Сега имате най-хубавото време, инструменти, певци даром пеят. Едно време нямаше тия работи. Певците сега сами идват, концерти дават. Цигулари идват, пианисти идват, арфисти идват, какви ли не на крака идват. Сега книги имаме, едно време бяха затворени. Всичките тия книги са на наше разположение. Сега страдаме от изобилие.

Да благодарим, че сме в най-трудните времена и в най-добрите времена. По-лоши времена от тия не са наставали и по-добри времена не са наставали. Всичко туй, лошото, Бог ще го превърне на Добро. Този оптимизъм трябва да имаме. Ще се превърне на Добро, туй е 101%. Как? Не се знае. Като изгрее Слънцето, въпросът се разрешава. Докато не е изгряло Слънцето, се чудиш: „Без соба“ не върви“. Като изгрее Слънцето и без соба става. Като дойде Божественото в нас, ще усили, ние ще бъдем зрители на онова, хубавото. Да бъдем готови. Не трябва да си правим илюзия, че няма да ни засегне. На щрек ще бъдем. Седиш, но онази кобра като мине, ще се пазиш, всякога може да те клъвне. Ще бъдеш най-малко на 2-3 метра. На една педя няма да бъдеш, може да си проточи шията, но на 2-3 метра да си надалеч.

Втория път ще има концерт от вас, аз ще слушам. Вие тук сте артисти. Всеки по Любов да си избере по една песен и ще пее. Ако искате може някои сестри да идат на пианото. Който иска без пиано, който иска с пиано, свободно. Ще пеете, да се не смущавате. Как си го изпял, то е друг въпрос, но кажи: „Изпях го“. Че не си го изпял добре, то е друг въпрос. „Че го изпях, изпях го. За бъдеще ще го поправа.“ Да бъдете свободни.

Днес имаме повече поети, повече музиканти, повече философи, повече певци, повече оратори от всякога. От всички имаме толкоз много, че в сегашните времена трябва да ги използваме. Никога в света не е имало толкова певци, колкото сега.

Отче наш

19-та лекция от Учителя, държана на 27.I.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ПОДМЛАДЯВАНЕ

Добрата молитва
Аз мога да любя

Каква е програмата за днес? Сола да се пеят. Който има сол, може да пее, който няма сол, не може да пее. Аз разбирам в широк смисъл пеенето, не механическото пеене. Има пеене на мисълта. Всяка правилна мисъл, всяко правилно чувство, е пеене. Някой казва: „Аз не мога да пея“. Може човек да не може да пее, но може да се научи да пее. Детето като се ражда, не може да ходи. И като се роди, не може да ходи. След 1-2 години се научава да ходи. Най-първо не може да ходи. Че не можем да пеем, нищо не значи, след няколко години можем да пеем. Музиката разрешава най-добре всичките социални въпроси.

Например, когато майката е бременна, това е „до“. Ражда се детето, това е „ре“. Започва да ходи, клатушка се, това е „ми“. Започва да яде, това е „фа“. Ходи на училище, разцъфтява се, това е „сол“. Започва да мисли, че знае нещо, това е „ла“. Това е едно обяснение. Сега, ако вземете само няколко трептения, тия трептения нищо не означават.

Имате думата *ЛЮБОВЪ*. Колко елемента има в *Любовта*? Шест елемента има. Така са поставени, че са понятни. На английски тия елементи съвсем не съществуват. Там имате четири елемента. Вие искате изведнъж човек да пее като ангел. За да започне да пее така, много трябва. Вие седите и казвате: „Аз съм на 45 години“. Оставете вашите 45 години. Що са 45 години, нищо не означават. Земята се е мъчила, 45 пъти е обиколила около Слънцето, вие сте станали [на] 45 години. Мязате тогава на онази муха, която стояла на рога на вола и вечерта казва: „Уморих се да ора“. Уморила се да седи на рогата. Уморил се е волът. Казвам: много поговорки има. Питали таралежа, защо хваща змията за опашката: „Хващам я за опашката, за да се научи да мисли. Понеже тя като хваща нещо, цяло го гълта. Тя го хваща за главата и не кара съществата, които гълта, да мислят. Аз като я хвана за опашката, я карам да мисли колко разбрала. Мисли ли, че като хване жабата, тя не е мислила. Аз за опашката я хващам, тя се клатушка насам-натам, преподавам ѝ уроци“. Вие сега трябва да хванете пеенето за опашката. Трябва да вземете участие. Гледам, някой слуша, като пее друг, и в себе си мисли, че не знае да пее. Дай му внимание и като кряка, слушай го и кажи: „Отлично пее“. Ти веднага кажеш: „Не струва“. Ти на себе си вредиш. Щом отхвърляш, че той не може да пее, ти себе си спъваш. Като кажеш, че той пее и ти ще пееш. Като кажеш, че той не пее и ти не можеш да пееш. Затуй турете положителното! Вие сте свикнали да казвате: „Лош е светът!“ Не говорете така! Какво значи „лош е светът“? Материален свят. „Лош е светът“. Някой ял, пил, пък вие казвате: „Аз не мога да поправя някоя погрешка“. Чудното е, че човек може да направи погрешка, а не може да я поправи. Какъв е законът? Ти 400 погрешки не може да ги поправиш. Три четвърти плаща Природата, от тях 1/4 остава за тебе, а ти казваш: „Аз не мога и това да платя!“ Значи 400 лева може да заборчнееш, а 100 лева не можеш да платиш. Това не е право. Тъй щото една погрешка, която ни се дава, трябва да я поправим. Всичките погрешки трябва да се поправят. Сега кои песни сте избрали? Сега ще си помагате. Онези, които са добри певци,

те ще изпеят най-първо. Най-способните ще пеят най-първо. Не можете ли да изпеете песента „Аз мога да ям“? Каква мъчнотия има? „Аз мога да ям“. Каква мъчнотия има? „Аз мога да ям“. Че аз мога да накарам, който и да е от вас, да изпее „Аз мога да ям“. А на тия години да ви дам 10 000 лева как ще изпеете „Аз мога да ям“. Един стимул трябва. Когато казвате: „Не мога да пея“ – препятствие има, има някакви спънки. Някой път от тревога запущват се каналите на онова лигаво вещество, което трябва да слезе в носа. Ако се тревожите, в носа не може да слязат и тревогите пречат да изпеете „аз мога да ям червени череши“. Я изпейте „аз мога да ям череши“. Ситият не може да яде, но гладният яде винаги. Сега причината, че някой ти е прощавал, коя е? Дойде друг и той ти прощава. Той... трябва да чакаш да изгладнееш. Вие не пеете, може много да сте пели, трябва сега да мине известно време. Вие сте ходили на концерт, слушали сте някой добър певец, искате като него да станете. Значи яли сте от аристократическо ядене, че простото ядене не ви интересува. Може да говорите за печени кокошки, пържолчета. Аз мисля най-хубаво се пее „боли ме кракът“, веднага тон имаш. (Учителя пее: „о-ле-ле“.) Музикално я изпейте „о-ле-ле“. На български *ле*, значи излива нещо, тече, излива се нещо. Показва движение.

Я някой от вас да изпее сега някоя песен. (Брат Ради изпя „Изгрява Слънцето“ с движение.) Дето гласът му не е ясен, вие го спъвате. Гласът му може да бъде много по-ясен. В подсъзнанието вие го спъвате. Един ден Ради може да бъде певец, да пее на сцената. Втори кой ще изпее соло? (Брат Пеню изпя: „Бе някога“, „Скитах се по гори и планини“, „Изгрей ти, мое Слънце“.) Само като мислите за пеенето, е хубаво. Дори без да пеете, само да мислите. Третият? Кой ще изпее? (Брат Лазар изпя „Махар Бену Абa“, „Добър ден“, „Тъги, скърби, са богатство“.) Три сола стигат ли?

Не е лесна работа човек да владее гласа си. Зависи от човешката мисъл, от човешките чувства, от човешките постъпки, за да се хармонизират клетките. Понеже във външния свят навсякъде има смущения, трябва много хора да се съединят заедно, за да излезе един певец. Един певец за да бъде, някой път 2000-300000-1000000 хора трябва да се съсредоточат. Едно съчетание трябва да стане, трябва да си помагат, трябва да се хармонизират. В един ден човек не може да стане певец. Сега във всинца ви има желание във вас да пеете много хубаво. Но като речете да пеете, не излиза така. Някой казва, че ангелски пее. Но отвън като започне да пее, никак не излиза ангелски. В пеенето трябва мекота. Трябва да вземе верен тон. (Учителя изпя „Махар Бену Абa“.) Песента е осакатена с известни трептения. Изпейте песента „Духай, ветре“.

В пеенето има четири фактора, които играят важна роля – то е подсъзнанието, Божественият свят, гдето нещата са складираны музикално; Свръхсъзнанието, дето разцъфтяват в музиката. Има два спомагателни фактора: съзнанието, което съществува у животните и самосъзнанието у човека. Когато съзнанието не е развито, в самосъзнанието изправи пеенето и свиренето. В съзнанието започва да учи. Човек трябва дълго време да учи. Има няколко ритъма в хармонията. Някой започва класически, ние започваме с движение. (Учителя свири с цигулката.) Туй е в подсъзнанието. (Свири друго.) Туй е в самосъзнанието. (Свири друго.) Това е проникване в Свръхсъзнанието. Избявя се човек от страданието. (Свири пак.) Този ритъм – няма спънка в живота. Няма нещо, което може да спъне живота. Това показва, че в нас се крие музика. Някой път човек стои дрезхъл*, няма разрешение. (Учителя свири български мотив.) Българинът това го е взел от светилището. Няма разрешение в тая песен. Има материал за обработване. Тази мелодия да излезе навън, ще се образува хармония. След туй българинът се справя със затруднението. (Учителя свири игриво ръченица.) В българина, на затворения интервал, разрешение има. Тези песни, които са дадени, са според правилата на музиката. Не може да се разработват. Те са

като пътните надписи – показват как трябва да се пее. Да се разработи някоя песен, трябва съвсем друг характер да се тури, думите трябва да бъдат свободни. (Учителя пее: „Настанаха, мамо, нови времена, дето младите да оправят света“.) Младите да оправят света, не старите. Докато човек е със старите идеи, не може да оправи света. (Пее: „Настанаха, мамо, нови времена, гдето младите да оправят света“.) Сега вие може да пеете така. (Учителя пее същото без всякакъв израз.)

(Учителя свири ритмично „Време е да вървим“.) Има някои песни, които мъчно се обработват. (Учителя пее: „Снощи съм бил тъжен, тъжен и скръбен. Аз не зная защо е било. Тъга голяма обхвана моето сърце. Без да зная защо, без да зная защо. Като станях сутринта пак се наядох, се зарадвах и разбрах, че съм бил гладен“.) В живота на обикновените работи трябва да им дадем смисъл, искаме все високи работи. Яденето е Божествен принцип. Гладът е мощна сила. Като е гладен, човек пее хубаво. Щом е сит, не може да пее. То е почивка. Една почивка е хубава. В съзнанието си никога не допускайте отвън да нахлуят противоречиви мисли. Човек винаги трябва да ги изолира, защото човек някой път си внушава някоя мисъл на някое животно. Някой вълк не може да изяде една овца. Ти си в симпатия с вълка, вълкът казва, че ще умре гладен и ти казваш, че ще умреш гладен. Свържи се с някоя овца, която има доста трева да пасе. Сега хиляди поколения са казвали: „Остарях“. Бащата, като дойде на 45 години, казва: „Остарях“. Майката казва: „Остарях“. Всички си внушават: „Остаряхме, побеляхме“. О-стар. *Стар* значи звезда. *Остър* значи наострен. Не стар, който е дрехъл. Но старият може да реже хляб. Старият светлина има, запалена свещ е. Стара свещ е, която свети. Изгасналата свещ не е стара свещ. Стара свещ е само онази, която гори. Която не гори, не е стара, идея няма в нея. Когато произнасяте думата, имайте предвид две неща. *Остър станах* – съвсем друга идея се придобива. Ти казваш: „Остарях“ и внасяш идеята дрехъл. Ние грешим против себе си. „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови“. Онези, които чакат Божествената Любов, ще се подмладят. Трябва да се внесе Любовта като подмладителен процес в живота. Някой казва: „Изветрял“. Който се е влюбил, казвате, че е изветрял. Няма да се спирам върху думата. Любовта е много съдържателна, има известен произход. Първият потик в живота, това е Любовта, най-мощното, което е създадено в света. Първият потик на Бога да създаде света, то е Неговата Любов. Този, Силният, е създал цялата Вселена. Целият материален свят е обект за развитието на нашите души. Всичките възможности, които имаме, са за възпитанието на човешките души. Бог ги създаде и очаква Бог, душата да посети тия светове, да придобие знанието, кое[то] е отредено.

На Земята седите, имате ограничени схващания. Казвате: „Остаряхме“. Искам всички, които сте остарели, да станете остри. Да имате достатъчно светлина, да давате и на другите. Аз забелязвам, имате остър език. Някой път трябва тихо да говорите. Кажи: „Доста светлина имаш“. (Учителя го каза тихо.) „Доста остър си станал, може да разрежеш“. (Учителя го каза тихо.) Думата *остър* е силна, затуй трябва музикално да я кажеш. Понеже и светлината е силна, затова и тя трябва да се произнася тихо. Всичките думи, които са мощни, силни, тихо трябва да се произнасят. Онези думи, които са слаби, тях силно трябва да произнесем, а ние правим обратното. Слабото произнасяш слабо, а на силното даваме още по-голяма сила. Така нищо не се придобива. Един ангел, който има милиарди години, не се счита стар. Ти на 45 години мислиш, че си стар. Като чуе ангелът, че на 45 години си остарял, казва, че това не е вярно.

Трябва да измислите едно ново поздравление. Поздравът „Няма Любов като Божията Любов“ вече не е за времето. Какво трябва да бъде новото поздравление? „Трябва да изпълним Волята Божия!“ Трябва да имаме предвид, да се прослави Името Божие, да не

мислим за себе си, да търсим Царството Божие и Неговата Правда с духа си. Да търсим прославлението на Името Божие с душата си. Да търсим Царството Божие и Неговата Правда със сърцето си и да изпълним Волята Божия. След като изпълним, ние да останем последни. Сега искаме Бог да се прослави, търсим Царството Божие, но ние мислим за себе си. Ние трябва да оставим себе си на последен план. Бог, Който създаде света, трябва да се прослави! Той като се прослави, веднага ще се подигнем и ние. Когато тялото е здраво, всеки орган ще бъде здрав. Новото е да не мислиш, че си стар. Който мисли, че е стар, то е старото. Лицето започва да се набръчква, то е сухота. При големите скърби и страдания започва да се набръчква лицето. Срещнеш някой брат, трябва да му се подпомогне. Някой, който носи товар, освен че не му помогнете, ами туряте повече. Казвате: „Да се опита неговата сила“. Не сме толкова силни. При сегашните условия трябва да носим по възможност най-малкия товар. Ние много голям товар носим. Питаме как ще се оправи светът. Не е наша работа. Той си е оправен. По някой път може да имаме смущения, които се дължат на другите хора. Тия смущения сами по себе си ще се оправят. Една болест, не че лекарите я лекуват. Човешкият дух и човешката душа лекуват! Ако човек би се оставил на своя дух, на своята душа да вярва, болестта сама по себе си ще си иде. Ние напуснем духа си, напуснем душата си и на хората упоаваме. Ще се спънем! Нека дойдат като помощници всичките лекари. Те трябва да бъдат асистенти на човешкия дух и на човешката душа. Лекар, който е асистент, може да лекува. Ако той дойде сам да лекува, не може да лекува.

Всички трябва да се съединим, да работим и да бъдем съработници на Бога. Бог иска да оправи света и ние трябва да се впрегнем на работа, да оправим света. Планът, който Той е приложил, да го приемем и да го прилагаме. Винаги, когато говорим за Любовта, подразбирайте Любовта – носи блажения живот, силния живот, животът, който побеждава всичките мъчности. Като говорим за Любовта, подразбирайте един живот, който е над смъртта, един живот, който е над страданията, един живот, който е над мъченията, един живот, който е над ада, над всичко отгоре. Под думата *живот* трябва да разбираме животът, който е над всичко – това е Божественият живот. Казва: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога“. Това е Живот Вечен да позная Вечната Любов. Това е Новото Учение! Ако ние не можем да се подмладим, де е Любовта? Любовта не е нищо друго освен вечен процес на подмладяване. *Eternal generation*, Вечното подмладяване на човешката душа. Що е Любовта? Вечното подмладяване на човешките духове, вечното подмладяване на човешките души. Ако не се подмладява човек, утайки се явяват. Това е новото. Сега ние чакаме някой да дойде, да ни спаси. Имаме ограничена идея. Спасението е, Онзи, Който е в тебе и ти показва как да побеждаваш. Духът казва: „Ти трябва да се подмладиш“. Душата казва: „Ти трябва да се подмладиш“. В света, ако има стар, то е Господ. Господ Единствен. От Бога по-стар няма, но и по-млад от Него няма. Най-старият и най-младият, това е Бог.

Бъдете бодри! За сега ние сме най-бодрите хора, имаме мъчности, но сме най-бодрите. „Светът да изгори, но чергата да не изгаря“.

Когато видите едно цвете цъфнало, кажете: „Ето една душа, която се подмладява“. Когато видите плод, кажете: „Ето една душа, която е добила знание“.

Отче наш

20-та лекция от Учителя, държана на 3.ІІ.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ПЪТ ЗА ВСИЧКИ

Добрата молитва
Венир Бенир

Мъчно е по някой път да оживявате мъртвите кости. Музиката е създадена от мускули, от нерви и от жизнена енергия. Има нещо съществено в живота, което липсва на хората. Има нещо, което липсва. Седиш, усещаш, че ти липсва нещо. Макар да си философ, макар да си поет, както и да те хвалят хората, липсва ти нещо. Не го знаеш какво е, но го усещаш. Вчера беше при мене един млад музикант. Казва: „Не обичам да ме хвалят хората, неприятно ми е“. Някой ще дойде да ти каже, че ти си много добър музикант, много добре свириш. Туй е факт. Какво ще ме хвали! Като ме хвали, какво ще ми даде? Че свиря хубаво, свиря, че пея хубаво, пея. Не е това, което ние искаме. Значи искаш да намажеш човека с масло, нищо не му предаваш. Всеки музикант, като го похвалиш, да придобие малко нещо. Не само да кажеш: „Аз ви обичам“. Кажеш, че обичаш някого и нищо не придобива, нищо не значи, че обичаш. Казваш, че обичаш, ти само си раздвижил въздуха. „Много ви обичам“. Колко ме обичате? Кажете ми каква е мярката. „Повече от другите“. Колко повече от другите аз не зная, колко обичаш другите и мен колко обичаш, не зная. Или аз ви кажа, че ви обичам.

Сега ще се спра върху една проста работа. Що е права линия? Учили сте геометрия. Между две точки може да се прекара само една права линия. Двете точки, това са границите на правата линия. Правата линия не е такова разстояние, много малко е туй разстояние. Две точки, които се допълват една с друга, образуват правата линия. Психологически що е правата линия? Правата линия е, имаш да плащаш някому дълг, и за да има право отношение, ще платиш. Или някой приятел ти е писал писмо, ти ще му отговориш на писмото, допълнят се. Правата линия се е образувала. Не му отговориш навреме и той пита: „Защо не ми отговори, какви бяха съображенията? Аз бях толкова добър да ви пиша едно така хубаво писмо, вие се умълчахте. Какви са вашите съображения, че мълчите?“ Сега ние съзнаваме, когато някой човек няма отношение към нас, а някой път нашите отношения към другите, не ги съзнаваме. Имаме отношение към Бога. Бог е създал светлината. Той се проявява чрез нея. Ние мислим: „Лесна работа е!“ Ни най-малко не сме благодарни на Бога, за светлината, която имаме, не сме му писали едно писмо. Той създаде въздуха и този въздух има отношение към нас и досега не сме Му благодарили за туй. Мислим за светлината, за въздуха, като неща обикновени, а ние мислим за неща велики в света, а какви са, не ги знаем. Мислим, ще идем в оня свят, в Небето. Какви са ангелите, какъв е Раят, не знаем. Имаме едни понятия. Какво нещо е Раят, не го знаем. За мен Раят е, когато съм гладен, че някой човек ме повика и ме нахрани, това е Раят. За мене Раят е, когато съм жаден, че ме срещне един човек и ми даде чаша вода, то е Раят. Раят е отношение на хората. В Рая съществата са така внимателни, че най-малката нужда задоволяват. Това е Раят. В Рая всичките хора са задоволени, един друг се задоволяват. Или другояче казано: всичките са разумни проводници на Божествените блага. Ако ние не можем да станем проводници на Божиите блага, какви хора сме? Аз искам вие да бъдете добри, другите хора какви са, нищо не значи. Така не се говори: „Какви са другите хора?“

Сега вие седите и казвате: „Учителя трябва това да направи“. Какво трябва да направя? Бият се хората, трябва да им кажа да не се бият. Хубаво, може да им кажа, но не

ме слушат. Закон има. Законите не ги направих аз. Мойсей направи закона. Аз не се месея в Мойсеевия закон. Ще викате Мойсея. Мене не ме викайте за Мойсея, да се разправам с него. Ако искате да се обичате, за Любовта може да ме повикате, ще ви кажа, там участвам, но за закона викайте Мойсея, той е специалист [в] тази работа, още не съм проучвал законите.

Сега навеждам това, вие да мислите право. Има една мярка в света, която ние трябва да я турим. Аз за първи път съм дал тази мярка на един мой приятел. Няма да ви кажа кой е. То е следното: има Един, Който е Път за всички. Има Един, Който е Живот за всички. Има Един, Който е Истина за всички. Има Един, ама кой е? Има Един, Който е път. Ти търсиш пътя. Има Един, Който е Път за всички. Вие казвате: „Кой е Онзи?“ Вие като научите кой е Единия, Той ще ви каже: „Той е Този“. Вие Него не знаете. Кой е? Има Един, Който е Път за всички. Има Един, Който е път за Любовта. Има Един, Който е път за Мъдростта. Има Един, Който е път за Истината. Има Един, Който е път за всичките Добродетели. Чрез Него Добродетелта като дойде, тя е Добродетел. Чрез Него Любовта като дойде, тя е Любов. Ако не минем по пътя на Единия, ние нямаме истинско схващане за нещата в света.

Сега дойде някой и ни казва, че няма кой да го обича. Виж, в това не се месея. Защо не ви обича, не се месея. Мойсей ще викате, той е закон. Ако искате аз да ви обичам, мога да го направя! Да накарам другите да ви обичат, не мога. Аз може да ви обичам. Като дойде някой, казва: „Не ме обичаш“. Може ли да покажа Любовта си. Минали сте някой път, не съм ви нахранил. Минали сте някой път, не съм ви дал някоя чаша студена вода. Минали сте някой път в градината ми, плод не съм ви откъснал. Минали сте някой път и внимание не съм ви обърнал, не съм ви погледнал. От малки неща се нуждае човек. Мине някой човек, погледне приятелски, както Господ иска. Вие трябва някой път да участвате в някой хубав хор, че да видите диригентът на хора, как е внимателен, внимава, знае всеки, като направи погрешка, как да го погледне. Ако диригентът погледне строго, той не е музикант. Той само любовно трябва да се обърне, полекичка, внимателно, а не изведнъж, грубо, невнимателно. И като се обърне полекча, да покаже погрешката с поглед. Сега вие имате стари начини, стари методи за пеене. Като дойде за новото, казвате: „Едно време аз така пеех“. Оставете едно време, като дете как сте пели, какви сте били. Казвате: „Аз като дете пеех“. Зная като деца как сте пели, какви певци сте били. Казвате: „Гениално дете“. Едно дете на 7 години не може да има един хубав глас. Гласът не спада към физическия свят. От 19 години нагоре може да стане певец. Като стане на 19 години, 20, 21, тогава може да се появи гласът. Гласът спада към духовния свят, то е качество на ангелите. Когато гласът е груб, пеенето не е Добро. В духовното пеене, трябва да бъдете подвижни, да няма нищо да ви смущава. Вас ви смущават много неща – едно, второ... Влизам в положението ви, малки работи ви смущават. Може ръката да е наранена, малка болест смущава сърцето ви и не можете да пеете. Като река да пея, малката рана на ръката ме смущава, трябва да изчезне тази рана. Казвам: не трябва ние да образуваме рани. Ние, съвременните хора, си играем с огнестрелни оръжия, които Бог ни е дал за Добро. Ние стреляме за тук и там. Цъкнеш някого с един куршум, цъкнеш друг, не може да се излекува. К-жете някоя обида. Казвате: „Обиди ме някой“. Вземете, като дойде Юда Искаротски при Христа, казва: „Радвай се, Учителю“. Прегърна Го и Го целуна. Обръща се Христос и му казва: „С целувка ли предаваш Сина Человеческаго? Защо нямаш смелост да кажеш: „Аз те предавам!“ Юда казва: „Радвай се, Учителю“. Някой път цитирате нещо и често виждам, че не цитирате както трябва. Често казвате: „Човек е направен от кал“. Тази дума *от кал* ме дразни, чакай да видя какво пише в Библията. Казва: „Направи Бог човека от пръст“. Казвам, не е от кал.

Кал и пръст са две неща различни. Кал е туй, което човек прави. Пръст в дадения случай е онази материя, от която светът е образуван. Всяка една дума, всеки един поглед, даже светлината в даден случай, може да причини вреда някому. Погледнеш криво някого и ако е много чувствителен, тази светлина, която си насочил, никой не забелязва това, но онзи казва: „Криво ме погледна“. Някой път ние го усещаме в себе си. Някой казва: „Пет пари не искам да дам заради него“.

Сега аз ви говоря върху един предмет, с който може да се справите. Не можеш да ядеш и най-хубавия обед, който е приготвен, ти не можеш да го използваш, ако имаш една фуска* на езика си. Тази малката фуска ще препятства. Като превръщаш езика си, усещаш една болка. Ако езикът беше здрав, тази храна ще влезе спокойно и ще кажеш: „Доволен съм от яденето“. Малката фуска никой не я вижда. Искаш да обичаш някого, някъде има една малка фуска на сърцето и като речеш да го обичаш, бодне те нещо. Кого ще викаш? Не може да викаш Мойсея, да поправи тези работи. Единственото нещо в света, което може да даде всичките наши права, то е Любовта. Аз говоря за Любовта! Божествената Любов може да ни излекува от всичките тия малки недъзи. Малки недъзи има в сърцето, малки недъзи има в човешкия ум, такива петна има и в човешката душа. Тялото има най-много ранички.

Та казвам: първата точка съм аз, втората точка е Бог. Искам да имаме отношения към Бога. Не можем да имаме правилно отношение към Бога, ако не Го обичаме. Когато Бог ме люби, аз трябва да Го обичам. Ако няма между Бога и мене Любов, какво отношение има. Бог вече е образувал отношението, създал ме, създал ми тялото, дал ми ума, сега от моя страна се изисква аз да образувам отношението. Сега допуснете, че вие сте баща и сте купили цигулка на вашия син, купили сте и хубав лък да свири, но той не свири. Като дойде някой, той извади кутията, отвори я, покаже цигулката. После пак я затвори. Бащата казва: „Този син отвори кутията“. Показва цигулката – казва, че баща му му купил цигулка и пак я затваря. Но това не радва бащата. Той не е купил тази цигулка, да я показва на хората. Той иска син му да се научи да свири и когато се научи да свири хубаво, нему му е приятно. Казвам: колко е хубаво да знаем как да говорим. Че то е свирене на тази цигулка. Ако ти не знаеш добре да говориш, ако ти не знаеш добре да мислиш на цигулката на ума, ако имаш едно сърце и не можеш добре да чувстваш – чувстването добре, то е свиренето в живота, активност в живота – ти не знаеш да свириш на своята цигулка. „Учителят трябва да ни научи“. Учителят трябва да ни научи, когато ученикът иска, когато има желание непременно да учи. Може да научиш, но трябва да имаш едно горещо желание, да мислиш право. Като мислиш право, веднага ще почувстваш една вътрешна радост в душата си. Като мислиш право и болките ще почнат да се намаляват. Като мислиш право и сиромашията, която ние чувстваме, се намалява. Целият свят и ние се намираме почти във Второто пришествие. Вие седите тук, но един ден, като дойдат англичаните, българите могат да бъдат бити от англичаните и от германците могат да бъдат бити. Ако вземем страната на англичаните, германците с аероплани над София ще дойдат. Ако вземем страната на германците, англичаните ще дойдат. Ние се намираме на страната на една мома, която иска да се жени и двама кандидати има. И двамата искат да я вземат. Казва: „Ако не ме вземеш, знаеш ли? Аз съм човек. Или ще се определиш...“ Ако се определи към единия – аероплани, ако се определи към другия – пак аероплани. Какво ще прави, кажете ми? Ще бягаш надалече, няма да се определяш. Сега, разбира се, вие не сте отговорни. Туй, което става в света, има други причини. Тази война е предизвикана от Невидимия свят, в нея са засти всичките – и малки, и големи същества. Но ние, хората на Земята, трябва да имаме отношение. Тя, войната ще се свърши, но ако ние нямаме отношение, ще

пострадаме, защото ти щом си в един оркестър, имаш отношение. Трябва да пееш. Че другите не пеят, то е друг въпрос, тяхна работа е. Аз като член в хора трябва да пея хубаво, безупречно. Ако всичките пеят безупречно, имате един хор. Не е въпрос за една погрешка, защо съм взел един тон фалшив. Няма прегрешение, че си взел тона по-високо или по-ниско. В даден случай, ако една малка искрица изскочи от огъня, няма прегрешение в това. Една вечер бях на Езерата, край огъня, с палто и често като турят дървата, като разбъркват огъня, изскачат искри. На другия ден забелязвам на палтото, паднала една малка искрица и направила дупчица. Казвам: с хубаво палто не ходи при огъня! Малко по-вехтичко. Понамокри го, да не е сухо, но влажно. Ще кажете: „Защо турят толкова огън, защо го бъркат“. Турят го, бъркат го, всичко ще стане.

Ние като идем някъде, трябва да се самоопределим, умни трябва да бъдем. Тази сутрин ще ви дам масло, но искам да направите една хубава баница. По 3 грама ще ви дам масло, хубаво, прясно масло, но искам по една хубава баница да направите. После ще ви дам по 3 грама брашънце, ще ви дам по 3 грама вода и от вас ще искам да направите баница. Казвате: „Как да я направим?“ Аз не мога да правя баница за вас. И аз правя баница, точа. Когато аз викам гости, аз им правя баница. Вие като викате гости, вие ще правите баница. Правилото е еднакво. В Любовта отношенията са еднакви и големите, и малките имат едни и същи отношения. В Божествения свят големите хора служат на малките. Онези, малките хора, са любещите. Като го видиш, отвориш сърцето си, да му направиш една малка услуга. Погледне те, но в погледа му, в лицето, има нещо приятно, готов си да направиш услуга. Някой като те погледне, не ти е приятно. Поне Едного може да обичате, нали? Има Един, Който е Път за всички, може да Го познаваме. Има Един, Който е Истина за всички, може да Го познаваме. Вече отношения имаме. И после има Един, Който е Любов за всички, може да Го познаваме. Често казваме: „Ще се явим пред съдовището Христово, пред съда Христов“. Съдът Христов тук става, на Земята. В Небето няма никаква съдба. Там не е място за съдилище. Съдбата е тук. Та казвам: за да турим ред и порядък в нашия ум, в нашата душа, в нашето сърце, необходимо е да имаме Един, Който е Път за всички. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. Много мъчно е да се разбере в даден случай какво е Път. Пътят, това е първия потик. Тръгнеш, имаш някоя мисъл, която можеш да реализираш, някое чувство, което можеш да реализираш, някоя постъпка. Този, първият импулс, е Пътят. Ако вземеш правилен път, може да реализираш; ако не вземеш правилен път, усилието ще отиде напразно. Станеш сутринта с желание, вечерта се връщаш и казваш: „Нищо не съм придобил“. На другия ден пак станеш с желание и пак кажеш вечерта: „Нищо не съм придобил“. Целия ден се безпокоиш. Като станем сутрин, да хванем Път на Единия, Който е Път за всички. Туй, което е станало, е много малко. Да допуснем, че вие сте канени на една вечеря и хората не турили сол в яденето. Дали ти супа, да кажем, но безсолна, правиш въпрос. Вие ще я осолите. Те са оставили несолена супата, вие ще я осолите. Вие като излезете, ще кажете: „Дадоха ми една супа и тя беше безсолна“. Не говорете така, кажете: „Много хубава беше супата“. Ти ще туриш сол и няма да обвиняваш никого. Казваш: „Безсолна беше, после малко масло имаше“. Понеже, някои хора обичат много масло, някои малко обичат. На супата турили малко масло и ако е малко, ще вземеш масло, ще туриш повече. Имаш и масло, имаш и сол. Дали ти чай, ти ще туриш захарта, ако е малко захарта. Дават чая без захар, но захарта е до тебе. Ако турят захар вътре, ще кажеш: „Много захар туряте“. Казвам: Бог ни е дал нещата и трябва ние да турим по малко масълце, тъй както ние разбираме. То е най-хубавото. Вие постоянно се оплаквате от живота, че не върви животът. Малко Любов при тебе има, тури от Любовта. Малко справедливост има, тури

справедливост повече, не трябва голяма справедливост. Лошо е човек да не бъде справедлив, но и много справедлив да бъде, не е хубаво. Представете си един войник, че едно от копчетата горе не е изчистено. Турят го под арест два часа да седи. Едно малко петно, неизчистено, забелязъл началникът и казва: „Как така да не бъде изчистено“. Искат всичките копчета хубави да бъдат, безупречни, като че са позлатени. Щом не е чисто, казват, че войникът е немърлив. Мойсеевият закон вижда, че вашите копчета не са изчистени. Мойсей обръща внимание на копчетата. За едно копче Мойсей ще те тури 2-3 часа, а някой път и 3 дена под арест. Как така копчетата да не са изчистени.

Вие ще превеждате, тия работи са иносказателни. Няма нещо по-хубаво в света, човек да превежда за себе си и да е доволен. Някой път аз свиря, свиря на себе си, но не съм доволен от свирнята. Има нещо в атмосферата, има нещо в лъка, в цигулката, не го зная, но има нещо, което не е хубаво. Оставям цигулката. Някой път като свиря, съм доволен, има нещо ново, което ми придава. Усещам, че моята температура се е повишила. Мислите ми, чувствата ми. Някой път се повишава мисълта ми, какво е това, и аз не го зная. После някой път влага има или сухота има. Ако в салона има един, който те мрази, ти не може да пееш, не може да дадеш концерт. Този, който те мрази, ще праща вълни, ще се затегне гърлото ти, не може да пееш. Някой оратор иска да говори, но някой в публиката е посилен, изпраща своите снаряди и той не може да говори. Говори, и той казва: „Не е вярно, не е научно“. Това не е, онова не е. Ние не живеем по Бога, критика е това, нищо не значи това. Кое е живеене по Бога? Живеене по Бога е да станем слепи за погрешките на хората. Аз смятам, ще си изгубя времето, да поправам хората. Този е виновен или онзи е виновен. Каквото и да разправам на едно дърво, то ще си остане същото. Разправах му, разправах му, казва: „Ти нямаш работа“. Той ще те изслуша хубаво и като заминеш, ще ти каже някоя нецензурирана дума. Някой път нищо не ти казва, но ти вътре чувстваш. Слушаш добър певец. Като го слушаш, гласът му е мек, казваш: „Хубаво пее“. Казвам: като се приближат хората при нас, да чувстват, че нашата мисъл е права, не сега да я правим, но аз да се радвам на своята мисъл. Аз да се радвам, че мисълта ми е права и чувствата ми са прави, радвам се на трептенията, които излизат. Радвам се и когато мислите на хората са хубави. Няма по-хубаво нещо, когато всичките хора са носители на Великото и Божественото в света!

Сега на вас ви говоря за малките работи, понеже лесно можете да ги направите. Какво ви коства да турите препинателните знаци на мястото, да турите там, гдето трябва запетайка, точка и запетая, точка, удивителна, въпросителна. Един анекдот има, мисля във военното училище е било. Един от учениците, един юнкер, не знаел да пише на място препинателните знаци. Направил му забележка началникът и той втори път като писал работата си, най-отдолу написал – точка, запетайки, точка и запетая и след това написва: „Марш всички по местата!“ Подписал се отдолу. Казва: „Аз съм научен да заповядвам“. Можеш да им кажеш „марш“, но ти сам трябва да ги туриш на мястото. Може да заповядваш, колкото искаш, но тия са войници, които не се подчиняват на никакъв закон. Ако ги туриш на мястото, може да седи, не се помръдва. Като идеш ти, може да го смениш. Ние не трябва да кажем като този: „Марш! Да се поправи светът!“ Често казваме, да се поправи светът. Светът ние трябва да го поправим. Нашият свят е много добър, но аз трябва да го поправя, да коригирам всеки ден, вметнати неща има. В своите мисли трябва да внесе нещо ново, в своето сърце трябва внесе нещо ново и в своята душа има нещо ново, което трябва да внесе. В туй седи прогресът! Онова, което излиза от Бога, аз трябва всеки ден да го възприемам и да благодаря на Бога. Дадено ми е днес едно ново парче, една нова песен, трябва да го зауча. Като изпея, да съм доволен. Аз днес отлагам, утре

отлагам, тази песен не е за учене, онази песен не е. Но пеене от пеене има разлика. Ако пееш и ти дадат един лев, какъв певец си.

Отива един доста виден певец в Америка, при един американец, да пее и той му дава един долар. Певецът поглежда, а онзи му казва: „Толкоз заслужаваш. Втори път като дойдеш, да пееш по-хубаво, повече ще ти дам. Днес толкоз оценявам – за един долар“. Втори път отиват дует да му пеят. Този американец обичал красивите моми. Този певец знаел, че има слабост, че обича красивия пол и води една красива певица с него. Пеят те и той веднага изважда 500 долара. Казва: „Единият долар е за тебе, 499 заради нея“. Сега аз ви превеждам този пример. Ако вие сами отивате да пеете, един долар ще ви дадат, а ако дойде Божествената Любов, 499 са заради нея. Казвам: повикайте Любовта и идете с нея. Като пее, казвам: „Доволен съм, но 499 са за нея, а единият е пак за тебе“. Всички ние ставаме ценни с Любовта. Не че сами ние не сме ценни, ценни сме, Бог ни е направил, но ценното в нас е, когато проявим Божиата Любов. Няма нещо по-хубаво, по-велико в света, освен да бъдем изразители на Божиата Любов! То е най-великото! Тогава ще разбереш единия път, ще разбереш живота, ще разбереш Истината, всичко ще разбереш. Бог е Онзи, Който ни е дал живота. Сега трябва да изявим Любовта си към Него. Щом изявим Любовта си към всеки човек, то е Любов към Бога. Бог се радва, когато заради Него, обичаме другите. Обичаш едно куче. Казваш: „Заради Тебе, Господи! Не ми е приятно, но заради Тебе“. Приятно е на Господа, когато обичаш заради Него. Правиш услуга на едно дърво, казваш: „Не ми е приятно, но заради Тебе, Господи“. Когато всички неща правим заради Бога, Нему е приятно! По човешки ви говоря. Това е великата Истина. Туй във всички отношения прави. Пееш, пей за Господа. Свириш в себе си, да имаш идеята в себе си, че за Господа го правиш. Обличаш се, правиш услуга някому, за Господа го правиш. Ако държим туй правило, има кого да обичаме. Трябва да има Един, Когото да обичаме. Тогава се образува онази права линия, допълват се. Бог чрез Своята Любов изпълва човека с неговия ум, с неговото сърце, с неговата душа и човек става благоприятен на Бога. И ти като добър проводник на Любовта, радва се Бог на онова, което Той е създал.

Сега като музикант вижте кой тон не можете да вземете право. Някой път някой „до“ не може да вземе вярно. Не че не иска, но не може да го вземе. Някой „ре“ не може да вземе правилно. Някой „ми“ не може да вземе правилно. Някой „фа“, някой „сол“, някой „ла“, някой „си“ не може да вземе правилно. Не че не взема правилно, но един тон, за да се вземе правилно, тонът трябва [да] има нормална светлина и нормална сила трябва да има тонът. Отблизо и отдалече да не правиш пакост никому. Един ден, като експлозия, една бомба може да експлодира. Отдалече по-малко сътресения произвежда, а отблизо по-голямо. Един тон, като пееш, често може да произведе сътресения. Ти трябва да усещаш една приятност от трептенията на тона. Щом тия трептения те безпокоят, този тон не е верен. Ние се приготвяваме за един свят, гдето съществува абсолютна хармония. Тук трябва да се учим. Знаете ли, според мене, в какво седи старостта? Старостта винаги се образува от зелените плодове. Като не можеш да узрееш добре, стар ставаш. Ако един плод не е достатъчно сладък, той е стар. Ако един плод е сладък, показва, че семето, което е вътре, е узряло. Ако плодът не е сладък, и от семето нищо няма да излезе. Бъдещият наш живот се определя от нашите сладки мисли, от нашите сладки чувства и от нашите сладки постъпки. Вие защо остарявате? Вие остарявате, понеже стари гледате. Започнеш да мислиш какъв е бил дядо ти, цяло едно поколение. Какво ще ти предаде старият дядо и старата баба? Сега не можем да изправим погрешките на миналите поколения, тя е една работа само за Бога. Аз говоря за вас, вие можете да се коригирате. Ние коригираме малките погрешки, които никой не вижда. Онези, които виждат хората, законът ги

коригира. Има погрешки, които законът не ги хваща. Има тайни прегрешения. Убил си някого на сън, на сън пак ще те съдят. Ти не си избавен от кармата. И в съня има карма. В действителния живот няма да те съдят, но в съня ще те осъдят. Има някои мисли, които спадат в сънната област. Много пъти човек на сън не е толкоз учитив. Вегетарианец си, 28 години не си ял, обаче през вечерта опекли кокошка и ти ядеш. Станеш сутринта, плюеш, плюеш, ял си на сън – значи не си вегетарианец. При добрите условия ние сме много добри, никой не те предизвиква. Щом те предизвикат, веднага кипнеш, усещаш неприятност. Там те поставили на хлъзгава почва и трябва да бъдеш много умен. Не сме виновати, че сме направили погрешката. Но сме виновати, че не сме били умни. Турили сме се на хлъзгава почва, гдето няма никъде да се хванеш. Като дойдеш там, ще слезеш тъй, както не искаш.

Сега кажете ми три думи, които вие обичате. Най-обичните ви думи. Една дума, която вас в живота ви е приятна, която ви помага. На мен ми е приятна дума, която ми помага, която ме обича. Като проговори, тя ме обича, тя се усмихне насреща ми, тя ме обича. Понякоя път кажа една дума и виждам колко ме обича. Някои хич не искат да знаят. Някой път кажеш думата 3-4 пъти, но заети са някъде, всеки си има нещо. Коя е вашата любовна дума? Ако обичате, ще я кажете. Станете сутрин и казвате: „Да имам една топла пита!“ Или ставате сутрин, казвате: „Да имам една чаша хубава вода!“ Топла пита. Как бихте казали музикално? Понеже ние обичаме тази топла пита, как ще я посрещнем? Много мъчно е. Много трудна задача е. Често вие [пеете] песента: „Аз мога да любя“. Кого? Който има топла пита. Добър човек става, щом има топла пита. Някой дойде, каже ти някоя хубава дума, нахрани те, тогава ти си добър, веднага. Ако Бог всяка сутрин ни носи и ни изпраща нещо хубаво, изпраща ни Своите благословения, че всяка сутрин Той ни изпраща по нещо. По отношение на Божествения свят, всяка сутрин имаме нещо, което можем да направим – Добро. Можем да бъдем добри и като възприемаме Божиите блага. От нас се иска добри да бъдем, от нас се иска добре да възприемем Божиите блага. Всеки, както схваща в себе си, да възприеме Божественото благо, да бъде искрен спрямо себе си. Той, като е искрен спрямо себе си, ще бъде искрен и спрямо другите хора. После имаме: „Аз мога да обичам, силен да стана“. Обичта показва, че ти си се наял и силата иде. Любовта е външен процес. Обичта е процес, който възприемаш. Тази сила щом дойде в тебе, ти трябва да проявиш сила вътре в себе си. Благата, които Бог ни е дал, трябва да ги проявим. Певецът трябва да пее. Добрият човек трябва да прояви своята Доброта. Справедливият човек – своята справедливост. Всички трябва да проявят онова, което имат.

Сега се бият хората. Изпратете своето пожелание, да се спре войната. Дали ще се спре, или не, то е друг въпрос. Ти като част, изпрати една хубава мисъл и пожелай да се спре. Ако всичките хора пожелаят, ако целият християнски свят пожелае да се свърши войната, тя ще се свърши. Ако всичките желаят, веднага ще се свърши войната.

Да изпеем „Аз мога да любя“. (Изпяхме песента). Щом можем да любим, щом можем да обичаме, щом сме слуги на Бога, какво ни липсва още? Казваме: „Аз мога да любя, добър да стана. Аз мога да обичам, силен да стана. Любовта и обичта ще ни направят на Бога слуги да станем“. Щом имаме Любовта, щом имаме обичта, щом имаме слугуването на Бога, какво ни остава още? Музикантите имат камертон. Аз често като нямам камертон, удрям двата пръста, показалецът и средният пръст, и давам тон. Знаеш колко е мъчно да чуеш тона на двата си пръста. Защо средният пръст е много възискателен? В него е Сатурновият принцип. Показалецът е Юпитерианец. Събрали се две Божества. Единият Юпитер, другият Сатурн. Средният пръст показва какъв е бил едно време Сатурн. Значи, всяка една благородна и справедлива мисъл е един камертон. Справедливостта и

човешкото достойнство са камертони. Справедлив и благороден трябва да бъде човек. Когато направиш една погрешка, удари двата пръста и ги тури на едното ухо. После удари двата пръста и ги тури на другото ухо. Аз по някой път забелязвам колко трябва да бъде внимателен човек. Една котка имам, която ме е турила на изпитание, не женска, мъжка котка е. Тя като дойде, беше дебеличка, сега започва да добива линия, седи цялата нощ до вратата ми. Щом като отворя вратата, влезе вътре и седне до собата. Някой път я оставя до стаята, тя вземе от хубавите работи. Като се върна, гледа ме, казва: „Как ще се оправи работата, направих погрешка, какво наказание ще ми дадеш“. Някой път имам желание да я ритна с краката си, хващам я за врата, както майка ѝ я хващала и я изпъдя. Чета в погледа му: „Ти не трябваше да ме оставяш, ти трябваше да ме видиш още като дойдох, трябваше да ми дадеш, а ти ме остави аз да избирам. Аз си избрах, пък тебе ти е неприятно“. Тази сутрин излизам, братът ме чака на стълбата. Той излиза пред нас, пред брата и пред мене и влиза вътре в салона. Аз като излизам и той върви пред мене. Казвам: „Той е адютант“. Някой път може да го ритна, няма никакъв закон. Някой път като го ритна, нещо ми казва дълбоко в мене: „Не го ритай!“ – Нещо ми казва: „Ритни го, искам той да знае, че не трябва да се бута“. Като влезе в стаята ми, има изобилно неща. Казвам: в нас има един неуреден свят, гдето се правят погрешки. Този свят ни измъчва. Този свят е, който Божествената Любов организира. Много мъчно се организира. Само когато Божествената Любов влезе в нас, тя ще започне да ни организира. Тя ще повика на помощ Мъдростта, ще повика на помощ и Истината и всичките Добродетели и ще започне да работи. Трябва да имаме търпение. Един ден Любовта ще създаде от нас нещо хубаво. Човек, който е под влияние на Божията Любов, всичко онова, което е определено, ще дойде. Има велики блага, които са определени за всяка човешка душа. Ние само да чакаме. Не трябва сега да блокираме нашите права, да спрем Божиите блага. Да бъдем всякога отворени, да може Божественият Дух да работи върху нас и да организира. Погрешки ще има, не трябва да обръщаме внимание на тях.

(Учителя прочете от „Светът на Великите души“: „Ако искаш да бъдеш здрав, мисли за радостта и веселието. Радостта е човешка, а веселието е Божествено. Ако искаш да бъдеш богат, мисли за знанието и търпението. Ако искаш да бъдеш силен, мисли за светлината. Ако искаш да не скърбиш, всякога бъди доволен, без да има защо“.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когато си изпратил

21^{-та} лекция от Учителя, държана на 10.ІІ.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

ТРИ СЪЗНАНИЯ

*Отче наш
Бог е Любов*

Най-мъчното и най-лесното в живота кое е? Не се смущавайте, ако не можете да отговорите. Дали можем да отговорим на един въпрос, то е друго нещо. Що разбираме под думата *лесно*? Малка мъчнотия. Що разбираме под думата *мъчно*? Голяма мъчнотия. Знаете ли какво нещо е да се научи човек да живее? Говорим за музика, за мисъл, всички тия са спомагателни средства. Да се научиш да живееш, то е най-трудната работа. Писанието казва: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога“. Човек, само като познава Бога, може да намери този живот. Извън Бога, животът е постоянно страдание. Ние се намираме в едно голямо противоречие. Животът е изложен на хиляди страдания, противоречия. Човек бил в Рая при най-хубавите условия, но дойде една мъчнотия. Яви се една болест там – непослушанието. Даде се на човека една малка задача в яденето. Само един плод имаше в Райската градина, от който не трябваше да яде. Това са алегии. Вие някой път схващате, че жената Ева е виновата. Не е виновата Ева. То е една форма. Можем да кажем, че Ева е дъщеря на Бога, Ехова. Адам е син на Бога. Дъщеря и син в един дом е много естествено. Или синът, или дъщерята ще бъдат непослушни, а някой път и двамата стават непослушни. Бащата има известни възгледи и синът трябва да върви по баща си. Но в някои отношения той си има особени възгледи.

Сега хората се разделят по възгледите си на вегетарианци и месоядци или хора силни и меки. Тези, месоядците, са силните хора. Такъв човек, месоядец, може да причини хиляди страдания. Вземете едно месоядно животно. Аз съм гледал колко хората са безжалостни. Хванал кокошката за врата, носи я, дойде на дръвника и с бравата кльцне главата. Нему му е приятно, но той хич не мисли, че отрязва главата на кокошката. Изтича кръвта и тя става за ядене. Турят малко гореща вода, попарят я, оскубят я, очистят я, опекат я. Да оставим тия противоречия. Ние няма да разрешаваме въпроса. Представете си, че всичко, което става в Природата, е на мястото си. Един камък, който тежи, турен е на мястото си. Ако този камък го туриш на гърба си, ще се изменят условията. Ти питаш защо тежи. Никой не те е турил да носиш този камък. Питаш защо тежи този камък. Всеки камък искаш да го преместиш от мястото. Нещата, които не искат да се местят от мястото, имат точно определена тежест. Всяко нещо, което няма определено място, то се мести от едно място на друго, но то е едно криво заключение. Ще кажете, че тежките неща трябва да седят на едно място. В Природата нещата сами се местят. Вземете Земята, която е толкова тежка, никой не може да я дигне. Тази Земя се движи с 29 километра в секунда. Тя се движи в пространството и хем се движи, и хем се движи около себе си. Сега туй движение не го виждаме, не го забелязваме. Толкоз тихо се движи, мислим, като че върви полека. Учените хора разправят, че върви по една крива линия около Слънцето, в същото време се движи по една крива линия около себе си.

Ние в живота имаме две линии – едната линия на движение около Бога и едната линия на движение около себе си. И ние се движим околоостно. Именно всичките противоречия в живота ни произтичат от околоостното ни движение. Кардиналните мъчнотии – от движението около Слънцето или движението около Бога. В движението

около Бога, ние ще се научим на три неща: какво нещо е Божията Любов; какво нещо е Божията Мъдрост; какво нещо е Божията Истина. Туй, което ние разбираме за Любовта не е всичкото, много работи се учат за Любовта. Под Любовта, аз разбирам първоначалния Божествен потик да се създаде нещо в света. Защо и за какво – ние не знаем. Явявали са се разни философи и са създавали разни теории, но те са техни разбирания. Никой не е бил съветник на Бога. Можем да турим какво и да е заключение, но всякога, щом се създаде една крива теория, щом човек мисли криво, ще страда. Човек живее по три начина, т.е. три съзнания има в себе си: съзнание на Любов, съзнание на Мъдрост, съзнание на Истина. В съзнанието на Любовта изтича животът, ние съзнаваме живота. В този живот се явяват всичките противоречия. Някой път ни се иска да живеем, някой път искаме да умрем, някой път искаме да направим Добро, някой път искаме да направим зло. Казвате: „С Добро не става“. Но и със зло не става. Сега в света, в материалистическо отношение, имаме една от най-големите войни, които са съществували. Сега мнозина вземат страната на едните или на другите. Ние не сме замесени във войната. Замесените са по-големи същества от нас. В тази война са замесени ангелите, в тази война са замесени светиите, замесени са учените хора. Има учени хора на светлината, има учени хора на тъмнината. Тогава вие казвате, че някой ден сте радостни, след туй вашата радост се сменя на скръб. Усещате тъмнина, мрак, хората ви са неприятни, не можете да обясните защо. Ако някой човек ви изяде яденето, веднага вие сте недоволен от него. Ако някой човек ви вземе парите, или ви направи някаква пакост, или ви каже някаква обидна дума, или хвърли някакъв поглед, вие сте недоволни. Ние не се спираме да обясним. Трябва да се живее. Казвате: „Защо той говори зле?“ Това знае, това говори. Тече една мътна вода. Защо тече мътна? Този въпрос не го разрешаваме. Морето се развълнувало, защо се развълнувало, негова работа е. Морето само по себе си не се вълнува, от собствено съзнание не се вълнува. Има нещо извън водата, което раздвижва морето. Туй море като че дига шум. Туй вълнение на морето се дължи на въздуха. Въздухът и той сам по себе си не го прави, има нещо, което и него вълнува. Морето трябва да се вълнува, понеже ако не се вълнува, водата ще изгуби нещо от своите качества. Като се вълнува водата, опреснява се водата.

Сега няма защо да обяснявам защо страда човек. Страданията опресняват човека. Разбирайте страданията в широк Божествен смисъл. Ако нямаше никакво предназначение страданието, Бог би ли го допуснал. Защото страданието в известна степен, засяга и Божественото, засяга Бога. За да бъде човек търпелив, има нещо неприятно, което трябва да търпиш. То е едно пасивно състояние. Ти най-първо смел си, весел си, здрав си, радваш се, дойде ти на ум, че сам не се живее. Тогава минава мисълта в ума ти, че не е Добро човек да е сам. И Адам като беше в Рая видя, че нещо му липсва, но туй, което му липсва, той не е в състояние да разбере. Казва: „Липсва ми нещо съществено“. Какво липсваше на Адама? Бог всичко му е дал, всичко е задоволил, но няма нещо съществено. Бог прочете в неговото лице, че му липсва нещо. Казва: „Не е Добро на човека да бъде сам“. Така е писано в Писанието, Библията. Има един анекдот в евреите. Но преди да ви приведа него, ще ви приведа друг един анекдот. Имало един българин, който се влюбил в една много красива мома. Тя му казала: „Слушай, аз ще те взема, само ако ми донесеш сърцето на майка ти“. Сега каква е идеята? Идеята е да се покаже, че момата е много лоша. Сега приказката както казва, момъкът отива при майка си, изважда сърцето на майка си – това показва колко е добра майката. Като върви по пътя, синът се спъва и пада. Сърцето изхвърква и проговаря сърцето: „Синко, удари ли се мама?“ Тук няма разрешение на въпроса. Ето аз какво тълкувание давам на приказката. Тя е далечна приказка. Този момък, който се е влюбил в тази мома, тя усеща, че ѝ липсва нещо. Тя казва: „Не мога да се оженя

за тебе, в мене има нещо, което ти не познаваш. Ако туй, което е в мене, не се оправи, не можем да живеем добре“. Затуй тя казва: „Само ако ми донесеш сърцето на майка си, тази работа ще се оправи“. Това са коментарии. Отива момъкът и казва на майка си: „Мамо, намерих една мома, но тя иска да види твоето сърце“. Тя казва: „Вземи го“. Майката дава сърцето си. Той тръгва по пътя. Като отива при момата, тя целува сърцето на майката. Тя казва: „Занеси сърцето пак на майка си“. Работата тръгва сега. Майката дига ръце и ги благославя двамата. Докато ти не целунеш сърцето на майката, ти в живота не можеш да живееш добре. Що е майката в света? То е Любовта. Докато ти не целунеш сърцето на Любовта, ако ти не целунеш това сърце на тази, която търсиш, ти не може да се оправиш. Вие сте недоволни, защото не сте целунали сърцето на майка си. Човек, който не е готов да разбере страданията, той остава недоволен. Аз имам едно изречение. То е следното: в страданието се крие балсамът на човешката душа. В страданието се намират лечебните средства. Човек, който не е страдал, той няма този балсам. Когато човек страда, се добива този Божествен балсам или туй, което в далечните векове са търсили – безсмъртието на човека. Човек, който изучава закона на страданието, той ще се домогне до същественото в живота, ще разбере защо човек трябва да живее.

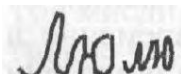
Казваме: „Аз трябва да живея“. Ако ти не обичаш Бога, как ще живееш? Първото нещо е Любов към Бога. А Любовта към ближния е произлязла от Бога. Най-първо Адам не обичаше Ева, но обичаше Бога. Първият, Който Адам видя, то беше Бог, Който го създаде. На второ място беше Ева. Сега сме изменили закона и казваме, че първо Ева, че после Бог. То е прегрешение. Първото нещо, с което човек иде, то е Бог, Който го създаде. Сега три неща се изискват, за да разбере човек: човек трябва да има светлина в ума си; топлина в сърцето си; сила в душата си. Животът трябва да се разбира от три становища. Ние се заблуждаваме от външната форма на нещата. Един човек по форма се изменя. Една красива мома, като е млада, е красива, после изменя се формата и остарява. Ти се заблуждаваш. Животът не остарява, външната форма остарява. Ако ти мислиш, че формата е реалност на живота, то е заблуждение. Ако ние мислим, че можем да бъдем щастливи вън от Бога, ние се заблуждаваме. Първото нещо в света е – в нашето съзнание трябва да любим Бога. Сега може да ме попитате: „Как може да обичаш Слънцето?“ Ти имаш очи, ще го видиш. Най-първо туй Слънце ще го видиш, ще възприемеш светлината му. Тази светлина, която влиза, влиза по един начин. Някой път влиза през 7 милиона пори, които човешкият организъм има. Светлината прониква в 7 милиона пори, тях ги наричам прозорците на човешкото тяло. Влиза светлината в туй тяло и се оживява човек. Вторият човек трябва да диша чрез своето сърце, свобода трябва да има. Непременно трябва да възприеме Божествената топлина на нещата. Ако не я възприеме, тогава става едно засичане в живота. И най-после трябва да има сила. Ако няма сила, няма туй прилежание. Ако ние сме лишени от светлина, ако ние сме лишени от топлина, ако ние сме лишени от Божествена сила, три засечки ще има. Най-първа засечка има в светлината, недовидяш. След това засечка има в топлината, малко топлина имаш, става замразяване, ставаш инертен. Като остане малко топлина, казваш: „Мене не ме интересува нищо, не ме интересува животът“. Нас Любовта трябва да ни интересува. Животът е един резултат на Любовта. Няма какво да ви обяснявам какво нещо е Любов. Ние обясняваме, като идем в оня свят, какво ще правим. Като иде в оня свят, човек какво ще прави? Как си представяте живота там? Каква е разликата в живота на един ангел и един човек? Мислите, че човек живее само на Земята. Един ангел пътува през световите, може да посети Луната, Земята. Може да посети Марс, Венера, Меркурий. Ангелите посещават звездите, пътуват от една звезда в друга. Те не страдат като човека. Ние сме в един малък свят. При това цялата Земя

не сме посетили. Даже вие, които сте тук, не сте посетили Австралия, в Африка не сте били, в Азия не сте били. Тук сте били, в Европа, в една много малка част на Земята. Ако с нашето съзнание можем да обхванем Земята, да я видим как е валчеста, да се запознаем с всичките потайности – какви ще бъдем? Седим ние и се занимаваме с малки работи. Казвате: „Ще умра, ще ида в оня свят при Бога“. Какво ще правиш там? Ще срещнеш баща си и майка си? Ти се заблуждаваш. Баща си и майка си няма да ги срещнеш там. Тъй както са били тук на Земята, ни най-малко не са там такива. Ти си представяш оня свят да има мечки, да има месарници, сладкарници. Може тук на Земята да е така.

Казвам: Новото, то е Свръхсъзнанието, туй което го наричат Космическо съзнание или Божествено съзнание. Да се отвори едно ново зрение. С туй зрение, което сега имаме, ние не можем да видим оня свят. Да се отвори новото зрение, туй което наричат ясновидство, ти да добиеш Божественото зрение, да видиш оня свят. Оня свят, както го схващате, той е разумен свят. Там ще се намериш между разумни същества, които са готови всякога да ти услужат. Един Учител всякога е готов да послужи на един способен ученик. Учителят е готов да послужи на едно дете. Казвате: „Той му тъпче главата“. Щом трябва да му тъпче главата, то не става работата. И сърцето, и тялото не трябва да се тъпче. Щом има търкане, има страдание. Туй треперене трябва да престане. Какво е търкането сега? Ако ви дадат една такава задача, да проявите най-малката Любов, как ще я проявите научно? По видимому много просто е. Най-малката Любов как ще я проявиш? Палиш собата, ти си турил сухи дървца, имаш борина, само драснеш една клечка кибрит и ще се запали собата. След 5-10-15 минути собата ще се разгори. Собата трябва да бъде здрава, да няма пукнатини, дупки оттук-оттам, да излиза огънят от собата. Този огън, ако излиза от собата, ще ти причини вреда. Любовта, за да бъде понятна на хората, трябва да се постави в най-хубавата форма, която съществува в Природата. Щом не поставиш тази Любов, тя ще ти причини вреда, доста голяма вреда. Ти живота ще го облечеш в светлина, ще го облечеш в топлина, и ще го облечеш в разумна сила. Само тогава ти можеш да очакваш от живота нещо хубаво. Не го ли облечеш така, животът е недоволен от тебе.

Допуснете сега, че вие искате някой да ви обича. Той ще ви обича, както вие му се покажете. Не само привидно, но този човек трябва да го обичате както себе си. Какво значи да обичаш както себе си? Да му дадеш всичките неща, които ти имаш. Ти искаш да свириш, ще му дадеш възможност и на него да свири. Ти искаш да четеш, ще му дадеш възможност той да чете. Ти искаш да говориш, ще му дадеш възможност и той да говори. Ти искаш да се обличаш, ще му дадеш възможност и на него да се облича. Каквото желаеш, най-хубавото, това, което ти обичаш, тия възможности ще му ги дадеш. Направи го в тази степен, в която си ти. Ти не може да дадеш на един човек повече от това, което е в тебе. Христос казва: „Да обичаш ближния като себе си“. То е най-великата наука. Много мъчно е. Дойде в тебе едно разумно същество, казваш: „Дали ме обича? Щом не ме обича, значи не желае моето благо, така както своето“. Господарят на агнетата, щом дойдат гости, хване агнето, заколи го. За себе си мисли, но за агнето мисълта е друга. Агнетата нямат същите права както той. Той ги жертва, няма никой, който да защити агнетата. Агнето може да го одерат, няма кой да го защити. Ако обидиш един човек, ако му кажеш една обидна дума, можеш три месеца в затвора да седиш. Тогава ще се научиш, че всичко не можеш да казваш. Против този закон ако кажеш някоя дума, ще идеш в затвора. В семейния живот ако се приложи този закон, в година колко инцидента стават в семейството. Най-малко в три месеца, все един скандал става, значи – четири в годината. Някъде в година един инцидент става. Колко хубаво е да бъде човек спокоен при всичките мъчнотии. При всичките мъчнотии да останеш невъзмутим.

Привеждал съм един пример за един математик, който 20 години работил върху разрешението на една задача. Обичал да държи листата, на които работил, разхвърлени и затова държал стаята затворена. Няма ред и порядък и всичките листове били разхвърлени из стаята му. Един ден забравил стаята отворена и неговата слугиня влиза в стаята му и казва: „Този, нашият господар, колко му е разхвърлена стаята“. Взела, та събрала всичките листчета, пречистила всичко, изгорила ги и изчистила стаята. Като дошъл той, тя му казала: „Аз изчистих стаята“. Той ѝ казал само: „Още веднъж това да не правиш. Ще веднъж така да не чистиш стаята“. И в нас някой, като дойде, прави същото. Най-първото нещо – като дойде някой в нас, търси малките листа и чисти. Не чисти по този начин. Тия листенца нека седят там. Всички като дойдат, имат желание да реформират нещата. Казва някой: „Аз ще го реформирам“. Казва: „Аз ще науча мечката да играе“. Тя, тази мечка, докато има тояга и юзда, играе. Без юзда мечката в гората отива. Никога не се лъжи, че можеш да реформираш хората. Себе си може да реформираш, но хората – не. Туй е мой възглед. Аз съм го намерил. Оставете хората сами да се реформират. Може да им услужим приятелски. Може да му кажем: „Приятелю, общата ти са тесни, ще ти създадат мазоли. Много хубави са, но не съответстват на крака ти“. Той трябва да го знае. Казва: „Модата е такава“. Модата е такава, но ще имаш едно болезнено състояние. Може и дрехите да не са добре скроени. Оставете човека да носи такива обувки, каквито обича, оставете го да носи такива дрехи, каквито обича, оставете го да спи, както обича, да става, както обича, да се мие, както обича. Човек, който мисли, който има светлина, остави го, пък и ти постъпвай, както искаш. Някой човек може да ти попее. Като пее хубаво, всичките ще възприемат. Изпее една песен хубаво, всички я възприемат. Казвам: трябва да се пее. Без музика не може. Без едно Добро самият живот няма смисъл. Само добрият живот, облечен в добрите мисли, само добрият живот, облечен в хубавите чувства, само добрият живот, облечен в сила, има вече смисъл.

Каква е разликата между двете написани срички? Единият е чрезмерно щедър. Голямото показва щедрост. Той е щедър, понеже има в изобилие. Вторият е скържав, той е стегнат. Аз имах един пример, когато правех своите научни изследвания, измервах главите на хората. Дойде един софийски адвокат, един богаташ. Той, мисля сега, е заминал за другия свят. Казва ми: „Трябва да знаеш, че аз съм семеен човек, имам деца“. Казвам: „Радвам се, че си семеен“. – „Това да го знаеш, че съм семеен“. Мен не ми иде на ум. Казва: „Ти ще ми измерваш главата, но можеш да поискаш толкова много, че аз да нямам толкова пари. Трябва да имаш предвид, че имам деца, не съм сам. Трябва да мисля за децата си“. Аз рекох: „Тия работи ги правя даром, нищо не вземам, научно ме интересуват само хората. Като свърша своите изследвания, другото не ме интересува“. Той стана весел, казва: „Вие сте благороден човек, това е много хубаво“. Щом като не вземам нищо, благороден съм. Щом вземам пари, спор има. Като правиш нещо, да го правиш без оглед на себе си. Обичаш нещо, но да няма никакво користолюбие. Обичаш някого, не да имаш предвид да ти направи някаква услуга. Не е лошо това. Там седят мъчнотиите. Както тебе Бог те е оставил свободен, така оставете и другите свободни, понеже всичките хора имат отношение към Бога. Туй трябва да го знаем. Както аз имам отношение, така и вие имате отношение. Ако аз обичам Бога и Му служа тъй както трябва и на вас ще служа. Ако не обичам Бога и не Му служа, и на вас не мога да служа. Да ви кажа, че към вас имам по-голяма Любов, не може да бъде това. Кога пишете толкоз големи букви? Ако си сиромаш, че пишеш такива едри букви, не струва. За сиромаша, малките. При големите букви се харчи по-голяма енергия. Природата не търпи излишество. Пишеш големи букви, но навсякъде има математически отношения. Големите и малките работи се

допълват. Ако този, първият пръст, беше голям, както е голяма цялата ръка, какво щеше да бъде? Този, малкият пръст, има математически отношения. Самата ръка има три подразделения. Китката – едната част, до лакътя – втората част и до рамото – третата. Онези, които изучават човешкия живот, китката показва умствения живот на човека, ръката до лакътя показва духовния живот, а ръката до рамото, показва физическия живот. Доколко е здраво тялото, зависи от третата кост. Доколко е здраво сърцето, зависи от втората кост. Умът зависи от китката. Същевременно и ръката е разделена на три части. И пръстите са разделени на три стави. Онези, които изучават, знаят, че това са подразделения, които съществуват в Природата. Ставите са свързани с умствения живот. Когато умственият живот е деятелен, и в краката пръстите са къси, не са както в ръцете. У маймуните пръстите на задните крака са тъй дълги, както на предниците. В човека пръстите на краката са къси. Във физическо отношение, човек е спрял в своето развитие. Вие излагате тялото си на големи изпитания, нямате предвидливост за страданията, които ще дойдат. Ако пръстите на краката бяха толкова развити, колкото на ръцете, ние щяхме да чувстваме и щяхме да се предпазим от много страдания, които ще дойдат. Сега, след като дойдат страданията, ние се досещаме. Първото нещо, което ще приложите, което е хубаво, хигиенично е, винаги да поддържате достатъчно светлина в ума си. По някой път ще дойде тъмнината, но по възможност повече светлина, по-малко тъмнина. Поддържайте топлината в сърцето си. Поддържайте топли чувства, ако искате да бъдете здрави. Поддържайте тялото си в здравословно състояние. Поддържайте подвижност на очите. Човек трябва да се движи, но не трябва да се движиш повече, отколкото трябва. Тръгнете да вървите нанякъде, не туряйте в ума си автомобил да имате, или файтон, или кон. Не е лошо да се качиш на кон, не е лошо да се качиш на файтон или автомобил, но трябва да бъдеш готов, когато няма автомобил, пак да си свършиш работата, ако няма кон, пак да си свършиш работата си. Ако имаш аероплан или автомобил, е още по-хубаво. Един ангел има хубаво превозно средство. Може да питате как пътува един ангел, от едно слънце на друго. Не ги зная как пътуват. Да ви кажа, че пътуват със светлината, това не е обяснение. Как пътуват със светлината? Трептения имало, вълни имало. Пътуването на светлината не е обяснение. За бъдеще ще се обясни. Има нещо сложно в движението на светлината. Тя има три начина на движение, три скорости има. Най-малката светлина се движи с 300 000 км бързина в секунда. Има и по-голяма бързина. Това са хипотези, теории. Факт е, че се движи с три различни скорости. Какви са, не ги знаем, но се движи. Този човек тръгнал полека, но мисълта му е бърза, дълбоко мисли, дълбочина има, но въпросът не е разрешен. Той мисли, но мисълта му не е бърза. Щом реши, въпросът тръгне бързо. Виждаш някой върви бързо. От къщи като излезе, много бърза. Този човек, който като тръгне, бърза, той няма да си свърши работата. Като правило в Природата е: не излизай бързо от къщи. От къщи като излезеш, полека тръгни и постепенно, колкото минава времето, забързвай. Няма защо да бързаш. Обмисли най-първо, кажи: „Какво ми казаха да купя – захар, после хляб, после една книга“. Запиши всичко туй на тефтерчето и тогава тръгни.

Сега аз като ви говоря, искам вие да бъдете свободни. Аз ето какво разбирам под свобода. Щом ви говоря и вие мислите, че аз ви уча, вие не сте свободни. Аз разправам за постиженията на живота. Аз ви казвам, че сме ходили на Витоша и ви казвам как сме отишли. Не ви уча. И вие имате същите възможности. От моята малка опитност, като тръгнете, може да идете на Витоша. Казвам ви: трябва да обичате Бога. То е ваша работа. Начинът, по който аз съм пригледил тази Любов, това е моя опитност. Опитността всякога трябва да я дадем на другите. Една свещ не може да свети за себе си. Вашата светлина и моята светлина ще се посрещнат и светлините ще образуват едно течение. Ние не можем

да живеем само за себе си. Аз обединявам трима, четирима, петима в една определена работа. Когато хората си помагат, по-лесно върви работата. Когато има концентриране, човек е здрав. Опасно е да живеете само за себе си. Тогава се зараждат болезнени състояния. Ние седим и казваме: „Той не живее добре“. Оставете това. Казвате: „Дяволът“. Оставете този дявол. Щом мислиш за него, вече се впримчваш. Защото, за когото мислиш, ще се влюбиш. Щом за дявола говориш, ще се влюбиш. Дяволът досега направил ли е някаква пакост на вас? Вие виждали ли сте го? Да ви дам описанието на дявола. Един набожен човек говорил много зле за дявола. Той му казва: „Всичките тия хубави занаяти, които имате, аз ги създадох. Лекарите, аз ги създадох. Създадох болестите, създадох и лекарите, да ги лекуват. Хората като грешат, имат нужда да се прераждат. Аз създадох майките и бащите в света. Всичко, което съществува в света, аз го създадох. Аз създадох работа заради вас, вие само говорите против мене“. Елифас Леви дава един анекдот. Дяволът едно време казал на Христа: „Ако паднеш и ми се поклониш, всичките царства на Земята ще ти ги дам“. Като дошъл Христос втори път на Земята, дяволът се обезсърчил, че никой не го слуша. Христос го видял отдалече, че седи на една планина с увиснала глава, две змии се впили в гърдите му. Христос тръгнал, да иде при него. Той му казва: „Късно идеш. Едно време ако беше дошъл, всичко туй го имах, но сега и мене не ме слушат. Късно идеш, нищо не мога да ти дам вече“. Христос му казал: „Не ида да ми дадеш нещо. Искам да ти помогна, да ти отнема тия змии от гърдите ти. Понеже ти си с големи опитности, ще се откажеш от стария живот и ще започнеш да учиш хората на хубави работи“. Та се съгласил дяволът на тази работа. Туй може да го турите и в човека. В човека има нещо лошо. Евангелието го нарича „стария човек“. Трябва да се примирим с него. Нещо в тебе има, което казва: „Не постъпваш добре, не си умен, в борба си“. Искаш да направиш нещо Добро. Казва: „Не правиш Добро“. Искаш да мислиш нещо, то те потиква. Ако направиш нещо, има друго противоречие. Човек в себе си трябва да дойде в една вътрешна хармония. Когато децата влизат в училище, на какво разчита учителят? На ония дарби, които децата носят. Разчитайте на дарбите, които имате в себе си. Те трябва да се развият. Първото нещо, вложете Любов към Бога. Първият опит, който бих направил, да кажем, имам кон за езда. Ако изучавам Божията Любов, няма да се кача на гърба на коня. Първият път няма да се кача, ще тръгна с коня. Той ще върви и аз ще вървя. Щом ме обича коня, той сам ще върви. Щом туря на коня юларя, да го водя, обич няма. То е закон. Ако конят върви без юзда и аз го яздя, между мене и коня има обич. Мен ми разправяха за обичта на един кон. То е било в едно българско село. Преди 70-80 години конят на един български чорбаджия бил много своенравен. Когато чорбаджията го нямало, ако го турят да вършее, той върви полека. Ако го удрят – рита, хапе. Щом като види господаря си, изведнъж започва да тича. Щом го зърне, не върви полека. Между коня и чорбаджията има отношения. Като дойде господарят му и го погледне, поглади го, няма ритане, няма хапане. Разбират се. Разумният живот не седи в юларя. Той седи в свободата.

Та казвам: вътрешно да се приближим към Бога, без юлар, в свобода. Да вървим в пътя по Любов и да вършим Волята Божия. Юларят не е нещо лошо, но по-хубаво е без юлар, без ограничения. Като останете сами, по възможност не критикувайте себе си. Има някои погрешки, които са на място. Без погрешки живот не може. Или една мисъл не е оформена както трябва, или едно желание, или една постъпка. Туй да не ви смущава. Ние сме още деца. Много работа е направена не както трябва. Трябва да има подобрение в постъпките всеки ден. Като станете сутрин, погледнете лицето си в едно огледало. Трябва да имате подобрение. Като станете сутрин не оставяйте някоя мисъл, която да ви безпокои. По възможност отдалечете всички мисли, които смущават ума ви, всички желания, които

смушават сърцето ви, отдалечете всички неща, които смушават душата ви. Изведнъж това не можете да направите, но постепенно.

Аз имам две котки, едната шарена – заминe, гледам дойде черна. Тя седи – дежурна е. Като заминe черната, дойде шарената, сменят се. Аз казвам: понеже е зимно време, нямат храна, чувстват, че има нещо за ядене. По някой път чувам гласа, отвън мече. Казва: „Моля, ако имаш нещо за ядене, дай. Не мисли само за хората, но и за котките. Ако е останало нещо, дай. Баница или топъл хляб, сиренце, кашкавалец“. Не че тя говори, но тя мечи само. Някой път аз си правя оглушки. Тя мечи, аз мълча. Искam да ѝ кажа, че съм много зaнят, пък не съм толкова зaнят. Някой път, като измечи, дам ѝ, тя си заминe. Някой път мечи, мечи, аз си мълча, зaнят съм. Според моята мярка, според онова, което съзнавам, понеже мисля, че съм добър човек, трябва да отговоря на нейното съзнание. Някой път тя ме гледа критично и най-малкото помръдване го забелязва. Още като пристъпвам, знае с какво намерение тръгвам. Гледа ме в очите, чете мислите ми. Погледна я някой път, усмихна се. Почна да мисля за кашкавала, който ще ѝ дам. И туй същество разбира. Мислите ми как ги разбира, не зная. Та казвам на себе си: ако Бог е дал голяма свобода на мен, свободата, която е дал на нея, аз трябва да я зачитам. Свободата, която Бог дал на котката, трябва да зачитам, малката свобода, която Бог ѝ е дал, да бъде тя доволна. Не съм длъжен всичко да дам, орехи, обуша, но свободата, която Бог ѝ е дал да я зачитам, да ѝ направя една малка услуга. Да ѝ дам малко хлябец и сиренце. Няма някоя чиния, дам ѝ го на земята. Идеята, която е в ума ми, каква е? Казвам: малката свобода, която Бог е дал на това същество, не трябва да ограничавам. Минавам покрай някое растение, пак същата идея имам. Свободата, която Бог е дал на това растение, трябва да зачитам. Не да хвърля някой камък и да счупя някой клон. Внимателен съм, когато минавам, както покрай някой човек. За новите хора туй е потребно. Като минавате, зачитайте свободата на другите. Не свободата, която аз давам, но свободата, която ми е дадена, която е естествена. Божествената свобода е благо за хората. Зачитайте вашата Божествена свобода. Тя е благо. Божествената свобода, на което и да е същество, е едно благо. Всички трябва да зачитате тази свобода. Да се поощрявате за туй. Да изпълним Волята Божия, както ние разбираме. Имате много правила. Стани сутрин, помисли: какво изисква Божията Любов днес от мене; какво изисква Божията Мъдрост днес от мене; какво изисква Божията Истина днес от мене. Божията Любов изисква да живея, както Бог ме е създал. Божията Мъдрост изисква да възприема светлината, тъй както Бог я изпраща, без да я изопача, да я приема и да я предам. Божията Истина изисква свободата, която Бог ми е дал, да не злоупотребя. Няма по-хубаво нещо да знаеш, че постъпваш свободно. Свободата, която Бог е дал на другите, да не злоупотребиш с нея. Да не злоупотребиш със своите мисли, да не злоупотребиш със своите желания, да не злоупотребиш със своите постъпки. Първото нещо сега е: да се стараете, да имате отношение.

Един брат казва: „На Изгрева всички са станали като оси“. Не е важно какво само аз вярвам. Ако ние не можем да създадем една светла струя в света, ако ние не можем да създадем едно топло чувство в света, ако ние не можем да създадем една разумна сила в света, тогава е безпредметен животът ни. Новият живот е носител на Любовта. Трябва да бъдем носители на Любовта в най-малък размер. Трябва да бъдем носители на Божията Мъдрост, на Божията свобода и на най-малката Божествена свобода. В себе си да бъдем свободни. Казвате: „Какво ще кажат хората“. Най-първо Бог какво ще каже. Господ, като ми гледа ума, какво ще каже? Като ми гледа сърцето, какво ще каже? Казвам: какво ще каже Господ. Туй да стане лесно. Да бъдем радостни, че можем да направим едно дело за Любовта, едно дело за Мъдростта, и едно дело за Божествената Истина.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил (три пъти).

22^{-ра} лекция от Учителя, държана на 17.ІІ.1943 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

София 31.1.1929 г.

*До учениците на В.Б.Б.
До специалния клас*

Светлината с ръка не се хваща, но с очи се вижда и с ум се разбира. Тази светлина води изпадналата душа през тъмнината.

Ръката може да хване само образувалия се плод от светлината. Окоето да види слугата, който го донася, и умът да прочете писмото на оня, който го праща.

Свещеният плод на живота трябва с всичката чистота да се хваща.

Душата на ученика трябва да е обхваната от свещеният трепет на Божия Дух. Само така ученикът може да се доближи да види свещението лице на Истината и да разбере възходящия път на Любовта.

Великите идеи живеят в благородните души, светлите мисли - в светлите умове, чистите желания - в чистите сърца.

Там, където има светлина, чистота духовна, свобода Божествена, там Духът царува.

Съдържание

1. ФАКТИ, ЗАКОНИ, ПРИНЦИПИ ...	3
2. ДЕН НА ПОЧИВКА И ДЕН НА РАДОСТ ...	11
3. ПОЛОЖИТЕЛЕН ЖИВОТ ...	20
4. ПРЕД ЛИЦЕТО БОЖИЕ ...	27
5. ОСНОВЕН ТОН ...	39
6. ПЕРПЕНДИКУЛЯРЪТ ...	47
7. РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ ...	58
8. МАЛКИЯТ ОПИТ ...	67
9. ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ ...	78
10. ДА БЛАГОДАРИМ ...	88
11. ПЕСЕНТА НА БЛУДНИЯ СИН ...	98
12. ВЕСЕЛИ ЛИЦА ...	103
13. ТРИ НЕЩА ...	110
14. НОВ ПОЗДРАВ ...	119
15. ДВА БОЖЕСТВЕНИ ПРОЦЕСА ...	130
16. НОВА ЕПОХА ...	139
17. НОВА ОБХОДА ...	146
18. ВРАТАТА НА ЛЮБОВТА ...	155
19. КРАСИВИ ДВИЖЕНИЯ ...	166
20. ПОДМЛАДЯВАНЕ ...	172
21. ПЪТ ЗА ВСИЧКИ ...	176
22. ТРИ СЪЗНАНИЯ ...	184

**Издательство
Бяло Братство**

София 1113, кв. Изгрев,
ул. ген. Щерю Атнасов № 6,
тел. 02 / 66-89-55
E-mail: bialobratstvo@hotmail.com